

UNIVERSAL
LIBRARY

OU_200371

UNIVERSAL
LIBRARY

The Radio Electric

Pioneers of Wireless Education in India

We train students in every branch of Radio and Wireless Engineering. Very bright future. Moderate fees and Hostel accommodation are the features.

Our students appear for the Government
Examinations in Telegraphy and
Radio Engineering.

Twice a Year

Apply for particulars.

THE RADIO ELECTRIC

Education Department

Post Box 3587 BOMBAY.

गृहसौंदर्य सहावा

आपले घर कलापूर्ण, आकर्षक आणि मोहक असावे असेच प्रत्येक स्त्रीपुरुषास वाटत असते. दिवसे दिवस सर्वमाधारण समाजांत प्रत्येक गोष्टी विपयीची सादर्यामिरुचे वाढू लागली आहे. प्रत्येक गृहिणी आपला दिवानखाना, आपले स्वैपाकघर, आपले शय्यागृह सुटसुटीत कलापूर्ण, आकर्षक आणि मोहक फर्निचरने सजविण्यासाठी झटत असते. आपल्या गृह सौंदर्याच्या वाढीकरिता आम्ही मनपसत फर्निचर माफक दरांत पुरवू. एक बॅल आमच्या शो हमला अवश्य भेट द्या.

घरातील निरनिगळ्या भागांस उपयुक्त असे फर्निचरचे पुढील सेटस अवश्य खरेदी करा. किमती सध्याच्या परिस्थितीच्या मानाने फारच माफक ठेवण्यांत आल्या आहेत.

फॅमिली गेट किंमत ५० रु.

- १ राईटिंग टेबल
- २ खुर्च्या
- १ टांपाय
- १ टायलेट मॉरर
- १ बुक रॅक

हॉल फर्निचर सेट

किंमत १५० रु.

- १ राउंड टेबल
- १ गोफा २ खुर्च्या
- १ शो केस
- १ हॅट स्टंड
- १ राईटिंग टेबल

पॉप्युलर सेट किंमत १६५ रु.

- १ कवर्ड
- १ चेअर आफ ड्रॉव्हर्स
- १ राईटिंग टेबल
- २ खुर्च्या
- १ टांपाय
- १ हॅट स्टंड

बेड रूम सेट

किंमत २०५ रु.

- १ बेड स्टेंड डबल
- १ राईटिंग टेबल
- १ वॉर्ड रोब
- १ वॉश स्टेंड

दी कोहिनूर कॅबिनेट अँड ग्रामोफोन मॅन्यु. कं.

ट्रिनिटि गेट, दादर (वी. बी. गी. आय.) मुंबई १४.

ದೇವದೂತರು.

Checked 1960

Checked 1960

ಪ್ರಕರಣ ೧ ನಿದ್ರಾಭಂಗ.

ದೇವ, ದಾನವ, ಮಾನವ, ಇವರೊಳಗಿನ ದ್ವೇಷ ಕ್ಲೇಶಗಳು ಅನಾದಿಯಿಂದ ಬಂದುವೆಂದು ನಮ್ಮ ಪುರಾಣಗಳೆಲ್ಲ ಒಂದೊಂದಾಗಿ ಸಾರುತ್ತಿವೆ. ಸೃಷ್ಟಿ ಪೂರ್ವಕ್ಕೂ ತೊಡಗಿದ್ದಿರಬೇಕಾದ ದೇವದಾನವ ಕಲಹವಾಗಲೀ, ಮಾನವದಾನವ ಕಲಹವಾಗಲೀ ಈಗಲಾದರೂ ಶಾಂತವಾಗಿವೆಯೆಂದು ಊಹಿಸಲು ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಕಾರಣ, ಇದು ವರೆಗೆ ನಮ್ಮ ಶಿಲಾ ಶಾಸನ ಶೋಧಕರು ಕಂಡುಹಿಡಿದ ಯಾವತ್ತೂ ಶಿಲಾ ಶಾಸನ, ತಾಮ್ರ ಶಾಸನಗಳಲ್ಲಿ ಇಂಥದೊಂದು ಸಂಧಿ ಯಾಯಿತೆಂಬುದಕ್ಕೆ ಯಾವ ಪ್ರಮಾಣಗಳೂ ಕಂಡು ಬರುವುದಿಲ್ಲ ಇತ್ತ ಅವರನ್ನೂ ಅವರ ವಂಶಜರನ್ನೂ ಕೇಳಿ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳೋಣವೆಂದರೆ ಅವರ ಇರವು ನಮಗೆ ತಿಳಿದುಬರುವುದಿಲ್ಲ ಅಲ್ಲದೆ-ದೇವದಾನವ ಕುಲಗಳು ಸಂಪೂರ್ಣ ನಾಶವಾದುವೆಂದು ತಿಳಿಯುವುದಕ್ಕಾದರೂ ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲ. ಕಾರಣ-ಅಲ್ಲಿ ಭೂತ, ಪ್ರೇತಗಳ ಕಾಟವೂ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಮಾನವನ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವು ಇನ್ನೂ ನಿರಾತಂಕವಾಗಿಲ್ಲ.

ದೇವದಾನವರ ಸುದ್ದಿಯನ್ನು ಬರೆಯುವುದು ನನ್ನ ಉದ್ದೇಶವಲ್ಲ. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ, ದೇವ ಮಾನವರ ಸ್ಪರ್ಧೆಯನ್ನು ತರ್ಕಿಸುವುದು ನನ್ನ ಉದ್ದೇಶ. ಹಿಂದಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ದೇವತೆಗಳು ದಾನವರ ಎದುರಿಗೆ ಬಹಿರಂಗ ಯುದ್ಧವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರಂತೆ. ಆದರೆ ಆ ದಾನವ ಕುಲವು ನಾಶವಾದ ಬಳಿಕ ಈ ದೇವತೆಗಳು ನಾಗರಿಕ ಮಾನವರೊಡನೆ ಎದುರೈದುರಿಗೆ ನಿಂತು ಯುದ್ಧಮಾಡುವ ಸಾಹಸವಿಲ್ಲದೆ ಹಿಂದಿನಿಂದಲೇ ತಮ್ಮ ಪಿಕ್ಕಲಾಟವನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಿರುವರು ಅವರಿಗೆ ಮಾನವನ ಶ್ರೇಷ್ಠತ್ವವನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಲು ಅಹಂಕಾರವು ಬಿಡುವುದಿಲ್ಲ; ಎದುರೈದುರಿಗೆ ನಿಂತು ಯುದ್ಧಮಾಡಲು ತ್ರಾಣವಿಲ್ಲ. ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿ ಆಧುನಿಕ ಕ್ರ್ರೂಸರ್, ಬಾಂಬ್, ವಿಷ ಗಾಳಿ, ವಾಯುವಿಮಾನ, ಇವುಗಳ ಎದುರು ಮುಖಾ ಮುಖಿ ಯುದ್ಧಮಾಡುವ ಶಕ್ತಿಯು-ವಜ್ರಾಯುಧವನ್ನು ಹಿಡಿದ ಇಂದ್ರನಿಗಾಗಲಿ, ಶಂಖ ಚಕ್ರ ಗದಾ ಪದ್ಮ ಧಾರಿಯಾದ ಆ ವಿಷ್ಣುವಿಗಾಗಲಿ, ತ್ರಿಶೂಲವನ್ನು ಹಿಡಿದ ಈಶ್ವರನಿಗಾಗಲಿ ಎಂದೆಂದೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಇದು ಅವರಿಗಾದರೂ ತಿಳಿದೇ ಇದೆ ಆದರೆ ತಾವು ಜನ್ಮತಃ ದೇವತೆಗಳು ಎಂಬ ಅಹಂಕಾರ, ಪ್ರತಿಷ್ಠೆಗಳ ನಿಮಿತ್ತ, ಮಾನವೀ ರಾಜ್ಯವೆನಿಸಿದ ಪೃಥ್ವಿಯನ್ನು ತಮ್ಮದೆಂದು ತಿಳಿದಿರುವರು ಆಗಾಗ, ಬರುಗಾಳಿ, ಜ್ವಾಲಾಮುಖಿ, ಜಲಪ್ರಳಯ, ಮೊದಲಾದ ಕೈಲಾಗದ ಸಾಹಸಗಳಿಂದ ಇಲಿಯು ಸಿಂಹನನ್ನು ಕಣ್ಣಿಂದ ಕೆಣಕುವರು.

ಇವರು ಮಾನವನ ಒಂದು ಸೇತುವೆ ಸುಟ್ಟರೆ-ಮಾನವನು ಇನ್ನು ನಾಲ್ಕು ಸೇತುವೆಗಳನ್ನೂ, ಒಂದು ನಗರವನ್ನು ಸುಟ್ಟರೆ-ಇನ್ನು ನಾಲ್ಕು ನಗರಗಳನ್ನೂ ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿ ಅವರ ಮರುಳಾಟಕೆಯನ್ನು ಅವರಿಗೇ ತೋರಿಸುವನು

ಇಷ್ಟೆಲ್ಲಾ ಸುದ್ದಿ ಏತಕ್ಕ ಹೇಳುತ್ತೇವೆಂದರೆ—
ಮೊನ್ನೆ ಮೊನ್ನೆ ಆ ನಾರದನೆಂಬವನೊಬ್ಬನು ದೇವಲೋಕಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಭೂಲೋಕದವರ ಮೇಲೆ ತನ್ನ ದೊಂದು ದೊಡ್ಡ ದೂರನ್ನು ಕೂಟ್ಟಿರುವನು. ಪೌರಾಣಿಕ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ದೇವತೆಗಳ ಕಿವಿಯಾದಿ, ದಾನವರ ಬಾಯಿಗೆ ಮಣ್ಣು ಹಾಕಿದವರಲ್ಲಿ ಇವನು ಅಗ್ರಗಣ್ಯನಂತ ಇಷ್ಟು ದಿನ ಇವನ ಸವಾರಿಯು ಅದೆಲ್ಲಿ ತೂಕಡಿಸುತ್ತಿತ್ತೋ ತಿಳಿಯದು—ಅಂತು ಈಗ ಒಮ್ಮೆ ದೊಮ್ಮೆಗೆ ತನ್ನ ಆ ಒಂದಾನೊಂದು ಕಾಲದ ವೈಭವವು ಗವಾಯಿತಂದು, ತಿರಿಗಿ ಅದು ದೂರಕುವ ಬಗೆಯಿಲ್ಲವೆಂದು ತಿಳಿದುಬಂದುದರಿಂದ, ಹೇಗಾದರೂ ಮಾಡಿ ಆ ಗತವದವಿಯನ್ನು ಗಳಿಸಲು ಹೋರಾಡುತ್ತಿರುವನು. ಧರೆಯಲ್ಲಿ ಮಾನವನ ಅಧಿಕಾರವು ನಡೆಯುವಷ್ಟು ದಿನ ಅವನ ಅಳಿದುಹೋದ ಸಂಪತ್ತು ಮರಳಿ ದೊರಕಲಾರದು. ಹಾಗೆ ದೂರೆಯಬೇಕಾದರೆ ತಿರುಗಿ ವೃದ್ಧಿಯಲ್ಲಿ ದೇವತೆಗಳ ಅಧಿಕಾರವು ನೆಲೆಯಾಗಬೇಕು. ದೇವತೆಗಳಿಗಾದರೂ ಮಾನವರೊಡನೆ ಸ್ಪರ್ಧೆಗೆ ನಿಲ್ಲಲು ಧೈರ್ಯವಿಲ್ಲ. (ಹೀಗೆಂದು ಅವರಾಗಿ ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳು

ವಂತಿಲ್ಲ.) ಅಂತು ಕೇಳಿದವರೊಡನೆ ಹೀಗೆ ಹೇಳು ವರು: 'ದಾನವರು ನಮ್ಮಿಂದ ಎಂದೇ ನಾಶವಾಗಿರು ವರು. ಇನ್ನು ಮಾನವರ ನಡವಳಿಕೆಗಾಗಿ ವೇದ, ಸ್ಮೃತಿ, ಶ್ರುತಿ ಮೊದಲಾದ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ಹಾಕಿ ಬಂದಿರುವೆವು; ಅವರು ಅದರಂತೆ ನಡೆಯುತ್ತಿರಬೇಕು ' ಇದೇ ನಿಜವೆಂದು ಅವರಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಮಂದಿ ಕಣ್ಮಣಿ ನಂಬಿ ಕುಳಿತಿರುವರು. ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯು ಇದಕ್ಕೆ ಸರಿ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿದೆ ಎಂದು ಸಿದ್ಧಾಂತಗೊಳಿಸಿ, ಅವರ ಕೋಪವನ್ನು ನರರ ಮೇಲೆ ಹೆಚ್ಚಿಸಿ, ಇನ್ನೊಂದು ಮಹಾಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಪೀಠಿಕೆಯನ್ನು ಹಾಕಬೇಕೆಂದು ನಾರದನ ಹಂಚಿಕೆ.

ನಾರದನಿಗೆ ಇಷ್ಟು ಕೋಪವೇಕೆಂದು ನೀವು ಕೇಳ ಬಹುದು. ಅದರ ಗುಟ್ಟು ಹೀಗಿದೆ: ಎಷ್ಟು ವು ಕೃಷ್ಣಾ ವತಾರಿಯಾಗಿ ಕಂಸವಧೆ ಮಾಡಿದ ಬಳಿಕ-ಇನ್ನದಾನ ವರ ತಂಟೆ ಇಲ್ಲ; ತಾವು ಇದುವರೆಗೆ ಪಟ್ಟ ಪರಿಶ್ರ ಮದ ಪರಿಹಾರಕ್ಕಾಗಿ ಒಂದು ದೀರ್ಘ ನಿದ್ರೆಮಾಡಬ ಹುದು—ಎಂದು ದೇವತೆಗಳು ತಿಳಿದರು. ತಿಳಿದು ನಿದ್ರೆ ಯನ್ನೇನೋ ಮಾಡಿದರು ಎಷ್ಟೆಂದರೂ ದೇವತೆಗಳ ನಿದ್ರೆಯಲ್ಲವೇ. ಮೊದಲನೆಯ ಬಾರಿ ನಿದ್ರೆಹೋದ ನಾರದನಿಗೆ ಚಿಂತೆಯವರುಷ ಕಳೆದುಹೋಯಿತು. ಇಂಥ ನಿದ್ರಾಭಂಗವೇ ನಾರದನ ತಳಮಳದ ರಹಸ್ಯ. ಈ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ನಾರದನು ಮಂಗಳಗ್ರಹದಲ್ಲಿನ ಒಂದು ಸುಂದರನಾದ ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹಂಸತಾಲಿಕಾತಲ್ಪದ

ಮೇಲೆ ನಿದ್ದೆಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ. ತಲೆಯೊಳಗೆ—ನಿದ್ರೆಯಿಂದ ಎಚ್ಚೆತ್ತ ಬಳಿಕ ತಾನು ಕನಿಷ್ಠವಕ್ಷ್ಯ ಎಸಾವಿರ ಸ್ತ್ರೀಯ ರನ್ನಾದರೂ ವರಿಸಿ, ಶ್ರೀ ಕೃಷ್ಣನನ್ನು ನಾಚಿಸುವೆ; ವೃಭವದಲ್ಲಿ ತೇಲಾಡುತ್ತಿರುವ ತನ್ನ ಅದ್ಭುತಸಾಹಸ ವನ್ನು ಕಂಡು ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣನು ತನ್ನ ಮುಂದೆ ತಲೆಬಾಗ ನಿಲ್ಲುವನು; ಆಗ ತಾನು ಕೃಷ್ಣನೊಡನೆ ಮಾತನಾಡ ಬೇಕಾದರೆ ಅವನು ತನ್ನ ವರಾಜಯವನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡು, ತನ್ನ ವಾದಧೂಳಿಯು ಚುಂಬನವನ್ನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುವನು—ಎಂದು ಎಣಿಕೆ ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದನು. ಕೃಷ್ಣನು ಬಂದೊಡನೆ ಹಾಗೆಯೇ ಹೇಳಿದನು. (ಸ್ಮೃತ್ಯು.) ಆಗ ಗೃಂಥಗೋವಕನ್ಯೆಯರ ಪತಿಯಾದ ಅವನು ನಾರದನ ಪಾದಚುಂಬನವನ್ನು ಮಾಡಿದನೋ ಎನ್ನೋ,— ಅಂತು ನಾರದನಿಗೆ ನಿದ್ರೆಯಿಂದ ಎಚ್ಚರವಾಯಿತು ನೋಡುತ್ತಾನೆ—ಇವನ ಪಾದಚುಂಬನ ಮಾಡಿದವನು ಕೃಷ್ಣನಲ್ಲ. ಅದಾವುದೋ ಒಂದು ದೊಡ್ಡದಾದ ಆಗ್ನಿ ಬಾಣ ಧಗಧಗನೆ ಉರಿಯುತ್ತಿರುವ ಆ ಬಾಣವನ್ನು ಕಂಡು, ಅಪೆಲ್ಲಿಂದ ಬಂದಿತು ಎಂದು ನೋಡಲು ವರ್ಯಂಕದಿಂದಿದ್ದು, ಗವಾಕ್ಷದಿಂದ ಅವಲೋಕಿಸುವಂಥವನಾಗುತ್ತಾನೆ. ನೋಡುವುದೇನು? ವೃದ್ಧಿಯಿಂದ ಅವನಿರುವಲ್ಲಿಗೆ ಧಾಮರಾತಿಯು ಒಂದು ಸೇತುವೆಯೇ ನಿಂತಿದೆ. ಆಗವನ ಕೋವಕ್ಯಪಾರವೇ ಇಲ್ಲ. ತಿವನ ಘಣೆಗಣ್ಣು ಇವನ ಬಳಿಯಲ್ಲಿರುತ್ತಿದ್ದರೆ ಮೂಜಗವನ್ನು ಸುಟ್ಟು ಬಿಡುವೆ ಎನ್ನುವಷ್ಟು ಸಿಟ್ಟು ಬಂದಿತು ಕೋ

ಪಾಸ್ತಿತನಾದ ಅವನನ್ನು ಶಾಂತಗೊಳಿಸಲು ಅವನ ಸ್ವಪ್ನ ರಾಜ್ಯದ ಸತ್ವಿಯರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರಾದರೂ ಒರಬೇಕೇ? ಇತ್ತ ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿಯು ಕೋವ ತನ್ನಂತೆ ಶಾಂತವಾಗುವುದುಂಟೆ? ನಿದ್ರಾಭಂಗ ಒತ್ತಟ್ಟು, ಆಶಾಭಂಗ ಇನ್ನೊತ್ತಟ್ಟು, ಭೂಲೋಕದವರಿಂದ ಮಾನಭಂಗ ಮುನ್ನೊತ್ತಟ್ಟು ಗಡಿಬಿಡಿ, ಸಿಟ್ಟುಗಿಟ್ಟು, ಕೋಪತಾವಗಳಲ್ಲಿ ವಾದುಕಗಳನ್ನು ಸಹ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ, ತನ್ನ ಶ್ರೇಷ್ಠಾಯುಧವಾದ ತಂಬೂರಿ ಬುರುಡೆಯನ್ನು ಹೆಗಲಮೇಲೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಹೊರಟನು. ಇವನ ನಿದ್ರಾಕಾಲದಲ್ಲಿ ಆ ತಂಬೂರಿಯ ಸರಿಗೆಗಳಿಗೆ ತುಕ್ಕುಹಿಡಿದು ಅವುಗಳು ಮಾಯವಾಗಿದ್ದವು ಆದರೆ ಅದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಸಜ್ಜುಗೊಳಿಸಿ ಹೊರಡುವಷ್ಟು ತಾಳ್ಮೆಯಿಲ್ಲ; ಆ ಧೂಮರಾಶಿಯಲ್ಲಿ ಕಣ್ಣನ್ನು ಹಿಡುಕಿಕೊಂಡು ತಕ್ಷಣವೇ ಭೂಲೋಕಕ್ಕೆ ಬಂದನು ಬಂದಿಳಿದ ಸ್ಥಳವು ಆರ್ಯಾವರ್ತವಲ್ಲ; ಫ್ರಾನ್ಸ್‌ದೇಶವಾಗಿತ್ತು. ಪ್ರವೇಶಿಸಿದ ಮನೆಯು ಹರಿಶ್ಚಂದ್ರನ ಅರಮನೆಯಲ್ಲ; ಪ್ರೋ! ಶಾಪ್ಪ ಎಂಬ ವೈಜ್ಞಾನಿಕನ ಶೋಧನಾಲಯ. ಆಗವನು ಉದ್ಭವಾದ್ದೊಂದು ನಳಿಕಾಯಂತ್ರದಲ್ಲಿ ತಾನು ಈಗ ತಾನೇ ಎಸೆದಿದ್ದ ಆ ಅಗ್ನಿಬಾಣವು ಮಂಗಳ ಗ್ರಹಕ್ಕೆ ಎಟುಕಿತೋ ಎಂಬ ನಿರೀಕ್ಷಣೆಯಲ್ಲಿದ್ದನು. ಆ ಧೂಮ ಪಂಕ್ತಿಯು ತಣೆದು ಶಾಂತವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಅದಾಗುವ ತನಕ ಇವನ ಕುತೂಹಲವೂ ಶಾಂತವಾಗುವ ಹಾಗಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ತನ್ನ ಪ್ರಯೋಗವು ಏನಾಯಿತು ಎಂದು ತಿಳಿ

ಯುವುದರೊಳಗೆ, “ಭೋ ಮಾನವಾ” ಎಂಬ ಸಿಂಹ
ನಾದವು ಕೇಳಿಸಿತು. ನಾರದನು ಉದ್ವಿಗ್ನನಯನ
ನಾಗಿ, ಆರಿಸಿ ತೆಗೆದ ಗೀರ್ವಾಣವಾಕ್ಯಗಳಿಂದ ನಮ್ಮ
ವೈಜ್ಞಾನಿಕನನ್ನು ಒಂದೇ ಸವನ ರಸಿಸತೊಡಗಿದನು.
ಅದರಿಂದ ಆ ವೈಜ್ಞಾನಿಕನು ಸುಟ್ಟ ಭಸ್ಮವಾಗ
ಬಹುದು ಎಂದು ನಾರದನ ತಿಳುವಳಿಕೆ. ಆದರೆ ಕಲಿ
ಕಾಲದಲ್ಲಿ ದೈವವಾಣಿಗೆ ಎಲ್ಲಿನ ಬೆಲೆ? ಇವನ ಮಾತು
ಕಥೆ, ಉಡಿಗೆತೊಡಿಗೆ, ಹಾವಭಾವಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕಂಡು
ಶಾಸ್ತ್ರನು ಇವನೋರ್ವ ಹುಚ್ಚನಿರಬೇಕೆಂದು ನಕ್ಕು
ಬಿಟ್ಟನು. ಇವನ ಒದರುವಿಕೆಗೆ ಉತ್ತರವನ್ನು ಸಹ
ಕೊಡಲು ಹೋಗದೆ ತನ್ನ ಎದ್ಯುತ್ ಘಂಟೆಯನ್ನು
ಬಾರಿಸಿದನು. ಸರಿ ಇಬ್ಬರು ಸೇವಕರು ತಕ್ಷಣವೇ
ಬಂದು ನಾರದನ ಕಿವಿಪಿಡಿದು ಹೊರಕ್ಕೆ ತಳ್ಳಿ ಕದವ
ನಿಕ್ಕಿಬಿಟ್ಟರು. ಪಾಪ, ನಾರದನು ಬೆಚ್ಚಿಬೆರಗಾಗಿ
ಬಿಟ್ಟ. ನಿದ್ರೆಹೋಗಿ ಎಳುವುದರೊಳಗಾಗಿ ಭೂಲೋಕ
ದಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟೆಲ್ಲಾ ವಿವರ್ಯಾಸವಾಗಿದೆಯೆಂದು ಅವ
ನಿಗೆ ಹೇಗೆ ತಿಳಿಯಬೇಕು? ಹಾಗೆಯೇ ಸಿಟ್ಟನ್ನು
ನುಂಗಿಕೊಂಡು ಒಂದೆರಡು ದಿನವೆಲ್ಲಾ ಇಡೀ ಯುರೋ
ಪ ಖಂಡವನ್ನು ಸುತ್ತಿದನು. ಇವನನ್ನು ಕಂಡವರೆಲ್ಲ
ಇವನೋರ್ವ ಹುಚ್ಚನಿರಬೇಕೆಂದು ನಕ್ಕರು ನಾರದ
ನಿಗೆ ಎಂದೂ ಸಹಿಸದಷ್ಟು ಅವಮಾನವಾಯಿತು.
ಅಂಥಂಥ ದಾನವರೂ ಕೂಡ ಅವನನ್ನು ಅವಹಾಸ್ಯ
ಮಾಡಿದವರಲ್ಲ ಈಗ ಮಾನವರಿಂದ ಮೋರೆಮುಸಿ

ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಎಂಥಾ ನೋವಾಗಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ! ಈ ದುಃಖಶಮನಕ್ಕೆಂದು ಆರ್ಯಾ ನರ್ತದ ಕಡೆಗೆ ಕಾಲಿಕ್ಕಿದನು. ಯುರೋಪಿನವರಿಗೆ ತನ್ನ ಗೀರ್ವಾಣ ಭಾಷೆಯು ತಿಳಿಯದಿದ್ದುದರಿಂದ ಹೀಗಾಯಿತೆಂದೂ, ಆರ್ಯಾ ನರ್ತದಲ್ಲಿ ತನಗೆ ಸಂಭಾವನೆ ದೊರಕಬಹುದೆಂದೂ ಅವನ ಊಹೆ. ಅಂತೆಯೇ ಅವನು ಮೊದಲನೆಯ ಹೆಜ್ಜೆಗೆ ವಾರಣಾಸಿಯಲ್ಲಿ ಬಂದಿಳಿದನು. ಆದರೆ ಅಷ್ಟೊಂದು ದೀರ್ಘಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅದೆಷ್ಟು ರೂಪಾಂತರವನ್ನು ಹೊಂದಿರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ ಹೀಗಾಗಿ ಅದೇ ಆ ನಗರವೆಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸದಿ ಸಲು, ಪ್ರಥಮಾವೃತ್ತಿಗೆ ಭೇಟಿಯಾದ ಒಬ್ಬ ಮಹಾನು ಭಾವನನ್ನು—‘ಕಿಂ ಇಯಂ ವಾರಣಾಸೀ?’ ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನೆಮಾಡಿದನು. ಆತನು ಐರೋಪ್ಯರಂತೆ ಇವನ ಉಡಿಗೆಯನ್ನು ಕಂಡು ನಗಲಿಲ್ಲ; ಇತ್ತ ಪ್ರತ್ಯುತ್ತರವನ್ನೂ ಕೊಡಲಿಲ್ಲ. ಆಗ ನಾರದನು ಇನ್ನೂ ಒಂದೆರಡು ಮಂತ್ರವನ್ನು ಕೇಳಿದನು; ಅವರೂ ಹಾಗೇ ಮಾಡಿದರು. ಕೊನೆಯೊಬ್ಬನು—“This is Benares” ಎಂದನು. ತಾನು ವಾರಣಾಸಿಯೇ ಎಂದುದಕ್ಕೆ ಇವನು ‘ಬೆನಾರಿಸ್’ ಎಂದು ಅಣಕಿಸುತ್ತಿರಬೇಕು ಎಂದು ತಿಳಿದು ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಯಾರೊಡನೆಯೂ ಮಾತನಾಡುವುದಿಲ್ಲ ಎಂಬ ದೃಢನಿಶ್ಚಯಮಾಡಿ ತಾನೇ ನದೀತಿರಕ್ಕೆ ಹೋದನು ನದಿಜಲವನ್ನು ಕಂಡು ಅದು ಭಾಗೀರಥಿ ಎಂದು ಅವನಿಗೆ ನಿಶ್ಚಯವಾಯಿತು. ನದಿದಂಡೆಯಲ್ಲಿ ಕೆಲವರು ಜಪಸಂಕಲ್ಪಗಳನ್ನು

ಮಾಡುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಕಂಡು ಅದು ವಾರಣಾಸಿ ಎಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದನು ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿಯೇ ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು “ಗೋದಾವರೀತೀರೇ” ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಕಂಡು ದಿಗ್ಭ್ರಾಂತಿಯುಂಟಾಯಿತು. ಇತ್ತ ಉದ್ದದ ಸಂಸ್ಕೃತ ಮಂತ್ರಗಳನ್ನು ಪಠಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು ಇವನ ಕೆಲವು ಗೀರ್ವಾಣ ಭಾಷೆಗಳಿಗೆ ಉತ್ತರಕೂಡಲಾಗದಿದ್ದುದನ್ನು ಕಂಡು ಇವರು ಆ ದೈವಭಾಷೆಯನ್ನು ಮರೆತಿರುವರೆಂದು ನಿಶ್ಚಯಪಡಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋದನು. ಇಂತಹ ಹಲವು ವಿಚಿತ್ರ ಅನುಭವಗಳು ಆ ನಗರದಲ್ಲಿ ಉಂಟಾದುವು ಅಲ್ಲಿಂದ ಅವನು ಉತ್ತರದಕ್ಷಿಣ ಹಿಂದುಸ್ಥಾನಗಳ ಯಾವತ್ತು ನಗರಕ್ಷೇತ್ರಗಳನ್ನೂ, ನದಿಗಳನ್ನೂ, ಗುಡ್ಡಬೆಟ್ಟಗಳನ್ನೂ ಸುತ್ತಿದನು ಕಲವರೂಡನೆ ತಾನು ನಾರದನಂದು ಬಾಯಿಬಿಟ್ಟು ಹೇಳಿದನು. ಅವರು ಸುಳ್ಳೆಂದು ನಕ್ಕರು. ಒಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನಾರದನೆಂದರೆ ಓಡೋಡಿ ಒಂದು ನಮಸ್ಕರಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಆರ್ಯಾವರ್ತದ ಜನರು ಈಗ ಇವನ ಮೇಲೆ ಉದಾಸೀನರಾದುದನ್ನು ಕಂಡರೆ ಅವನಿಗೆಷ್ಟು ಸಂಕಟವಾಗಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ರೇಗಿದನು; ಸಿಟ್ಟಾದನು; ಶಪಿಸಿದನು; ಜ್ವಲಿಸಿದನು; ಎಲ್ಲಾ ಅವನಷ್ಟಕ್ಕೆ ಬಡವನ ಸಿಟ್ಟು—ಕೇಳುವವರಾರು? ಒಬ್ಬಂಟಿಗನಾಗಿ ಮಾನವರ ಹೆಮ್ಮೆಯುಂಟು ಅಸಾಧ್ಯವೆಂಬುದಾಗಿ ತಿಳಿದು ವೈಕುಂಠಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ, ‘ಭೋ ಸ್ವಾಮಿನ್’ ಎಂದು ಉದ್ಗಂಧ ನಮಸ್ಕರಿಸಿದನು. ವೈಕುಂಠವನ್ನೆಲ್ಲ ತನ್ನ ಕಣ್ಣಿಂ

ನಿಂದ ತೊಯಿದುಬಿಟ್ಟನು. ಆ ಅಶ್ರುಪ್ರವಾಹದಲ್ಲಿ
 ಲಕ್ಷ್ಮೀಯ ಕಾಲು ಒದ್ದೆಯಾಗಿ ಅವಳು ಎಚ್ಚೆತ್ತು ನಾರದ
 ನನ್ನು ಕಂಡು ಅವನ ದುಃಖದಿಂದ ತಾನೂ ಕರಗಿ ನೀರಾಗಿ,
 ಅದೇನೋ ಅವತ್ತು ಬಂದಿದೆಯೆಂದು ಗಡಿಬಡಿಯಿಂದ
 ಪತಿಯನ್ನು ಎಚ್ಚರಮಾಡಲು ಮುಂದಾದಳು. ಅವನೇಳು
 ವದರೊಳಗಾಗಿ ಮಾನವ ಕೋಟಿಯ ನೂರಾರು ವರ್ಷ
 ಗಳು ಸಂದುವು. (ಆದರೆ ಅದು ದೇವರಿಗೆ ಒಂದು
 ಕ್ಷಣ ಕಾಲಮಾತ್ರ) ಶ್ರೀಮನ್ನಾರಾಯಣನು ನಾರದನ
 ಫಿರ್ಯಾದಿಗೆ ಅಷ್ಟೊಂದು ಗಮನವಿತ್ತಂತ ಕಾಣುವು
 ದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ನಾರದನು "ದೇವಾ, ಆರ್ಯಾವರ್ತ
 ದಲ್ಲಿ ಕಲಿಯುಗದ ಚತುಷ್ಪಾದವೇ ಬಂದುಬಿಟ್ಟಿದೆ.
 ಯದಾ ಯದಾಹಿ ಧರ್ಮಸ್ಯ.... ಎಂಬ ಸಿನ್ನ ವಾಣಿ
 ಯನ್ನು ಪೂರ್ಣಗೊಳಿಸುವ ಕಾಲವಿದು" ಎಂದು ಮೊರೆ
 ಯಿಟ್ಟನು. ಆಗ ವಿಷ್ಣುವು ಬಳಿಯಲ್ಲಿರುವ ಪಂಚಾಂ
 ಗವನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾನೆ. ಇನ್ನೂ ಕಲಿಯುಗದ
 ಪ್ರಥಮ ಪಾದವು ಸಂದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ನಾರದನು ಅನ್ನು
 ವನು -- "ದೇವಾ ಇಷ್ಟೊಂದು ಅಲ್ಪ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿಯೇ
 ಭೂಮಿಯು ನಮ್ಮ ಅಧಿಕಾರದಿಂದ ತಪ್ಪಿಹೋಗಿ ಮಾನ
 ವನ ಬೊಗ್ಗುಗಳಿಗೆ ಬಿದ್ದಿತು. ಪುನರವತಾರಕ್ಕೆ ಚತುಷ್ಪಾದ
 ಗಳು ಬರಬೇಕೆಂದು ನೀನು ಕಾದುಕುಳಿತಿರುವು
 ದಾದರೆ, ಅಷ್ಟರಲ್ಲ ಈರೇಳು ಲೋಕಗಳು, ಸ್ವತಃ
 ನಿನ್ನ ವೈಕುಂಠವೂ ಅವರ ಸಾಹಸಕ್ಕೆ ಬಲಿ ಸಾಗ
 ಬಹುದು. ಆದುದರಿಂದ ಈಗಲೇ ನಿನ್ನ ಕಲ್ಕ ಭೂಮಿ

ಕೆಯನ್ನು ಹೊರಡಿಸು” ಎಂದು ಬಿನ್ನವಿಸಿಕೊಂಡನು. ತನ್ನ ಆಗ್ರಹದಿಂದಲೇ ವಿಷ್ಣುವು ಒಡಂಬಡಲಾರನಂದು ತನ್ನ ಯಾವತ್ತು ಅನುಭವಗಳನ್ನು ಅವನ ಮುಂದೆ ಮನವರಿಕೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡನು. ವಿಷ್ಣುವಿಗೆ ಅವನ್ನು ನಂಬುವುದೇ ಕಷ್ಟವಾಯಿತು. ಆದರೆ ನಾರದನು—ಒಮ್ಮೆ ಸತ್ಯ ಹೇಳುವವನಲ್ಲವಾದರೂ, ಸುಳ್ಳು ಹೇಳುವವನಲ್ಲ. ಅವನಂದುದು ನಿಜವಾಗಿದ್ದರೆ ತಾನು ಅವತರಿಸಲು ಕಾಲಬಂದಿದೆಯೆಂದು ತಿಳಿದನು. ಆದರೆ ಪೂರ್ವಯೋಚಿತ ಕಲ್ಪ್ಯಾವತಾರವು ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಬಾರದೆಂಬುದು ಖಂಡಿತ. ಮಾನವರ ವಾಯುಪಿಮಾನದ ಮುಂದೆ ಇವನ ಬಿಳಿ ಕುದುರೆಯು ಏನು ಮಾಡಿತು!

ಮುಂದೆ ಏನು ಮಾಡುವುದೇ ಇರಲಿ—ಕಾಳಗವೋ, ಅವತರಣವೋ, ಸಂಧಾನವೋ—ಯಾವದಾಗಬೇಕಾದರೂ, ಮಾನವೀ ಪ್ರವಂಚದ, ಇದಕ್ಕೂ ಸ್ಪಷ್ಟ ಚಿತ್ರವು ಬೇಕಿತ್ತು. ಅದಿಲ್ಲದೆ ಯುಧ್ಧಕ್ಕೆ ಹೋಗುವುದಾದರೆ ಸೋಲು ನಿಶ್ಚಯ. ಅದಕ್ಕೋಸ್ಕರವಾಗಿ ನಾರದ, ವಿಷ್ಣು, ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಈ ಮೂವರು ಸೇರಿ ಹೊಸ ತೊಂದು ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಹುಡುಕಿದರು. ಈ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಮಾಡಲು ಸ್ವರ್ಗದಿಂದ ದೇವತಗಳ ವರವಾಗಿ ದೈವೀ ವಿಚಾರಣಾಸಮಿತಿಯು (Divine Commission) ಹೋಗಬೇಕೆಂದು. ಈ ಸಮಿತಿಯ ಸದಸ್ಯರಾರು, ಅವರ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವೇನು, ಅವರ ವಿಚಾರಣೆಯ ಫಲಿತವೇನು, ಇವುಗಳನ್ನು ನಮಗೆ ತಿಳಿ

ದಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿಗೆ ವಿವರಿಸುವುದೇ ನಮ್ಮ ಗ್ರಂಥದ ಉದ್ದೇಶ.

ಇದನ್ನು ಯಾರಾದರೂ ಕಟ್ಟುಕಥೆಯೆಂದು ತಿಳಿಯಬೇಡಿ ಒಮ್ಮೆ ಇದು ಕಟ್ಟುಕಥೆಯಾದರೂ ನಂಬುವುದಕ್ಕಸಾಧ್ಯವಲ್ಲ. ಕಾರಣ ಎಂಥೆಂಥಾ ಕಟ್ಟುಕಥೆಗಳನ್ನು ನಂಬುವ ವಾರಾಣೀಕರಿಗೂ, ಈಗಿನ ವರ್ತಮಾನಗಳನ್ನು ಓದುವ ಮಹಾನುಭಾವರಿಗೂ, ಅದು ಕಷ್ಟದ ಕೆಲಸವಲ್ಲ. ಅಂಥ ಮನವನ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯದ ಮೇಲೆ ಬಂದ ಪ್ರಶ್ನೆಯೆಂಬುದರಿಂದ ಯಾವತ್ತು ಪ್ರಾವಂಚಿಕರು ಈ ವರದಿಯನ್ನು ಅತಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಕುತೂಹಲದಿಂದ ಹಾರೈಸುವರೆಂದು ನಮ್ಮ ನಂಬುಗೆ.

ಪ್ರಕರಣ ೨

ದೇವಸಮೂಹದಲ್ಲಿ.

ವಿಷ್ಣುವಿಗೆ ನಾರದ ಮುನಿಯ ಮಾತುಗಳಿಂದ ಸಮಾಧಾನವಾದುದು ನಿಜ, ಹಾಗೆಂದು ಭೂಲೋಕದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ವರತೀಲಿಸಲು ಒಂದು ಕಮಿಟಿಯನ್ನು ಕೂಡಿಸಿ ಅದನ್ನು ಕಳುಹುವ ನಿರ್ಣಯಮಾಡಿದ್ದಾಯಿತು. ಆದರೆ ಸಮಿತಿಯಲ್ಲಿ ಯಾರಾರಿರಬೇಕು, ಅವರು ಮಾಡಬೇಕಾದ ಕರ್ತವ್ಯಗಳೇನು, ಯಾವಾವ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಅವರು ಮಾನವರ ವರ್ತನೆಗಳ ಟೀಕೆ ಟಿಪ್ಪಣಿಗಳನ್ನು ಮಾಡಲು ಉದ್ಯುಕ್ತರಾಗಬೇಕು,

ಎಂಬ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ನಿರ್ಣಯಿಸುವುದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ನಾರದನು, — 'ವಿಷಯಗಳೊಂದನ್ನೂ ಬಿಡದಂತೆ ನರರ ಪರೀಕ್ಷೆ ಆಗಲೇ ಬೇಕು—ಎಂಬುದರಲ್ಲಿ ಹಟಮಾರಿಯಾಗಿರುವನು ಆಗ ನ್ಯಾಮಿಯೇ ಹೇಳಿದನು — :ನಾರದಾ, ನೀನೇ ಹೇಳುವಿ, ನರಲೋಕದ ಜನರು ಉದ್ಧಟರಾಗಿರುವರೆಂದು. ಇಂತಿರಲು ನಾವು ಅವರ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ವ್ಯವಹಾರದಲ್ಲೂ ಕೈಹಾಕುವ ನಿರ್ಧಾರ ಮಾಡಿದರೆ, ಆಗ ಅವರು ನಮಗೆ ಕಾಲಿಡಲು ಸಹ ಅವಕಾಶ ಕೊಡಲಾರರು. ಆದ ಕಾರಣ, ನಾವು ನಮ್ಮ ಮತ್ತವರ ಸಂಬಂಧದ ಕಲವೊಂದು ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಕೈಹಾಕಬೇಕೇ ಹೊರತು ಪ್ರತಿಯೊಂದು ವಿಚಾರದಲ್ಲಿಯೂ ಪ್ರಭುತ್ವವನ್ನು ತೋರಿಸಬಾರದು; ನಾವು ಪ್ರಭುಗಳು ಸಿಜ, ಆದರೆ, ದಾಸರಾದವರಿಗೂ ಸ್ವಲ್ಪವಾದರೂ ನ್ಯಾತಂತ್ರ್ಯ ಬೇಕಲ್ಲವೇ?'—ಎಂದನು. ನಾರದನು, ಮನವೊಪ್ಪಿಯೋ ಒಪ್ಪದೆಯೋ, ಸುಮ್ಮನಾದನು. ಮೇಲಿನ ಯಾವತ್ತು ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳ ನಿರ್ಧಾರದ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದು ಮಹಾಸಭೆಯನ್ನು ಜರುಗಿಸಬೇಕಾಯಿತು. ಅದಕ್ಕೆ ಯಾವತ್ತು ದೇವತೆಗಳೂ ಸೇರಬೇಕೆಂದೂ ಮತ್ತು ಅದೊಂದು ವಿಶೇಷ ಅಧಿವೇಶನ (Special Sessions) ವಾದುದರಿಂದ, ತೀವ್ರ ಜರುಗಿಸಬೇಕೆಂದೂ ನಿಶ್ಚಯವಾಯಿತು. ಕಂಸಾಸುರನ ನಾಶಕ್ಕೂ ಅಧವ ಜನ್ಮಕ್ಕೂ ಪೂರ್ವದಲ್ಲಿ—ಅವನ ನಾಶವನ್ನು ಹೇಗೆ ಮಾಡಬೇಕು, ಯಾರು ಮಾಡ

ಬೇಕು, ಎಂಬ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ತರ್ಕಿಸಲು ಇಂಥದೊಂದು ಸಭೆಯು ಸೇರಿತ್ತು. ಅಲ್ಲಿಂದ ಇಲ್ಲಿಯತನಕ ಬೇರಾವ ಸಭೆಗಳೂ ನಡೆದಿರಲಿಲ್ಲ. ನಾರದನೇ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಆಮಂತ್ರಣ ಕೊಡಲು ದೇವತೆಗಳ ಮನೆ ಮನೆ ಸುತ್ತಿ ದನು. ಅವರಲ್ಲಿ ಹಲವರು ಇನ್ನೂ ನಿದ್ರೆಯಲ್ಲೇ ಇದ್ದರು. ಆದರೆ ಹಟವೂರಿ ನಾರದನು ಕೇಳಬೇಕೇ? ಅವರ ಕಿವಿ ತೂತಾಗಿ ಅದರೊಳಗೆ ತನ್ನ ಕಂಠಧ್ವನಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುವ ತನಕ ಸ್ವರಾಪಸ್ವರಗಳೆರಡನ್ನು ಕೂಡಿಸಿ “ನಾರಾಯಣ, ನಾರಾಯಣ” ಎಂದು ಕಿರುಚ ತೊಡಗಿದನು. ಹಾಗೂ ಅವರನ್ನೆಚ್ಚರಿಸಿ, ಸುದ್ದಿ ತಿಳಿಸಿದನು. ಕೇಳಿ ಅವರಿಗೆ ನಡುಕು ಹುಟ್ಟಿತು ‘ನರರಿಂದ ಇಂಥ ಆಘಾತ ಬಂದಿತೇ’ ಎಂದು ಆತ್ಯಂತ ಆಶ್ಚರ್ಯ ಪ್ರದರ್ಶನದಿಂದ ಕೆಲವು ದೇವತೆಗಳು ಬಾಯಿಗಳನ್ನು ಹರಿದುಕೊಂಡರು. ಇನ್ನು ಕೆಲ ವರು ತಂತಮ್ಮ ನಿವಾಸಗಳಲ್ಲಿ ನಿದ್ರೆಯನ್ನು ಮಾಡಿರ ದಿದ್ದರೂ, ರಮಣಿಯರೊಡನೆ ಉಯ್ಯಾಲೆ ತೂಗು ತ್ತಲೋ, ಗಾನಮೊದಲಾದ ವಿಲಾಸದಲ್ಲಿ ತೇಲುತ್ತಲೋ ಇದ್ದರು. ಅವರನ್ನು ಎಬ್ಬಿಸುವ ಆವಶ್ಯಕತೆಯು ನಾರ ದಗೆ ಬೀಳಲಿಲ್ಲ; ವಿಲಾಸಮಗ್ನರಾದ ಅವರ ಕಿವಿಗೆ ಅವನ ಮಾತು ಸರಿಯಾಗಿ ನಾಟಲಿಲ್ಲವಾದರೂ, ಅವರ ನಾರಿಯರು ಸೂಕ್ಷ್ಮಕರ್ಣಿಯರಾದ್ದರಿಂದ ಭಾರೀ ಆವ ತ್ತಿನ ಸುದ್ದಿ ಕೇಳಿ, ತಮ್ಮೊಡನೆ ವಿಲಾಸಮಗ್ನರಾದ ಪತಿ ಯರನ್ನು ತಮ್ಮ ಬಳಿಯಿಂದ ತಳ್ಳಿ ಎಚ್ಚರಗೊಳಿಸಿದರು.

ನಾರದನು ಅಷ್ಟದಿಕ್ಪಾಲಕರನ್ನು ಆಮಂತ್ರಿಸಿದನು. ನಿರುದ್ಯೋಗಿಗಳಲ್ಲಿ ಶ್ರೇಷ್ಠರಾದ-ಗಂಧರ್ವ, ಕಿನ್ನರ, ಕಿಂಪುರುಷರು ಸುದ್ದಿಸಿಕ್ಕಿದೊಡನೆ ಹೊರಡುವ ನಿಶ್ಚಯ ಮಾಡಿದರು. ಇನ್ನು ನಾರದನ ಕಲಸವು ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಮುನಮುನಿಗಳನ್ನು ಆಮಂತ್ರಿಸುವುದು. ಸಪ್ತಋಷಿಗಳನ್ನು ಕರೆದನು; ಆದರೆ ಮಧ್ಯೆ ಒಂದು ಭೀತಿಯುಂಟಾಗದೆ ಇರಲಿಲ್ಲ ಎಲ್ಲಾದರೂ ವಸಿಷ್ಠ ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರರು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಜಾಣ್ಮೆಯ ಸ್ಪರ್ಧೆಯಿಂದ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಕ್ಕೆ ವಿಘ್ನತರುವರೋ ಎಂದು. ಇನ್ನು ಶುಕ್ರಾಚಾರ್ಯರ ಮನೆಯ ಮುಂದೆ ಒಂದು ನಿಂತರೆ—ಒಳಗೆ ಹೋಗುವ ಸಾಹಸವಾಗಲಿಲ್ಲ ಕಾರಣ, ಅವರು ದಾನವರ ಗುರುಗಳು ಅವರ ಶಿಷ್ಯವರ್ಗಕ್ಕೆ ಮದ್ದರೆದವನು ಬಹುಮಟ್ಟಿಗೆ ನಾರದನೇ ಎಂದರೂ ಸಲ್ಲುವುದು. ಆದುವರಿಂದ ಅವನಿಗೆ ನಾರದನೇ ಮೊದಲಾದ ದೇವದೇವತೆಗಳ ಮೇಲೆ ತುಂಬಾ ಮುನಿಸು. ಆದ್ದೇಷವನ್ನು ತೋರಿಸಲು ಅವನಿಗೆ ತನ್ನ ಉಳಿದುದೊಂದು ಕಣ್ಣನ್ನು ನರರ ಸೇವೆಗರ್ಪಿಸುವನೋ ಎಂಬ ಭೀತಿ. ಆದರೆ ಸ್ವಾಮಿಯ ಅಪ್ಪಣೆಯಾಗಿತ್ತು—

“ನಾರದಾ ಒಬ್ಬರನ್ನೂ ಬಿಡದೆ ಆಮಂತ್ರಿಸು,— ಎಂದು

ಅಂತು ಸಭಾದಿನವು ಬಂದಿತು. ಸಭೆಯು ಪ್ರೇಕ್ಷಕರಿಂದ ಕಿಕ್ಕಿರಿದು ಹೋಗಿತ್ತು; ಆದರೆ ಇನ್ನೂ ಬರುತ್ತಾರೆ—ಪಾಪ, ಒಬ್ಬರಿಬ್ಬರೇ—ಬರೇ ದೇವತೆಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ

ಯೇ ಮೂವತ್ತುಮೂರು ಕೋಟಿ(!) !(!) ಇನ್ನು ಮುನಮುನಿಗಳೂ ಇರುವರು. ಅಂಥ ದೊಡ್ಡ ವೈಕುಂಠವು ದೇವ, ದೇವತೆ, ದೇವಾಧಿದೇವತೆಗಳಿಂದ ತುಂಬಿ ತುಳುಕಿತು ಮೊದಲು ಮೊದಲು ಅಲ್ಲಿ ಸ್ಥಳವು ಸಾಲದೆ ಹೋದುದರಿಂದ ವಿಷ್ಣುವು ತನ್ನ ಯೋಗಮಾಯಾ ಶಕ್ತಿಯಿಂದ ಕೂಡಲೆ ಭಾರಿಭಾರಿ ಸಭಾಸದನಗಳನ್ನು (auditoriums) ನಿರ್ಮಿಸಬೇಕಾಯಿತು. ಆದರೆ ಈ ಸಭಾರಚನೆಯ ಸುದ್ದಿಯು ನರಕ ಸ್ವರ್ಗಗಳಲ್ಲಿ ಕೋಲಾಹಲವನ್ನುಂಟುಮಾಡಿತು. ನಾರದನು ಯಮ ಧರ್ಮನಿಗೆ ಹೇಳಿಕೆ ದೇಳಲು ಹೋಗಿದ್ದನು ಹಿಗ್ಗಿನಿಂದ ಬಾಯಿ ತೆರೆದು, ಅವನ ಮುಂದೆ—ಹಾಗಾಗಬೇಕು ಹೀಗಾಗಬೇಕೆಂದನು. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ—ಸೇಡನ್ನು ತೀರಿಸುವ ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ ಯಮನೊಡನೆಯನುಧರ್ಮ, ನಿನ್ನ ಕೆಲಸ ಇನ್ನೂ ವಿಶೇಷವಾಗುವುದು. ಕೂಡಲೆ ವಿಶ್ವಕರ್ಮನನ್ನು ಕರೆಯಿಸಿ ಭಾರಿ ಭಾರಿ ನವನರಕಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸು ಮತ್ತು ನರರ ಈ ನವವಿಧಾನದ ಅನ್ಯಾಯಗಳಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಹೊಸ ಬಗೆಯ ದಂಡನಗಳನ್ನು ಶೋಧಿಸು. ಭೂಲೋಕದ ರಸಾಯನ ಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞರನ್ನು, ತೀಕ್ಷ್ಣದ್ರಾವಕ (acids)ಗಳಲ್ಲಿ ಮುಣುಗಿಸಬೇಕು, ಭೌತಿಕ ವಿಜ್ಞಾನಿಗಳನ್ನು ವಿದ್ಯುತ್ತಿನಿಂದ, ತುವ್ವದಲ್ಲಿ ಹುರಿದಂತೆ ಹುರಿಯಬೇಕು ಹಚ್ಚೇನು—ಅವರವರ ನಾಗರಿಕತೆಗೆ ಸರಿಯಾದ ನಾಗರಿಕ ಶಿಕ್ಷೆಯೇ ಆಗಬೇಕು” ಎಂದನು.

ಆಗ ನರಕದಲ್ಲಿ ನರಳಿ ನರಳಿ ವಿಶ್ರಾಂತಿಯನ್ನು ಹೊಂದುತ್ತಿದ್ದ ಓರ್ವ ಪಾಪಿ ನರನು ಈ ಸುದ್ದಿಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಒಮ್ಮೆಗೇ ತನ್ನ ಗೆಳೆಯರಿಗೆಲ್ಲಾ ತಿಳಿಸಿದನು. ಕೇಳಬೇಕೇ? ಕಾಡ್ಗಿಟ್ಟಿನಂತೆ ಅಲ್ಲಿ ಕ್ರಾಂತಿಯುಂಟಾಯಿತು ಆ ತಳಮಳದಲ್ಲಿ ಯಮದೂತರೂ ಸಹ ಗಡಿಬಡಗೊಂಡರು. ಚಿತ್ರಗುಪ್ತನು ದಪ್ತರನ್ನು ಕಟ್ಟಿ ಪಲಾಯನಮಾಡಿದನು. ಈ ಗುಲ್ಲನ್ನು ಕೇಳಿ ಅಲ್ಲಿಗೆ ನಾರದ ಯಮರುಗಳು ಓಡಿಬಂದರು ನಾರದಗೆ ತನ್ನ ಹರಕುಬಾಯಿಯಿಂದಿಷ್ಟಾಯಿತೆಂದು ತಿಳಿಯಲು ಅದಕ್ಕಾಗಿ ವ್ಯಸನಪಟ್ಟನು. ತನ್ನಿಂದಾದ ತಪ್ಪಿನಿಂದ ಮುಂದೆ ಈ ನರಕದ ಬಂದಿವಾನರು, ಪೃಥ್ವಿಯ ಗೆಳೆಯರೊಡನೆ ಸೇರಿದರೆ—ಮುಂದೇನು ಗತಿಯೆಂದು ಅಂಜಿ, ತಮ್ಮ ಸಮಿತಿಯು ನಿರ್ವಾಣವಾಗಿ, ನರದಮನವಾಗುವ ತನಕ, ಅವರನ್ನು ಗಾಢನಿದ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಮುಣುಗಿಸಿಡುವುದು ಒಳಿತೆಂದು ಯಮನಿಗೆ ಸೂಚಿಸಿದನು ಆಗ ಯಮನು ನಕ್ಕು— “ನಾರದಾ, ಇವರು ಇಲ್ಲಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾರರು” — ಎಂದನು ನಾರದನಂದನು—“ಯಮರಾಯಾ, ನರರಿಗ ವಿಮಾನವನ್ನು ಸಿದ್ಧಮಾಡುತ್ತಿರುವರು. ಒಂದು ದಿನ ನಿಮ್ಮ ಸ್ವರ್ಗ ನರಕಗಳನ್ನು ಹುಡುಕಿ ಬಂದಿವಾಸದಲ್ಲಿರುವ ತಮ್ಮ ಪೂರ್ವಜರನ್ನು ಅವರು ಬಡಿಸಿಕೊಳ್ಳದೆ ಹೋಗದಿರರು. ಅದುದರಿಂದ ಇವರನ್ನು ನಿದ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಅಡಗಿಸಿಡುವುದೇ ಲೇಸೆಂದನು ”

ಈಗ ಸಭೆಯ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳ ವಿಚಾರ ನಾರದನು ಯೋಗ್ಯ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಯಂತೆ ಎಲ್ಲಾ ಕಾರ್ಯಗಳ ಸೂತ್ರಧಾರಿಯಾದನು. ಆದರೆ, ಸಭಾರಂಭದಲ್ಲಿ ರಂಭೋರ್ವತಿಯರ 'ಸಮಧರ ನಾಟ್ಯ'ವು ಬೇಕೆಂದು ಇಂದ್ರನ ಸೂಚನೆಯಾಯಿತು. ಸರಿ, ಗಂಧರ್ವ ಕಿನ್ನರ ಕಿಂಪುರುಷರು ಅದಕ್ಕೆ ಅನುಮೋದನೆಗೊತ್ತರು. ಆಗ ನಾರದನು ಸಿಟ್ಟಾಗಿ — "ಇದು ಇಷ್ಟು ದಿನಗಳ ಸಭೆಯಂತಲ್ಲ. ಇಂತಹ ಮುಖ್ಯ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಚರ್ಚಿಸಿ ಮುಗಿಸುವ ತನಕ ತಾವು ಎಲಾಸದ ಚಿಂತನೆ ಮಾಡಬಾರದೆ"ಂದನು. ಅಧ್ಯಕ್ಷ ಸ್ಥಾನವನ್ನಲಂಕರಿಸಿದ ಚತುರ್ಮುಖನು ಇದಕ್ಕೆ ಒಡಂಬಡುವುದರಲ್ಲಿದ್ದನು. ಮಧ್ಯ, ಶುಕಮುನಿಯು—'ವೈಕುಂಠವನ್ನು ನಾಟ್ಯಶಾಲೆಯನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವುದು ಒಳಿತಲ್ಲ' ಎಂದನು. ಅದಕ್ಕೆ ಹಲವು ಮುನಿಗಳ ಸಮ್ಮತಿಯು ಸಿಕ್ಕಿತು. ಆದರೆ ಇಂದ್ರನು — "ಇಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಸಂಖ್ಯೆಯು ಬಹಳವಾಗಿದೆ. ಅದುದರಿಂದ ನಮ್ಮ ಮಾತಿಗೆ ಬೆಲೆಯಿಲ್ಲವೇ?" ಎಂದನು. ನಾರದನು ಅಂಜಿದನು; ಎಲ್ಲಾದರೂ ಈ ವಾದದ ದೆಸೆಯಿಂದ ತಮ್ಮಲ್ಲಿ ಆರಂಭಕ್ಕೇ 'ಎರಡು ವಂಗಡಗಳಾಗುವವೇ'—ಎಂದು. ಆ ನಾರದನ ವೃಥೆಯನ್ನು ಮನಗಂಡ ಭೈರವನು — 'ನರ್ತನವು ಬೇಕಾದರೆ ಇರಲಿ, ಅದರಿಗೆ ಎಲಾಸಿ ನರ್ತನವಿರದೆ, ಕಾರ್ಯಾತ್ಮಕ ನರ್ತನವಾಗಲಿ. ಹೇಗೂ ನಾವಿರುವೆವು, ನಮ್ಮ ಶಿವನಿರುವನು. ಅವನು ತನ್ನ ತಾಂಡವವನ್ನಾಡದೆ ಎಷ್ಟೋ ವತ್ಸರಗಳು

ಸಂದಿವೆ. ಈಗ ನಮಗೊಂದು ವ್ಯಾಸಂಗವಾಗಲಿ' ಎಂ
ದನು. ಇಂದ್ರನು 'ಊಂ' ಅನ್ನುವವನಿದ್ದ. ಅದರೆ ಶಿವನ
ಹೆಸರನ್ನು ಕೇಳಿ, ಅವನ ಘಣೆಗಣ್ಣಿಗೆ ಅಂಜಿ ಸುಮ್ಮನಾದ.
ಸರಿ-ಭೃಂಗಿ, ಶೃಂಗಿ ಮೊದಲಾದವರನ್ನು ಕೂಡಿ ಶಿವನ
ತಾಂಡವವಾಯಿತು — ಅದರೆ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಹಿಮ್ಮೇಳ
ಸಮ್ಮೇಳಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದ ಗಂಧರ್ವರು ತಮ್ಮಷ್ಟಕ್ಕೆ —
"ಎನೋ! ಅಪ್ಪ — ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ತಾಳತಪ್ಪುತ್ತಿದೆ" ಅಂದರಂತೆ.

ಸರಿ ಈಗ ಸಭಾರಂಭ ವಿಷ್ಣುವಿನ ಸ್ವಾಗತ
ಭಾಷಣವಾಯಿತು ಸ್ವಾಗತ ಭಾಷಣದಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷವೇ
ನಿದ್ದಿಲ್ಲ — ಅಂತು ಸಾರಾಂಶ ಹೇಳುವುದಾದರೆ — "ಇಷ್ಟೊಂ
ದು ದೀರ್ಘಕಾಲದ ಬಳಿಕ, ನಮ್ಮನ್ನು ಸಭೆಸೇರುವಂತೆ
ಮಾಡಿದ ಕಾರಣವು ವಿಷಾದಕರವಾದರೂ, ಸೇರಿದುದೆಂ
ಬುದು ಅಹ್ಲಾದಕರವೇ ಸರಿ. ನನಗಾದರೂ ನಿಮ್ಮೆಲ್ಲ
ರನ್ನು ತಿರುಗಿ ನನ್ನ ವೈಕುಂಠದಲ್ಲಿ ಸ್ವಾಗತೀಕರಿಸಲು
ಅತ್ಯಂತ ಅನಂದವಾಗುತ್ತದೆ. ಇಂದಿನ ಕಾರ್ಯ
ವಿಶೇಷವನ್ನು ಕುರಿತು ನಾನು ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಹೇಳುವ ಅವಶ್ಯ
ಕತೆಯಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಆಜೀವ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿ ನಾರದನೇ
ಅದನ್ನು ಹೇಳುವನು — ನೀವಾದರೂ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಯೋಚಿಸಿ
ನಿಮ್ಮ ನಿಮ್ಮ ಅಭಿಮತಗಳನ್ನು ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ನನ್ನ
ಆಗ್ರಹ — ಎಂದಿತ್ತು.

ಆ ಬಳಿಕ ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿ ಅಧ್ಯಕ್ಷರ ಭಾಷಣ.
ವಿಧಾತನು ತನ್ನ ನಾಲ್ಕು ಮುಖಗಳನ್ನು ನಾಲ್ಕು ದಿಕ್ಕು
ಗಳಿಗೂ ತಿರುಗಿಸಿಕೊಂಡು, ನಾಲ್ಕು 'ಲೌಡ್ ಸ್ಪೀಕರು'
20

ಗಳಂತೆ ತನ್ನ ಚಿಕ್ಕ ಭಾಷಣವನ್ನು, ನಾಲ್ಕು ಸುತ್ತಲಿನ ಆ ಜೀನಸ್ತೋಮಗಳಿಗೆ ಕೊಟ್ಟನು. ಅಧ್ಯಕ್ಷರ ಭಾಷಣವು ಸ್ವಾಗತಾಧ್ಯಕ್ಷರ ಭಾಷಣಕ್ಕಿಂತ ಚುಟುಕಾಗಿತ್ತು. ನಿಜವಾಗಿ ಅಖಿಲಭಾರತ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಸಭಾಧ್ಯಕ್ಷರ ಭಾಷಣವನ್ನು ಕೇಳಿದ ಯಾವನೇ ಅದರೂ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದನು:-ಬ್ರಹ್ಮನು ಆ ಪದವಿಗೆ ಎಂದೆಂದೂ ತಕ್ಕವನಲ್ಲವೆಂದು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ, ಬ್ರಹ್ಮನು ಬಹಳ ಮಾತಾಡಲು ಬಯಸಲಿಲ್ಲ. ನರಲೋಕದವರ ದುಡುಕುತನವನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಒತ್ತಿ ಹೇಳಿದರೆ ಅವನಿಗೆ ಅವಮಾನ. ಅವನ ಸೃಷ್ಟಿಯ ಕೊರತೆಯನ್ನು ಅವನೇ ಹೇಳಿದಂತಲ್ಲವೇ! ಆದುದರಿಂದ ಅವನು-‘ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ನಾರದನು ಬಣ್ಣಿಸುವನು’-ಎಂದು ಮುಗಿಸಿದನು

ಸರಿ — ನಾರದನು ಉಪನ್ಯಾಸವನ್ನು ತೊಡಗಿದನು, ಆರಂಭದಲ್ಲಿ ‘ನಾರಾಯಣ ನಾರಾಯಣ’ ಎಂದು ಹಾಡಿ ಉಪನ್ಯಾಸ ಮೊದಲುಮಾಡಿದನು ಮೊದಲಿನ ಶಬ್ದವನ್ನು ಹೇಳಬೇಕೆಂದು ಮೋರೆ ಎತ್ತುವಾಗಲೇ ನೋಡಿದನು: ಕಿಡಿಕಡಿಯಾದ ಶಿವನ ಮೋರೆಯನ್ನು! ಆತನ ಸೂಕ್ಷ್ಮಬುದ್ಧಿಗೆ ಕೂಡಲೆ ಹೊಳೆಯಿತು-ಇದು ಬರೇ ನಾರಾಯಣನೊಬ್ಬನನ್ನು ಹೊಗಳಿ ಅವನ ಸುದ್ದಿಯೆತ್ತದಿದ್ದುದಕ್ಕೆ—ಎಂದು. ಅವನಿರುವರೆಗೆ ಹರಪರ ಹಾಡನ್ನು ಹಾಡಿದವನಲ್ಲ. ಆದರೆ ಇಂದು ತನ್ನ ಕಾರ್ಯಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಎಲ್ಲರೂ ಸೇರಿದಂತಿರುವುದರಿಂದ—ಉಪಾಯಗಾಣದೆ ‘ಹರವರ ಗುಣಗಾನ’ ಎಂದನು. ಆಗ

ತಂಬೂರಿಯ ರೈಂಕಾರವಿನ್ನೂ ಆರಿಸಲಿಲ್ಲವಾದುದರಿಂದ ಅದು ಒಂದೇ ಹಾಡಿನಂತೆ ಕಂಡಿತು. ತಿವರಾಯನ ಸಿಟ್ಟು ಶಾಂತವಾಯಿತು. ಇನ್ನು ಬ್ರಹ್ಮನಿಗೆ— 'ಮಾನ್ಯ, ಚತುರ, ವಿವೇಕಿ, ವಿದ್ವತ್ ಪರಿಪೂರ್ಣ, ಸೃಷ್ಟಿಕರ್ತ ಚತುರ್ಮುಖ' — ಎಂಬ ಸಂಬೋಧನೆಯಿಂದಲೇ, ಸಂತಸವಾಯಿತು. ಆ ಬಳಿಕ ನಾರದನು ನೆರೆದ ದೇವಗಣವನ್ನದ್ದೇಶಿಸಿ, ಮೊದಲಾಗಿ ಅವರ ಆಗಮನಕ್ಕಾಗಿ ಧನ್ಯವಾದಗಳ ಹೊರೆಯನ್ನರ್ಪಿಸಿದನು. ಆಗ ಬಂದವರೆಲ್ಲರೂ ಹಸನ್ಮುಖಿಗಳಾದರು. ಬಳಿಕ ನಾರದನು ಒಂದೊಂದಾಗಿ ಬಡಿಸಿ ಹೇಳಿದನು — ಭೂಲೋಕದಲ್ಲಿನ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು. 'ಆದರೆ ತಾನು ಹೋಗಿದ್ದೆ, ತನಗೆ ಮಂಗಳಾರತಿಯಾಯಿತು' ಎಂದು ಮಾತ್ರ ಹೇಳಲಿಲ್ಲ. ಹೇಗೂ ಆ ವಿಚಾರ ಬಲ್ಲವರಿಗೆ ಗೊತ್ತು; ಸುಮ್ಮನೆ ಉಳಿದವರಿಗೆ ಹೇಳಿ ಏಕೆ ನಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಮರೆಯಾಗಿರಿಸಿದನು. ಅಂತು ಬಹುಹೊತ್ತಿನ ತನಕ ನರಲೋಕದವರ ನಡೆಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ಖಂಡಿಸಿ ಉರುಳಿಸಿ ಬಿಟ್ಟನು. ಮಧ್ಯೆಮಧ್ಯೆ "ಶ್ರೇಷ್ಠರಾದ ದೇವತಗಳೇ, ಮುನಿಜನರೇ, ನಿಮಗಿದು ಅಪಮಾನವಲ್ಲವೇ" ಎಂದು ಅವರ ಅಭಿಮಾನವನ್ನು ಚುಚ್ಚುತ್ತಲೂ ಇದ್ದನು. ಉಪನ್ಯಾಸದ ಆದಿಯಲ್ಲಿ "ನಿಜವಾಗಿಯೂ ತಿವರಾಯನು ತನ್ನ ತೃತೀಯ ನಯನವನ್ನು ತೆರೆದರೆ ಯಾರಿಗೂ ಪ್ರಯಾಸವಿಲ್ಲ" ಎಂದನು. ಆದರೆ ಅಧ್ಯಕ್ಷರು 'ಆ ಮಾತು ಅಪ್ರಾಸಂಗಿಕವಾದುದೆಂದೂ ತಮ್ಮ ಸಭೆಯು, ಇಂದು ಕೇವಲ

ವಿಚಾರಣಾಸಮಿತಿಯನಿರ್ಮಾಣಕ್ಕಾಗಿ ಕೂಡಿದ್ದೆ'ಂದೂ ಅಂದರು ನಾರದನು ಸುಮ್ಮನಾದನು. ಬ್ರಹ್ಮನಿಗೆ— ತನ್ನ ಸೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಎಳೆವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ತಿಳಿಸಿ ಬಲಿಯಾಗಿರಿಸಲು, ಮನಸ್ಸು ಬರಲಿಲ್ಲ. ತಿಳಿಸಲೂ ತಾನು ಗುಬ್ಬಿಯ ಮೇಲೆ ಬ್ರಹ್ಮಾಸ್ತ್ರವಸ್ತ್ರವೆಯಲಾರೆ, ಎಂದೆಂದು ಕೊಂಡನು.

ಉಪನ್ಯಾಸವಾದ ಬಳಿಕ ನಾರದನು ಸುತ್ತನೋಡುತ್ತಾನೆ: ನೂರಾರು ಮಂದಿ ಹೀನತನಗಳು ನಿದ್ರೆಯಿಂದ ತೂಕಡಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಹಲಸಂಕುಚಿತ, ಅಶ್ವರ್ಯಗಳಿಂದ ಮೈನುರೆತಿದ್ದರು. ಕೆಲವರು ಸಿಟ್ಟಿನ ಆವೇಷದಿಂದ ಉಗುರಿಸಿದ ಹಣೆ ಹೊಡೆದುಕೊಂಡು ತಾವೇ ತ್ರಿನೇತ್ರಗಳಾಗಿದ್ದರು.

ವಿಧಾತನು ಇನ್ನು ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಇತರರ—ಉಪನ್ಯಾಸಗಳಿವೆಯೇ? ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಆಗ ಶುಕ್ರಾಚಾರ್ಯನು ಎದ್ದು ವೇದಿಕೆಯನ್ನು ಸಮೀಪಿಸಿದನು. ನಾರದನಿಗೆ ಪ್ರಸವವೇದನೆಯೇ ಆರಂಭವಾಯಿತು. ಶುಕ್ರನು ಬಂದವನು—“ಪಂಚನರೇ, ನಾರದನೊಬ್ಬನ ಮಾತಿನ ಮೇಲಿಂದ ನರರ ಮೇಲೆ ಮುನಿದು ಬೀಳುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ನಾರದನು ಭೂಲೋಕಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ, ಪಿಂಚಲಾಟ ಎಬ್ಬಿಸಿದುದರಿಂದ ಅವಮಾನಿತನಾಗಿ ಬಂದಿರಬೇಕು. ಆದರೆ ಸೇಡನ್ನು ತೀರಿಸುವ, ಅವನೊಬ್ಬನ ಹವಣಿಕೆಗಾಗಿ, ನಾವೆಲ್ಲ ನಮ್ಮ ಕಷ್ಟಾರ್ಜಿತ ವಿಶ್ರಾಂತಿಯನ್ನು ಕೆಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಮೂರ್ಖತನ” ಎಂದನು.

ಸಭಿಕರು:— 'ದ'ಕಾರದ ಬದಲು 'ಮ'ಕಾರ ವನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸುವ ಯೋಚನೆಯೇ?

ಬ್ರಹ್ಮ:— ಈಗ ವಿಚಾರಣಾಸಮಿತಿಯನ್ನು ಮಾಡಲು ನಾವು ಸೇರಿದುದು. ಆ ಸಮಿತಿಯವರು, ನರರ ಮೇಲೆ ಮುಂದರಿಸುವುದು ಬೇಡವೆಂದು ತಮ್ಮ ವಿಚಾರಣೆಯ ಅನುಭವದಿಂದ ಹೇಳುವುದಾದರೆ ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಬೇಡ. ಆದರೆ ಈಗಲೇ ಬೇಡವೆನ್ನುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ವಿಷ್ಣುವಿನ ಆಜ್ಞೆಯಾದುದರಿಂದ ಈ ಸಮಿತಿಯ ರಚನೆಯಾಗಲೇಬೇಕು. ಆದಕಾರಣ, ಸಮಿತಿಯ ಸದಸ್ಯರಾಗಬೇಕು, ಕರ್ತವ್ಯಗಳೇ ನೇನು—ಎಂದು ನಿರ್ಣಯಿಸುವುದಿಷ್ಟೇ ನಮ್ಮ ಕೆಲಸ.

[ಆದರೆ ಬ್ರಹ್ಮನಿಗಾದರೂ ಇದು ದ್ವಿದಳರಾಜ್ಯ ಪದ್ಧತಿಯೆಂದು ತಿಳಿದಿತ್ತು.)

ಸಭಿಕರು:— ನಿಜ, ನಿಜ.

ಶುಕ್ರಾಚಾರ್ಯ. — (ಆತ್ಮಗತ) ಇದು ನಿರಂಕುಶ ಪ್ರಭುತ್ವವಾಯಿತು.

ಆದರೆ ಬಡ ಶುಕ್ರಾಚಾರ್ಯನ ಬೆಂಬಲಕ್ಕೆ ಯಾರೂ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಸಭೆಯವರು ಒಂದೊಂದಾಗಿ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸಿದರು. ಭೂಲೋಕದವರ— ಧರ್ಮ, ಆರೋಗ್ಯ, ವಿದ್ಯೆ, ಆರ್ಥಿಕ ಸ್ಥಿತಿ ಇಷ್ಟು ವಿಚಾರಗಳಲ್ಲಿ ವಿಚಾರಣಾಸಮಿತಿಯವರು ಕೆಲಸಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನಿರ್ಣಯವಾಯಿತು. ನಾರದನಿಗೆ ಎರಡನೇ ಮತ್ತು ನಾಲ್ಕನೇ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸಿದ್ದು ಒಳಿತಲ್ಲ ಎಂದು

ತೋರಿತು. “ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಈ ಸಮಿತಿಯ ಕೆಲಸವು ಅವರ ಕಲ್ಯಾಣ ಚಿಂತನೆಗಾಗಿ ಮಾಡಿದುದಲ್ಲ. ಅವರು ನಮ್ಮ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ವಿಾರಿದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಅವರನ್ನು ಹೇಗೆ ದಂಡಿಸಬಹುದೆಂಬ ವಿಷಯದಲ್ಲಷ್ಟೇ ನಮ್ಮ ಕೆಲಸ” — ಎಂದನು.

ವಿಷ್ಣು :— ನಾರದಾ, ಆತ್ಮಾತುರವು ಕೆಟ್ಟದ್ದು. ನಮ್ಮ ಉದ್ದೇಶವು ಏನಿದ್ದರೂ ಅದನ್ನು ತಿಳಿಸುವುದು ಒಳಿತಲ್ಲ. ನಾವು ಅವರನ್ನು ನಮ್ಮ ತಕ್ಕದಿಯಲ್ಲಿ ತೂಗಲು ಬಂದವರೆಂದು ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿದರೆ ಅವರು ನಮ್ಮೊಡನೆ ಮಾತನಾಡಲಾರರು. ಆದುದರಿಂದ ಕೇವಲ ಅವರ ಕಲ್ಯಾಣಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಬಂದವರೆಂದು ತೋರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ನೋಡು, ನಾನು ಅಂದು ಮೋಹಿನಿ ರೂಪ ತಾಳಿ, ನನ್ನ ಉದ್ದೇಶ ತಿಳಿಸಿದ್ದರೆ, ಭಸ್ಮಾಸುರನ ನಾಶವಾಗುತ್ತಿತ್ತೇ?

ಸಭಿಕರು :— ಬೇಷ್, ಬೇಷ್.

ಈಶ್ವರ :— (ಸಪ್ಪಗಿನ ಮೋರೆ.)

ಶುಕ್ರ :— (ಆತ್ಮಗತ ಕೋಪ.)

ವಿಷ್ಣು :— ನಾರದಾ, ನೋಡು ‘ಆರೋಗ್ಯ’ದ ಖಾತೆಯಲ್ಲಿ ಮದ್ಯಪಾನ ವಿಚಾರವೂ ಬರುವುದು. ಅದು ನೀತಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ್ದು. ಇನ್ನು ಆರ್ಥಿಕ ವಿಚಾರ ಬೇಡೆಂದರೆ, ನಾನು ಸ್ವತಃ ಲಕ್ಷ್ಮೀಪತಿ.

ನಾರದ :— ಮಾತುಶ್ರೀಯವರಿಗೆ ಈ ಬಾಲಕನಿಂದ ಅಪಮಾನವಾಗದು. ಆಗಲಿ, ಸಭಾ ಕಾರ್ಯ

ಕ್ರಮವು ಮುಂದರಿಯಲಿ. ಯಾರಾರು ಯಾವಾವ ಕಲ ಸವನ್ನು ವಹಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು?

ವಿಷ್ಣು :— ಧರ್ಮದ ವಿಚಾರಕ್ಕಾಗಿ ಮೂವರು—
ಯಮರಾಯ.

ನಕ್ಷತ್ರಕ :— ನಮ್ಮ ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರರು.

ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರ :— (ಹರುಷ.)

ಭಾರದ್ವಾಜ :— ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರರ ಅತಿಗಾಮಿತ್ವವನ್ನು
ಸರಿಪಡಿಸಲು ವಸಿಷ್ಠರ ಮಂದಗಾಮಿತ್ವವು ಬೇಕು

ಸಭಿಕರು :— ವಹವ್ಯಾ, ವಹವ್ಯಾ—

ಅಧ್ಯಕ್ಷ :— ಹಾಗಾದರೆ— ಈ ಉಪಸಮಿತಿಗೆ
ಯಮರಾಯನು ಅಧ್ಯಕ್ಷ, ವಸಿಷ್ಠ ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರರು
ಸದಸ್ಯರು.

ಸಭಿಕರು :— ಸರ್ವ ಸಮ್ಮತವಾದ ಒಪ್ಪಿಗೆ.

ಅಧ್ಯಕ್ಷ :— ವಿರೋಧಿಗಳು?

ಶುಕ್ರ :— ನಾನು.

ಸಭಿಕರು :— ಕೇವಲ ಸ್ವಾರ್ಥ.

ಅಧ್ಯಕ್ಷ :— ಬಹುಮತದಿಂದ ನಿರ್ಣಯವಾಯಿತು.

ಇನ್ನೀಗ ಆರೋಗ್ಯ ಖಾತೆ—

ಚಂದ್ರ :— ಅತ್ತಿನಿ ದೇವತೆಗಳು, ವರುಣ,
ವಾಯುರಾಜ.

ಒಬ್ಬ ಮುನಿ :— ಅತ್ತಿನಿ ದೇವತೆಗಳು ಔಷಧೀ
ಶನ ಪ್ರೀತಿಯವರು ನಿಜ; ಆದರೆ ನಿಜವಾದ ಆರೋಗ್ಯ
ಸಿಗಲು ಔಷಧಿಯು ಬೇಡ. ವೈದ್ಯರ ಆವಶ್ಯ

ಕತೆಯು ಇಲ್ಲ. ವರುಣ, ಅಗ್ನಿ, ವಾಯು ಈ ಮೂವರು ಸಾಕು. ಇನ್ನು ಕೊನೆಯವರಿಬ್ಬರು ಅತಿ ಗಾಮಿಗಳು ಅದುದರಿಂದ ವರುಣರಾಯನು ಅಧ್ಯಕ್ಷ ತನಕ್ಕಿರಲಿ.

ಅಧ್ಯಕ್ಷ: — ಏನು ಎಲ್ಲರ ಒಪ್ಪಿಗೆಯೇ?

(ಅಪ್ಪಿನಿ ದೇವತಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಎಲ್ಲರ ಒಪ್ಪಿಗೆ. ಆದರೆ ಅವರಾದರೂ ನಿರಕಾರಣೆ ಮಾಡದಿದ್ದುದರಿಂದ ರರಾವು ಸರ್ವಸಮ್ಮತದಿಂದ ಮಂಜೂರಾಯಿತು.)

ಅಧ್ಯಕ್ಷ: — ವಿದ್ಯಾವಿಚಾರದಲ್ಲಿ—

ನಾರದ:—ನಮ್ಮ ಮಾತುಶ್ರೀಯವರಾದ ಸರಸ್ವತೀ ದೇವಿಯವರೇ ಅಧ್ಯಕ್ಷರಾಗಬೇಕು

ಸಭಿಕರು:—ಸುಯಾಗಿ ಹೇಳಿದೆ, ನಾರದ.

ಅಧ್ಯಕ್ಷ: — ಆಯಿತು, ಆದರೆ ಇನ್ನುಳಿದವರು --

ವಸಿಷ್ಠ:—ವಾಲ್ಮೀಕಿಗಳು ಬೇಕೇ ಬೇಕು

ತರುಣ ಸನ್ಯಾಸಿಯೊಬ್ಬ:—ಶಂಕರಾಚಾರ್ಯರು.

ಇನ್ನೊಬ್ಬ: — ಮಧ್ವಾಚಾರ್ಯರು.

ಕಶ್ಯಪ: ಅವರದು ಕೇವಲ ಸಂಕುಚಿತ ಬುದ್ಧಿ. ದೈತಾದೈತದ ಕಲಹವು ಅವರಿಂದಲೇ ಆಯಿತು. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ ಅವರು ತೀರ ಅವಿವಾದ್ಧರು ಇದರಿಂದ ಅವರಿಗೆ ಅಪಮಾನವೆಂದು ಯಾರೂ ತಿಳಿಯದಿರಲಿ. ಆದರೆ ಇಂಥ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ನಾವು ಪ್ರಸಂಗವನ್ನು ಗಮನಿಸಬೇಕೇ ವಿನಹ ವ್ಯಕ್ತಿ ಪಕ್ಷಪಾತ ಮಾಡುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ನಿಮಗೆ ಇಷ್ಟವಿದ್ದರೆ ಕಲಾಕೋವಿದನೆಂದು

ವಿಶ್ವಕರ್ಮನನ್ನು ಒಯ್ಯುವುದಾದರೆ ನಮ್ಮ ಆಕ್ಷೇಪ ಎಲ್ಲ. ಇವರೆಲ್ಲರು ನಮ್ಮ ಜನನಿಯ ನೇತೃತ್ವದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ನಿರ್ವಹಿಸಲು ಆಡಿಯೇ ಇಲ್ಲ.

ಅಧ್ಯಕ್ಷ:—ಎನು? ಅನುಮತಿಯೇ, (ಎಲ್ಲರೂ ಮೌನವಾದುದನ್ನು ಕಂಡು) ಸರಿ ಅನುಮತಿ—ಇನ್ನು ಆರ್ಥಿಕ ಪ್ರಶ್ನೆ ಇದೇನು ಕರಿಣದ್ದಲ್ಲ. ಲಕ್ಷ್ಮೀದೇವಿಯವರು ಅಧ್ಯಕ್ಷರು, ಅವರ ಬೆಂಬಲಕ್ಕಾಗಿ ಚಂದ್ರ ಮತ್ತು ಕುಬೇರರು ಸದಸ್ಯರು.

ಸಭಿಕರು:—ಅತ್ಯುತ್ತಮ ಚುನಾವಣೆ.

ಶುಕ್ರ:—(ಆ) ನೇಮಕ.

ಅಧ್ಯಕ್ಷ:—ಹಾಗೆಂದ ಬಳಿಕ—ಮುಖ್ಯ ಸಮಿತಿ ಯಲ್ಲಿ, ಆಯಾಯ ಉಪಸಮಿತಿಗಳ ಅಧ್ಯಕ್ಷರಾದ ಯಮಧರ್ಮ, ವರುಣ, ಸರಸ್ವತಿ, ಲಕ್ಷ್ಮೀಯರಿರುವರು ಮತ್ತು ಈ ಸಭೆಗೆ ಇವರಲ್ಲೇ ಯಾರಾದರೊಬ್ಬರು ಅಧ್ಯಕ್ಷರಾದರೆ ಒಳಿತು.

ನಾರದ:—ಆ ಸಂಖ್ಯೆ ನಾಲ್ಕಿರಬಾರದು.

ಅಧ್ಯಕ್ಷ:—ಹಾಗಾದರೆ ಬೇರಿನ್ನೊಬ್ಬರು ಅಧ್ಯಕ್ಷರಾಗಬೇಕು. ಅಲ್ಲವೇ ನಾರದ?

ನಾರದ:—ಅಹುದು. ಆದರೆ ದೂರ್ವಾಸರು ಆಗಬಹುದು.

(ತನ್ನ ಒಲವಿನಂತೆ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ಫಲಿಸಲು ಸಿಟ್ಟಿನ ಮೂರ್ತಿಗಳಾದ ಅವರೇ ತಕ್ಕವರೆಂದು

ಅವನಿಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ತಿಳಿದಿತ್ತು), ಆದರೆ ದೂರ್ವಾಸರ ಹೆಸರನ್ನು ಕೇಳಿ ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆಯಿಂದಲೂ 'ಗುಜು ಗುಜು' ನಿನಾದವು ಹೊರಟಿತು. ಬ್ರಹ್ಮನಿಗೆ ಅಂಜಕಯಾಯಿತು — ದೂರ್ವಾಸರ ಸುದ್ದಿಯೆತ್ತಿ, ಬಳಿಕ ಅವರನ್ನು ಅರಿಸದಿದ್ದರೆ ಅವರ ಕೋಪಕ್ಕೆ ಮೂಜಗವೇ ಸುಡುವಂತಾಗಬಹುದು. ಆದ ನಿಮಿತ್ತ, ಹೇಗೋ ಹೇಗೋ ಸಭೆಯನ್ನು ಸಮಾಧಾನಪಡಿಸಿ ದೂರ್ವಾಸರನ್ನು ಅಧ್ಯಕ್ಷರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿದರು, ನಾರದನು ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಯು ಆದರೆ ಅವನಿಗೆ ಮತವನ್ನು ಕೊಡುವ ಅಧಿಕಾರವಿರಬಾರದೆಂದು ಶುಕ್ರಾಚಾರ್ಯರ ಸೂಚನೆಯಾಯಿತು. ಪ್ರತಿಯೊಂದು ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಶುಕ್ರಾಚಾರ್ಯನನ್ನು ನೋಯಿಸಬಾರದೆಂದು ನಾರದನು ಸಮ್ಮತಿಸಿದನು. ಅದು ಗೌರವಕ್ಕೆ ಕಡಿಮೆಯೆಂದು ಅವನು ತಿಳಿಯದಿರಲಿಲ್ಲ; ಆದರೆ ಕಾರ್ಯವಾಸಿ ಕತ್ತೇ ಕಾಲು ಕಟ್ಟಲೂ ಸಿದ್ಧನಿರಬೇಕಲ್ಲವೇ?

ಇಷ್ಟಕ್ಕೇ ಅಂದಿನ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವಾಯಿತು. ಆದರೆ, ಒಂದು ಪ್ರಾಮುಖ್ಯ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಅವರು ಮರೆತಿದ್ದರು. ಈ ಸಮಿತಿಯವರು ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಭೂಲೋಕಕ್ಕಿಳಿದರೆ ನಾರದನಿಗಾದ ಗತಿಯೇ ಪ್ರಾಪ್ತವಾದೀತು. ಆದುದರಿಂದ ಅವರಲ್ಲಿ ಯಾವನಾದರೊಬ್ಬನು ಭೂಲೋಕದಲ್ಲಿ ಮೊದಲಾಗಿ ಜನ್ಮತಾಳಿ, ಈ ದೇವದೂತ ಮಂಡಲದವರ ಆಗಮನಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಪೂರ್ವರಂಗವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿ, ಅವರ ಕಾರ್ಯವು ಸುಗಮವಾಗುವಂತೆ

ಮಾಡುವುದನಶ್ಯವೆಂದು ನಿರ್ಣಯವಾಯಿತು. ಈ ಮಾತಿನ ಮಹತ್ವವು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಹೊಳೆಯಿತು ಆದರೆ ಅಂಧವರು ಯಾರು ಎಂದು ಕಸಿವಿಸಿ ನಡೆಯಿತು. ಬುದ್ಧನಿಂದ ಹಿಡಿದು ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಪರಮಹಂಸರ ವರೆಗೆ ಹೆಸರುಗಳ ಸೂಚನೆಯಾಯಿತು ಸೂಚಿತರಾದವರಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರೂ ಅದು ತಮ್ಮಿಂದಾಗದು ಎಂದರು ಕೊನೆಗೆ— ಇನ್ನಾರೂ ಹೋಗಲು ಸಿದ್ಧರಿಲ್ಲವಾದರೆ ತಿವನು ತಾನೇ ಆ ಕೆಲಸ ನಿರ್ವಹಿಸುವೆನೆಂದು ಹೇಳಿದನು. ಸಭಿಕರಿಗೆ ಅನಂದದಿಂದ ಹೊಟ್ಟೆ ಬಿಂದುಹೋಯಿತು

ಆಗ ಇಂದ್ರನು ಎದ್ದು — ‘ಇನ್ನಾದರೂ ರಂಭೋರ್ವು ತಿರುರ ನಾಟ್ಯಕ್ಕೆ ಆತಂಕವಿದೆಯೇ’ ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಅಧ್ಯಕ್ಷ: — ನಿಜ, ಆದರೆ ಇಂದ್ರ, ಆಯಾಯ ಕೆಲಸವನ್ನು ಹೊತ್ತವರು ಅದರದರ ಸಿದ್ಧತೆಗಾಗಿ ಈಗ ಲೇ ಹೊರಡಬೇಕಾಗುವುದು ಅದ ನಿಮಿತ್ತ ಅವರು ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಕಾದಿರಲಾರರು ಉಳಿದವರಿಂದ ನೀನು ತೃಪ್ತನಾಗುವಿಯಾದರೆ ಸರಿ, ನಮ್ಮ ಆಕ್ಷೇಪವಿಲ್ಲ. (ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಸಮಿತಿ, ಉಪಸಮಿತಿಗಳ ಸದಸ್ಯರು ಸ್ವಲೋಕಗಳನ್ನು ಸೇರಿ ಬಹಳ ಹೊತ್ತಾಗಿತ್ತು)

ಇಂದ್ರ: — ಅದಕ್ಕೇನು, ಉಳಿದವರಲ್ಲೇ ಸಾಕಷ್ಟು ಜನರಿರುವರು.

ಅಧ್ಯಕ್ಷ: — (ನಗುತ್ತ) ಹಾಗೆ, ನಾನೂ ಇರುವೆ—

ಇಂದ್ರ: — ಹಾಗಾದರೆ ನಮಗೇನು ಕಡಿಮೆ! ಸಮಿತಿಯವರು ತಮ್ಮ ಕೆಲಸ ಮುಗಿಸಿ ಬರುವ ತನಕ

ವೈಕುಂಠವೇ ನಮ್ಮದು. ಅಲ್ಲಿಯ ತನಕ 'ರಂಭೋರ್ವ
ತಿಯರ ನಾಟ್ಯದಿಂದ ವೈಕುಂಠವು ರಮಿಸಲಿ.'

ಸರಿ ಆಗ ತೊಡಗಿದುವು — ಗಾನ, ನರ್ತನಗಳು.

ಪ್ರಕರಣ ೩.

ಸೂತ್ರಧಾರಿಯ ಜನುಮ.

ತವನು ದೇವದೂತ ವಿಚಾರಣಾಸಮಿತಿಯ
ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಕ್ಕೆ. ಅನುಕೂಲ ಕ್ಷೇತ್ರವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸುವ
ನಿಮಿತ್ತ ತಾನು ಹೊರಡುವೆನೆಂದು ಉಮೇದುವಾರ
ನಾಗಿ ನಿಂತುದೇನೋ ನಿಜ, ಆದರೆ ಆ ವಿಧಾನವನ್ನು
ಹೇಗೆ ಸಾಧಿಸಬೇಕೆಂಬುದು ಅವನ ಭಸ್ಮಾಚ್ಛಾದಿತ
ಮಿದುಳಿಗೆ ಹೊಳೆಯಲಿಲ್ಲ ಆದರೆ ಅವನಲ್ಲಿ ಜನ್ಮ
ಸಿದ್ಧ ಕೊರತೆಯೊಂದಿದೆ. ಅವನು ಲಯಕರನು,
ಸಿಟ್ಟಿನ ತವರುಮನೆ. ಹೀಗಾಗಿ ಎಲ್ಲಾದರೂ ಆರಂಭ
ದಲ್ಲೇ ಕೋಪಕ್ಕೆ ಬಲಿಯಾಗಿ ಫಣೆಗಣ್ಣು ತೆರೆದರೆ
'ಕುಂಬಾರಗೆ ವರುಷ ದೊಣ್ಣೆಗೆ ನಿಮಿಷ' ಎಂಬ
ನಾಣ್ಣುಡಿಯಂತಾಗಲುಬಹುದು. ತನ್ನ ಆ ಜ್ವಾಲಾ
ಮುಖ ಪ್ರಕೃತಿಯನ್ನು, ನವವಿಧಾನದ ಪ್ರಪಂಚಿಕರಲ್ಲಿ
ಕಾರ್ಯಸಾಧನೆಯಾಗುವತನಕ ಹೇಗೆ ಬಾಡಿಯಲ್ಲಿ
ಮರೆಯಾಗಿರಿಸಬೇಕೆಂಬುದು, ಸ್ವತಃ ಭಸ್ಮಧಾರಣೆ
ಮಾಡಿದ ಅವನಿಗೆ ಹೊಳೆಯಲಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಅವನು
ನಾರದನನ್ನು ಕರೆದನು. ಈ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ನಾರದನು

ತಕ್ಕ ವಕೀಲನೆಂದು ಅವನಿಗೆ ತಿಳಿದಿತ್ತು; ಕಾರಣ, ಹಿಂದೆ ದೇವದಾನವರ ಕಲಹದ ಕಾಲಗಳಲ್ಲಿ ವಿಷ್ಣುವನ್ನು ಹಲವು ಬಾರಿ ಕಳೆದುಕೊಂಡಿರುವನು (= ಅವತರಿಸುವಂತೆ ಮಾಡು) ದವನು ಅವನು. ಈಗಲಾದರೂ ಉಪಾಯಾಂತರದಿಂದ ತನ್ನನ್ನು ಕೈಲಾಸದಿಂದ ಇಳಿಸುವುದಕ್ಕಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಉಳಿಸುವುದಕ್ಕವನು ತಕ್ಕವನೆಂದು, ಸಭೆಯಿಂದ ತಾನೆದ್ದು ಹೊರಬರುವಾಗ, ಕಣ್ಣಿನ್ನಮಾಡಿ ಕರೆದು "ನಾರದಾ ಅಳಿದ ಊರಿಗೆ ಉಳಿದವನೇ ಗೌಡನೆಂದು ನಾನೀ ಕೆಲಸವನ್ನು ವಹಿಸುವನೆಂದುದು ನಿಜ; ಆದರೆ ನಾನು ಭೂಲೋಕದ ಯಾವ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಅವತರಿಸಿದರೊಳಿತು, ನನ್ನ ಜನನೀಜನಕರಾರಾಗಬೇಕು, ನಾನು ಯಾವ ರೀತಿಯ ಸೋಗನ್ನು ಧರಿಸಬಹುದು"—ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ನಾರದ:— ಕೈಲಾಸವತಿ, ನಾನೊಬ್ಬ ಜಾಣನೆಂದು ನೀನು ನನ್ನಲ್ಲಿ ಯೋಚನೆ ಕೇಳಿದುದು ನಿಜ. ನಾನು ಈ ಮೊದಲು ವಿಷ್ಣುವಿಗೆ ಅವತರಣದ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಕಾಲಸ್ಥಳಗಳ ಅವನಿತ್ತುದೂ ನಿಜ. ಆದರೆ ಅಂದಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯು ಬೇರೆ, ಇಂದಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯು ಬೇರೆ ಎಂದು ನಮಗೆ ಕೆಲವರಾದರೂ ಭೂಲೋಕದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಪಕ್ಷದವರೆನಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು, ಆದರೆ ಇಂದಿನ ಪ್ರಸಂಗದಲ್ಲಿ, ಒಬ್ಬರೇ ಒಬ್ಬರು ಅಂಥವರು ಸಿಗರು ಅವರೊಡನೆಲ್ಲಾದರೂ. ನೀನು 'ನಾನು ಈಶ್ವರನೆಂದುದಾದರೆ' ಕೂಡಲೆ ನಿನ್ನನ್ನು ಹುಚ್ಚರ ಆಸ್ಪತ್ರಗೆ ಕಳುಹಿ

ಸುವರು. ಆದುದರಿಂದ ಅಲ್ಲಿ ಹೋದ ಬಳಿಕ ಹೇಗೆ ವರ್ತಿಸಬೇಕೆಂಬ ವಿಚಾರವು ಅಲ್ಲಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಕಂಡೇ ಯೋಚಿಸಬೇಕಲ್ಲದೆ ಅದರ ಮೊದಲಲ್ಲ ಅದರ ಸ್ಥಳದ ವಿಚಾರ ನನ್ನ ಸೂಚನೆಯಿಷ್ಟಿದೆ. ಆರ್ಯವರ್ತವು ಎಂದಿನಿಂದಲೂ ನಿನ್ನ ಮತ್ತು ಎಷ್ಟುಭಕ್ತರ ಲೀಲಾ ರಂಗವಾಗಿತ್ತು. ಇಂದು ಅಲ್ಲಿನ ಮನುಷ್ಯರಿಗೆ ನಿನ್ನ ಗುರುತು ಹತ್ತದೆಹೋದರೂ ಗುಡ್ಡಬೆಟ್ಟಗಳಾದರೂ ನೀನಾರೆಂದು ಗುರುತಿಸಿ, ಅವತ್ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನಿನಗೆ ಆಸರೆ ಯನ್ನು ನೀಡಬಹುದು ಬದಲು ಯುರೋಪ, ಅಮೇರಿಕ ಮೊದಲಾದ ದೇಶಗಳಲ್ಲೆಲ್ಲಾದರೂ ನೀನು ಹುಟ್ಟಿದರೆ, ಹುಟ್ಟಿದ ನಾಲ್ಕೇ ನಾಲ್ಕು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ನೀನು ಕಲಿಯುಗದ ಅಂತ್ಯವನ್ನು ತರುವೆ ಇನ್ನು ಜನ್ಮವೆ ತ್ತುವ ಕುಟುಂಬವಾವುದೆಂಬುದನ್ನು ಹೇಳಲು—ಅದೇ ಹಳೇ ಅಭಿಮಾನವೇ ನನ್ನ ಯೋಚನೆಯ ಭಂಡವಲು ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ನೀನು ಎಲ್ಲಾದರೊಬ್ಬರ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಜನ್ಮವೆತ್ತು. ಬ್ರಾಹ್ಮಣರಿಗೆ ಇತರರಿಗಿಂತ ದೈವ ಭಕ್ತಿ ಹೆಚ್ಚು. ಆದರೆ ಇಂದು ಅವರಲ್ಲಿಯೂ ಜಾಣ ತನ ಸೇರಿದೆ. ಇನ್ನು ಬ್ರಾಹ್ಮಣರೆಂದರೆ ಅಲ್ಲಿ ಮೊದಲಿ ನಂತೆ ಒಂದೇ ಒಂದು ಬ್ರಾಹ್ಮಣರ ವರ್ಗವಿಲ್ಲ. ಅವರಲ್ಲಿಗ ಗೌಡ, ಕಾಶ್ಮೀರಿ, ಮೈಥಿಲಿ, ದಖ್ಖಣಿ, ತೆಲುಗ, ಕರ್ಣಾಟಕ, ತಮಿಳು, ಸ್ವಾಧ್ಯ, ವೈಷ್ಣವ—ಇನ್ನೂ ತಿಳುವೆ ಯಾದರೆ—ಶಿವಳ್ಳಿ, ಕೋಟ, ಕಂದಾವರ, ಹವ್ಯಕ, ಸಾರಸ್ವತ, ಗೌಡಸಾರಸ್ವತ, ಶಿವ, ಸ್ಥಾನಿಕ, ವಿಶ್ವಕರ್ಮ,

ದ್ರಾವಿಡ, ಆದಿದ್ರಾವಿಡ, ಅನಾದಿದ್ರಾವಿಡ ಎಂಬ ಎಷ್ಟೆ
ಷ್ಟೋ ವರ್ಗಗಳಿವೆ. ಅಂತು ಉಹೆಯ ಮೇಲೆ ಹೇಳುವು
ದಾದರೆ ನೀನು ಉಡುಪಿಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿಯಾವನಾದರೋರ್ವ
ಬ್ರಾಹ್ಮಣನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಜನ್ಮವೆತ್ತಿದರೆ, ಮುಂದೆ ಮೆಲ್ಲನೆ
ಅಲ್ಲಿಂದ ನಿನ್ನ ಬೇರನ್ನು ನೂರಾರು ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟು
ಹತ್ತಿವುತ್ತು ವರುಷದಲ್ಲಿ-ನಮ್ಮ ವಿಚಾರಣಾಸಮಿತಿಯು
ಬರಲು ತಕ್ಕ ಕ್ಷೇತ್ರವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಬಹುದು.”

ಶಿವನು ಆನಂದಿತನಾದನು. ಏನೂ ತಿಳಿಯದವ
ನಿಗಿಂತ ಸ್ವಲ್ಪ ತಿಳಿದವನೋ, ಅಂಥವನಿಲ್ಲದಿದ್ದಲ್ಲಿ,
ತಿಳಿದಂತೆ ತೋರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವವನೋ, ಲೇಸಷ್ಟೆ. ಅಂತೆ
ಯೇ, ಅವನು ದಕ್ಷಿಣ ಭಾರತದ ವರಶುರಾನು ತೀರದ
ಉಡುಪಿಕ್ಷೇತ್ರವೆಂಬಲ್ಲಿ ಜನಿಸುವ ನಿಶ್ಚಯವಾಡಿದನು.
ಆದರೆ ಅದೇ ತೀರದಲ್ಲಿ 'ಗೋಕರ್ಣ' ಕ್ಷೇತ್ರವಿದೆಯೆಂದು
ಅವನಿಗೆ ತಿಳಿದಿತ್ತು. ಅದು ಶಿವಕ್ಷೇತ್ರ; ಇದುವಿಷ್ಟು ಕ್ಷೇತ್ರ.
ಎಷ್ಟೆಂದರೂ ಶಿವನು ಶಿವನೇ. ಅವನ ಪ್ರೇಮವು ಗೋಪಣ್ಣ
ಭಟ್ಟರಲ್ಲಿರುವುದಕ್ಕಿಂತಧಿಕವಾಗಿ, ವಕ್ರತುಂಡಾಚಾರ್ಯ
ರೋ, ಹಯವದನಾಚಾರ್ಯರೋ, ಇವರ ಮೇಲೆ
ಬೀಳುವುದುಂಟೆ? ಆದರೆ, ಹೆಡ್ಡರಿಗಿಂತ ಒಡ್ಡನುಲೇಸೆಂದು
ಕಣ್ಣುಚ್ಚಿ ಉಡುಪಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಹುಟ್ಟುವ ನಿಶ್ಚಯ
ವಾಡಿದನು. ಶಿವರಾಯನ ನವಜನ್ಮಭೂಮಿ, ಶೈಶವ,
ಬಾಲವ್ಯವಸ್ಥೆಗಳನ್ನು ಬಂಜೆಸುವುದು ತೀರ ಅವಶ್ಯ
ವೆಂದು ನಿಮಗೂ ತೋರುವುದಿಲ್ಲವೆ?

*

*

*

*

*

*

ಆ ಗಳಿಗೆಯು ಸಂತೋಷದ ಗಳಿಗೆಯೋ, ದುಃಖದ ಗಳಿಗೆಯೋ ತಿಳಿಯದು ಉಡುಪಿಯ ರಥ ಬೀದಿಯಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪ ಪೂರ್ವಕ್ಕೆ ಒಂದು ಬ್ರಾಹ್ಮಣರ ಮನೆ. ಸುಮ್ಮನೆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರ ಮನೆಯೊಂದರಾಗದು— ಶಿವಳಿ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರ ಮನೆ. ಏಕಾದಶಿಯ ದಿನ. ನಮ್ಮ ವದ್ಯನಾಭಾಚಾರ್ಯರು ಮನೆಯ ವಡಸಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಉದ್ದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಕೊರಡಿನಂತೆ ಮಲಗಿರುವರು. ದೇಹದಲ್ಲಿ ಆಸ್ಪಿಷ್ಟಾದರೂ ಚಲನವಲನವಿಲ್ಲ; ಆದರೆ ಕೊರಡು ಸಜೀವದ್ದೆಂದು ತೋರಿಸಲು, ಮುಂಗಾರು ಮಳೆಯ ಕವೈಗಳ ನಿನಾದದ ಪ್ರತಿಧ್ವನಿಯು ನಮ್ಮ ಆಚಾರ್ಯರ ಮೂಗಿನ ಸೊಳ್ಳೆಗಳಿಂದಡರುತ್ತಿತ್ತು. ಆಚಾರ್ಯರು ಏಕಾದಶಿಯಾದುದರಿಂದ ಮರದ ಊಟಕ್ಕೆ ಹೋಗಿದ್ದಿರಲಿಲ್ಲ. ಹಾಗೆ ಅವರು ಹೋಗುವವರಲ್ಲ ಪ್ರತಿ ತಿಂಗಳಿಗೆ ಎರಡು ದಿನಗಳಂತೆ ಅವರ ಮನೆಯ ಒಲೆಯು ಕಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನು ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು. ಅಂಥ ದಿನವು ಇದೊಂದು. ಅವರಿಂದು ಬೇಗ ಸ್ವಲ್ಪ ಮೊಸರನ್ನ ವನ್ನಂಟು, ಉಪವಾಸದ ಆಯಾಸದಿಂದ ಮಲಗಿ ನಿದ್ರೆಹೋಗಿದ್ದರು. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಆಚಾರ್ಯರಿಗೆ ಅವರ ಧರ್ಮಪತ್ನಿಯಲ್ಲದೆ ಇನ್ನಾರೂ ಗತಿಯಿ ದ್ದಿಲ್ಲ. ಆಚಾರ್ಯರ ವಯಸ್ಸು ಬರೇ ಅರವತ್ತರಷ್ಟಿರ ಬಹುದು. ಅವರದು ಮೂರನೆಯ ಮದುವೆಯಿದು. ಮೊದಲಿನ ಎರಡು ಹೆಣ್ಣುಮಕ್ಕಳು, ಮದುವೆಯಾಗಿ ಋತುಮತಿಯರಾಗುವ ತನಕ ತಂದೆಯಮನೆಯಲ್ಲಿ

ಯೇ ಇದ್ದುಕೊಂಡು ಆಚಾರ್ಯರ ಉಪದೇಶದಿಂದ, ಋತುಮತಿಯರಾದ ಬಳಿಕ ತವರುಮನೆಗೆ ಹೋದರು. ಅದರಿಂದ ಮೂರನೆಯ ಮದುವೆಯಾಗಬೇಕಾಯಿತು. ಈ ಹುಡುಗಿಯ ವಯಸ್ಸು ೧೬ ಇರಬಹುದು. ಅವಳನ್ನು ಆಚಾರ್ಯರು ಮದುವೆಯಾಗಿ ಎಂಟು ವರುಷಗಳಾದುವು. ಎರಡು ಮೂರು ವರುಷದಿಂದ ಹುಡುಗಿಯು ಗಂಡನ ಮನೆಯಲ್ಲೇ ಇರುವಳು. ಅವಳ ತಂದೆಯ ಮನೆಯವರು ಅವಳನ್ನು ಹೆತ್ತ ಕೆಲವು ವರುಷಗಳಲ್ಲಿಯೇ ತವರುಮನೆಗೆ ಹೋದುದರಿಂದ ಇವಳು ವತಿರಾಯರ ಸೇವೆಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಹುಡುಗಿಯ ಹೆಸರು ಕೃಷ್ಣವೇಣಿಯೆಂದು. ಕೃಷ್ಣವೇಣಿಗೆ ಹದಿನೆರಡನೆಯ ವಯಸ್ಸು ತುಂಬಿದಂದಿನಿಂದ ಆಚಾರ್ಯರಿಗೆ, ಅವಳನ್ನು ಪುತ್ರವತಿಯಾಗಲಿಲ್ಲವಲ್ಲಾ — ಆಪುತ್ರಸ್ಯ ಗರ್ತಿನಾಸ್ತಿಯಲ್ಲಾ — ಎಂಬ ಚಿಂತೆ ತೊಡಗಿತು. ಅವರಿಗೆ ಈ ಬಾಲಿಕೆಯನ್ನು — ವಿಧಿವತ್ತಾಗಿ, ಎಂದರೆ ಅಷ್ಟ ವರ್ಷಕ್ಕೇನೆ ವಿವಾಹಿತರಾಗಿದ್ದರು. ಅಂದ ಬಳಿಕ ಅದೇ ಶಾಸ್ತ್ರೋಕ್ತವಾಗಿ ಅವಳು ಹದಿನೆರಡನೆಯ ವಯಸ್ಸಿಗೆ ಗರ್ಭವತಿಯಾಗಬೇಕೆಂದು ಅವರ ನಿಶ್ಚಯ. ಅಂತು ಆಚಾರ್ಯರು ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿ, ಅವಳಿಗೆ ತನ್ನ ಹದಿನಾಲ್ಕನೆಯ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ, ಶ್ರೇಷ್ಠಮರಗಳಲ್ಲೊಂದು ಮರದ ಶ್ರೀಪಾದಂಗಳವರ ಆಶೀರ್ವಾದದಿಂದ ಗರ್ಭವತಿಯಾಗಿ ಇಂದಿಗೆ ಎಂಟು ತಿಂಗಳು ಸಂದುವು. ಆಕೆಯು ಈ ದಿನ ಹಾಗೂ ಹೀಗೂ ಕಷ್ಟ

ದಿಂದ ಅಡುಗೆ ಮಾಡಿ, ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ೧೨ ಘಂಟೆಗೆ ಅಡುಗೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ, ಹೊಟ್ಟಿನೋವಿನಿಂದ ಉರುಳಾಡ ತೊಡಗಿದಳು ಹೊರಗೆ ನಮ್ಮ ಆಚಾರ್ಯರು ಮಲಗಿರುವ ರೆಂದೆವಷ್ಟೆ. ಒಳಗಿನಿಂದ ಆ ಬಾಲಿಕೆಯು ವ್ರಸವ ವೇದನೆಯಿಂದ ಬೊಬ್ಬಿಡುತ್ತಿರುವಳು. ಆಚಾರ್ಯರಿಗೆ ಆಗಾಗ ಗದ್ದಲ ಕೇಳಿ ನಿದ್ರಾಭಂಗವಾಗುವುದು ಹೆಂಡತಿಯ ಕೂಗು ಕೇಳಿ ನಿದ್ರೆ ಜೋಯಿತೆಂದು — “ಯಾಕೆ, ಬೊಬ್ಬೆ ಹೊಡೆದು ಸಾಯುತ್ತೀಯೇ?” ಎಂದು ನಾಲ್ಕಾರಾವೃತ್ತಿ ಗದರಿಸಿ ತಿರುಗಿ ಮಲಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಈಗ, ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ಮೂರು ಘಂಟೆ ಸಮಯ, ಆಚಾರ್ಯರ ನಿದ್ರೆ ಬಿಟ್ಟಿತು. ಫಕ್ಕನೆ ಅವರಿಗೆ ನಶ್ಯದ ಸೀಸೆಯ ನೆನಪಾಗಿ, ಅವರು ಸೊಂಟಕ್ಕೆ ಕೈಹಾಕಿದರು. ಅದು ಅಲ್ಲಿದ್ದಿರಲಿಲ್ಲ. ಆಗ ಅಧಿಕಾರವಾಡೆಯಿಂದ, ‘ಓ ಇವಳೇ, ಇವಳೇ,’ ಎಂದು ಕೃಷ್ಣವೇಣಿಯನ್ನು ಕೂಗಿ ಕೊಂಡರು. ಒಳಗಿಂದ ಪ್ರತಿಧ್ವನಿ ಬಾರದಿದ್ದುದನ್ನು ಕಂಡು, ತಾಳ್ಮೆಗೆಟ್ಟು, — ‘ನಡುಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಬಿದ್ದು ಕೊಳ್ಳಲು ನಿನಗೇನು ಸಂಕಟವೇ?’ ಎಂದು ಬೈದು — ಊಟವಾಡಿದಲ್ಲಿ, ಅದನ್ನು ಬಿಟ್ಟಿರಬೇಕೆಂಬ ನೆನಪಿನಿಂದ ಒಳನುಗ್ಗಿದರು. ಹೊಸ್ತಿಲನ್ನು ದಾಟುವುದರೊಳಗೆ ಬಾಗಿಲ ಮೇಲ್ಭಾಗವು, ಇವರ ಹಣೆಗೊಂದು ಅಕ್ಷತೆಯನ್ನಿಡಿಸಿಬಿಟ್ಟಿತು. ‘ಧೂ, ಹಾಳಾಗಿ ಹೋಗು’ — ಎಂದು ಹೆಂಡತಿಗೆ ಮಂಗಳಾರತಿಮಾಡಿ ಅಡುಗೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಲಿಡುವಷ್ಟಕ್ಕೆ ಬೆಕ್ಕು ಕೂಗಿದ ಸದ್ದು ಕೇಳಿ

ಸಿತು ಆ ದಿನ ಆಚಾರ್ಯರ ಮನೆಯ ಹಾಲನ್ನು ಸಂಜೆ ಉಪಾಹಾರಕ್ಕೆ ಬೇಕೆಂದು— ಏಕ್ರಯಿಸದೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿರಿಸುವಂತೆ ಹೆಂಡತಿಗೆ ಹೇಳಿದ್ದರು. ಬೆಕ್ಕಿನ ಕೂಗು ಕೇಳಲು ಆಚಾರ್ಯರ ಹೊಟ್ಟೆಗೆ ಬೆಂಕಿಯೇ ಬಿತ್ತು. “ಅಯ್ಯೋ ಹಾಳಾದವಳೇ, ಹಾಲನ್ನೆಲ್ಲಾ ಬೆಕ್ಕಿನ ಬಾಯಿಗೆ ಕೊಟ್ಟೆಯೇ” ಎಂದು ಮೂರನೆಯ ಘರ್ಜನೆಯನ್ನು ಮಾಡಿ— “ಭೂ, ಭೂ” ಎಂದು ಆವೇಷದಿಂದ ಒಳನುಗ್ಗಿ ನೋಡುತ್ತಾರೆ— ಎಸೆನ್ನಲಿ ! ! ! ! ! ಬೆಕ್ಕಿನ ಮರಿಯ ಬದಲು— ಅಲ್ಲಿ ಒಂದು ಶಿವಳು ಬ್ರಾಹ್ಮಣರ ಮರಿಯು ಕಿರುಚುತ್ತಿತ್ತು. ಬಳಿಯಲ್ಲಿ, ಕೃಷ್ಣವೇಣೆಯು ಮಲಗಿದ್ದಳು (ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿ). ಇದನ್ನು ಕಂಡು ಆಚಾರ್ಯರಿಗೆ ಗಡಿಬಡಿಯಾಯಿತು. “ಹೌದೇ, ಹೆರಿಗೆ ಸಮಯವಾಗಿದ್ದರೆ ನನ್ನನ್ನು ಕರೆಯಲು ಏನು ಸಂಕಟ ನಿನಗೆ” — ಎಂದು ಕೂಗಿ, ಅವಳನ್ನಬ್ಬಿಸಲು ಮೈ ಅಲುಗಾಡಿಸುತ್ತಾರೆ ಆದರೆ ಅವಳು ಇವರ ಮೇಲಿನ ಸಿಟ್ಟಿನಿಂದ ಮೌನತಾಳಿ ತನ್ನೀರ್ವರು ಸವತಿಯರನ್ನು ಕಾಣಲು ತವರುಮನೆಗೆ ಹೊರಟುಹೋಗಿದ್ದಳು ಹೊಸ ಮರಿಯು ಮೂರು ವರುಷದ ಕೂಸಿನಷ್ಟು ಗಾತ್ರವಾಗಿತ್ತು. ಆಚಾರ್ಯರು ವೃಥೆಯಿಂದ ತಪ್ಪರಾಗಿ, ಮಗುವನ್ನು ಕೈಯಿಂದೆತ್ತಿ ಹಿಡಿದು ಕುಲಕುಲ ಅಲುಗಿಸಿ— “ಏ, ತಾಯ್ನಿ ಡುಕಾ, ಹುಟ್ಟಿದ ಗಳಿಗೆಯಲ್ಲೆ ಮನೆಗೆ ಮಾರಿಯಾದೆ ಯೆಲ್ಲಾ, ನೀನಾದರೂ ಸಾಯಬಾರದಿತ್ತೇ” ಎಂದ

ದನ್ನು ಆಶೀರ್ವದಿಸಿದರು ಇವರ ಕಿಡಿಕಿಡಿ ಕಾರುವ ನಯನಗಳನ್ನು ಕಂಡು ಮಗುವು ಕೆಂಪೇರಿ ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ಚೀರಿಬಿಟ್ಟಿತು. ಎಂಥ ಅಪೂರ್ವದ ಚೀರುವಿಕೆ! ಆಚಾರ್ಯರ ಹೊಟ್ಟೆಯೆಲ್ಲಾ ಆ ಕೂಗು ಕೇಳಿ ನಡುಗಿತು; ಒಂದು ಖಂಡಿ ತೂಕದ ಉಕ್ಕಿನ ತುಂಡನ್ನೆತ್ತಿ ದಷ್ಟು, ಅಸ್ಥಿರ ಹಸ್ತಗಳಿಂದ, ಆ ಮಗುವನ್ನವರು ಕಸದ ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದಿದ್ದ ಒಂದು ಗೋಣಿಯ ಮೇಲೆ ಮಲಗಿಸಿಬಿಟ್ಟು—ನಾಲ್ಕು ಮಂದಿ ಗೆಳೆಯರನ್ನೂ, ಕಾಸಿಲ್ಲದೆ ಚಿಕಿತ್ಸೆ ಮಾಡಲೊಪ್ಪಿದರೆ ಒಬ್ಬ ಡಾಕ್ಟರನನ್ನೂ ಕರೆಯಲು ಓದಿದರು 'ಕಾಸಿಲ್ಲದೆ'—ಎಂದರೆ ನಮ್ಮ ಆಚಾರ್ಯರು ಬಡವರೆಂದಲ್ಲ. ಹಾಗೆ ಆ ಊರಲ್ಲಿ ಬಹಳಮಂದಿ ಬಡ ಆಚಾರ್ಯರಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಆಚಾರ್ಯರಿಗೆ ಚಿಕ್ಕಂದಿನಲ್ಲಿ ಅವರ ಅಜ್ಜಿ ಹೇಳಿದ್ದಳಂತೆ— 'ಕೈಗೆ ಬಂದ ಕಾಸನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡವ ಲಕ್ಕದೇವಿಯಿಂದ ದೂರಾಗುವನು'—ಎಂದು. ಅದರಿಂದವರು ಆ ದಿನವೇ ಅಜ್ಜಿ ಮಾತನ್ನು ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಕತ್ತಿಕೊಂಡು ತ್ರಿಕರಣಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಆಚರಿಸತೊಡಗಿದ್ದರು.

ಈಗ ನಮ್ಮ ಹೊಸಮರಿಯ ವಿಚಾರ. ಅದಾರೊಂದು ಬಡಿಸಿಹೇಳುವ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿಲ್ಲ. ಅದು ನಮ್ಮ ತಿವರಾಯನೆಂದು ನಿಮಗಾದರೂ ತಿಳಿದೇ ಇದೆ. ತಿವರಾಯನು ನಾರದನೊಡನೆ ಸಂಭಾಷಣೆ ಮಾಡಿ, ಕೈಲಾಸಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ, ಉಮೆಯಿಂದ ಅನುಮತಿಗಳಿಸಿ, ಸೂಕ್ಷ್ಮ

ದೇಹವನ್ನು ತಳೆದು ಭೂಲೋಕದ ಪರಶುರಾಮ ಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕಿಳಿದನು. ಅವನಿಗೆ ಅವತರಿಸುವ ಆತುರ ಆಸ್ತಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಅಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿ ತಿರುಗಿದನು — ಎಲ್ಲಿಯೂ ಪ್ರಸ ವಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧರಾದ ನಾರಿಯರು ಆ ಗಳಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಡೆಸಲಿಲ್ಲ ಹೆಚ್ಚೇನು — ಎಳು ತಿಂಗಳು ಮೀರಿದ ಗರ್ಭಿಣಿಯರು ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ. ಗರ್ಭಿಣಿಯರೇ ಇಲ್ಲ ವೆಂದಲ್ಲಿ ತೆಂಕು ವೇಟೆಯಲ್ಲಿ — ಕನಕಾಕ್ಷ ಎಂಬ ಸಿತ್ಯಸುಮಂಗಲೆಯೊಬ್ಬಳಿದ್ದಳು ಅವಳೂ ಇವನ ಜನ ನದ ಕಾಲದಲ್ಲಿಯೇ ಪ್ರಸವಿಸಿರುವಳು. ಆದರೆ ಅವಳ ಗರ್ಭವನ್ನು ಸೇರಲು ಶಿವನ ಮನಸ್ಸು ಒಪ್ಪಲಿಲ್ಲ. ಕೂಸಿಗೆ 'ಎಂಟು ತಿಂಗಳಾದರೂ ಎಂಟು ತಿಂಗಳು — ತನ್ನ ಕಲಸವಾದರಾಯಿತು' ಎಂದು — ಪದ್ಮನಾಭಾ ಚಾರ್ಯರ ಮಾಡಿನ ಛಾವಣಿಯಿಂದ ಇಣಕಿ ನೋಡಿ ದನು. ಕೃಷ್ಣವೇಣಿಯು ಅಡುಗೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅವಳ ಶರೀರವನ್ನು ಸೇರಿದರೆ ಆ ಗರ್ಭಸಿಂಡವು ತನ್ನ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ತುಂಬಿಸಿಡಲು ಸಾಧ್ಯವೋ ಎಂದು ನೋಡಿ ದನು ಅದರ ಮೋರೆ ನೋಡಿದೊಡನೆಯೇ ಎನೇ ನೋ ಅನಿಸಿತು ಅದು ನಮ್ಮ ಆಚಾರ್ಯರ ಹೋಲು ವಿಕೆಯದೇ ಅಲ್ಲದಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ 'ಅವಸರಕ್ಕೆ ವಿಚಾರವಿಲ್ಲ.' — ಎಂಬವನಂತೆ ಹಿಂದು ಮುಂದೆ ನೋಡದೆ ಅದೇ ಗರ್ಭವನ್ನು ಸೇರಿದನು. ಕಾರಣ — ನಾರದನು ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಜನ್ಮ ತಾಳು ಎಂದಿರಲಿಲ್ಲವೇ? ಇದೂ ಹಾರುವರ ಮನೆಯಲ್ಲವೇ? ಆದರೆ ಆ ಸಿಂಡಕ್ಕೆ

ಈ ಶಿವತೇಜವನ್ನು ಹಿಡಿಯುವ ಶಕ್ತಿಯೆಲ್ಲಿ! ಆದರೂ ತನ್ನ ಮಹಿಮಾಬಲದಿಂದ ತನ್ನ ತೀವ್ರ ಬೆಳವಣಿಗೆ ಅನುಕೂಲಿಸುವಂತೆ ಆ ಪಿಂಡವನ್ನು ಒಮ್ಮೆಗೇ ಬೆಳೆಯಿಸಿದನು. ಆದೇ ನಮ್ಮ ಕೃಷ್ಣವೇಣಿಯ ಅಕಾಲ ವೇದನೆಗೆ ಕಾರಣ. ಅಕಾಲ ವೇದನೆಯಿಂದ ಕಾರಣವಾಯಿತು ಅಕಾಲ ಜನನ; ತಿರುಗಿ ಆದರಿಂದ ಅವಳ ಅಕಾಲ ಮರಣ. ಆದರೆ ಊರವರು ಅಷ್ಟೆಲ್ಲ ಯೋಚಿಸಲು ಕಾರಣವಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ—ಆ ಪಕ್ಷವೊಂದರಲ್ಲೇ—ಉಡುಪಿ ಪೇಟೆಯಲ್ಲಿ ಆದೇ ಮಾದರಿಯ ಎಂಟು ಪಯಣಗಳಾಗಿದ್ದುವು; ಇದು ಒಂಭತ್ತನೆಯದು. ತಿಥಿಯ ಲೆಕ್ಕಾಚಾರದಂತೆ ಇನ್ನೂ ಎರಡಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಿದೆ.

ಈಗ ಶಿವರಾಯನ ಜನನ ಕಾಲದ ವಿಚಾರ ಹೇಳುವೆವು. ಮುಂಚಿನ ದಿನ ನಮ್ಮ ಆಚಾರ್ಯರೂ, ಅವರ ಗೆಳೆಯಂದಿರಾದ ಹಯವದನಾಚಾರ್ಯರೂ, ವೆಡ್ಸಾರ್‌ನಿಂದ ಲಗ್ನದ ಭೂರಿ ಮುಗಿಸಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಿದ್ದರು. ಅಕಸ್ಮಾತ್ ಅವರ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಒಂದು ನಕ್ಷತ್ರವು ಉರಿದು ಭೂಮಿಗೆ ಉರುಳಿದುದು ಕಂಡಿತು. ಆಗ ನಮ್ಮ ರಾಯರು—'ನೋಡಿ, ನೋಡಿ ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಪ್ರಾಣಿಯ ಪುಣ್ಯಸಂಚಯವೆಲ್ಲ ಮುಗಿದು, ಈಗ ಪುನರ್ಜನ್ಮಕ್ಕಾಗಿ ಮರ್ತ್ಯಲೋಕಕ್ಕೆ ಬಂದಿದೆ'—ಎಂದಿದ್ದರು

ಇಂದು, ಡಾಕ್ಟರಿಗೆ ಏನೆಲ್ಲಾ ಸುಳ್ಳು ಹೇಳಿ, ಮನೆಯ ತನಕ ಕರೆದು ಅವರಿಂದ ಕೃಷ್ಣವೇಣಿಯ ಶರೀರವನ್ನು ವರೀಕ್ಷಿಸಿ, ಅವಳದು 'ಹ್ಯಾಕೋರ್ಟು ಡಿಕ್ರಿ' ಎಂದು ತಿಳಿದುಬರಲು, ಆಕೂಡಲೆ ಆ ಕೂರ ಡನ್ನು ಒಯ್ದು ಅಗ್ನಿಗರ್ಪಿಸಿ, ಮನೆಗೆ ಬಂದು, ನೆರ ಮನೆಯ ರಾಮಾಚಾರ್ಯರನ್ನು ಕರೆದು—'ಸ್ವಾಮಿ, ಇದರ ಜಾತಕ ಒಂದು ಬರೆದು ಸ್ಫುಟಮಾಡಿ ಕೂಡಿರಿ'— ಎಂದು ಕೇಳಲು ಅವರು, ಅಂದಾಜಿನ ಮೇಲೆ ಹುಟ್ಟಿದ ಗಳಿಗೆಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ಗಣಿತಹಾಕಿ, 'ನ್ಯಾಮಿ, ಇದ ರಿಂದ ಹೆತ್ತವರಿಗೆ (ಅಂದರೆ ತಂದೆಗೋ ತಾಯಿಗೋ ತಿಳಿಯದು.) ಕೇಡುಂಟು. ಆದರೆ ಮಗುವು ಬಹಳ ಪ್ರಸಿದ್ಧನಾಗುತ್ತಾನೆ, ಆಯುಷ್ಯ ಗಟ್ಟಿಯಿದೆ. ಆದರೆ ಕಾಸಿಗೂ ಅವನಿಗೂ ವೈರ. ಒಟ್ಟಾರೆ ನೂರಾರು ಮಂದಿಯ ಗುರುವಾಗುವನು' ಎಂದು ಭವಿಷ್ಯ ಹೇಳಿ ದರು.

ವದ್ಮನಾಭಯ್ಯಗೆ—ದುಃಖ ದುಃಖ, ದುಃಖ ಸಂತಸ, ಸಂತಸ ಸಂತಸ—ಹೀಗೆ ಭಾವಗಳ ಆವರ್ತನೆ ಯಾಗತೊಡಗಿತು. ಮಗನಿಂದ ಹೆತ್ತವರಿಗೆ ಅರಿಷ್ಟ ವೆನ್ನಲು, ಪ್ರಾಣವೇ ಹಾರಿತು. ಮಗುವಿಗೆ ಆಯುಷ್ಯ ತುಂಬಾಯಿದೆಯೆನ್ನಲು ದುಃಖಕ್ಕೆ ಸಂತಸ ಬೆರೆಯಿತು. ಅವನು ಕನಕವೈರಿಯೆನ್ನಲು ತಿರುಗಿ ದುಃಖವಾ ಯಿತು. ನೂರಾರು ಮಂದಿಯ ಗುರುವಾಗುವನೆಂದು ತಿಳಿದೊಡನೆಯೇ - ಮತ್ತೇನು! ಒಂದು ಮರದ ಯಜ

ಮಾನಿಕೆ ತನಗೆ ಸಿಗುವುದಲ್ಲಾ ಎಂದು ಹಿಗ್ಗಿನ ಮೇಲೆ ಹಿಗ್ಗು, ಸಂತಸದ ಮೇಲೆ ಸಂತಸವಾಯಿತು. ಇತ್ತ ತಾಯಿಯಿಲ್ಲದ ಮಗುವನ್ನು ಆರೈಕೆಮಾಡಿ ಉಳಿಸುವುದು ಕಷ್ಟವೆಂದು ತೋರಿದರೂ, ಡಾಕ್ಟರರು 'ಮಗುವಿಗೇನು ಧಾಡಿ' ಎಂದುದೂ, ರಾಮಾಚಾರ್ಯರು 'ದೀರ್ಘಾಯು' ಎಂದುದೂ ಅವರಲ್ಲಿ ಧೈರ್ಯ ಹುಟ್ಟಿಸಿ 'ಆಯುಷ್ಯವಿದ್ದಲ್ಲಿ ಬೇಕೆಂದೇ ಬಾವಿಗೆ ಹಾರಿದರೂ ಬದುಕುವರು' - ಎಂದು ನಿಶ್ಚಯಮಾಡಿದನು.

ನಮ್ಮ ಶಿವಣ್ಣಗೆ ಹಸಿವು ಬೇರೆ, ಇತ್ತ ಅವನ ಆಶೀರ್ವಾದ, ಜ್ಯೋತಿಷ್ಯನ ಭವಿಷ್ಯ, ಇವನ್ನೆಲ್ಲ ಕೇಳಿ ಸಿಟ್ಟಿಂದರೆ ಕುದಿಯುತ್ತಿತ್ತು. ಮುಂದಿನ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿದ್ದರೆ, ಫಣೆಗಣ್ಣಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ, ಇದ್ದೆರಡು ಕಣ್ಣುಗಳಿಂದಲೇ ಕೆಂಡಕಾರಿ ಧೃತರಾಷ್ಟ್ರನಾಗುತ್ತಿದ್ದ.

ಪ್ರಕರಣ ೪

ಜನ್ಮದಿಂದ ಪುನರ್ಜನ್ಮದ ವರೆಗೆ.

ನಮ್ಮ ವದ್ಮನಾಭಾಚಾರ್ಯರ ದುಃಖಕ್ಕೆ ಎಣೆಯಿಲ್ಲ. ಈ ನವಬಾಲಕನ ಜನನದಿಂದ, ತನ್ನ ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಬಂಡಿಭೀಮನೇ ಹುಟ್ಟಿದನೆಂದು ತಿಳಿದರು. ನಮ್ಮ ಶಿಶುವಿಗೆ ಹಸಿವು ಹೆಚ್ಚು, ಆಚಾರ್ಯರಿಗೆ ವ್ಯಯ ಕಡಮೆ, ನಮ್ಮ ಮಗುವಿಗೆ ಸಿಟ್ಟು ಹೆಚ್ಚು, ಅವರಿಗೆ

ತಾಳ್ಮೆ ಕಡಮೆ; ಅರ್ಭಕನಿಗೆ ಬುದ್ಧಿ ಹೆಚ್ಚು, ರಾಯರಿಗೆ ಮಿದುಳು ಕಡಮೆ. ಆಚಾರ್ಯರು ಮಗುವು ಹುಟ್ಟಿದ ದಿನದಿಂದ ಮನೆಯ ಆ ಬರಡು ದನವು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದ ಅಲ್ಪ ಸ್ವಲ್ಪ ಹಾಲನ್ನು ವಿಕ್ರಯಿಸದೆ ಅದಕ್ಕೆ ಕೊಡಬೇಕಾಯಿತು ಹೆಚ್ಚೇನು, ಹುಟ್ಟಿದ ದಿನವೇ, ತಾವು ರಾತ್ರ ಫಲಾಹಾರಕ್ಕಿರಿಸಿಕೊಂಡ ಹಾಲೆಲ್ಲ ಈ ವೈಕೋದರನಿಗೆ ಬಲಿಯಾಯಿತು ಮಗುವು ಗಳಿಗೆಗೆ ಮೂರಾವೃತ್ತಿ ಹಾಲಿಗಾಗಿ ಕೂಗುವುದನ್ನು ಕಂಡು ಅವರಿಗೆ ಭೀತಿಯಾಯಿತು ಇತ್ತ ಹೊಸತಾಗಿ ಹಾಲನ್ನು ಆವರಿದಿನವರೆಗೆ ಕೊಂಡವರಲ್ಲ ಆದುದರಿಂದ ಉಪಾಯಮಾಡುವೆನಂದು—ಸೇರಿಗೆ ಆರು ಸೇರು ನೀರು ಬೆರಸಿ ಅದಕ್ಕೆ ಉಣಿಸತೊಡಗಿದರು. ಮೊದಲಿನ ತುತ್ತಿಗೆ ಮಗುವಿಗೆ, ಇದರ ಗುಟ್ಟು ಸಿಕ್ಕಿ, ಬಾಯಿಗೆ ಹಾಕಿದ್ದನ್ನು ರಾಯರ ಮುಖಕ್ಕೆ ಉಗುಳಿ, ಪಾತ್ರೆಯನ್ನು ಉರುಳಿಸಿಬಿಟ್ಟಿತು ರಾಯರಿಗೆ ಬಂದಿತು ಕೋವ-ಕೊಟ್ಟೇ ಕೊಟ್ಟರು ಒಂದು ಎಟನ್ನು. ನೆಲದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದ ಹಾಲನ್ನೇ ತಿರುಗಿ ಬಿಟ್ಟಲಿನಲ್ಲಿ ತುಂಬಿಸಿ ಆದರ ಬಾಯಿಗೆ ಹಾಕಿದರು ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಹಾಲಿನ ಬಣ್ಣ ಬದಲಾದರೂ ಸ್ವಲ್ಪ ದವ್ವವಾಯಿತು. ಶಿವರಾಯನು—ಎಂಥ ಅವಸ್ಥೆಯು ಬಂದಿತಪ್ಪಿ—ಎಂದುಕೊಂಡ. ಮುಂದಿನಕೆಲಸದ ನನಪುಮಾಡಿ ಯೋಚನೆಯನ್ನು ನುಂಗಿಕೊಂಡನು. ಎರಡು ತಿಂಗಳ ತನಕ ಈ ಸೇರಿಗಾರರ ಹಾಲನ್ನೇ ಕುಡಿದು ಬೆಳೆದು, ತನ್ನ ದೈವಬಲದಿಂದ, ಆಗಾಗಲೇ

ಒಂದು ವರುಷದ ಮಗುವಿನಂತೆ ಕಾಣಿಸಿದನು. ಆಚಾರ್ಯರು ಗುಣಿಸಿ ನೋಡಿದರು - ಹಾಲಿನ ವಿಕ್ರಯ ದಿಂದ ಪ್ರತಿ ತಿಂಗಳಿಗೆ ಸಿಗುವ ಆರು ರೂವಾಯಿಗಳು ಈ ಕಲಿಮರಿಯು ಹುಟ್ಟಿ ನಷ್ಟವಾಯಿತಲ್ಲ— ಎಂದು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಅವರು ಹಾಲು ಮಾರಿ, ರಾಗಿ ತಂದು, ಅದರ ಅಂಬಳಿಯನ್ನು ತಿನಿಸತೊಡಗಿದರು. 'ಬಂದ ದ್ದೆಲ್ಲಾ ಬರಲಿ ' ಎಂದು ಶಿವನು ಅದನ್ನಾ ತಿಂದನು ಕೊನೆಗೆ ರಾಗಿಯಿಂದ ಗಂಜನೀರಿಗೆ ಭಡತಿ ಆಯಿತು. ಹೇಗಾದರೂ ಮಾಡಿ ಎಂಟು ವರುಷ ತಳ್ಳಿದರೆ ಆಚಾರ್ಯರಿಗೆ ಅಂಜಕೆಯಿಲ್ಲ. ಯಾವುದಾದರೊಂದು ಮರದವರು ಕೆಂಪು ಸೀರೆ ಉಡಿಸುವರು; ಆಗ ಇವನಿಗೆ ತಕ್ಕ ಗ್ರಾಸ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಸಿಗುವುದು ಇವನು ಐದು ವರುಷದಲ್ಲಿ ತೋರಿದ ತಿಂಡಿ ಬಾಕತನವನ್ನು ಕಂಡು ಇವನು ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಮಠದ ವಟ್ಟಕ್ಕ ಹುಟ್ಟಿದವನು ಎಂದವರಿಗೆ ಹೊಳೆಯದಿರಲಿಲ್ಲ ಮೇಲಾಗಿ ಜ್ಯೋತಿಷ್ಕರೂ ಹಾಗೆ ಹೇಳಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಅಲ್ಲಿಯತನಕ ದಿನಹರಣ ಮಾಡುವುದೆಂದರೆ ಸ್ವಲ್ಪಪ್ರಯಾಸವೆಂದು, ಹುಡುಗನಿಗೆ ಗಂಜನಾರ ಬಂದ ದಿನದಿಂದ ನಿತ್ಯವೂ ಕೃಷ್ಣ ದೇವಾಲಯದ ಭೋಜನ ಶಾಲೆಗೆ ವಿ(ಅ)ಹಾರಕ್ಕೆ ಒಯ್ಯುತ್ತಿದ್ದರು ಬಾಲಕನಿಗೂ ಸಂತಸವಾಯಿತು. ಅವನಲ್ಲಿ ತನ್ನ ತಂದೆಯಂತೆ ಒಂಟಿ ಯೂಟಗಳನ್ನೇ ಮಾಡತೊಡಗಿದನು. ಹಾಗೆ ಮಾಡುವುದು ತೀರ ಅವಶ್ಯವೆಂದು ಅವನಿಗೆ ಹಲವು ಕಾರಣ

ಗಳಿಂದನಿಸಿತು. ಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ ತನ್ನ ಭಾವಿ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ಬಲವಾದ ಬೆಳವಣಿಗೆ ಬೇಕು; ಎರಡನೆಯದಾಗಿ, ಅವನ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಅನುಭವದಂತೆ— ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು ಭೋಜನ ಪ್ರಿಯರು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಪ್ರವೀಣರೂ ಆಗ ಬೇಕು.

ಅವನ ವ್ರಥವು ದಿನದ ಭೋಜನ ಶಾಲೆ ಅನುಭವ ಹೇಳುತ್ತೇವೆ—ಕೇಳಿರಿ. ಅವನಿಗೆ, ತನ್ನದು ವಯಸ್ಸಿಗೆ ಮೀರಿದ ಬೆಳವಣಿಗೆ ಎಂಬ ಭಾವನೆ ಬಂದಿತ್ತು. ಅದರ ಸುತ್ತ ಉಟಕ್ಕೆ ಸಿಧ್ಧರಾಗಿ ಕುಳಿತ ಮಲ್ಲರನ್ನು ಕಾಣುತ್ತಾನೆ—ಭಾರಿ ಭಾರಿ ಉಗ್ರಾಣಗಳು! ಅದೇ ಸಮಯ, ಭಕುತಾವಳಿಗೆ ದರುಶನ ನೀಡಲು ಒಬ್ಬರು ಚಿಕ್ಕ ಸ್ವಾಮಿಯವರು ಬಂದರು. ಆಗಿನವನು ತನ್ನ ತೊಡಲನ್ನಡಿಯಿಂದ “ಅಪ್ಪಾ ಆನೆಗೆ ಕಾಲೆಷ್ಟು?” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು “ನಾಲ್ಕು” ಎಂದುತ್ತರವು ಬರಲಾಗಿ — “ಹಾಗಾದರೆ ಇದಲ್ಲ ಬೇರೇನು ವೈತ್ಯಾಸವಿಲ್ಲವಾದರೂ ರೂವದಲ್ಲಾ ಕಾಲುಗಳ ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಾ ವೈತ್ಯಾಸವಿದೆ” — ಎಂದು ಸುಮ್ಮನಾದನು ಸ್ವಾಮಿಯವರು ಸಮೀಪ ಬರಲು, ಅವರಂತೆ ತಾನು ಬೆಳೆಯದಿದ್ದರೆ ತನಗೆ ಗೌರವ ಸಿಗದೆಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದನು ಇತ್ತ ಸನ್ಯಾಸಿಗಳ ಆಗಮನದಿಂದ ಪುಳಕಿತರಾದ ಆಚಾರ್ಯರು—“ಸ್ವಾಮಿ, ಇದು ನನ್ನ ಹುಡುಗ; ತಾಯಿಸತ್ತ ಮಗು; ಮೂರು ವರುಷವಾಗಿದೆ! ‘ಮಗೂ, ಅನಂತಕೃಷ್ಣ ಶ್ರೀಪಾದಂಗಳಿಗೆ ನಮಸ್ಕರಿಸು’—ಎಂದುಸುರಿದರು. ಬಾಲಕ

ನಿಗೆ ಈ ಮಾತಿನ ಅರ್ಥ ಹೊಳೆಯಲಿಲ್ಲ. ಅದರಿಂದ ವನು ಸ್ವಾಮಿಯವರ ಮುಖವನ್ನು ಬಿರಬಿರ ನೋಡತೊಡಗಿದನು. ಮಗನು ಅವಿಧೇಯನಾದುದನ್ನು ಕಂಡ ತಂದೆಯು ತಾನೇ ಅವನನ್ನು ಎತ್ತಿ ಹಿಡಿದು ಸ್ವಾಮಿಯವರ ಪಾದವಂಕಜಗಳೆದುರು ಮಲಗಿಸಿಬಿಟ್ಟನು. ಬಾಲಕನಿಗೆ ತನ್ನನ್ನು ಅಪಮಾನಿಸಿದರೆಂದು ತಿಳಿಯಿತು. ಅದರ ಸೇಡನ್ನು ತೀರಿಸಲು, ಮಲಗಿದಲ್ಲಿಂದಲೇ ಶ್ರೀಪಾದಂಗಳ ಕಾಲೈರಳೊಂದನ್ನು ಬಲವಾಗಿ ಕಚ್ಚಿ ಬಿಟ್ಟನು. “ಅಯ್ಯೋ” — ಎಂದು ಸ್ವಾಮಿರಾಯರು ಕುಣಿದಾಡಿಬಿಟ್ಟರು. ಕೂಡಲೆ ಭೀತಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಕೋಪವನ್ನು ತಾಳಿ, ಹುಡುಗನ ಕವೋಲದ ಮೇಲೆ ನಾಲ್ಕೇಟು ಎಳೆದು, ಮುಂದೆ ಸಾಗಿದರು. ಈ ಸಂಭಾವನೆಯೊಡನೆ ಅಪ್ಪರಾಯರ ಆಶೀರ್ವಾದವೂ ಸಿಕ್ಕಿತು. ಬೇರೆ ಉಪಾಯ ಕಾಣದೆ ಮಗುವು ಊಟವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಮನೆಗೆ ಹೊರಟನು. ಅದರ ಹಸಿವು ಬಲವಾಗಿತ್ತು; ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಬೆಂಕಿ ಉರಿಸಿದ್ದಿರಲಿಲ್ಲ; ಉರಿಸಲು ಮುಂದಿನ ಏಕಾದಶಿ ಬರಬೇಕು ಹಾಗೆ ಸ್ವಲ್ಪದೂರ ಮುಂದೆ ಸಾಗಿನಿಂತುಕೊಂಡನು. ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಓರ್ವ ಭಾರಿ ಮನುಷ್ಯನು ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಮಗ್ನನಾಗಿದ್ದರು, ಅವರ ಹಿಂದೆ ಒಂದು ಕುಡಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟು ಮೊಸರಿತ್ತು; ಅದನ್ನು ಕುಡಿದು ಅಲ್ಲಿಂದ ಮೆಲ್ಲನೆ ಜಾರಿದನು. ಅಗ್ನಿದೇವನಿಗೆ ತೃಪ್ತಿಯಾಗದಿದ್ದನ್ನು ಕಂಡು ಒಳನುಗ್ಗಿದನು. ಅದು ಮಠದ ಚೌಕಿಯಾಗಿತ್ತು. ಇಲ್ಲಂತು ಕೇವಲ ಒಂದನೇ ತರ

ಗತಿಯ ಉಗ್ರಾಣಗಳಿದ್ದವು. ಮೊದಲಿನ ಒಂದೆಲೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಉಳಿದಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಚರಹಿಮಾಲಯಗಳಿದ್ದವು ಇವನು ಮೆಲ್ಲನೆ ಯಾರಿಲ್ಲದ ಆ ಎಲೆಯ ಬಳಿ ಹೋಗಿ ನೋಡುತ್ತಾನೆ: ಪಂಚಭಕ್ಷಗಳರಾಶಿ 'ಗಮು ಗಮು' ವರಿಮಳ ಬೀರುತ್ತಿದೆ! ತಾನು ಮೊದಲು ಕುಳಿತಲ್ಲಿ ಇದರ ಗಂಧ ಸಹ ಇದ್ದಿರಲಿಲ್ಲ ಅವರಲ್ಲಿರುತ್ತೀಪಾದಂಗಳವರ ನಿರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡುತ್ತ ಹರಟೆ ಹೊಡೆಯುತ್ತಿದ್ದುದನ್ನು ಕಂಡು ಮೆಲ್ಲನೆ ಇದ್ದುದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಎತ್ತಿ ಮೆಲ್ಲತೊಡಗಿದನು. ತಿನ್ನುವ ಗಡಿಬಡಿಯಲ್ಲಿ ಅವನನ್ನು ಯಾರೂ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅರ್ಧದಲ್ಲಿ, ಯತಿಗಳ ಆಗಮನವಾಯಿತು. ನೋಡುವುದೇನು! ಇವರ ಎಲೆ ಆಗಲೇ ಅರ್ಧವಾಗಿತ್ತು. ರೌದ್ರಾವತಾರ ತಾಳಿದರು ಸನ್ಯಾಸಿಗಳ ಸಿಟ್ಟಲ್ಲವೇ! ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ದಂಡವನ್ನು ಅವನ ಕಡೆಗೆ ಬಲವಾಗಿ ಎಸೆದರು. ಅವರದು ಚಿಕ್ಕಂದಿನಲ್ಲಿ ಮಾವಿನ ಮರಕ್ಕೆ ಕಲ್ಲುಗಳನ್ನೆಸೆದು ತಿದ್ದಿದ ಕೈಯಾಗಿದ್ದರೂ, ರೂಢಿ ತಪ್ಪಿದುದರಿಂದ, ಅದು ಗುರಿತಪ್ಪಿ ಪಾರುಪತ್ಯಗಾರ ವಕ್ರತುಂಡಾಚಾರ್ಯರ ಬೆನ್ನಿಗೆ ಬಿತ್ತು. ಹುಡುಗನಿಗೆ ಆವತ್ತು ತಿಳಿಯಿತು ನಾಗಾಲೋಟ! ಊಟಕ್ಕೆ ಕುಳಿತ ಗುಡ್ಡಬೆಟ್ಟಗಳು ಎಳುವುದರೊಳಗಾಗಿ ಹುಡುಗನು ತಮ್ಮ ಮನೆಯನ್ನು ಸೇರಿದನು. ಸರಿ ಸುದ್ದಿ ಊರೆಲ್ಲಾ ಹರಡಿ ಭೋಜನ ಶಾಲೆಯ ಜನರು ಗೋಶಾಲೆಯ ಪ್ರಜೆಗಳಂತೆ ಚೌಕಿಯಲ್ಲಿ ಕಿಕ್ಕಿರಿದರು. ವಕ್ರತುಂಡರನ್ನು ಒಂದು ಮಂಚ

ಲಿನಲ್ಲಿ ಮಲಗಿಸಿ ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ಒಯ್ದರು ಸ್ವಾಮಿಯ
ರನ್ನು ಎಲ್ಲರೂ ಒಂದೇ ಸವನೆ ಸಂತೈಸತೊಡಗಿದರು.
ಗದ್ದಲ ಕೇಳಿ ಓಡಿ ಬಂದ ಅನಂತವದ್ಮನಾಭ ಆಚಾರ್ಯ
ರಿಗೆ ಅನಂತ ಸಹಸ್ರನಾಮಗಳಾದುವು. ಸ್ವಾಮಿಯ
ರಿಂದಲೂ ಆಶೀರ್ವಚನವಾಯಿತು ಆ ದಿನ ಅವ
ರಿಗೆ 'ಸತ್ತಷ್ಟು ಅಪಮಾನ'ವಾಯಿತಂತೆ! |ಸತ್ತರೆ-?)

* * * * *

ಶಿವನ ಬಾಲಲೀಲಾವಳಿಯ ಇನ್ನೊಂದು ಕಥೆ
ಯನ್ನು ಹೇಳುವೆವು. ಬಾಲಕನಿಗೆ ನಾಮಕರಣವಾ
ಗುವ ದಿನ ಅವನನ್ನು ಆಚಾರ್ಯರು ತೊಡೆಯಲ್ಲಿರಿಸಿ
ಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಬಳಿಯಲ್ಲಿ — 'ಎನು ಹೆಸರಿಡಲಿ' ಎಂದು
ಪುರೋಹಿತರು ಲೆಕ್ಕಹಾಕುತ್ತಿದ್ದರು. ಜಾತಕದ
ಮೇಲಿಂದ 'ಹಯವದನ' ಎಂದು ಬರಲು ಹಾಗೇ ತಿಳಿಸಿ
ದರು. ಬಾಲಕನ ಸೂಕ್ಷ್ಮಬುದ್ಧಿಗೆ ಅದು ಕೇಳಿಸಿತು.
ಅವನು ತನ್ನ ಅಸಮ್ಮತಿಯನ್ನು ತೋರಿಸಲು ಕೂಗ
ತೊಡಗಿದನು ಈ ಮಗುವಿನ ಕೂಗೊಂದರೆ — ಆ
ಲೂರ ಯೆಹೋವರು ತಮ್ಮ ಪ್ರೀತಿಯ ಖಾದ್ಯವನ್ನು
(ಮೂರನೆ ಅವತಾರ) ಕುದಿಯುವ ನೀರಿನ ಆವಿಯ
ಮೇಲೆ ಇಟ್ಟಾಗ ಹೊರಡುವ ಸ್ವರದಂತೆ! ಇವರ
ಯೋಚನೆಯು ಬದಲಾಗುವ ತನಕ ಇವನ ಕೂಗು
ನಿಲ್ಲಲಿಲ್ಲ. ಬಳಿಕ ಪುರೋಹಿತರು — 'ಅಜ್ಜನ ಹೆಸರಿಟ್ಟ
ರೇನು' ? — ಎಂದರು. ಅದೇನೆಂದು ತಿಳಿಯುವ ಕುತೂ
ಹಲವಿದೆಯೇ? 'ಅನಂತನಾರಾಯಣ' — ಎಂದು.

ಆಚಾರ್ಯರಿಗೆ ಮಗುವಿನ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಹೆಸರು ಬಂದರಾಗುತ್ತಿತ್ತೆಂದು ಮನಸ್ಸು. ಕಾರಣ, ಅವರ ಮುಂದೆ ಇನ್ನಾರೂ ಅವರ ಹೆಸರನ್ನು ಇರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವವರಿಲ್ಲವಲ್ಲ. (ಕಾರಣ, ಮಗನು ಯತಿಯಾಗುವುದು ನಿಶ್ಚಯವಷ್ಟೆ.) ಅದಕ್ಕಾಗಿ ತಮ್ಮ ಹೆಸರಿಗೆ ತಮ್ಮ ಹೆಂಡತಿಯ ಹೆಸರಿನ ಜೊರೊಂದನ್ನು ಬೆರೆಯಿಸಿ 'ಅನಂತಕೃಷ್ಣ'—ಎಂದರು. ಹೆಸರು ಜೊನ್ನಾಗಿದೆ—ನಿಜವಾದ ರಸಿಕತೆಯಿದು ಅಜ್ಜ ಅನಂತನಾರಾಯಣ, ಅಪ್ಪ ಅನಂತವದ್ವನಾಭ, ಮಗ ಅನಂತಕೃಷ್ಣ—ಹೀಗೆ ಸರಣಿಯು ಅನಂತವಾಗಿ ಹೋಗಬೇಕಿತ್ತು. ಅಂತು ಮೂವರೂ ಅನಂತರೇ—(ಅನಂತ=ತಲೆಬುಡ ಇಲ್ಲ ದವರೆಂದೇ?) ಸರಿ 'ಅನಂತಕೃಷ್ಣ'ನೆನ್ನುವಷ್ಟಕ್ಕೆ ಹೊರಗಿನ ಕಿಟಕಿಯಿಂದ ಯಾರೋ ಪೋಲಿ ಹುಡುಗರು—'ಅಲ್ಲ, ಬ್ರಹ್ಮಾನಂದಕೃಷ್ಣ' ಎಂದರು ಎಲ್ಲರೂ ಗೊಳ್ಳೆಂದು ನಕ್ಕರು. ಒಮ್ಮೆಗೆ ಆಚಾರ್ಯರ ಮೋರೆ ಸಪ್ತಗಾಯಿತು ಆದರೂ ಅದನ್ನಡಗಿಸಿ ಸಿಟ್ಟಿನಿಂದ ಸಭಿಕರ ಮುಖ ನೋಡಿದರು. ನಿಸ್ಶಬ್ದ. ಇದು ತನಗಾದ ಅಪಮಾನವೆಂದು ಬಾಲಕನಿಗೆ ತಿಳಿಯಿತು. ರೋದಿಸಲು ಬಾಯಿ ತೆರೆದನು. ಬಾಯಿಗೆ ಸುಯಾಗ ಆಚಾರ್ಯರ ಹೊಟ್ಟೆಯು ಇದಿರಾಯಿತು. ಇದೇ ಸಮಯವೆಂದು ಕಚ್ಚಿಬಿಟ್ಟನು. ಬತ್ತಿರಡುವಟು ಅಂತು ಇಟ್ಟ ಹೆಸರಿಗೆ 'ಅಪ್ಪೀಲು' ಇಲ್ಲ—ಅನಂತಕೃಷ್ಣ.

* * * * *

ಅನಂತಕೃಷ್ಣನು ಸಾಲೆಗೆ ಹೋಗತೊಡಗಿದ ಮೊದಲನೆಯ ದಿನವೇ, ಆ ನೂರಿನ್ನೂರು ಹುಡುಗರ ದೊಡ್ಡಿಯನ್ನು ಕಂಡು ಮೈ ಜುಮ್ಮೆಂದಿತು. ಇವನು ಸಾಲೆಯೊಳಗೆ ಕಾಲಿಡುವಾಗ ಇವನ ತಂದೆಯು ಬಳಿಯಲ್ಲಿದ್ದಿರಲಿಲ್ಲ. ಇವನನ್ನು ಮುಂದೆ ಕಳುಹಿಸಿತಾನೀಗ ಬರುವೆನೆಂದಿದ್ದ. ಹುಡುಗನು ಸಾಲೆ ಬಾಗಿಲಿಗೆ ಬಂದು ಇಣಕಿ ಒಳನೋಡಿದನು. ಎನೆನ್ನುವುದು! ಪ್ರಳಯಕಾಲದ ಗದ್ದಲ. ಕಣ್ಣೆದುರಿಗೆ ಬರೇ ತಲೆಬುರುಡೆಗಳ ರಾಶಿ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಆ ಚಿಕ್ಕ ಮಂದಿರದಲ್ಲಿ ಬರೇ ೧೮೦ ಹುಡುಗರಿದ್ದರು. ಅಷ್ಟೊಂದು ಗೆಳೆಯರು ತನಗೆ ಸಿಗುವರೆಂಬ ಆಸೆಯಿಂದ ಒಳನುಗ್ಗಿದನು. ಇವನು ಕಾಲೆಟ್ಟದೇ ತಡ, ಒಬ್ಬ ಹುಡುಗನು—ಇವನನ್ನು ಕಂಡು, ಇವನು ಹೊಸಬನೆಂದು—‘ಹೂಂ, ಹೂಂ, ಹೊರ ನಡಿ’ ಎಂದನು. ಉಳಿದ ಮಕ್ಕಳು “ಹೈ, ಹೈ, ಭೂ ಭೂ,” ಎಂದು ಕೂಗತೊಡಗಿದರು. ಈ ಅಪಮಾನ ಸಹಿಸಲಾರದೆ ಅ.ಕೃಷ್ಣನು ಮೊದಲು ಬಾಯಿ ತೆರೆದವನ ಮೂಗನ್ನು ಹಿಡಿದನು. ಬಳಿಯಲ್ಲಿದ್ದನ್ನಿಬ್ಬರಿಗೆ ಮೊಲದ ಕಿವಿ ಮಾಡಿದನು. ಗದ್ದಲವೆದ್ದಿತು. ಸ್ಥಿತಪ್ರಜ್ಞಾವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಕುರ್ಚಿಯನ್ನೇರಿದ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರ (ಪ್ರಿಂಟು S. S. L. C.) ಸಮಾಧಿಭಂಗರಾಗಿ ಮೇಜಿನ ಮೇಲಿನ ಚಡಿಯಿಂದ, ಅದಕ್ಕೊಂದು ಪೆಟ್ಟು ಹೊಡೆದು, ತಿರುಗಿ ನಿದ್ರಿಸಿದರು. ಆದರೂ ಗದ್ದಲ ಶಾಂತವಾಗದ್ದನ್ನು ಕಂಡು—ಎದ್ದು, ಚೆನ್ನಾಗಿ ಎರಡು ಚಿಮುಟ ನಶ್ಯ

ಎಳೆದು, ಬೆತ್ತವನ್ನು ಹಿಡಿದು ಮುಂದೆ ಬಂದು, ಮೊದಲು ಎದುರಾದವರಿಗೆಲ್ಲಾ ನಾಲ್ಕೈಟು ಎಳೆದು, ಮೊದಲಿನ ಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ—ಎನು ಗದ್ದಲವಿದು?’ ಎಂದು ಕೇಳಿದರು. ಹಿರೇಮಣಿಯು ‘ಸಾರ್, ಆ ಹುಡುಗ ಬಂದು ಇವರಿಗೆಲ್ಲಾ ವೆಟ್ಟುಕೊಟ್ಟ’ ಎಂದು ನಗುತ್ತ ನಿಂತಿದ್ದ ಆ ಕೃಷ್ಣನನ್ನು ತೋರಿಸಿದನು. ಉಪಾಧ್ಯಾಯನು ರೇಗಿ ‘ಅವನನ್ನು ಎಳೆದು ತನ್ನಿರಿ!’ ಎಂದನು. ಎಳೆಯಲು ಒಬ್ಬಿಬ್ಬರು ಮುಂದಾದರು. ಮುಂದಾಗಿ ನಾಲ್ಕೈಟು ತಿಂದು ಮೆಲ್ಲಗೆ ಹಿಂದೂ ಸರಿದರು. ಆಗ ಮಾಸ್ತರರು ತಾವೇ ಮುಂದರಿದು ಚಡಿ ಎತ್ತಿ ಅವನ ಬೆನ್ನ ಮೇಲಿಳಿಸಿದರು. ಕೂಡಲೆ ಒಂದು ಟ್ರಾನ್ಸ್‌ಫರ್ ಸೀನ್ ನಡೆಯಿತು ಬೆತ್ತವು ಅನಂತಕೃಷ್ಣನ ಕೈನೇರಿತು ಮಾಸ್ತರ ಕಣ್ಣಿನ ಕೆಂಬಣವೆಲ್ಲ ಅವನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ನೇರಿತು. ಮಕ್ಕಳೆಲ್ಲಾ ನಕ್ಕುಬಿಟ್ಟರು. ಮುಂದೇನೇನಾಗುತ್ತಿತ್ತೋ ಎನ್ನೋ—ಆದರೆ ನಡುವೆ ಹುಡುಗನ ತಂದೆಯು ಬಂದುದರಿಂದ ಎಲ್ಲಾ ರಾಜಿಯಾಯಿತು.

* * * * *

ಅನಂತಕೃಷ್ಣನು ಕೀಲಕ ದರ್ಜೆಗೆ ನೇರಿದ. ಆದಕ್ಕೆ ||ನೇ ಕ್ಲಾನೆಂದು ಹೆಸರು. ಎರಡನೆಯ ದಿನವಿದು. ಇವನು ಬರಿ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹೋಗಿದ್ದ. ಉಳಿದ ಸಹ ಪಾಠಿಗಳೊಡನೆ ಕೆಲವು ಪುಸ್ತಕಗಳಿದ್ದವು ಅವೆಲ್ಲಾ ಎನೆಂದು ಒಬ್ಬ ಬಾಲಕನನ್ನು ಕೇಳಲು—‘ಮೂಲ ಪಾಠಕ, ಗಣಿತಹಸ್ತಾಮಲಕ, ಅಂಗಳದುಗ್ಗ, ಇಲಿ

ಗಳ ಭಕಧೈ, ಕಾಗೆ ಸತ್ತು ಹೇನು ಬಡವಾಯಿತು *
 ಎಂದೆಲ್ಲಾ ಹೇಳಿದರು. 'ಇವೆಲ್ಲಾ ಜೀವ ಇಲ್ಲದ
 ಕಾಗದಗಳು ಎನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ, ತಿಂಡಿತಂದಿರು
 ವಿರೋಧ' ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಬಾಲಕರು ನಕ್ಕರು.
 ಅವನ ದೃಷ್ಟಿ ಗೋಡೆಗೆ ಹರಿಯಿತು. ಅಲ್ಲಿ ಕುದುರೆ,
 ಕತ್ತೆ ಮೊದಲಾದ ಪ್ರಾಣಿಗಳ ಚಿತ್ರಗಳಿದ್ದವು.
 'ಇವೆಲ್ಲಾ, ಎನು' ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಆನೆ, ಕುರಿ,
 ಹಂದಿ, ಜಿಬ್ರಾ, ಹುಲಿ, ಹುಲ್ಲೆ, ತೆಂಗು, ಭತ್ತ . . .
 ಎಂದು ಎನೇನೋ ಹೇಳಿದವು. ಜೀವ ಇಲ್ಲದ ಇವು
 ಗಳಿಂದ ಕಲಿಯುವುದೇನು ಮಣ್ಣು. "ಒಯ್ಯು ಒಲೆಗೆ
 ಹಾಕಿರಿ."—ಎಂದಾಜ್ಞೆಯಾಯಿತು. ನೆರೆ ಈಯತ್ತೆ
 ಯಲ್ಲಿ ಇಬ್ಬರು ಹುಡುಗರು "ಎಂಟಿಂಟಿ ಅರವತ್ತಾಲ್ಕಾ,
 ಎಂಟೊಂಬೊತ್ತಿ ಎಪ್ಪತ್ತೆರಡೊ" ಎಂದು ಕೂಗುತ್ತಿ
 ದ್ದರು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಅ.ಕೃಷ್ಣನು 'ಅದೇನು ಹಾಡು
 ಹೇಳುತ್ತಿರುವುದು?' ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. "ಅದು
 ಹಾಡಲ್ಲ, ಮಗ್ಗಿ ನಮಗೂ ಇದೆ ಹತ್ತತ್ತಿ ವರೆಗೆ.
 ಅದಿಲ್ಲದೆ ಬಾಯಿಲೆಕ್ಕ ಮಾಡುವುದು ಹೇಗೆ?"—
 ಎಂದುತ್ತರ ಬಂದಿತು. ಅ.ಕೃಷ್ಣನು "ಎನು? ಎಂದು
 ಸಾಯುವುದೆಂದು ಲೆಕ್ಕಹಾಕುವಿರೇ? ಧೂ. ಬಬ್ಬು
 ಗಳೇ"—ಎಂದು ಗದರಿಸಿದನು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅವನ
 ಭಾವಿ ಗುರುಗಳು, ಮೊದಲಿನ ದಿನ ಭೇಟಿಯಾದವರು,
 ಬಂದರು. ಬಂದವರು ಇವನನ್ನು ನೋಡಿ—'ಹುಡುಗಾ,
 ನಿನ್ನೆಯಂತೆ ತಂಟೆಮಾಡಿದರೆ, ಬೆತ್ತನೋಡಿಕೋ'

ಎಂದರು. ಬಾಲಕನಾಗ 'ನನ್ನ ಹೆಸರು ಅನಂತಕೃಷ್ಣ' ಎಂದುತ್ತರವಿತ್ತನು. ಮಕ್ಕಳು ತುಂಬಾ ನಗಾಡಿದುವು. ಅವರಿಗೇಗ ಪ್ರತಾಪಿಯಾದ ಗೆಲೆಯ ಸಿಕ್ಕಿರುವನಷ್ಟೆ. ಅ.ಕೃಷ್ಣನು ಇವೆಲ್ಲಾ ಪ್ರಾವಂಚಿಕ ವ್ಯವಹಾರಗಳಿಗೆ ಬೇಕಾಗಬಹುದೆಂದು ಕೀಲಕದಿಂದ ಹಿಡಿದು ನಾಲ್ಕು ನೆಯ ಕ್ಲಾಸಿನ ವರೆಗೆ ಈಜಿದನು.

* * * * *

ಈಗವನಿಗೆ ಒಂಬತ್ತು ವರುಷ ವ್ರಾಯ. ಬ್ರಹ್ಮಾ ನಂದ ಸನ್ಯಾಸಿಗಳು ಸತ್ತು ಮರದ ವಟ್ಟ ಬೇರೂಬ್ಬ ನಿಗೆ ಆಗಿಹೋಗಿತ್ತು. ಆದರ ಕಾರಣವಿಷ್ಟೆ. ಬ್ರಹ್ಮಾ ನಂದರ ಕಾಲು ಕಚ್ಚಿ, ವಂಜಭಕ್ಷಕ್ಕೆ ಸೊನ್ನೆಹಾಕಿದ ನೆನವು ಅವರಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದಿರಲಿಲ್ಲ. ಅನಂತವದ್ದನಾ ಭನು—ಅವರ ವೈಕುಂಠಪ್ರವಾಸದ ಸಮಯ, ಹೇಗಾ ದರೂ ಮಗನಿಗೆ ವಟ್ಟಕೊಡಿಸಬೇಕೆಂದು ಕಣ್ಣೀರನ್ನು ತೆಗೆದು -- 'ಅವಳ ಮೇಲಿನ ಪ್ರೇಮಕ್ಕಾದರೂ' ಎಂದು ಬನ್ನವಿಸಕೊಂಡನು. ನಿರರ್ಥಕ! ಸನ್ಯಾಸಿಗೆ ಸಂಸಾರದ ಜವಾಬುದಾರಿಯೆಲ್ಲಿ? ಹೀಗಾಗಿ ಯತಿತ್ವ ಹೋಗಿ, ಬೋಳು ಉವನಯನದಲ್ಲಿ ಅವನು ತೃಪ್ತನಾಗಬೇಕಾಯಿತು. ಹುಟ್ಟಿದ ಬಳಿಕ ಸಾಯದೆ ತಿರುಗಿ ಹುಟ್ಟುವಂತೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಉವನಯನವೆಂದು ಹೆಸರು. ಅನಂತಕೃಷ್ಣನೂ ಆ ದಿನವನ್ನು ಕಾದಿದ್ದ. ಬೆಳಗ್ಗೆ ಬೇಗ ಸ್ನಾನಮಾಡಿಸಿ, ಹುಡುಗನು ಉವವಾಸಮಾಡ ಬೇಕೆಂಬುದರಿಂದ ಸ್ನಾನದ ಮೊದಲು ತಂಗಳು ಮೊಸ

ರನ್ನು ತಿನ್ನಿಸಿ, ಬಳಿಕ ಹೋಮಧೂಮಹಾರಿಸುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಾಯಿತು. ಅದೀಗ ಉಪದೇಶದ ಗಳಿಗೆ ಬಂದಿತು. ಅಪ್ಪನು ಮಗನ ಕಿವಿಯೊಳಗೆ ಗಾಯತ್ರಿ-ಊದಿದನು. ಹುಡುಗನು—ಅರ್ಥವಿಲ್ಲದ ಈ ಮಾತೇಕ? ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಅಪ್ಪನು—‘ಅದಕ್ಕರ್ಥವಿದೆ. ಮುಂದೆ ತಿಳಿಯುವುದು!’ ಎಂದನು. ‘ಹಾಗಾದರೆ ಆಗ ಹೇಳಿಕೊಡು’ ಎಂದುತ್ತರ. ಪುರೋಹಿತರೊಡನೆ ಇದರ ಅರ್ಥ ಹೇಳಿರಿ ಎನ್ನಲು ‘ಅದಕ್ಕೆಲ್ಲಿ ಅರ್ಥ’ವೆಂದರು! ಹುಡುಗನಾಗ—ಅದನ್ನು ಕಲೆಯುವ ಮೊದಲೇ ಮರೆಯುವುದೊಳಿತು—ಎಂದು ನಿಶ್ಚಯಮಾಡಿದನು.

ಪುರೋಹಿತರು ಹುಡುಗನನ್ನು ಬಳಿಯಲ್ಲಿರಿಸಿಕೊಂಡು—“ಇಂದಿನ ವರೆಗೆ ನೀನು ಬಾಲಕನಾಗಿದ್ದೆ. ಈಗ ದ್ವಿಜನಾದೆ. ನಿನಗೆ ಬುದ್ಧಿಬಂದಿದೆ. ನಿತ್ಯ ನೀನು ತ್ರಿಕಾಲ ಸ್ನಾನಸಂಧ್ಯಾ(ಆಗದಿದ್ದರೆ ತ್ರಿಕಾಲ ಭೋಜನವನ್ನಾದರೂ)ಮಾಡಬೇಕು. ಇನ್ನು ನಿನಗೆ ಭಿಕ್ಷಾನ್ನದಿಂದ ಜೀವನ. ವೇದವಾರಂಗತನಾಗಿ ಗುರು ಸೇವೆಮಾಡಿಯೋಗ್ಯನಾದ ಗ್ರಹಸ್ತನಾಗಲುತ್ತೀಸು.” ಎಂದೆಷ್ಟೆಷ್ಟೋ ಹೇಳಿದರು. ಆ ಕೃಷ್ಣನು—“ಭಿಕ್ಷೆಗೆ ಹೋಗುವವನಿಗೆ, ಈ ಚಿನ್ನಾಭರಣಗಳೇಕೆ? ನನಗೆ ವೇದವಾರಂಗತನಾಗು ಎನ್ನಲು ಗುರುಗಳಿಗೇ ವೇದ ವೇದಾರ್ಥಗಳು ತಿಳಿದಿಲ್ಲ. . . . ” ಎಂದೆಲ್ಲಾ ಹೇಳಿದನು. ಮಗುವಿನ ಬಾಯಿಹರಕುತನವು ಬಂದವರಿಗೆಲ್ಲಾ ತಿಳಿಯುವುದು ಎಂದು ತಂದೆಯು ಅವನ

ಕಿವಿಗೆ ತೊಡಿಸಿದ ಕುಂಡಲವನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸುವ ಸೋಗಿ
ನಿಂದ, ಸ್ವಲ್ಪ ಬಿಸಿನೂಡಿ—'ಇಂದಾದರೂ ನನ್ನ ಮಾನ
ಉಳಿಸು' ಅಂದನು. ಬಾಲಕನು ಮೌನ ತಾಳಿ ಅವನ
ಹೇಳಿಕೆಯಂತೆ ಮಣೆಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತನು. ಬಂದವ
ರೆಲ್ಲ ಆರತಿಮಾಡಿ ಭಿಕ್ಷೆಯಿತ್ತರು. ಅಕ್ಕಿ, ಕಾಸು,
ಬಟ್ಟೆಬರೆಗಳೆಲ್ಲ ಅವನಿರುವಲ್ಲಿ ಬಂದುವು. ಹುಡುಗನ
ಮನಸ್ಸಿಗೆ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಇದು 'ಧೊರೆತನದ ಭಿಕ್ಷಾ
ವೃತ್ತಿ'ಯೆಂದು ತಿಳಿಯಿತು. ಆ ದಿನದ ವಿಧಿಗಳು
ಮುಗಿದುವು. ದಿನವೆಲ್ಲಾ ಅವನು ಉಪವಾಸ. ಮೊದಲು
ತಂದ ತಂಗಳು ಮೊಸರು, ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ತಂದ
'ಉಂದೆ ಆಂಬೊಡೆ'—ಸಂಜೆ ಮಾಡಿದ ಚಿಕ್ಕ ಊಟ,
ಇವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಆತನು ಪೂರಾ ಉಪವಾಸ ನಾಲ್ಕು
ದಿನಗಳು ವಿಚಿತ್ರಕಟ್ಟು ಕಟ್ಟಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಸಂದುವು. ನಾಲ್ಕು
ನೆಯ ದಿನ ಸಂಜೆ ಪುರೋಹಿತರು, ಎಲ್ಲರೂವಾಗಲೇ,
ಈಗ ತಂದೆಗೆ ಅಭಿವಾದನಮಾಡಿದರೆ ವಿಧಿ ಮುಗಿ
ಯಿತು ಎಂದನು. ಆಗವನು ನೆರದವರ ಮುಂದೆ ತಂದೆ
ಪುರೋಹಿತರಲ್ಲಿ—“ಈ ನಾಲ್ಕು ದಿನದ ನಾಟಕಕ್ಕೆ ಏನು
ಹೆಸರು?” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಪ್ರಕರಣ ೫.

ತಾರುಣ್ಯ .

ಆನಂತಕೃಷ್ಣನಿಗೆ ಉಪನಯನ ಮಾಡಿಯಾಯಿತು. ಕನ್ನಡ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಕೊಡಿಸಿಯೂ ಆಯಿತು. ಇನ್ನೇನು ಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಯು ಬಂದಿದೆ. ಮಠಾಧಿಪತ್ಯವು ಕನಸಿನ ಅರಮನೆಯಾಯಿತು. ಸುಳ್ಳು ಜ್ಯೋತಿಷ ಹೇಳಿದನೆಂದು ರಾಮಾಚಾರ್ಯರಿಗಿಷ್ಟು ಸೊಗಸಿನ ಮಂಗಳಾರತಿಯಾಯಿತು. ಆನಂತಪದ್ಮನಾಭ ಆಚಾರ್ಯರಿಗೆ ಹುಡುಗನನ್ನು ಮನೆಯಲ್ಲೇ ಇರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಇಷ್ಟವಿರಲಿಲ್ಲ. ಮೊದಲಿನ ಸನ್ಯಾಸಿಗಳು ಇದ್ದಿದ್ದರೆ ಮಠದಲ್ಲೊಂದು ಗಿಂಡಿಮಾಣೆಯ ಕೆಲಸವಾದರೂ ಸಿಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅದಿಲ್ಲವೆಂದಾದ ಬಳಿಕ ಅವನನ್ನೇನು ಮಾಡಲಿ? ಹೃಸ್ಕಾಲಿಗೆ ಹಾಕುವಾ ಎಂದರೆ ಸಂಬಳಕೊಡದೆ ವಿದ್ಯೆಯಿಲ್ಲ. ಸಂಬಳ ಕೊಡಲು ಮನಸ್ಸಿಲ್ಲ. ಹೀಗಾಗಿ ಹುಡುಗನನ್ನೇ ಕೇಳುವ ಎಂದು ಯೋಚನೆಮಾಡಿದನು. ಹುಡುಗನು ಯಾವ ಜವಾಬುದಾರಿಯೂ ಬೇಡವೆಂದು “ಅಪ್ಪ, ನಿನಗೆ ತೋರಿದಂತೆ” ಮಾಡು ಎಂದನು. ಅವನಿಗೆ ಒಂದು ಹೆದರಿಕೆಯಿತ್ತು. ತನ್ನ ಶಾಲಾ ಸಹಪಾಠಿಗಳ ಗತಿಯೂ ತನಗೆ ಬರುವುದೋ ಎಂದು. ಆದಂತಹ ಗತಿಯೆಂದು ನಮ್ಮ ವಾಚಕರಾದರೂ ತಿಳಿಯಲು ಕುತೂಹಲಪಡ

ಬಹುದು. ನಮ್ಮ ಆ. ಕೃಷ್ಣನು ಶಾಲೆಗೆ ಹೋದಂದಿ
ನಿಂದ ನೋಡಿದ್ದೆಂದರೆ, ಅವನ ಸಹಧ್ಯಾಯಿಗಳಲ್ಲಿ,
ನಿನ್ನೆ ಇದ್ದವರು ಇಂದಿಲ್ಲ, ಇಂದಿದ್ದವರು ನಾಳೆ ಇಲ್ಲ.
ಹೀಗೆಂದರೆ ಅವರು ವರಲೋಕಯಾತ್ರೆ ತೊಡಗು
ತ್ತಿದ್ದರೆಂದಲ್ಲ. ಅವರದು ವರದೇಶದ ಯಾತ್ರೆ. ಅಲ್ಲಿನ
ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಹುಡುಗರಿಗೆ 6X3 ಎಂದು ಹೇಳಲು
ಬಂದೊಡನೆ ಅವರ ಹಿರಿಯರು ಅವರನ್ನು ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ
ರಫ್ತುಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಈ ಸಮುದಾಯದ ಬಾಲ
ಕರು ಪಾಕಶಾಸ್ತ್ರದಲ್ಲಿ ನಿಪುಣರು. ಇದು ಬ್ರಾಹ್ಮಣ
ಹುಡುಗರ ಪಾಡು. ಉಳಿದ ಜಾತಿಯವರಲ್ಲಿ ಕೆಲವರು
ಹ್ಯಾಸ್ಟಾಲು ಎರುವವರು. ಹಲವರು, ಊರಲ್ಲೆ ಉಂ
ಡಾದಿಗಳಾಗಿರುವರು. ಅವರಲ್ಲಿ ಎರಡು ಮುಖ್ಯ ತಂಡ.
ಒಂದನೇ ತಂಡದವರು ಬೀಡಿಕಟ್ಟುವವರು, ಎರಡ
ನೆಯವರು ಅದನ್ನು ನಾಶಪಡಿಸುವವರು. ಅವನ
ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಕದ್ದು ಕದ್ದು ಧೂಮ್ರಪಾನ ಮಾಡುವವರು
ಬಲುಮಂದಿ; ದೊಡ್ಡವರು ಎದುರಿಸಿ. ನಮ್ಮ
ಸೂತ್ರಧಾರಿಗೆ ಅದು ಆಶ್ಚರ್ಯವೆನಿಸಲಿಲ್ಲ. ಇದು
ಸಂಚಾರಿ ಆಗ್ನಿಹೋತ್ರದ ವಿಧಾನವೆಂದು ತಿಳಿದು
ಕೊಂಡು, ಅವನೂ ಪಾರಮಾಡಿದನು. ಆದರೆ ಅದನ್ನು
ಕ್ರಯಕ್ಕೆ ಕೊಳ್ಳುವ ತ್ರಾಣ ಅವನಿಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಯಾರಾ
ದರು ಕೊಟ್ಟರೆ ಮಾತ್ರ ಅವನು ಧೂಮಶಕಟ
ವಾಗುತ್ತಿದ್ದ. ಹೂಂ—ಕಥಾಸರಣಿಯು ತಪ್ಪಿತು. ಅನಂತ
ಪದ್ಮನಾಭರಿಗೆ ಮಗನನ್ನು ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ ಕಳುಹಿಸುವ

ಯೋಚನೆ ಬಂದಿತ್ತು ಅಲ್ಲಿ ಹುಡುಗನ ಚಿಕ್ಕವನೊಬ್ಬ ನಿರುವನು. ಅವನು ಹುಡುಗನನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿಕೊಡಲಾ ಬರೆದಿದ್ದ. ಆದರೆ ಈ ಕಾಗದವು ತಂದೆಯ ಕೈಗೆ ಸಿಗುವ ಮೊದಲು ಮಗನ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದುದರಿಂದ, ಸುದ್ದಿ ಆಚಾರ್ಯರಿಗೆ ಮುಟ್ಟಲಿಲ್ಲ. ಇತ್ತ ಆಚಾರ್ಯರಿಗಾಗಿ ಕಳುಹುವ ಮನವಿದ್ದರೂ, ಹುಡುಗನು ಕನಕವೈರಿ ಎಂದು ಜಾತಕದಲ್ಲಿದ್ದುದನ್ನು ಕಂಡು, ಸುಮ್ಮನೆ ಬಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಿಗಾದರೆ ವರವೂರಿಗೇಕೆ ಕಳುಹುವುದೆಂದು ನಿಶ್ಚಯನಾಡಿದನು. ಸಮಯಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಅವನು ಊರ ಭಾವಪಾನೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಉದ್ಯೋಗ ದೊರಕಿಸಿಕೊಂಡನು. ಸಂಬಳದವಿಚಾರ-ಮೊದಲಿನ ಒಂದೆರಡು ವರುಷ ತಿಂಗಳಿಗೆ ಮೂವತ್ತರಂತೆ¹ ಮುಂದೆ ಹೆಚ್ಚಿಸುವುದು, ಬಿಡುವುದು, ಅವನ ಕೆಲಸ ನೋಡಿ. ಊಟಕ್ಕೆ ಮರ ಅನಂತ ಕೃಷ್ಣನು ಭಾವಪಾನೆಗೆ ಸೇರಿದವನೇ, ಅಲ್ಲಿ ಮುದ್ರಣಕ್ಕೆ ಬರುವ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಬಕಾಸುರನಂತೆ ಭಕ್ಷಿಸತೊಡಗಿದ. ಅವನಿಗೇಗ ತನ್ನ ಕಾರ್ಯರಂಗದ ವಿಚಾರವನ್ನು ತಿಳಿಯಲು ಎಷ್ಟು ಓದಿದರೂ ಸಾಲದು. ಹಗಲೆಲ್ಲಾ ಭಾವಪಾನೆಯಲ್ಲಿ ಮುದ್ರಣಕ್ಕೆ ಬರುವ ಕೆಟಲಾಗಿನಿಂದ ಹಿಡಿದು, ಕಾದಂಬರಿಗಳ ವರೆಗೆ ಓದುವುದು; ಹೊರಗೆ ಬಂದರೆ, ಊರ ಕನ್ನಡ ಪತ್ರಿಕೆಗಳನ್ನು ಓದುವುದು. ಕಂಪೋಜಿಂಗ್ ಹಾಲಿನಲ್ಲೇ ಕುಳಿತು ಸ್ವಲ್ಪ ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಸಂಗ್ರಹಿಸಿದ. ಸರಿಯಾಗಿ

ಮಾತನಾಡಲು ಬಾರದಿದ್ದರೂ, ಅವನೀಗ ಹೇಳಿದ್ದಕ್ಕೆಲ್ಲ
೧ಕ್ಕೆ ೧|| ಅರ್ಥಮಾಡಬಲ್ಲ.

ಹುಡುಗನಿಗೆ ಹದಿನಾಲ್ಕು ವಯಸ್ಸಾಗಿದೆಯಷ್ಟೆ—
ಅಪ್ಪನು ಜಾತಕದ ನಕಲುಗಳನ್ನು ನಾಲ್ಕು ಕಡೆಗೆ
ಪ್ರಸಾರಕ್ಕೆ ಹೊರಡಿಸಿದ. ತನ್ನ ಮಗ ಅಂಧವನಿಂಥವ
ನೆಂದು ಪ್ರಶಂಸೆ ಸಾರಿದನು ಬೇಗ ಮಗನಿಗೊಂದು
ಮದುವೆ ಮಾಡಿಸಿ ಹೊಸ ಶ್ರೀಪಾದಂಗಳವರ ಪ್ರಸನ್ನ
ತೆಗೆ ಪಾತ್ರನಾಗುವುದರಲ್ಲಿ ಮುಂದಾಳಾಗಬೇಕೆಂಬ
ಆಸೆ ಹೊಸ ಸ್ವಾಮಿಯವರಿಗೆ ಈಗ ಹದಿನಾರು
ವಯಸ್ಸು ಉಪದೇಶಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಕಾಲ. ಆಚಾರ್ಯರು
ಸುತ್ತಿಸುತ್ತಿ ನಾಲ್ಕಾರು ಮೈಲು ದೂರದ ಹಳ್ಳಿಯಿಂದ
ಒಂದು ನಂಟಸ್ತಿಕೆ ಗಂಟುಹಾಕಿದರು. ಹುಡುಗಿಗೆ
ತಂದೆಯಿಲ್ಲ. ಪಾವದ ತಾಯಿಯೊಬ್ಬಳಲ್ಲದೆ ಇನ್ನಾ
ರಿಲ್ಲ. ವರುಷಕ್ಕೆ ಒಂದೆರಡು ಸಾವಿರದ ವರಮಾನವೂ
ಇದೆ. ಅವಳಿಗೆ ಇಲ್ಲದ ರಂಗುಮಾಡಿ ಜಾತಕ ತರಿಸಿ
ನೋಡಿದರೆ—ಎಂಥಾ ಜಾತಕ ಅನ್ನುವಿರಿ! ಇಡ್ಲಿಗೂ
ಜಟ್ಟಿಗೂ ಇರುವಷ್ಟು ಮೇಳ. ಹುಡುಗಿಗೆ ಬರೇ
ಹದಿನಾಲ್ಕು ವಯಸ್ಸು ಎನೋ ಹುಟ್ಟಿದ ನಕ್ಷತ್ರವು
ಸ್ವಲ್ಪ ಕಟ್ಟಿದ್ದೆಂಬುದರಿಂದ ಮದುವೆ ಬಾಕಿಯಾಗಿ
ನಿಂತುಬಿಟ್ಟಿತು. ಬಾಲೆಯು ಇನ್ನೂ ಋತುಮತಿಯಾ
ಗಿಲ್ಲವಾದರೂ ಊರ ಮಂದಿಯ ಬಾಯಿಯಲ್ಲಿ—
ಅವಳು ಗೋವಕನ್ಯೆಯೆಂದು—ಹೆಸರು ಬದ್ಧಾಗಿದೆ.
ಹೀಗಾಗಿ ಹುಡುಗಿಯ ತಾಯಿ ರಾಧಮ್ಮನಿಗೆ ಮಗು

ವನ್ನು ಯಾವದಾದರೂ ಒಂದು ಕೊರಡಿಗೆ ಕೊಟ್ಟರೆ ಸಾಕೆಂದಿತ್ತು. ನಮ್ಮ ಹುಡುಗನ ತಂದೆಗೂ ಬೇಕಾದುದು ಅದೇ. ಆದರೆ—ನುಗನ ಅಧ್ಭುತ ಸ್ವರೂಪವನ್ನಂತ ಇವನಿಗೆ ಹುಡುಗನ ಮುಂದೆ ಈ 'ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನಿರಿಸುವ, ಇಲ್ಲವೆ ಅವನ ಮೇಲೆ ಹೊರಿಸುವ ಸಾಹಸವಿದ್ದಿಲ್ಲ ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಒಂದು ದಿನ ಉಪಾಯದಿಂದ ಹುಡುಗನನ್ನು ಯಾತ್ರೆಯ ನಪದಿಂದ ತಿರುವತಿಗೆ ಒಯ್ದನು. ಇವರಂತ ಆಕಸ್ಮಿಕವಾಗಿ ಹುಡುಗಿಯ ಮನೆಯವರೂ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದರು. ಆಕಸ್ಮಿಕ ಭೇಟಿಯಾಯಿತು. ಹುಡುಗ ಹುಡುಗಿಯ ಮುಂದೆಯೇ ಕುಳಿತಿದ್ದ. ಆಗ ರಾಧಮ್ಮ—'ಇವನೇನು ನಿಮ್ಮ ಮಗ' ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು. ಆ. ಕೃಷ್ಣನು, "ಅಹುದು, ನಾನೇ? ಏನಾಗಬೇಕು;" ಎಂದನು. ಅವಳ ಎದೆ ಧಸಕ್ಕೊಂಡಿತು. ಆಗ ಅವಳು "ನುಗೂ ಅನಂತಕೃಷ್ಣ, ಈ ಹುಡುಗಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ನಿನಗೆ ವಿವಾಹ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಇಲ್ಲಿಯ ತನಕ ನಿನ್ನನ್ನು ಕರತಂದುದು. ಅವರು ಬಂದುದೂ ಅದಕ್ಕೆ. ನೋಡು, ಹುಡುಗಿಯು ಗುಣವತಿ, ರೂಪವತಿ, ವಿದ್ಯಾವತಿ, (ಕನ್ನಡ ಎರಡನೇ ಕ್ಲಾಸು ಫೇಲು.) ಧನವಿದೆ, ಗುಣವಿದೆ, ಲಕ್ಷಣವಿದೆ. . . . ಹೆಸರೇನಮ್ಮ ನಿನ್ನದು?" ಎಂದನು.

ಬಾಲಿಕೆ:—(ನಾಚಿಕೆಯಿಂದ ಮೋರೆ ತಗ ಸಿದಳು)
ರಾಧಮ್ಮ: — ಕಮಲಾವತಿ.

ಅ. ಕೃಷ್ಣ : — (ಅ) ಗುಣವತಿ, ರೂಪವತಿ, ವಿದ್ಯಾ
ವತಿ — ನಮ್ಮ — ಕಮಲಾವತಿ. ಒಟ್ಟಾರೆ ಬಂತೀಗ
ಪ — ಜೀ — ತಿ.

ಅ. ಪ : — ಏನು ಮಗೂ, ಆಗಬಹುದಲ್ಲವೇ?

ಅ. ಕೃಷ್ಣ : — ಅಪ್ಪ. ನಿನಗೇ ಗೊತ್ತು, ನನ್ನನ್ನು
ಕೇಳುವುದೇನು? ನೀನು ಹೇಗೂ ಅವರನ್ನು ಬರಹೇಳಿ
ಯಾಯಿತು.

ಅ. ಪ : — (ಹಿಗ್ಗಿಸಿಂಜ) ಆದರೂ ನಿನ್ನ ಹತ್ತಿರ
ಒಂದು ಮಾತು ಕೇಳದೆ ಇರಬಾರದಲ್ಲ

ಅ. ಕೃಷ್ಣ : — ಅಪ್ಪಾ, ಅವಳ ವಯಸ್ಸೆಷ್ಟು

ಅ. ಪ : — ಇನ್ನೂ ಹದಿನಾಲ್ಕಷ್ಟೆ.

ಅ. ಕೃಷ್ಣ : — ತೀರ ಚಿಕ್ಕವಳಾಗಲಿಲ್ಲವೇ!

(ಅಪ್ಪನು ಬೆಪ್ಪಾದನು.)

ಅ. ಕೃಷ್ಣ : — ಇದೇನು ಎರಡನೆಯ ನಾಟಕವೇ!

ಸರಿ ಎಲ್ಲರೂ ಸ್ತಂಭಿತರಾಗಿ ಅವನ ಮೋರೆಯನ್ನು
ಮುಟಮುಟ ನೋಡುತ್ತ ನಿಂತರು. ಅವನಿಗೆ
ಕಾಡ್ಗಿಟ್ಟಿನಂತೆ ತಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಉರಿದು ಬೀಳುವನೆಂದು
ಅವರಿಗೆ ಗೊತ್ತು. ಆದರೆ — ಏಕೋ ಅಷ್ಟು ಮುಂದಿ
ಯಲಿಲ್ಲ. ಯೋಚಿಸಿ ಯೋಚಿಸಿ — “ಹೂಂ, ಎಲ್ಲಾ
ಸಿದ್ಧತೆಯಾದ ಬಳಿಕ ಮಾತೇನು? ನಿಮಗೆ ಹೇಗಾ
ದರೂ ಮದುವೆಯಾಗದೆ ನಿರ್ವಾಹವುಂಟೇ” ಎಂದು
ಸುಮ್ಮನಾದನು. ತನ್ನ ಮಗನು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ರಾಮಚಂದ್ರ
ನೆಂದು ತಂದೆಯು ಮನಗಂಡನು. ಬೇಗ ಬೇಗ ಒಂದು

ಶಾರ್ಟ್‌ಹ್ಯಾಂಡ್ ವಿವಾಹ ಸಿದ್ಧತೆಯಾಯಿತು. ನಂಟ ಸ್ತಿಕೆ ಗಂಟುಹಾಕುವುದೆಂದರೆ “ಗಾಡಿ ಎತ್ತಿಗೊಂದು ಜತೆ ಹುಡುಕುವುದಕ್ಕಿಂತ ಸುಲಭ.”

ಸರಿ, ಕ್ಷೇತ್ರದ ಪುರೋಹಿತರೊಬ್ಬರು, ವಿವಾನಾ ರೂಢರಾಗಿ ಮಂತ್ರಸಾಗಿಸಿದರು. ಮಧುವರ್ಕ ವಧೂ ವರರಿಗಡ್ಡೆಹಿಡಿದರು. ಆಚೆ, ಆ ಹುಡುಗ ಮತ್ತು ಹುಡು ಗನ ತಂದೆ; ಈಚೆ, ಹುಡುಗಿ, ತತ್ಕಾಲಕ್ಕೆ ಅವಳ ತಂದೆಯ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ವಹಿಸಿದ ಪುರೋಹಿತರಾಯ. ವಧೂವರರಿಗೆ ಮಾಲೆ ಕೊಡಿಸಿದ್ದಾಯಿತು. ಸಾಪದ ಮಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಹೂವು ಬಾಡಿ, ಉದುರಿಹೋಗಿತ್ತು ಆದರೂ ಉಳಿದ ಮಾಲೆಯನ್ನು ಹಿಡಿದು ಸಿದ್ಧರಾಗಿ ನಿಂತರು. ‘ಸುಮುಹೂರ್ತ ಸಾವಧಾನ, ಸುಲಗ್ನ ಸಾವಧಾನ’ವೆನ್ನುವಲ್ಲಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಹುಡುಗಿಯ ಹಾರವನ್ನು ಹಾಕಲು ಮಧುವರ್ಕದ ಈಚೆಗೆ ಕೈತಂದ ಳು. ಅ. ಕೃಷ್ಣನು ಬಾಲಕಿಯ ಕೈಗೆ ತಲೆಯೊಡ್ಡುವ ಬದಲು, ಅವಳೆರಡು ಕರಗಳನ್ನು ಬಲವಾಗಿ ಹಿಡಿದು ಬಳಿಯಲ್ಲಿರುವ ತನ್ನ ತರುಣ ತಂದೆಯ ಕೊರಳಿಗೆ ಮಾಲೆ ಹಾಕಿಸಿ, ತಕ್ಷಣವೇ ವರಾರಿಯಾದನು. ಮುಂದೇನಾಯಿತೆಂದು ಅವರೇ ಬಲ್ಲರು.

ಅಲ್ಲಿಂದ ತಂದೆ ಮಕ್ಕಳ ಋಣಕಡಿಯಿತು. ಹುಡು ಗನು ಅಲ್ಲಿಂದ ವರಾರಿಯಾಗಿ ರೈಲುಬಂಡಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿ ತನು. ಟಿಕೇಟು ಮಾಸ್ತರರು ಬಂಧಾಗಲೆಲ್ಲಾ ಕೆಳಗಿ ಳಿಯುವುದು; ಅವನು ಕಣ್ಮರೆಯಾಗಲು ತಿರುಗಿ

ಎರುವುದು ಹಾಗೂ ಹೀಗೂ, ಉದ್ದೇಶ, ಗೊತ್ತು ಗುರಿಯಿಲ್ಲದೆ, ಊರೂರು ಆಲೆಯತೊಡಗಿದನು. ತನ ಗಂದಿನಿಂದ ಮೂರನೆಯ ಜನುಮದೊರಕಿತೆಂದು ತಿಳಿದನು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಹೆಸರನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸುವ ಯೋಚನೆಮಾಡಿದನು. ಯಾವ ಹೆಸರನ್ನು ಇರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಿ ಎಂದು ಬಹುಹೊತ್ತು ಯೋಚಿಸಿದನು. ಆಗ ಅವನ ಕಂಪೋಜಂಗಕಾಲವ ಅನುಭವವುಸಹಾಯ ಬಂದಿತು: ಅಪ್ಪನಿಟ್ಟ ಹೆಸರನ್ನು ಕಿತ್ತು, ಊರ ಹೆಸರಿಗೆ ಒಂದು ಕಾರನ್ನು ನೇರಿಸಿದರಾಯಿತೆಂದು “ಉಡುಪಿಕಾರ್”ನಾದ. ಆದರೆ, ಉಡುಪಿ ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಸ್ಥಳವೆಂಬುದರಿಂದ ಅದು ತನ್ನನ್ನು ಉಡುಪಿ ಮಾಣಿ ಯಾಗುವಂತೆ ಮಾಡಿತೆಂದು ಅಂಜಿ — ಆ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸುಧಾರಣೆಮಾಡಿದನು. ಮೊದಲಿನ ಅಕ್ಷರ ಉದುರಿಸಿಬಿಟ್ಟನು. ಸರಿ. ಅವನ ಹೆಸರಿಗೆ ಎ.ಕೆ. ಡಿವ್ಯರ್ — ಎಂದು.

ಒಂದು ದಿನ ನಮ್ಮ ಡಿವ್ಯರನು ಬಳ್ಳಾರಿಕಡೆಯಲ್ಲಿ ಸಂಚರಿಸಿ, ಹಾಗೇ ಆಲೆದಾಡುತ್ತ ಹಾಳಾದ ಹಂಪಿಯನ್ನು ಕಾಣಲು ಬಂದನು ಆ ಗುಡಿ, ಹಾಳಾರು ಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕಂಡು ಅವನ ಮನಸ್ಸು ತಳಮಳಗೊಂಡಿತು. ಎಲ್ಲಿನೋಡಿದರೂ ಸ್ಮಶಾನಮಯವಾಗಿ ಆ ಊರು ಕಂಡಿತು. ಭರತಖಂಡವೆಲ್ಲ ಹೀಗೇ ಇದೆಯೆಂದೂ ತೋರಿತು. ನಡೆದು ನಡೆದು ಆಯಾಸವಾದುದರಿಂದ, ಮೆಲ್ಲನೆ ಹಂಪಿ ವಿರುಪಾಕ್ಷನ ಗುಡಿಯ ಮಂಟಪದ ಜಗು

ಲಿಯಲ್ಲಿ ಮಲಗಿದನು. ಚೆನ್ನಾಗಿ ನಿದ್ರೆಯೂ ಆಂಟಿತು. ರಾತ್ರೆಯಾದುದೂ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಬೆಳಗ್ಗೆ ಎಳುವಾಗ ನೋಡುತ್ತಾನೆ: ಸುತ್ತ ನಾಲಕ್ಕಾರುಮಂದಿ ಮಲಗಿದ್ದರು. ಅವರಲ್ಲೋರ್ವನು ದೃಢಾಂಗನಾದ ಮೂವತ್ತೈದು ವಯಸ್ಸಿನ ಸುಂದರ ಯೌವನಸ್ಥನು. ಗಡ್ಡವಿರಲಿಲ್ಲ. ಮೈಮೇಲೆ ಒಂದು ಸೊಗಸಿನ ರೇಷ್ಮೆಕಾಪಿಯಿತ್ತು. ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಮಲಗಿದವರನ್ನೂ ಕಂಡರೆ, ಅವರು ಶ್ರೀಮಂತರಂತೆ ಕಂಡಿತು. ಇವನು ಎದ್ದು ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಡಬೇಕೆನ್ನುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಸನ್ಯಾಸಿಗಳ ಸವಾರಿಯೂ ಎದ್ದಿತು. ಎದ್ದಮೋರೆಗೇ ಡಿವ್ವರನ ದರುಶನವಾಯಿತು. ಅವನ ಮುಖಸೌಂದರ್ಯದಿಂದ ಅವರು ಮುಗ್ಧರಾಗಿ ಕುಳಿತುಬಿಟ್ಟರು. ನಮ್ಮಭಾವನೆದ್ದು ನಿಲ್ಲಲು ಅವರು -- “ಸ್ವಲ್ಪ ತಾಳಿರಿ, ನಮ್ಮೊಡನೆ ಒಂದೆರಡು ಮಾತುಗಳನ್ನಾಡಬಾರದೇ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದರು.

ಡಿವ್ವರ:—ಎನು ವಿಷಯ, ನನಗೀಗ ಹೊರಡಬೇಕಾಗಿದೆ.

ಸನ್ಯಾಸಿ:—ಅಷ್ಟೇನು ಅವಸರ?

ಡಿವ್ವರ:—ನಿಮಗವಸರವಿರಲಾರದು ನಾನು ಉಣ್ಣದೆ ಮೂರುದಿನಗಳಾದುವು.

ಸನ್ಯಾಸಿ:—ಉಣ್ಣದೆ ಮೂರುದಿನಗಳಾದುವು! ಅದೇನು ವ್ರತವಿದೆಯೇ?

ಡಿವ್ವರ:—ಆಹುದು, ಆಹಾರ ಸಿಗುವ ಮೊದಲು ಉಣ್ಣುವದಿಲ್ಲೆಂಬ ವ್ರತ. ಸ್ವಾಮಿ, ಪರಿಹಾಸ್ಯ ಸಾಕು.

ಸನ್ಯಾಸಿ: — ನಿಮ್ಮನ್ನು ವರಿಹಾಸ್ಯಮಾಡಿಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮನ್ನು ನಾವು ಹಾಗೆಯೇ ಕಳುಹಿಸಲಾರೆವು. ನಮ್ಮಲ್ಲಿಗೆ ಉಪಾಹಾರ ಮಾಡದೆ ಹೊರಡಬಾರದು

ಹೀಗೆಂದು ಒಂದು ದಬ್ಬಿಯಿಂದ, ತಾವು ಬರುವಾಗ ತಂದಿದ್ದ ಚಪಾಟಿ ಬಾಳೆಹಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಅವನ ಮುಂದಿರಿಸಿದನು. ಡಿವ್ವರಗೆ ಅತಿರೇಕ ಹಸಿವಾಗಿತ್ತು. ಬೇಗ ಬೇಗ ಸ್ವಲ್ಪ ನೀರನ್ನು ತಂದು ಮೋರೆ ತೊಳೆದು ಕೊಂಡು ಫಲಾಹಾರವೆಬ್ಬಿಸಿದನು. ಅವನ ಮುಂದೆ ಬಂದ ತಿಂಡಿಯಲ್ಲಿ ಶಿಷ್ಟಾಚಾರದ ಸಲುವಾಗಿಯೂ ಶೇಷವಿರಿಸಲಿಲ್ಲ. ಇವನ ಉಪಾಹಾರ ಮುಗಿಯಲು, ಉಳಿದವರೂ ಎದ್ದರು. ಇವರೆಲ್ಲರಲ್ಲಿ ವರಸ್ಪರ ಮಾತುಕಥೆಗಳಾದುವು. ನಮ್ಮ ತರುಣನು ಅವರ ಮುಂದೆ ತನ್ನ ಪೂರ್ವ ವಾರ್ತೆಯನ್ನು ಇರಿಸಲಿಲ್ಲ. ತಾನೋರ್ವ ಅನಾಥಬಾಲನೆಂದೂ, ಊರೂರು ಅಲೆಯುತ್ತಿರುವುದೇ ತನ್ನ ಕೆಲಸವೆಂದೂ ಹೇಳಿದನು. ತನ್ನ ನವೀನ ಹೆಸರನ್ನೂ ಅವರ ಮುಂದಿರಿಸಲು, ಅವರಿಗೆ ತೀರ ಆನಂದವಾಯಿತು. ಕಾರಣ, ಅವರು ವಿದ್ಯಾವಂತರಾಗಿದ್ದರು. ಈ ರೀತಿಯ ನವಸುಧಾರಣೆಯು ಅವರ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ತೀರ ಒಪ್ಪುವುದಿತ್ತು. ಅವರಲ್ಲೊಬ್ಬನು, ಮೆಲ್ಲನೆ—'ಸ್ವಾಮಿಜೀ, ಇವರು ನಿಮ್ಮೊಡನೆ ಇರಬಾರದೇಕೆ? ಅವರೂ ಅವಿವಾಹಿತರು. ಮನೆಯ ತಾವತ್ರಯಗಳಿಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮಂತಹ ಸನ್ಯಾಸಿಗಳಿಗೆ ತಕ್ಕ ಗೆಳೆಯರಾಗಲು ಅಡ್ಡಿಯಿಲ್ಲ' — ಎಂದನು. ಸ್ವಾಮಿ

ಯವರ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲೂ ಅದೇ ವಿಚಾರ ಮೂಳೆತಿತ್ತು; ಆದರ ಕೇಳುವ ಸಾಹಸವಿದ್ದಿಲ್ಲ ಈಗ ಪ್ರಶ್ನೆಯು ಹೇಗೂ ಬಂದಿತೆಂದ ಬಳಿಕ ಅವರು ದಿವ್ಯರನ ಉತ್ತರ ನಿರೀಕ್ಷಣೆ ಮಾಡತೊಡಗಿದರು ದಿವ್ಯರಗೆ ಒಪ್ಪುಗೇ 'ಹೂಂ'ಯೆನ್ನುವ ಸಾಹಸವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ತಾನಿರುವುದು ಅವರಿಚಿತನಾದುದು, ಅವರಿಚಿತ ಜನರು; ಆದುದರಿಂದ ಈ ಅಪಿಧ್ಯವನ್ನು ತತ್ಕಾಲಿಕವಾಗಿಯಾದರೂ ಸ್ವೀಕರಿಸಬಾರದೇಕ ಎಂದು ಯೋಚಿಸಿದನು ಅವರು ಯತಿಗಳಾದರೂ, ಅವರೊಡನೆ ಇದ್ದರೆ ಒರ್ಜುಪೆಚ್ಚ, ತಿಂಡಿತಿನಸು, ಬಟ್ಟೆಬರೆಗಳಿಗೆ ಕೂರತಯಿಲ್ಲವೆಂದು ತೋರಿತು ಕೂಸಗವನು ಯೋಚಿಸಿ, ಯೋಚಿಸಿ -- 'ಸ್ವಪ್ನಿಕಾಲ ಇದ್ದು ನೋಡುವೆ' — ಎಂದನು ಆ ಸೂಚನೆಯನ್ನು ಅವರಾದರೂ ನಿರಾಕರಿಸಲಿಲ್ಲ ಏಕೋ ಅವರ ಪ್ರೇಮವು ಒಪ್ಪುಗೇ ಈ ತರುಣನಲ್ಲಿ ಬೇರೂರಿತು.

ಸರಿ, ಆ ದಿನ ಮತ್ತು ಮರುದಿನ ಅವರಿಲ್ಲರು ಹಂಪಿ ಯಾತ್ರ ಮುಗಿಸಿಕೊಂಡು, ಹುಬ್ಬಳ್ಳಿಗೆ ಹೊರಟರು. ನಮ್ಮ ಯತಿಯವರವುಮ ಈಗ ಹುಬ್ಬಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ. ಅವರ ಸ್ವಂತಿ ಉರಾವುದೋ ನಮಗೂ ತಿಳಿಯದು. ಹೆಸರು — 'ಪ್ರಭುದಾಸ ಮಹಾರಾಜ' ಎಂದು. ಅವರ ಶಿಷ್ಯರು ನಾಲ್ವರಲ್ಲಿ ಇಬ್ಬರು ಹುಬ್ಬಳ್ಳಿಯವರು, ಇಬ್ಬರು ಧಾರವಾಡದವರು ಅಂತು ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ಮಹಾರಾಜರು ಹುಬ್ಬಳ್ಳಿ ಬಿಟ್ಟುಬಿಡುವ ಪ್ರಸಂಗವಿದ್ದಿಲ್ಲ.

ಪ್ರಕರಣ ೬.

‘ ಪ್ರಭು ದಾಸ ಮಹಾರಾಜರ
ಪಾದವಂಕಜಗಳಲ್ಲಿ.’

ಪ್ರಭುದಾಸ ಮಹಾರಾಜರ ಗೆಳೆತನವನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ
ಸಮಯಕ್ಕಾದರೂ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡುದರಿಂದ ಅವನು
ಎನೇನು ಅನುಭವಗಳಾದುವು ಎಂಬುದನ್ನು ಈ ಪ್ರಕ
ರಣದಲ್ಲಿ ಬಿಚ್ಚಿಸುವ ಉದ್ದೇಶವು ನಮಗಿದೆ. ಪ್ರಭು
ದಾಸರು ಮಹಾರಾಜರಾದರೂ ಯಾವುದೊಂದು ನಾಡಿನ
ರಾಜರಲ್ಲಿ ‘ಮಹಾರಾಜ’ ರೆಂಬುದು ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿ
ಸಾಧುಸಂತರಿಗಿರುವುದು ವಿರುದ್ಧವೆ. ಹಿಂದಿನ ಕಾಲದ
ಸಾಧುಸಂತರು ಮಹಾರಾಜರಾಗಲು ಭಕ್ತಿಯನ್ನು
ಹೆಚ್ಚಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು ಆದರೆ ಮಹಾರಾಜರಾಗಲು
ರಾಜ್ಯವನ್ನು ದೆಚ್ಚಿಸಿಕೊಳ್ಳುವರು ಆದರೆ ಈಗಣ
ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಕೇವಲವೊಂದು ವಿಚಿತ್ರಗುಣವುಳ್ಳವನಾದವನೂ
ಮಹಾರಾಜನಾಗಬಲ್ಲನು ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿ ಇಂಥ
ಮಹಾರಾಜರು ಬಹಳ ಕನ್ನಡ-ಮರಾಠಿ ನಾಡ
ವನ್ನಡಗಿಸಲು ಕೆಲವೊಂದು ಮಂದಿ ಮಹಾರಾಜರು
ಆಗಾಗ ಹುಬ್ಬಳ್ಳಿ ಪ್ರಾಂತ್ಯಕ್ಕೂ ಬರುವರು. ಅಂಥವ
ರಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಪ್ರಭುದಾಸರೊಬ್ಬರು ಅವರಲ್ಲಿ ಜನರನ್ನು
ಸೆಳೆಯುವ ಜಾಣ್ಮೆಯು ಬಹಳವಿದೆ ಇನ್ನು ಜನರು
ಸಾಕಷ್ಟು ಮಂಕರಾಗಿರುವಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟೊಂದು ಮಂತ್ರವೂ
ಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಪ್ರಭುರಾಜರು ನವವಿಧಾನದ

ಯೋಗಿಗಳು; ಭಕ್ತರು. ಅವರು—ಕೀರ್ತನೆಯ ಜಾಣ್ಮೆಯಿಂದಲೂ, ಕಾಲೋಚಿತ ಉಪಕಥೆ, ಕಥೆ, ಹಾಡು, ಹಾಸ್ಯ, ಹಾವಭಾವ, ಇವುಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ ಕೀರ್ತನೆಗಳಿಂದಲೂ—ಬೇಕನ್ನುವಷ್ಟು ನರಕುರಿಗಳನ್ನು ಮರುಳುಗೊಳಿಸಬಲ್ಲರು. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ವಿಶೇಷತರದ ವಕ್ತೃಗಳು ಹುಬ್ಬಳ್ಳಿಯ ಒಂದಲ್ಲ ಒಂದು ಗುಡಿಯಲ್ಲಿ ಅವರ ಧಾರ್ಮಿಕ ಉಪನ್ಯಾಸಗಳು ಇದ್ದೇ ಇವೆ ವೇದ, ಪೇದಾಂತ, ಉಪನಿಷತ್, ಪುರಾಣ—ಇವುಗಳನ್ನು ತೀರವೈಜ್ಞಾನಿಕ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಲೂ ಪ್ರತಿಸಾದಿಸಬಲ್ಲರು. ಅಸ್ಪೃಷ್ಯತೆ, ಜಾತಿಭೇದ ವಿಚಾರಗಳು ಧರ್ಮಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟು ಅವಶ್ಯವೆಂದು ಅವರು ಶಾಶ್ವತೀಕೃತವಾಗಿ ಮಾತ್ರನಲ್ಲ, “ಸೈನ್ಯ”ಗಳ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಲೂ ತೋರಿಸಬಲ್ಲರು ಅವರ ಪ್ರತಿ ಆದಿತ್ಯನಾರದ ಕೀರ್ತನೆಗೆ ಶೈವ, ವೀರಶೈವ, ವೈಷ್ಣವ, ಕಡು ವೈಷ್ಣವ, ಈ ಎಲ್ಲ ವಂಧಗಳ ಮರಿಮೊಟ್ಟೆಗಳಿಂದ ಹಿಡಿದು ಮುದಿಗೊಡ್ಡುಗಳ ವರೆಗೆ ಬಂದು ಕಿಕ್ಕಿರಿಯುತ್ತಿದ್ದವು ಆ ಊರಿಗೆ ಬಂದ ಬಂದ ನಾಟಕ ಕಂಪನಿಯವರು ಇವರನ್ನು ತವ್ವದೆ ತಮ್ಮ ನಾಟಕಕ್ಕೆ ಕರೆದೊಯ್ಯುತ್ತಿದ್ದರು ಕಾರಣ—ಇವರು ಹೋದಲ್ಲಿ ಜನಸಂದಣಿಯು ಬಹಳ ಎರಡನೆಯದಾಗಿ ನಾಟಕದ ದಿನ ಕೀರ್ತನೆ ಇಟ್ಟಲ್ಲಿ ನಾಟಕದವರ ಬಾಯಿಗೆ ಮಣ್ಣು. ಇನ್ನು ಪ್ರತಿಸಿತ್ಯವೂ ಅವರ ವಿಶಾಲವಾದ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವ ಭಜನೆಗೆ ಊರ ತರುಣ ತರುಣಿಯರೆಲ್ಲ ಪತಂಗದಂತೆ ಬಂದು ಕಲೆಯುತ್ತಿದ್ದರು.

ಪ್ರಭುರಾಜರು ಚಿಟಕಿಹಿಡಿದು ಕುಣಿಯುವುದನ್ನು ಕಾಣುತ್ತ ಕುಳಿತ ತರುಣಭಕ್ತರಿಗೆ ತಾವಾದರೂ ಬೂಟು ವೆಂಟಲಾನ್ — ಇವುಗಳನ್ನು ಕಳಚದೆ ಸಹ ಕುಣಿಯುವಷ್ಟು ಉತ್ಸಾಹವುಂಟಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಪ್ರಭುದಾಸರು ಹುಬ್ಬಳ್ಳಿಗೆ ಬಂದಂದಿನಿಂದ ಸ್ವೇಗಿನಂತ ಭಕ್ತಿಣಿಯರು ಒರತಾದವಿರುವರು ಭಕ್ತಿಣಿಯರು — (ಎಂದು ಉಪಯೋಗಿಸಿದಕ್ಕಿಷ್ಟೆ ಮುರಲಿ!) ಇನ್ನು ಶಿಷ್ಯರಿಗೆ ಗುರುಗಳನ್ನು ಅವರ ರಿಕಾಣಿಯ ತನಕ ಬಂದು ಕಾಣುವ ಉತ್ಸಾಹವಿದ್ದಂತ, ಅವರಿಗಾದರೂ ಇವರನ್ನು ತಮ್ಮ ಮನಗೆ ಒಯ್ಯುವ ಉತ್ಸಾಹವೂ ಕಡಿಮೆ ಇದ್ದಿಲ್ಲ. ಹೀಗಾಗಿ ಪ್ರಭುರಾಜರು ತಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿರುವುದು ರೇವಲ ಭಜನಯ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ. ಉಳಿದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಶಿಷ್ಯಕೋಟಿಯು ಗುಡಿಸಲುಗಳಲ್ಲಿ ಶಿಷ್ಯರಿಗಂತು ಗುರುಸೇವೆ ಮಾಡಿದಷ್ಟು ನಾಲದು. ನವಪುತ್ರವಂತ ನಾರಿಯರು ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳ ಸುಖದುಃಖವನ್ನು ಸಹ ಎಣಿಸದೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಹಾಲನ್ನಲ್ಲ ದೂದುವೇಡಮಾಡಿ, ಗುರುಗಳಿಗೆ ಅರ್ಪಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಅದನ್ನು ಮಾಡಲು ತಿಳಿಯದವರು ತಮ್ಮ ವತಿರಾಯರ ಕಿಸೆಯಿಂದ — ಹೇಳಿಯೋ, ಹೇಳಿದೂ, — ಕಾಸುಗಳನ್ನು ಜಾರಿಸಿ ಹೊಟಿಲುಗಳಿಂದಲಾದರೂ ವೇಡ ಒಯ್ಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಹೀಗೆ ಹೇಳುವಾಗ ದೂದುವೇಡಕ್ಕೂ ಭಕ್ತಿಗೂ ಏನಾದರೂ ಸಂಬಂಧ ಇರಬಹುದೇ ಎಂದು ನಮ್ಮ ವಾಚಕರಿಗೆ ಸಂಶಯಬರಬಹುದು ಅದರ

ರಹಸ್ಯವಿಷ್ಣೆ — ಪ್ರಭುದಾಸರು ತಮ್ಮ ಹಿಂದಿನ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ — ಅತಿ ಪೂರ್ವಜನ್ಮದಲ್ಲಿ — ಶ್ರೀ ಕೃಷ್ಣರಾಗಿದ್ದರಂತೆ! ಕೃಷ್ಣನಂತೂ ಕ್ಷೀರಪ್ರಿಯನು; ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಗೋವಕಸ್ನೆಯರು ಹಾಲನ್ನು ಒಯ್ಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಹಾಲಿಗೆ ಸಕ್ಕರೆಹಾಕಿದರೆ ಮತ್ತಷ್ಟು ರುಚಿಕರವಲ್ಲವೇ? ಹೀಗಾಗಿ ಆರ್ವಾಚೀನ ಭಕ್ತಿಯು ದೂದುವೇಡದ ರೂವಹೊಂದಿತು ಪ್ರಭುದಾಸರಿಗಾದರೂ ಯೋಗ ಬಲವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಈ ಭಕ್ತರ ಕಾಣಿಕೆ ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ಸಿಹಿನೂತ್ರ ರೋಗವೇ ತೊಡುಗುತ್ತಿತ್ತು ತಿಷ್ಠರ ಪ್ರೀತಿಯು ಗುರುವರ್ಯರ ಮೇಲೆ ಕೇವಲ ದೂದುವೇಡಾ ಸಮರ್ಪಣೆಯಿಂದಲೇ ತೃಪ್ತಿಯಾಗುತ್ತದೆಂದು ತಿಳಿಯಬೇಡಿರಿ. ಅವರ ಹೃದಯದ ಆಳವನ್ನು ಬಲ್ಲವರಾರು? ಅನೇಕ ಬಾಲಕೆಯರು, ತಮ್ಮ ವತಿಯೊಂದಿರ ಕೋವತಾವಗಳನ್ನು ಸಹ ಲಕ್ಷಿಸದೆ ಅವರನ್ನು ಮನೆಗೆ ಕರೆತರುವರು; ತಾವೇ ಸ್ನಾನಮಾಡಿಸುವರು; ಬಳಿಕ ಸೂಗನಾದ ಪಟ್ಟಿ ಸೀತಾಂಬರಗಳಲ್ಲಿ ಅವರನ್ನು ಆಡ್ಪಾಡಿಸಿ, ದಿಂಬು ಪರ್ಯಂಕಗಳ ಮೇಲೆ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿ, ಅವರ ಪಾದಸೇವೆಯನ್ನು ಮಾಡುವರು ಕಾಲನ್ನು ಹಿಡಿಸಿಕೊಂಡು ಹಿಡಿಸಿಕೊಂಡು, ಅವರ ಚರಣಯುಗಳೆಲ್ಲ ಹತ್ತಿಯಂತಾಗವೆ. ಇನ್ನು ಕೆಲವರು ಅವರ ಪಾದಸೇವೆಯನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರೆ — ಉಳಿದವರು ಗಾಳಿಹಾಕುತ್ತಲೋ, ಬಾಯಿಗೆ ದೂದು ಪೇಡವನ್ನು ಹಾಕಿ ಆ ಉಚ್ಚಿಷ್ಟವನ್ನು ಭುಂಜಿಸುತ್ತಲೋ, ಕಾಲಕಳೆಯುವರು. ಪ್ರಭುರಾಜರು ಈ ರೀತಿ ಭಕ್ತರ

ಪೀಡೆಯನ್ನು ಸಹಿಸಿ, ಅವರ ಭಕ್ತಿಗೆ ಪ್ರಸನ್ನರಾಗಿ, ನಾಲ್ಕು ಉಪದೇಶದ ಮಾತುಗಳನ್ನಾಡುವರು 'ಸಂಸಾರಿಗರಿಗೆ ಗುರುವೇ ಬ್ರಹ್ಮನು; ಗುರುವೇ ವಿಷ್ಣುವು; ಗುರುವೇ ಮಹೇಶ್ವರನು' - ಎನ್ನುವರು 'ಗುರುವಿಂದ ಭಕ್ತಿಮುಕ್ತಿ ಪಾಪಿ' ಎನ್ನುವರು 'ಗುರುವೇಪೆಯನ್ನು ಮಾಡುವವರಿಗೆ ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿಯೂ ಸ್ವರ್ಗವಾಪ್ತಿ' ಎನ್ನುವರು ಆಗ ಭಕ್ತಾವಳಿಯೂ ಈ ಉಪದೇಶಾ ಮೃತವನ್ನು ಕುಡಿದು ಮತ್ತರಾಗಿ "ಜಯ ಜಯ ಜಯ ಜಯ ಪ್ರಭುರಾಜ | ಜಯ ಜಯ ಜಯ ಜಯ ಗುರು ರಾಜ ||" ಎಂದು ಗುರುನಾಮ ಸಂಕೀರ್ತನೆಯನ್ನು ಮಾಡುವರು ಇನ್ನು ಹತ್ತಿರದವರು ಅವರ ದರ್ಶನವನ್ನು ಸದಾ ಮಾಡುತ್ತಿರುವರಾದರೆ ದೂರದವರಾದರೂ ಅದು ಅಲಭ್ಯವೆಂದು ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ ಎಲ್ಲಿಂದೆಲ್ಲ ಅವರನ್ನು ಕಾಣಲು ಜನರು ಬರುತ್ತಿದ್ದರು ಕ್ರಿಸ್ ಮಸ್, ಮತ್ತು ನೆಕೆಗಾಲದ ರಜೆದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಹುಬ್ಬಳ್ಳಿಯ ಗುಡಿಸಲುಗಳಲ್ಲಿ ಮಂದಿ ಕಿಕ್ಕಿರಿಯುತ್ತಿತ್ತು ನಗರವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಮರಳಿದ ಬಳಿಕವೂ ಅವರಿಗೆ ಗುರು ದೇವನ ವಿಸ್ಮರಣೆ ಆಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವರ ಭಾವಚಿತ್ರವನ್ನು ಮನೆಗೊಯ್ದು ಪೂಜಿಸುವರು; ಅವರ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಸಪ್ತಾಹಗಳನ್ನು ನಡೆಸುವರು. ಹೆಚ್ಚೇನು ಗುರುರಾಯರು ನಿರ್ವಾಣಾವಸ್ಥೆಗೆ ಮುಟ್ಟುವ ಮೊದಲೇ ಅವರ ಸಲುವಾಗಿ ಒಂದು ಅಮೃತಶಿಲೆಯ ಸಮಾಧಿಯನ್ನು ಕಟ್ಟಬೇಕೆಂದು ವರ್ಗಣಿ ಪಟ್ಟಿಯೊಂದು

ಹೊರಟು, ಈಗಾಗಲೇ ಐವತ್ತು ಸಾವಿರಕ್ಕೆ ಮಿಕ್ಕಿ ಹಣ ಕೂಡಿದೆ. ಊರಿನ ಪ್ರತಿ ಕಾಫಿಹೊಟೆಲಿನ ಸೈನ್ ಬೋರ್ಡಿನ ಮೇಲೂ 'ಪ್ರಭುರಾಜ ವ್ರಸನ್ನ' ಎಂದು ಬರವಣಿಗೆ ಇದೆ. ಒಬ್ಬ ಮಾರ್ವಾಡಿಯಂತು ತನ್ನ ಉಪಹಾರಗೃಹಕ್ಕೆ 'ಪ್ರಭುರಾಜ ಉಪಹಾರ ಗೃಹ' ಎಂದು ಹೆಸರಿಸಿರುವನು. ಕಾರಣ-ಅವನಲ್ಲಿಗೆ ಪ್ರಭು ರಾಜರ ಶಿಷ್ಯರು ದೂದುವೇಡಾ ಖರೀದಿಗೆ ಬರುವುದು ಬಹಳ.

ಶಿಷ್ಯರು ಈ ರೀತಿ ಆಪ್ರತಿಮ ಭಕ್ತಿಯನ್ನು ತೋರಿಸಿದರೆ ಗುರುಗಳೆಂತಿರಬೇಕು? ಎಲ್ಲರೂ 'ದೇವರನ್ನು ತೋರಿಸಿರಿ'—ಎಂದೇ ಅಲ್ಲಿಯ ವರೆಗೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಕೆಳವೇಟೆಯ ವಜೀರಿಯು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬರಲು ಕಾರಣ? ಅವಳಿಗೆ ಮಕ್ಕಳಿಲ್ಲ. ಬೀಬಿಯಾದರೂ ಹಿಂದೂ ಪ್ರಭುರಾಜರ ಸೇವೆಯಿಂದ ಈ ಅಪರ ವಯಸ್ಸಿ ನಲ್ಲಾದರೂ ಸಂತತಿ ಪ್ರಾಪ್ತಿಯಾಗಬಹುದೆಂದು ಆನೆ. ಇನ್ನು ನಮ್ಮ ಕೇಶವಾಚಾರ್ಯರಿಂದ ಹಿಡಿದು ಜಯ ರಾಮಾಚಾರ್ಯರ ತನಕ ಬರುವರು. ಅವರಿಗೂ ಮಕ್ಕಳು ಬೇಕೆಂದು ತಿಳಿಯಬೇಡಿರಿ; ಇದ್ದ ಮಕ್ಕಳು ಹೆಚ್ಚಾಗಿವೆ. ಪ್ರಭುರಾಜರ ಸಂದರ್ಶನದಿಂದ ವಾರಕ್ಕೆ ನಾಲ್ಕಾರಾದರೂ ಭೋಜನ ಪ್ರಾಪ್ತಿ ಅವರಿಗೆ ಇನ್ನು ತಮ್ಮ ಹೆಣ್ಣುಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಮದುವೆಯ ಖರ್ಚಿಗೆ ಹಣ ಬೇಕೆಂದು ಕೆಲವರು ಬರುವರು. ಸ್ವತಹ ಪ್ರಭು ರಾಜರು ಕಾಸನ್ನು ಮುಟ್ಟದಿದ್ದರೂ ಅವರ ಶಿಷ್ಯರು

ಈ ಆರ್ತಿಗಳ ದುಃಖವನ್ನು ಪರಿಹರಿಸುವರು. ಈಗೀಗ ರೋಗವರಿಹಾರಕ್ಕಾಗಿ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬರುವವರ ಸಂಖ್ಯೆಯು ಹುಬ್ಬಳ್ಳಿ ಕೋಪರೇಟ್ಟು ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ಹೋಗುವ ಸಂಖ್ಯೆ ಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿದೆ ಎನಿಲ್ಲ, ಪ್ರಭುರಾಯರು ತಮ್ಮ ದೂದುವೇಡಾ ಉಚ್ಚೈಷ್ಯವನ್ನು ಅನುಗ್ರಹಿಸಿದ್ದಾರೆ—ಬಂಜೆಯರು ಗರ್ಭಿಣಿಯರಾಗುವರು; ಮುದುಕಿಯವರು ಯೌವನೆಯರಾಗುವರು; ರೋಗಿಗಳು ದೃಢಕಾಯರಾಗುವರು—ಹೀಗೆಂದು ಉರಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಗಟ್ಟಿಯಾದ ನಂಬಿಕೆ ಹುಟ್ಟಿಬಿಟ್ಟಿದೆ ಇಷ್ಟೆಲ್ಲ ಉರಮಂದಿಯ ಹೇಳಿಕೆಯಿಂದ ನಾವು ಕೇಳಿದ್ದು ಇನ್ನು ಅವರ ತಿಷ್ಯನೊಬ್ಬನು—“ಪ್ರಭುರಾಯರ ಕೃಪೆಯಾದರೆ ಪಿಥವೆಯು ಸಧವೆಯಾಗಬಹುದು” ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದನ್ನು ಕೇಳಿದ್ದೇವೆ. ಇವರ ಉಪನ್ಯಾಸವೆಲ್ಲ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ದೇವಾಲಯದಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವುದರಿಂದ ಅಲ್ಲಿಯ ಪೂಜಾರಿಗೆ ಈಗ ಹಂಚಿನ ಮನಹಾಕುವಷ್ಟು ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ಬಂದದೆ. ಈಗ ನಮ್ಮ ಪ್ರಭುರಾಯರ ಆಪ್ತ ತಿಷ್ಯರ ಮಹಿಮೆಯನ್ನು ಹೇಳುವೆವು.

ನಮ್ಮ ಸಿ. ಬಿ. ಬ್ಯಾಲಿಹುಳಿ |ಚನ್ನ ಬಸಪ್ಪ ಬ್ಯಾಲಿಹುಳಿ| ಇವರು ಉರ ಪ್ರಸಿದ್ಧ ವ್ಯಾಪಾರಿ, ಬ್ಯಾಲಿಹುಳಿ ಸಿದ್ಧರಾನುವ್ರವನವರ ಮಕ್ಕಳು ಫಿಪ್ತ್‌ಫೋರ್ಮ್ ತನಕ (ತನ್ನ ಇಪ್ಪತ್ತಮೂರನೆಯ ವಯಸ್ಸಿನ ತನಕ) ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಮಾಡಿ ಬಳಿಕ ಅಸಹಕಾರ ಮಾಡಿದರು ಇವರಿಗೆ ವ್ಯಾಪಾರದಲ್ಲಿ ಅಷ್ಟು ಆಸಕ್ತಿ ಇಲ್ಲ. ಇದ

ಕರ್ತೃಗಿ ಉರ ನವಯುವಕರದೊಂದು ನಾಟಕ ನುಂಡ
 ಳಿಯನ್ನು ಒಂದೆರಡು ನರ್ಷ ನಡೆಸಿದರು | ಇವರ
 ದೆಸೆಯಿಂದಲೇ ಮಿಸ್ ಚಂದ್ರಾನಾನಿಯವರು ಪ್ರಸಿದ್ಧ
 ನಟಯರೆಂದು ಕರ್ಣಾಟಕದಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಖ್ಯಾತಿಹೊಂದಿ
 ದುದು) ಮಿ| ಬ್ಯಾಳಿ ಹುಳಿಯವರು ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯ
 ದಲ್ಲಿ ನಾಟಕದಿಂದ ಬೇಸರಗೊಂಡು ತಮ್ಮ ಕಾಲ-
 ಧನ-ವಯಸ್ಸು — ಇವುಗಳನ್ನು ದೇಶವಿದೇಶದ ಗಣಿಕೆ
 ಯರ ಆರ್ಥಿಕಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೊಳಿಸಲು ವಿನಿ-
 ಯೋಗಿಸಿದರು. ಇವರ ಅಪೂರ್ವ ಸ್ವಾರ್ಥತ್ಯಾಗ
 ವನ್ನು ಕೇಳಿಯೋ, ಕಂಡೋ, ಪ್ರಭುದಾಸರು ಇವರನ್ನು
 ಬಳಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡರು ಅಂದಿನಿಂದ ಇವರು ಹೊಂದ
 ಬೇಕಾದ ಸುಖವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಗುರುನೇವೆಯ ದೆಸೆಯಿಂದ
 ಹೊಂದುತ್ತಿರುವರು ಅವರು ನಮ್ಮ ರಾಯರ ಕೋಶಾ-
 ಧ್ಯಕ್ಷರಲ್ಲಿ ಪ್ರಮುಖರು. ತಂದೆಯ ಕಡುಲೋಭದ
 ದುಡ್ಡನ್ನು ಇವರು ನಿಷ್ಕಂಗತ್ವದಿಂದ ವೈಯಸಬಲ್ಲರು
 ಇನ್ನು ನಮ್ಮ ಧಾರವಾಡದ ನಕೀಲ್ ಮಧ್ಯೇಶರಾವ್
 ಕೇಶವರಾವ್ ದೇಶಪಾಂಡೆ (ಎಮ್. ಕೆ. ದೇಶಪಾಂಡೆ)
 ಇವರ ವಿಚಾರ. ಇವರು ಪ್ರಸಿದ್ಧ ವಕೀಲರು ಧಾರ-
 ವಾಡ ಒಂದರಲ್ಲೇ ಇವರಿಗೆ ಮನೆಬಾಡಿಗೆಯಿಂದ
 ಮೂರು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿ ಮುನಾಫೆಯಿದೆ. ವಯ-
 ಸ್ಸು ಅರ್ವತ್ತಕ್ಕೊಂದು ಕಡಿಮೆಯಾಗದು ಕೂದಲು
 ನೆರೆದು ಮುಖದಲ್ಲಿ ಒಂದೆರಡು ನರಿಗಗಳು ಕಾಣಿಸಿ-
 ದರೂ ಇವರನ್ನು ಮುದುಕರೆಂದು ಕರೆದವರ ಮೇಲೆ

ಉರಿದುಬೀಳುವರು ಕಾರಣ, ಇಂಥ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲೂ ತನ್ನ ಚತುರ್ಥ ವತ್ಸಿಯ ದಾಂವತ್ಯಸುಖವನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿರುವೆವೆಂಬ ಹಿಗ್ಗು ಅವರಿಗೆ. ಎಷ್ಟೆಂದರೂ ವಯಸ್ಸನ್ನೂ, ಅರ್ಪತ್ತಕ್ಕ ಮೀರಿದ ಆ ಶರೀರವನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸದಷ್ಟೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ವೇದದಾರ್ಥ್ಯವನ್ನು ತಂದುಕೊಳ್ಳಲು ಅಧವಾ ಕಾದಿಡಲು ತೀರಾ ಮುಂದೂ ಲೋಚನಯುಳ್ಳನರಂತೆ ಅವರು ಕೆಂಗಾಜನ್ನು ಧರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು ಸರಳವಾಗಿ ಹೇಳುವುದಾದರೆ ಅವರು ಸಿಸಾಯಿಯ ಭಕ್ತರು ಅಖಿಲ ಕರ್ಣಾಟಕದ ದೇಶಭಕ್ತರೆಂಬ ಕೀರ್ತಿ ಇದೆ. ಹಜ್ಜೇನು, ಅವರು ಸ್ವತಃ ಸಂವಾದಕರು. ಕನ್ನಡ, ಮರಾಠಿ, ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ಯೆಂಬ ತ್ರಿಭಾಷಾಶ್ರಿತವಾದ “ರಣದುಂದುಭಿ” ಎಂಬ ವಾರವತ್ರಿಕ ಅವರದು ಪ್ರಭುಗಳಾದ ಅಂಗ್ಲೇಯರಿಗೆ ಸಿಟ್ಟು ಬರಬಾರದೆಂದೂ ಇಂಗ್ಲಿಷು, ತಾನು ಸತಾರೆಯವನಾದರೂ ಕನ್ನಡ ನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಆಶ್ರಯವನ್ನಿತ್ತ ಕನ್ನಡಿಗರ ಸಲುವಾಗಿ ಕನ್ನಡ, ಮಾತೃಭಾಷೆಯಾದ ಮರಾಠಿಯ ಸಲುವಾಗಿ ಮರಾಠಿ. ಈ ಮೂರನ್ನೂ ತಮ್ಮ ವತ್ರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಿದ್ದರು ಕನ್ನಡ ಮರಾಠಿವಾದ ಬಂದಾಗ ಮರಾಠಿ ವಕ್ಷವನ್ನೇ ಹಿಡಿದರೂ, ವಿದ್ಯಾವಂತರೊಡನೆ ಇಂಗ್ಲಿಷನ್ನೂ, ಪಕ್ಷಿಗಾರರೊಡನೆ ಮಾತಾಡುವಾಗ ಕನ್ನಡವನ್ನೇ ಆಡುತ್ತಿದ್ದರು ಇನ್ನು ಕನ್ನಡಿಗರ ಮೇಲೆ ದೋಷವಿಲ್ಲೆಂದು ತೋರಿಸಲು “ಕರ್ಣಾಟಕದ ಏಕೀಕತು” “ತಾತ್ಪರ್ಯ ಕುಲಕರ್ಣಿ

ಯನರ ಜೀವನಚರಿತ್ರೆ” ಮುಂತಾದ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಬರೆದಿದ್ದರು. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಕನ್ನಡ ವಾಡ್ಡೆಯ ವರಿ ಚಯವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಂಜೀವರಾಯರ ಎರಡು ಮೂರು ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ಓದಿರುವರು. ಇಂಥ ಮುದಿ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಕೂಡ — “ತಾರುಣ್ಯಸುಖ ಮತ್ತು ಮಿತ ಸಂತತಿ” ಎಂಬ ವಿಷಯದ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಪುಸ್ತಕ ವನ್ನು ಬರೆಯುತ್ತಿರುವರು ಇನ್ನು ರಾಜೀಯ ರಂಗ ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಅವರೆದುರಿಗೆ ಕೌನ್ಸಿಲಿಗೆ ನಿಲ್ಲುವ ಬಂಟಿ ನಿಲ್ಲ. ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಸಭೆಗಳಲ್ಲಿ ತಪ್ಪದೆ ಖಾದಿಯನ್ನು ಧರಿಸುತ್ತಿರುವರು ಇನ್ನು ಧಾರ್ಮಿಕ ವಿಚಾರ ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರದಿಂದ ಯಾವನೂಬ್ಬ ಧಾರ್ಮಿಕ ಉಪ ನ್ಯಾಸಕನೇ ಬರಲಿ; ಆ ದಿನದ ಉಪನ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ದೇಶ ಪಾಂಡೆಯವರೇ ಅಧ್ಯಕ್ಷರು. ಇಂಥ ಮಹನೀಯರು ಪ್ರಭುದಾಸರ ಶಿಷ್ಯರಲ್ಲಾಬ್ಬರು — ಎಂದರೆ ಗುರುವಿನ ಯೋಗ್ಯತೆ ಕಡಿಮೆಯಾಯಿತ? ಇದಲ್ಲದೆ ಹಲವೊಂದು ಮಂದಿ ಸರಕಾರಿ ಉದ್ಯೋಗಸ್ಥರು, ಊರಲ್ಲಿ ವೈಗು ಅಧಿಕವಾದಲೆಲ್ಲಾ ವ್ಯಾಪಾರಸ್ಥರು, ಅವರ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು ಅವರೊಡನೆ ಧಾರ್ಮಿಕ ವಿಚಾರವನ್ನು ಚರ್ಚಿ ಸುತ್ತಿದ್ದರು ಪ್ರಭುದಾಸರು ಲಿಂಗನಂತರಿಗೆ ವೀರಶೈವ ಧರ್ಮವನ್ನೂ, ಕಡುವೈಷ್ಣವರಿಗೆ ಅಜ್ಞನೈಷ್ಣವ ಧರ್ಮ ವನ್ನೂ, ಸ್ಮಾರ್ತರಿಗೆ ಅದ್ವೈತವನ್ನೂ, ಅವರಿವರ ಮನಸ್ಸಿ ಗೊಪ್ಪುವಂತೆ, ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗ ಅನುಕೂಲಿಸುವಂತೆ, ಬಣ್ಣಿ ಸುತ್ತಿದ್ದರು.

ಹೀಗಾಗಿ ಪ್ರಭುರಾಯನೆಂಬ ಸಾಗರದಲ್ಲಿ ಹಲ
ವೊಂದು ಬಗೆಯ ನದನದಿಗಳು ಬಂದು ಕೂಡುತ್ತಿದ್ದವು.
ಗುರುವನ್ನು ಕಾಣದೆ ಶಿಷ್ಯರಿಗೆ ಅದೆಷ್ಟು ಬೇಸರವಾಗು
ತ್ತಿತ್ತೋ ಗುರುವಿಗಾದರೂ ಶಿಷ್ಯರು ಬಾರದಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅಷ್ಟೇ
ವ್ಯಥೆಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಧಾರವಾಡದ ಕೂಲೇಜನ
ನೂರಾರು ಹುಡುಗರು ಪ್ರತಿ ಶನಿವಾರ ಆದಿತ್ಯವಾರ
ಪ್ರಭುರಾಯರ ದರ್ಶನಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದರು ಆ ಎರಡು
ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಅಖಂಡ ಗುರುನಾನ್ನಿಧ್ಯ ದೊರೆಯಲೆಂದು
ಉಟ, ಉಪಚಾರ, ಸಿಗರೇಟು ಇವುಗಳ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು
ತಮ್ಮ ನಿವಾಸದ ಯೇ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು ಮುಖ್ಯವಾಗಿ
ಇವರ ಕಲ್ಯಾಣೇಚ್ಛೆಯು ಅವರಿಗೆ — ಬಾಲಕರಿಗಾದರೂ
ತಾವಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದರೆ ತಮ್ಮ ಕಲ್ಯಾಣವಾಗುವದೆಂಬ
ನಿಶ್ಚಿತ ತಿಳುವಳಿಕೆ ಇತ್ತು ಅವರ ಅತಿ ಸೂಕ್ಷ್ಮ
ಆವಶ್ಯಕತೆಯನ್ನೂ ಪ್ರಭುದಾಸರು ಗಮನಿಸುತ್ತಿದ್ದರು
ಸಂಜೆ ಯುವಕರ ದೃಷ್ಟಿಯು ಬೀದಿಕಡೆಗೆ ಹರಿಯಿ
ತಂದರೆ ತಾನಾಗಿಯೇ ಸಿನಮಾಕ್ಕೆ ಅವರನ್ನು ಕರೆ
ದೊಯ್ಯುವರು. ಅಬಲೆಯರ ಮೇಲಂತೂ ಅವರ
ಅನುಗ್ರಹ ಬಹಳ. ಅವರೆಲ್ಲಾದರೂ ಬರುವುದು ನಿಧಾನ
ವಾದರೆ ತಾವೇ ಅವರ ಮನೆಗೆ ತಮ್ಮ ಹೊಸ ಸ್ಕೋರ್ಟ್
ಕಾರನ್ನು ಕಳುಹಿಸುವರು

ನಮ್ಮ ಡಿಫಾಕರನಿಗೆ ಇಂಥ ಜನಸಂದಣಿಯಲ್ಲಿ
ಬಾಳಿ ದೊರೆಯಿತು. ಉಂಡಷ್ಟು ತಿನ್ನುವಷ್ಟು ಅನು
ಕೂಲಗಳು. ಎನೊಂದಕ್ಕೂ ಕೊರತೆ ಇಲ್ಲ. ಹದಿನೈದು

ದಿವಸಗಳ ಸಹವಾಸದಲ್ಲಿ ಸತ್ಯ ಎವೆಡ್ಡನೆಯೇ
 ಭೇದಿಗೆ ಔಷಧವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವಂತಾಯಿತು
 ಇನ್ನು ಜನರ ಹಿಂದಿನಲ್ಲಿ ಅವನ ಮನಸ್ಸು, ಏನು ಮಾಡು
 ವುದೆಂದು ತೋಚದ ತಬ್ಬಿಬ್ಬಾಯಿತು ಅವರಲ್ಲಿರನ್ನು
 ಕಂಡು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ—“ಎಂಜಲು ತಿನ್ನುವ ನಾಯಿಗಳೇ”—
 ಎಂದಂದುಕೊಂಡನು. ಆ ಗುಂಪಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರಭುಪ್ರಸಾದ
 ವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸದವನು ಎವೆಸೊಬ್ಬನ ಒಂದುದಿನ
 ಗುರುರಾಯನು ಒಂದು ಬಾಳಹಣ್ಣನ್ನು ಅರ್ಧ ಕಚ್ಚಿ
 ಇವನ ಬಾಯಿಗೆ ಹಾಕಲು ಬಂದನು ಅದನ್ನು ಹಿಡಿದು
 ಅವನ ಮೋರಗ ಎಸೆದುಬಿಡುವಷ್ಟು ಸಿಟ್ಟುಬಂತು
 ಡಿಫಾಕರನಿಗೆ! ಆ ರೀತಿ ತಮ್ಮ ಗೆಳತನಕ್ಕೆ ಭಂಗ ತರ
 ಬಾರದಂದು ಯೋಚಿಸಿ ಮುಮ್ಮನಾದನು ಅದನ್ನು
 ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ನಾಲ್ಕಾರು ಎಂಜಲುಬಾಕ ಶಿಷ್ಯರಲ್ಲಿ
 ಹಂಚಿ ತಾನೂ ತಿನ್ನುವವನಂತೆ ನಟಿಸಿದನು ತನ್ನಭಾವೀ
 ಕಾರ್ಯಸಿದ್ಧಿಗಾಗಿ ಈ ತರನ ಜನಾಕರ್ಷಣ ಶಕ್ತಿಯು
 ಅವಶ್ಯವೆಂದು ತಿಳಿದುದರಿಂದ ತಾನು ಹೇಗಾದರೂ ಮಾಡಿ
 ಈ ವತೀಕರಣ ಮಂತ್ರಕಲೆಯಬೇಕೆಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದನು
 ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಪ್ರಭುರಾಜರನ್ನು ನೆರಳೆನಂತೆ ಹಿಂಬಾಲಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ಅವರ
 ಭಕ್ತಿಣಿಮಂಡಳಕ್ಕಾದರೂ ಗುರುವಿಗೊಬ್ಬ ಶಿಷ್ಯನು ಸಿಕ್ಕಿದುದು ಬಹಳ
 ಹರ್ಷದಾಯಕವಾಯಿತು. ಅದೂ ತರುಣ; ರೂಪದಲ್ಲಿ ರತಿರಮಣ.

ಡಿಫಾಕರನಿಗೆ ಈ ಗೆಳತನದಲ್ಲಿ ಎರಡು ತಿಂಗಳ ಕಾಲಕಳೆಯಬೇಕೆಂದಿತ್ತು. ಆದರೆ ಆ ಅವಧಿಯೊಳ

ಗಾಗಿ ಒಂದು ಅಪೂರ್ವ ಘಟನೆಯು ನಡೆದು ಅವನ ಮನಸ್ಸು ಭ್ರಮೆಗೊಂಡಿತು. ರೋವನು ಮೇರದಸ್ಪಿತು. ಹಾಗಾಗಿ ಅಲ್ಲಿಂದ ಜಗಳಾಡಿ ಹೊರಡುವಂತಾಯಿತು.

ಒಂದುದಿನ ಗುರುಪಿಸೂಂದಿಗೆ ಶಿಷ್ಯಳೊಬ್ಬಳ ಮನಗೆ ನಾಗಿದ್ದನು. ರಾತ್ರಿ ಎರಡುತಾಸಿನ ತನಕ ಗುರುಸೇವೆಯುಂಗಳಾರತಿಗಳಲ್ಲಿ ನಡೆದು ಎಲ್ಲರೂ ಮಲಗಿಕೊಂಡರು. ಪ್ರಭುರಾಯರು ಮಲಗಿದ ನರ ಕೊಟದಿಯಲ್ಲಿ ಟಿಫ್‌ಕರನು ಮನೆಯವರು ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಹಾಸಿಕೊಟ್ಟ ಹಾಸಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಮಲಗಿಕೊಂಡನು. ಗಾಢನಿದ್ರ ಬಂದಿತು. ಅವನಿಗೆ ಸ್ವಪ್ನದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ದೇವ ಲೋಕದ ಗೆಳೆಯರನ್ನು ಆನುಂತ್ರಿಸುವುದೆಂದು ವಿಚಾರವೇ ಸುಳಿಯುತ್ತಿತ್ತು. ತಾನಾಗಿ ನರರ ಟೀಕೆಚಿವ್ವಣಿಗಳನ್ನು ನಿರ್ಭಯವಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ತೋರಿತು. ಆದರೆ ದುಡುಕಬಾರದೆಂದೂ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ತೋರಿತು. ಇತ್ತ ನಾಲ್ಕಾರುದಿನಗಳಿಂದ ಅವನ ಆರೋಗ್ಯವು ಚೆನ್ನಾಗಿದ್ದಿರಲಿಲ್ಲ. ಕಾರಣವಿಷ್ಟೆ. ಪಚನೇಂದ್ರಿಯಗಳಿಗೆ ವಿರಾಮಕೊಡಲು ಅವನ ಗುರುಪಿನ ಭಕ್ತರು ಬಿಡಲಿಲ್ಲ. ಸ್ವಪ್ನದಲ್ಲಿಯೂ ತನ್ನ ಶರೀರಾಯಾಸದ ಸೆನಪುಮಾಡಿ “ಈ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಉಮೆಯು ಇರುತ್ತಿದ್ದರೆ ನನ್ನ ನ್ನೆಷ್ಟು ಉವಚರಿಸುತ್ತಿದ್ದಳೋ” ಎಂದು ಯೋಚನೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಈ ಯೋಚನೆ ಬಂದುದೇ ತಡ, ಯಾರೋ ಅವನ ಪಾದಸೇವೆಯನ್ನು ಮಾಡತೊಡಗಿದರು. ಉಳು ಎಂಬ ಭ್ರಾಂತಿಯಿಂದ ಎದ್ದುಕುಳಿತನು.

ಪಾದಗಳಿಗೆ ಕೈಬಳೆಯ ಸ್ಪರ್ಶವಾದುದನ್ನು ಕಂಡು ತನ್ನ ಎರಡೂ ಕೈಗಳನ್ನು ಪ್ರಿಯೆ ಎಂದು ಮುಂದೆ ನೀಡಿದನು. ಆಗವನ ಆಲಿಂಗನದಲ್ಲಿ ಭೂಲೋಕದ ಉಪಯೋಗಿಗಳು ಬಿದ್ದಳು ಈ ಆಕಸ್ಮಿಕ ಬೀಳ್ವಿಕೆಯಿಂದ ಅವನ ನಿದ್ರಾಭಂಗವಾಯಿತು. ಕಣ್ಮರನು ನೋಡಿದರೆ ಕತ್ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಏನೂ ಕಾಣಿಸದು. ಮೈಮೇಲೆ ಯಾರೋ ವಿಶ್ರಮಿಸಿದಂತೆ ಕಂಡಿತು ಬಳಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಪಿಡ್ಲುತ್ ಲಾಂಛನವನ್ನು ಅತಿಥಿಯ ಮೋರೆಗೆ ಹಿಡಿದನು ಯಾರದು ಹೇಳಲಿ? ಮನೆಯ ತರುಣ ಯಜಮಾನನಿ! ತೀರವರಿಚಿರಳಂತೆ ಅವನನ್ನು ಆಲಿಂಗಿಸಲು ಮುಂದಾದಳು ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ತಾನು ಹಿಂದೆ ಪುಷ್ಪಬಂಧನವನ್ನು ಸಂಹರಿಸಿದುದು ನನಪು ಬಂತು ಚುಂಬಿಸಲು ಮುಂದೆ ಬಂದ ಆಕೆಯ ಅಧರಗಳಿಗೆ ಬಲವಾದ ಒಂದು ಏಟನ್ನು ಕೊಟ್ಟನು. ಏಟಿನ ಭರದಿಂದ ರಮಣಿಯು ಟೀರಿದಳು ನೆರೆಕೊಟಡಿಯಿಂದ ಗಾಬರಿಯಾಗಿ ಪ್ರಭುದಾಸರೂ ಅವರ ಸೇವಾನಿರತಳಾದ ಇನ್ನೋರ್ವ ಯುವತಿಯೂ ಧಾವಿಸಿಬಂದರು. ಏಟುತಿಂದ ರಮಣಿಗೆ ಮೂರ್ಛೆ ಬಂದಿತು. ಆದನ್ನು ಕಂಡು ಪ್ರಭುರಾಯನಿಗೆ ಕೋಪವು ಉಕ್ಕಿಬಂತು ಅವನು ಹಲ್ಲಿನ್ನು ಕಡಿಯುತ್ತ "ಪ್ರೀತಿಸಿ ಬಂದ ಶಿಷ್ಯರನ್ನು ಮೂರ್ಛಾ, ಈ ರೀತಿ ಕಾಡುವುದೇ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು ಸರಿ. ಅಷ್ಟು ಅಂದುದೇ ತಡ ಡಿಫೆಂಸರನ ದಕ್ಷಿಣ ಹಸ್ತವು ಅವನೊಡನೆ ಪ್ರಭುರಾಯರ

ಕಪೋಲವನ್ನೇರಿತು. ಬಳಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಶಿಷ್ಯಳು ಪರಾಂ
ಯಾದಳು

ನುರುದಿನ ಡಿವ್ಯರನು ಹುಬ್ಬಳ್ಳಿಯಲ್ಲಾರಿಗೂ
ಕಾಣಸಿಗಲಿಲ್ಲವಂತೆ ಉರವೈದ್ಯರು ಒಬ್ಬಬ್ಬರು ಪ್ರಭು
ರಾಯರ ಉನ್ನತ ಕಪೋಲವನ್ನು ಔಷಧಾದಿ ಲೇವನ
ದಿಂದ ಸತ್ಕರಿಸುವುದು ಮಾತ್ರ ಕಂಡಿತು

ಪ್ರಕರಣ ೭

ಸಾಧು ಸದಾನಂದ.

ಈಗೀಗ ನಮ್ಮ ಡಿವ್ಯರನಿಗೆ ನರಜನ್ಮವು ಎಂಥದೆಂದು
ತಿಳಿಯ ತೊಡಗಿದೆ. ನರನಾಗಿ ನರರೊಡನ ಜೀವನ
ಮಾಡುವುದು ಎಷ್ಟು ಕಠಿಣವೆಂದು ಅವನಿಗೀಗ ತಿಳಿಯ
ತೊಡಗಿದೆ. ಅನನು ತನ್ನ ಪಾರಲೌಕಿಕ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು
ಉಪಯೋಗಿಸಿ ಬೇಕಾದಂತೆ ವರ್ತಿಸಬಲ್ಲನು. ಆದರೆ
ಅವುಗಳಿಗೆ ನರಲೋಕದಲ್ಲಿ ಬೆಲೆಯಿಲ್ಲ. ಇಲ್ಲವೆ ಅವನ
ಗುರುತರ ಆಸ್ತ್ರವೆನಿಸಿದ ಕೋಪಾಗ್ನಿಯನ್ನು ಹೊರತೆಗೆ
ದರೆ ಬಂದ ಕಲಸವು ಕಟ್ಟಿತು. ಈಗವನ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ
ಕಾಸಿಲ್ಲ. ಕಾಸಿಲ್ಲದೆ ಭೂಲೋಕದಲ್ಲಿ ಜೀವನವಿಲ್ಲ.
ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ದುಡಿಯಲು ಬೇಕನ್ನುವಷ್ಟು ಶಕ್ತಿಯಿರಲಿ, ನೀನು
ದುಡಿಯಲು ಸಿದ್ಧನಿರು ನಿನ್ನಿಂದ ದುಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವವರು
ಒಬ್ಬರು ಬೇಕು ದುಡ್ಡಿದ್ದರೆ ನಿನ್ನ ದುಡಿತಕ್ಕೆ ಬೆಲೆ.
ದುಡ್ಡಿದ್ದರೆ ಉಟಉಡಿಗೆ; ದುಡ್ಡಿದ್ದರೆ ಆಟಪಾರ.

ಹೆಚ್ಚೇನು ಒಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ 'ಸರ್ವಂ ಶಿವಮಯಂ ಜಗತ್' ಎಂದಿದ್ದ ನಾಣ್ಣುಡಿಯು ಮಣ್ಣುತೆಂದು, 'ಸರ್ವಂ ಕಾಂಚನಮಯಮಿದಂ ಜಗತ್'—ಎಂದಾಗಿದೆ.

ಡಿಪ್ಪರನು ಹುಬ್ಬಳ್ಳಿಯಿಂದ ಪರಾರಿಯಾದವನು ರಾತ್ರಿ ೨೧ ಘಂಟೆಯ ಬಂದಿಹಿಡಿದು, ಎಲ್ಲಿಗಾದರೂ ಹೋಗಬೇಕೆಂದು ರೈಲ್ವೆ ನಿಲ್ದಾಣಕ್ಕೆ ಬಂದರೆ, ಒಳಗೆ ನುಸುಳುವುದಕ್ಕೆ ಕಾಸಿಲ್ಲದುದರಿಂದ ಅವಕಾಶ ಸಿಗಲಿಲ್ಲ. ಹೀಗಾಗಿ ಕಾಲುಹಾದಿಯಿಂದ ಕುಂದುಗೊಳಕ್ಕೆ ಹೊರಟನು. ಹಾಗೂ ಹೀಗೂ ಬೆಳಗಾಗುವುದರೊಳಗೆ ಆ ಊರನ್ನು ನೇರಿ, ದಿನದ ಗ್ರಾಸದ ಚಿಂತಮಾಡತೊಡಗಿದನು. ಬಂದವರನ್ನು 'ಇಲ್ಲಿ ಭೋಜನವೆಲ್ಲಿ ಸಿಗುವುದು?' ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದರು ಅವರು 'ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರ ಮಿಲಿಟರಿ ಹೋಟೆಲೊಂದು'ನ್ನು ತೋರಿಸಿದರು. ಅಲ್ಲಿಯ ತನಕ ಹೋಗಿ 'ಮಿಲಿಟರಿ'—ಎಂದರೇನೆಂದು ಕೇಳಿದನು ಹೋಟೆಲುಕಾರನು, 'ಹೋಗೋ ನಿನಗಿಲ್ಲೇನು ಕೆಲಸವೆಂದಿವನನ್ನು' ಆಲಕ್ಷಿಸಿ ಕಳುಹಿಸಿದನು. ಈಚೆ ಬಂದು ಒಬ್ಬ ಜರಿಮುಂಡಾಸಿನ ಸಭ್ಯಗೃಹಸ್ಥನೊಡನೆ—ಮಿಲಿಟರಿ ಹೋಟೆಲೆಂದರೇನೆಂದು ಕೇಳಿದನು 'ಮಾಂಸಾಹಾರ ಅಲ್ಲಿ ದೊರೆಯುವುದರಿಂದ ಹಾಗೆ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ'—ಎಂದುತ್ತರ ಬಂದಿತು. ತಾನಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ಊಟ ಮಾಡಿದರೆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ್ಯಕ್ಕೆ ಭಂಗಬರುತ್ತಿತ್ತೆಂದು ತಿಳಿದನು. ಭೇಟಿಯಾದ ಮಹನೀಯರು ಅವನನ್ನು ಮಾತನಾಡಿಸುತ್ತ ಮಾತನಾಡಿಸುತ್ತ ತಮ್ಮ ಮನೆಯ

ವರೆಗೆ ಒಯ್ದರು. ತುಂಬಾ ವರಿಚಿತರಂತೆ ಉಪಚರಿಸಿದರು. ಅವರ ಮನೆಯನ್ನು ಕಾಣಲು ಅವರು ಶ್ರೀ ಮಂತ್ರರೆಂದಿರಬೇಕೆಂದು ಭಾಸವಾಯಿತು. 'ನಿಮ್ಮ ಜಾತಿಯಾವುದು?' ಎಂದವರ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ 'ನಾವು ಉಡುಪಿ ಆರ್ಚಾರ್ಯರು' — ಎಂದುತ್ತರವಿತ್ತನು. ಗೃಹಸ್ಥರ ಮೋರೆ ಸಪ್ತಗಾಯಿತು ಅವರು ಭಿಕ್ಷುಧಾರಿಗಳು. ಆದರೂ ಅದನ್ನು ಅಡಗಿಸಿಕೊಂಡು ಮತ್ತೂ ಮತ್ತೂ ಮಾತನಾಡುತ್ತ ಕುಳಿತರು. ಆಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಮನೆಯಾಕೆಯು — 'ಊಟಕ್ಕಾದರೂ ಇನ್ನೂ ಹರಟೆಯೇ?' ಎಂದು ಕರೆದಳು. ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ತಾಸು ೧೨ ಬಾರಿಸಿತ್ತು. ಗೃಹಸ್ಥರು: 'ನೀವಿಲ್ಲೇ ಕುಳಿರಿ, ಸ್ವಲ್ಪ ಮಾತನಾಡೋಣ ನಾನೀಗ ಲಘೂನ ಇಷ್ಟು ಉಂಡುಬರುತ್ತೇನೆ' ಎಂದು ಇವನ ಮೋರೆಗೇ ಬಾಗಿಲು ಜಡಿದು ಒಳ ಹೋದರು. ಡಿವ್ವರನು ಕೋವ—ನುಂಗಿದನು. ಅವರ ಮೇಲಿನ ಸಿಟ್ಟಿನಿಂದ ಅವರ ಆಪ್ತ ಸಲ್ಲಾವದ ಆಮಂತ್ರಣವನ್ನು ಆಮಾನ್ಯಮಾಡಿ, ಬೇರೆಲ್ಲರೂ ಆಹಾರ ಸಿಗುವುದೋ ನೋಡುತ್ತ ಹೊರಟನು. ಒಂದು ಕಡೆಯಲ್ಲಿ—
 "ವೀರಶೈವ ಭೋಜನಾಲಯ"—ಮ್ಹಾಲಕ—ಹುಚ್ಚಯ್ಯ, ವೀರಯ್ಯ ಗದಗೀಮಠದ— ಎಂದಿತ್ತು. ಡಿವ್ವರನಿಗೆ ತನ್ನ ಭಕುತನಿರಿಸಿದ ವೀರಶೈವ ಭೋಜನಾಲಯವನ್ನು ನೇರುವ ಯೋಚನೆಯಾಯಿತು. ಇವನ ಆಗಮನವಾಗಲು, ಮ್ಹಾಲಿಕನು ತುಂಬಾ ಉಪಚರಿಸಿದನು. ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಇವನ ಅತಿಥಿ ಸತ್ಕಾರ ಬುದ್ಧಿಗೆ, ವಾರಿ

ತೋಷಕವಾಗಿ ಒಂದೆರಡು ವರಗಳನ್ನು ಕೊಡುವ ಮನಸ್ಸೇ ಬಂದಿತು. ಸರಿ, ದನಗಳನ್ನು ಕೊಡಲು ಯೋಗ್ಯವಾದೊಂದು ನೋಗಸಿನ ವಡಸಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ತಾಂಬಾಣದಲ್ಲಿ ಡಿವ್ವರನಿಗೆ ಅನ್ನ ಬಡಿಸಿದರು. ವಲ್ಯ, ಪದಾರ್ಥಗಳೂ ಬಂದುವು. ಮೇಲೆ ಸಾರನ್ನ ತಂದರು ಬಡಿಸುವರೆಲ್ಲರ ಕೊರಳಲ್ಲಿ ಒಂದೊಂದು ಭಾರೀಭಾರಿ ಡಬ್ಬಿಗಳು ತೂಗುತ್ತಿದ್ದುವು ಇವನಿಗದಿಲ್ಲ ಪುಣ್ಯಕ್ಕೆ ಅಂಗಿಯನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಇವನ ಹಿರಿಯರ ಹಲ್ಲುಗಳು ಉದುರುವಂಥ ಎಟುಗಳು ಬೀಳುತ್ತಿತ್ತು ಇತ್ತ, ಡಿವ್ವರನು ಬಟ್ಟಲು ಮುಂದೆ ಕುಳಿತೊಡನೆಯೇ ಬ್ರಹ್ಮರಂಧ್ರದ ವರೆಗೆ ವ್ಯಾಪಿಸುವಂತಹ ಬೆಳ್ಳುಳ್ಳಿ ಪರಿಮಳವು ನಾಟಿತು ನಾರು, ವಲ್ಯ, ಚಟ್ಟಿ— ಎಲ್ಲ ಬೆಳ್ಳುಳ್ಳಿಮಯ. ಹಸಿವಾಗಿತ್ತು ಮಾಡುವುದೇನು? ಮೂಗು ಹಿಡಿದು ಉಂಡನು ಮೆಣಸಿನ ತೀಕ್ಷ್ಣತೆಯಿಂದ ಎದ್ದು ಕುಣಿಯುವಂತಾಯಿತು. ಬೇರೆ ಉಪಾಯ ಕಾಣದೆ, ಬರೆ ಅನ್ನವನ್ನಷ್ಟೇ ಊಟ ಮಾಡಿದನು. ಮಜ್ಜೆಗೆ ಬಂದಿತು. ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ಮಿ ಬೆಳ್ಳುಳ್ಳಿಯವರಿದ್ದರು. ಅಂತು ಇಂತು ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬ ಅನ್ನವನ್ನು ತುಂಬಿ, ಎದ್ದು ಕೈತೊಳೆದುಕೊಂಡನು. ನಾಲ್ಕಾರು ಅರ್ಧವಿಲ್ಲದ ಆಪ್ತವಾಕ್ಯಗಳಾದ ಬಳಿಕ ಡಿವ್ವರನೆದ್ದು ಹೊರಗೆ ಬಂದನು. ನಾಲ್ಕಾರು ಗಜ ಬಂದುದೇ ತಡ—ಮೌಲಿಕ ಹುಚ್ಚಯ್ಯ ವೀರಯ್ಯನು ಬಂದು—'ರಾಯರೇ, ರೊಕ್ಕ ಕೊಡಲು ಮರೆತಿ

ರಲ್ಲ' — ಎಂದನು ದಿವ್ಯರನ ಎದೆ ಜಗ್ಗಿಂದಿತು. ಅವನು—
 ಭೋಜನಶಾಲೆಯೆಂದರೆ ಹಿಂದಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ,
 ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ ಇದ್ದ ಅನ್ನಭತ್ತವೆಂದೇ ತಿಳಿದಿದ್ದನು.
 ಮೇಲಾಗಿ ಭೋಜನಶಾಲೆಯೆಂಬ ಮಾತು ಅವನಿಗೆ
 ಉಡುಪಿಯಲ್ಲಿ ಲಾಭಿಯಾಗಿತ್ತು. ಈಗ ಕಾಸು
 ಕೂಡುವಾ ಎಂದರೆ ಯಾರ ಬಳಿಯಲ್ಲಿದೆ? ಬೇರೆ
 ಉಪಾಯವಿಲ್ಲದೆ — 'ರಾಮರೇ ನಾನಿದು ಧರ್ಮಭತ್ತ
 ಪೆಂದು ಊಟಮಾಡಿದೆ' — ಎಂದನು. ಸರಿ, ಮೇರ
 ಯ್ಯನು ವೀರಾಪೇಶದಿಂದ ಮಾತನಾಡತೊಡಗಿ — ನು
 'ಕಾಸು ಇಡದೆ ಹೋಗಲು ಬಡೆ' ನಂದನು ಹೆಚ್ಚೇನು—
 ಅವನ ಅಂಗಿಯನ್ನು ಕಿತ್ತುಕೊಂಡು, ನಾಲ್ಕು ಎಟನ್ನು
 ಎರಿಸಿ, ಊರಿನ ನಾಜಾಕಿನ ರಬ್ಬಗಳಿಂದ ಮಂಗಳಾರತಿ
 ಮಾಡಿ ಕಳುಹಿಸಿಕೊಟ್ಟನು ದಿವ್ಯರನು ಮೋರೆ ತಗ್ಗಿಸಿ
 ಕೊಂಡು, ಅಲ್ಲಿಂದ ಪೂರಟನು ಈ ಘಟನೆಯು ನಡೆ
 ಯುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ, ನೂರು ಶಾಲೆ ಹುಡುಗರೂ ಇನ್ನೂರು
 ಮಂದಿ ಹಿರಿಯರೂ ಅಲ್ಲಿ ಕಲಿತರು ಹೋಟೇಲುಮಾಲನ
 ಸ್ವರಕ್ಕೆ ಅವರೂ ಧ್ವನಿಗೂಡಿಸಿದರು; ತುಂಬಾ ಸಕ್ಕರು
 ಚಕ್ಕ ಮಕ್ಕಳು ದಿವ್ಯರನನ್ನು ಅಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿ
 ಒಂದರಡು ಕಲ್ಲುಗಳನ್ನೂ ಎಸೆದರು ದಾರಿಯಲ್ಲಿ,
 ಊರ ಮಹರ್ಜಾನ ಅಫೀಸರರೊಬ್ಬರು ಆ ಕಾಲಕ್ಕೆ
 ಹಾದುಹೋದುದರಿಂದ ದಿವ್ಯರನು ಉಳಿದುಕೊಂಡನು
 ಕಾರಣ, ಈ ಜನಸಂದಣಿಯನ್ನು ಅಫೀಸರರಾಯರಿ
 ಗಾಗಿ ಅವರ ಮಂದಿರುವ ಭೃತ್ಯರಿಬ್ಬರು ಚೆದರಿಸಿದರು.

ಡಿಷ್ಟರನು ಓದೋಡಿ ಹೊರಟನು. ಹುಚ್ಚನಂತೆ ಒಂದೇ ಸವನೆ ನಾಗಾಲೋಟವನ್ನು ಮಾಡಿದನು. ಅವನ ತಲೆ ಯೊಳಗೆ ಹೊಟೇಲುಕೀಪರನ “ಎಲೇ, ಇವನ . . .” ಎಂಬ ವಾಕ್ಯದಕವು ತೂಗುತ್ತಿತ್ತು. ಸರಿ, ಸಂಜೆಯಾಯಿತು ಎಷ್ಟುನೈಲಿ ಸಾಗಿದನೆಂದೂ ಅವನಿಗೆ ತಿಳಿಯದು. ಕತ್ತಲೆಯಾಗಿ ಒಂದೆರಡು ಬಾರಿ ಎಡವಿದುದರಿಂದ, ವಯಣವನ್ನು ಮುಂಪರಿಸುವುದು ಒಳಿತಲ್ಲವೆಂದು ಅಲ್ಲೇ ಎಲ್ಲಾದರೂ ಗುಡಿನುಸಗಳಿರುವವೋ ಎಂದು ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿದನು. ಎದುರಿಸಲ್ಲಿ ಎರಡು ಫರ್ಲಾಂಗಿನ ದೂರಕ್ಕೆ ಒಂದು ಚಿಕ್ಕ ಗುಡ್ಡದ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಮಿನುಗುವ ಬೆಳಕು ಕಾಣಿಸಿದುದರಿಂದ ಮೆಲ್ಲನೆ, ಅಲ್ಲಿಯ ತನಕ ಸಾಗಹೋದನು. ಅಲ್ಲೊಂದು ಗುಡಿಯಿತ್ತು. ಚಿಕ್ಕದೊಂದು ದೀವವು ಉರಿಯುತ್ತಿತ್ತು. ಅದರ ಹತ್ತಿರ ಯಾರ ಸುಳಿವೂ ಇದ್ದಿರಲಿಲ್ಲ. ಪ್ರಾಯಶಃ ಯಾರೋ ದೇವರಿಗಾಗಿ ದೀವವನ್ನು ಉರಿಸಿ ಹೋಗಿರಬೇಕೆಂದು ಊಹಿಸಿ, ಬಲು ಆಯಾಸವಾದುದರಿಂದ, ಅಲ್ಲೇ ಗುಡಿಯ ಜಗುಲಿಯ ಮೇಲೆ ಮಲಗಿಕೊಂಡನು. ಕೈಲಾಸದ ನಿದ್ದೆಗಿಂತಫಕವಾದ ನಿದ್ರೆಯು ಬಂದಿತು.

ರಾತ್ರಿ ಎರಡನೆಯ ಪ್ರಹರವು ಸಲ್ಲಲು ಅವನ ನಿದ್ರೆಯು ನಾನಾ ಬಗೆಯ ಸ್ವಪ್ನಗಳಿಂದ ಭಂಗ ಗೊಂಡಿತು. ವೀರಶೈವ ಹೊಟೇಲು ರಾಯನ “ಎಲೇ, ಇವನ—” ಎಂಬ ಮಾತು ಹೃದಯವನ್ನು ಕೊರೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ನಿದ್ರೆಯಲ್ಲೂ ಅವನನ್ನು ಜನರ ಹಲವು ಬಗೆ

ಯ ಪೀಡೆವರಿತಾವಗಳಿಗೆ ಗುರಿಮಾಡಿದಂತೆ ಕಂಡಿತು. ಕಳೆದ ಒನಗಳಂತು ಕಳೆದುವು; ಮುಂದೆ ತಾನು ಬದುಕಲು ಏನು ಮಾಡುವುದು? ಬದುಕಲು ಎಲ್ಲಾ ದರೂ ಜಾಕರಿಗೆ ನಿಂತರೆ, ದೇವದೂತರ ಆಗಮನಕ್ಕೆ ಪೂರ್ವರಂಗವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸುವುದಾವಾಗ? ಇತ್ತ ಮಾನವನಾದ ಮೇಲೆ ಮಾನವಶರೀರಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಊಟಉಡುಗೆಗಳಾದರೂ ಬೇಕಷ್ಟೆ! ಈ ಎಲ್ಲ ಚಿಂತೆಗಳು ಬಲವಾದುವು ನಾಳಿನ ದಿನ ಎಲ್ಲಾ ಹೋಗಲು ಧೈರ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ; ಹೋದರೆ ಸ್ವಾಭಿಮಾನವೂ ನರರ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕಿ ಉಳಿಯುವಂತಿಲ್ಲ. ಇನ್ನು ಇವರು ತಾವಾಗಿಯೇ ಊಟ ಕೂಡುವಂತಿಲ್ಲ. ಬಟ್ಟೆಒರೆಗಳ ವಿಚಾರ ಇದ್ದೊಂದು ಶರ್ಚು—ವೀರಶೈವ ಭೋಜನಾಲಯದಲ್ಲೇ ಹರಿಯಿತು. ಈಗಿರುವುದೊಂದು ಹರಕುವಂತೆ. ಇನ್ನು ನಾಲ್ಕು ದಿನ ಸಂದರೆ ಅದೂ ಉಳಿಯುವಂತಿಲ್ಲ. ಇತ್ತ ಉಡುವುದಕ್ಕಿದ್ದರೆ ತೊಳೆಯುವುದಕ್ಕಿಲ್ಲ; ತೊಳೆಯುವುದಕ್ಕಿದ್ದರೆ ಉಡುವುದಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಪಾಪ! ವ್ಯಾಘ್ರ ಚರ್ಮವು ಸಹ ಕೈಲಾಸದಲ್ಲುಳಿಯಿತು. ಆಗವನಿಗೆ ಪ್ರಭುದಾಸನ ಭಾಗ್ಯವನ್ನು ಕಂಡು ತುಂಬಾ ಮತ್ತರವಾಯಿತು. ಮೈಯನ್ನಿಷ್ಟು ಶ್ರಮಿಸದೆ ಅಂತಹ ಊಟ ಉಪಚಾರಗಳನ್ನು ಹೊಂದಲು ಅವನು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಮಹಾತ್ಮನಾಗಿರಬೇಕೆಂದು ತಿಳಿದನು. ಅದರೆ ಅನನ ಎಂಜಲುಬಾಕ, ನಾರೀಶಿಷ್ಯರನ್ನು ಕಂಡು ರೋಮಾಂಭವಾಯಿತು. ತಾನು ಮನೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು

ಬಂದುದರಿಂದ ಮೂರ್ಖನಾದೆನೆಂದೂ, ಬಳಿಕ ಪ್ರಭು ದಾಸನಲ್ಲಾದರೂ ಆ ದಿನ ತಾಳ್ಮೆಗೆಡದಿದ್ದರೆ ಕಲವು ದಿನಗಳನ್ನಾದರೂ ಕಳೆಯಬಹುದಿತ್ತೆಂದೂ ಯೋಚಿಸಿದನು. ನಾರದನು ಮೊದಲೇ ನರಲೋಕದ ಮಹಿಮೆಯನ್ನು ಬಣ್ಣಿಸಿರಲಿಲ್ಲವೇ? ಆದು ನಿಜವೆಂದು ಇವನೂ ಮನಗಂಡನು.

ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಹಲವು ಬಗೆಯ ಸ್ವಪ್ನಗಳು ಕವಿದು, ರಾತ್ರಿ ಕಳೆಯಲು ಇವನ ನಿದ್ರೆಯೊಡನೆ ಸಂದುಹೋದುವು. ಬೆಳಗಾಯಿತು. ಬೆಳಗಿನೊಂದಿಗೆ ಶರೀರ ಶ್ರಮದ ನೆನಪೂ ಆಯಿತು. ಮೊದಲಿನ ದಿನ ಓಡಿ ಓಡಿ ಕಾಲನ್ನು ಕೀಳುವುದಕ್ಕಾಗಲಿಲ್ಲ. ನೋಡುತ್ತಾನೆ, ಎರಡೂ ಕಾಲುಗಳು ಬಾತಿಬಿಟ್ಟವೆ! ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಚಿಕ್ಕ ಪುಟ್ಟ ಗಾಯಗಳಿಂದ ರಕ್ತಸುರಿದು, ಒಣಗಿದೆ. ಆದರೆ ಕಡೆ ಇಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿನ ತನಕ ಅವನಿಗೆ ಗಮನವಿರಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಇತ್ತ ಅಗ್ನಿದೇವನು ಇವನ ಉದರದಲ್ಲಿ ಉರಿಯುತ್ತಿದ್ದನು ಭಿಕ್ಷೆ ಬೇಡೋಣವೆಂದರೆ ಎಳಲು ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಎಳೋಣವೆಂದರೆ ಕಾಲು ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಇವೆರಡು ಬಂದರೂ ಅಭಿಮಾನಬಿಡುವಂತಿಲ್ಲ. ಈ ತಾಪಗಳ ಸುರಿಮಳೆಯಲ್ಲಿ ಬೆಂದುಬೆಂದು ಕೈಲಾಸಕ್ಕೆ ಮರಳುವುದೊಳಿತೆಂದು ಯೋಚಿಸಿದನು - ಆದರೆ ಭಾರೀ ಅಪಮಾನದ ಅಂಜಿಕೆಯು ಅವನನ್ನು ತಲ್ಲಣಗೊಳಿಸಿತು. ಕೈಲಾಸದ ಶಿವರಾಯನು ನಮಗೆ ಅಂಜಿ ಓಡಿಬಂದನೆಂದರೆ ಎಂಥ ನಗೆಗೇಡು! ಇಲ್ಲ, ನನ್ನ

ಹಟವನ್ನೂ ನೇಡನ್ನೂ ನಾಧಿಸಿಯೇ ತೀರುವೆನು. ಈ ನರಕುರಿಗಳನ್ನು ನನ್ನ ತಾಳಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ನಾನು ಕುಣಿಸದಿದ್ದರೆ ನಾನು ಶಿವನಲ್ಲ' ಎಂದುಕೊಂಡನು. ಈ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆಯ ಜತೆಯಲ್ಲಿ—ಅಭಿಮಾನಿಯಾದ ತಾನು ಈ ಮಾನಗೆಟ್ಟ ಮಾನವರೊಡನೆ |ಮಾನಗೆಟ್ಟದರಿಂದ ಲೇ ಮಾನವರೆನಿಸಿರಬೇಕೆಂಬ ಶಂಕೆಯೂ ಅವನಿಗೆ ಬಂದಿತು)—ಎಂದೂ ತಾನಾಗಿ ಮಾತನ್ನು ಆಡಲಾರ, ಬೇಡಲಾರೆ—ಎಂದೂ ಶವಧಮಾಡಿದನು ಮಾಡಿದ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆಗಳು ನಡೆಯುವುದು ಹೇಗೆಂದು ಅವನಿಗೆ ತಿಳಿಯದು. ಅವನು ಅದನ್ನು ಯೋಚಿಸುವ ಗೋಜಿಗೂ ಹೋಗಲಿಲ್ಲ. ಅದು ಅವನ ಸ್ವಭಾವಕ್ಕೆ ವಿರುದ್ಧ. ಇದುವರೆಗೆ ಅವನು ದಿವ್ಯರನಾಗಿ ಅಲ್ಲದಿದ್ದರೂ—ಈಶ್ವರನಾಗಿ, ಯಾರಾರಿಗೆ ಎಷ್ಟೆಷ್ಟವರಗಳನ್ನೂಕೊಟ್ಟಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವನ್ನು ಕೊಡುವಾಗ ಹಿಂದುಮುಂದು ಯೋಚಿಸಿದ್ದನೇ! ಪ್ರಸನ್ನತೆಯಲ್ಲಿರುವಾಗಲೇ ಮಿದುಳನ್ನವಯೋಗಿಸದ ಅವನು, ಚಿತ್ತವಿಕಲ್ಪ ಹೊಂದಿದಾಗ, ಸಾರಾಸಾರ ವಿಚಾರಮಾಡುವುದೆಂದರೇನು?

ಅವನಲ್ಲಿ ವಿಚಾರಶೀಲತೆಯು ಕಾಣದಿದ್ದರೂ ಹಟಮಾರಿತನವಿದೆ ಆದ್ದೊಂದು ಗುಣದಿಂದ ಅವನ ಮಾನ ಉಳಿದರೆ ಉಳಿಯಬೇಕು.

ಬೆಳಗಿನ ಸೂರ್ಯೋದಯವಾಗಿ ನಾಲ್ಕು ತಾಸಿನ ಬಳಿಕ ಮೆಲ್ಲನ ಎದ್ದು, ಉಟ್ಟ ಬಟ್ಟೆಯಿಂದ ಒಂದು ಕೌಪೀನವನ್ನು ಹರಿದು, ತೊಟ್ಟು, ಉಳಿದರ್ಧವನ್ನು ಬಳಿ

ಯಲ್ಲಿರುವ ಒಂದು ಚಿಕ್ಕಹೊಂಡದಲ್ಲಿ ಒದ್ದೆನಾಡಿ ಒಣಗಿಸಿದನು ನೀರಿನ ಮಹಿನೆಯಿಂದ ಅದು ಕಾವಿವರ್ಣ ತಾಳಿತು. ಅದೇ ನೀರನ್ನಿಷ್ಟು ಕುಡಿದು ಮಲಗಿದನು ಇಷ್ಟು ದಿನ ಮೈತುಂಬ ಬಟ್ಟೆ ಧರಿಸಿ, ಈಗ ಬೌದ್ಧಾನತಾರಿಯಾದುವಕ್ಕೆ ಮನಸ್ಸು ಮುದುರಿತು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಹಳೇ ವಾರಪೂಂಡನ್ನು ರೂಢಿಗೆ ತಂದನು. ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಯಾರೋ ಅಡುಗಿಸಾಡಿ ಹೋದ ಒಲೆಯೊಂದಿತ್ತು ಅದರಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪ ಬಾದಿಯನ್ನಾರಿಸಿ ಮೈತುಂಬ ಸವರಿಕೊಂಡನು. ಹಸಿವನ್ನು ಹಿಂಗಿಸಲಾರದೆ ಅದೇ ಔಷಧವನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಭುಂಜಿಸಿದನು ಇದು ಕೈಲಾಸಕ್ಕಾಒಂದು ಪಾರಮುಂದೆ ಮತ್ತೇನು—ನಿವ್ರೆ ಮಾಡುವುದು ಅಲ್ಲಿಂದ ಎದ್ದು ಮುಂದೆ ಸಂಚರಿಸುವುದೂ ಅವನಿಗೆ ಸರಿ ತೋರಲಿಲ್ಲ. ದಿನವೆಲ್ಲ ಸಂದಿತು. ಮಂದಿಯ ಮೋರೆ ಸಹ ಅವನಿಗೆ ಕಾಣಿಸಿಗಲಿಲ್ಲ ಸಂಜೆಯಾಗಲು ಒಬ್ಬಬ್ಬರು ಸ್ತ್ರೀಯರು ಗುಡಿಗೆ ಬಂದು ಅಲ್ಲಿರುವ ಕಲ್ಲಿನ ಹಣತಿಗೆ ಎಣ್ಣೆ ಹಾಕಿ, ಬತ್ತಿಯಿರಿಸಿ, ಉರಿಸಿ, ದೇವರಿಗೆ ನಮಸ್ಕರಿಸಿ ಹೊರಟುಹೋದರು ಆಗಿವನು ಅಲ್ಲಿನ ಅರಳಿಮರಕ್ಕೆ ಒರಗಿ ಕುಳಿತಿದ್ದನು. ಅವರು ತನ್ನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು ತನ್ನನ್ನು ಉಪಚರಿಸುವರು ಎಂದು ಅವನ ಹಸಿವೆಯು ಹೇಳಿತು. ಆದರೆ, ಬಂದ ಸ್ತ್ರೀಯರಿಗೆ ಅದಾ ಹಸಿವಿನ ಪೀಡೆ ಇರದಿದ್ದರಿಂದ, ಅವರು ಇವನನ್ನು ಕಂಡರೂ, ಕಾಣದಂತೆ ತಮ್ಮಷ್ಟಕ್ಕೆ ಊರ

ಸುದ್ದಿ ಮಾತಾಡಿಕೊಂಡು ಹೊರಟುಹೋದರು. ಮರುದಿನವೂ ಯಥಾಪ್ರಕಾರವಾಗಿ ಕಳೆಯಿತು. ರಾಯರು ಕುಳಿತಲ್ಲೇ ಇಲ್ಲವೆ ಮಲಗಿದಲ್ಲೇ, ಹಸಿವಾದರೆ ಅದನ್ನು ನಿವಾರಿಸಲು ಬಂದಷ್ಟು ನಿద್ರೆ ಮಾಡುವುದು. ಹೀಗಾಗಿ ದಿನ ಹೋಗುತ್ತಾ ಶರೀರವು ಕೃಶವಾಯಿತು. ಮಾತನಾಡುವ ಶಕ್ತಿಯೂ ಕುಂದಿತು. ಈ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಆರು ದಿನಗಳು ಸರಿದುವು ಈ ಆರು ದಿನವೂ ಅಜೇ ಹೆಂಗಸರು ಬರುತ್ತಿದ್ದರು; ಇವನನ್ನು ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದರು; ಇವನೋರ್ವ ಹೊಸ ಭೈರಾಗಿಯೆಂದು ಊಹಿಸಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು ಎಳನೆಯ ದಿನ ಅವರ ಕುತೂಹಲವು ಹೆಚ್ಚಿ, ಅವರು ಮನೆಯಿಂದ ಒಬ್ಬಬ್ಬರು ಹುಡುಗರನ್ನು—'ಆ ಭೈರಾಗಿ ಹಗಲೆಲ್ಲ ಅಲ್ಲೇನು ಮಾಡುವನೆಂದು ಕಂಡು ಬನ್ನಿ'—ಎಂದು ಕಳುಹಿಸಿದರು. ಹುಡುಗರು ಬಂದರು ದೂರದಲ್ಲಿ ಅಡಗಿ ನಿಂತರು ಸಂಜೆ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ, 'ಅವನು ಕುಳಿತಲ್ಲೆಂದ ಕದಲು ತ್ತಲಿಲ್ಲ ಧ್ಯಾನಮಗ್ನನಾಗಿರುವನೆಂಬ ಸುದ್ದಿ ತಿಳಿಸಿದರು. ಆಗವರಿಗೆ ಇವನೋರ್ವ ವ್ರತಧಾರಿ ಸನ್ಯಾಸಿಯೆಂಬ ಊಹೆ ಬಂದಿತು ಬೇಗನೆ ಓಡೋಡಿ ಗುಡಿಗೆ ಬಂದರು. ದೀಪ ಉರಿಸುವ ಮೊದಲು, ಇವನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು ನಮಸ್ಕರಿಸಿದರು ಆಗಿವನು ಕುಳಿತಿದ್ದನು. ಆರೆಗಣ್ಣಿನಿಂದ ನಿದ್ರೆಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು; ಅದು ಸನ್ಯಾಸಿಯ ತವಸ್ಸೆಂದು ತಿಳಿದರು. ಬಂದ ನಾರಿಯರು ಅವನನ್ನು ಮಾತನಾಡಿಸುವ ನಿರರ್ಥಕ ಯತ್ನಮಾಡಿ,

ಗುಡಿಗೆ ಹೋಗಿ ದೀವಿಗೆ ಹೊತ್ತಿಸಿ ತಿರುಗಿ ಅವನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದರು ಆಗಲೂ ಮಾನವೇ. ಬೇರೆ ಉಪಾಯ ಕಾಣದೆ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ, ತಮ್ಮ ಪತಿ ರಾಯರುಗಳಿಗೆ ಸುದ್ದಿಯಿರುವುದು. ಅವರು ಪೊದಲು ನಕ್ಕರು. 'ಎಲ್ಲೋ ಮಾರ್ಜಾಲ ಸನ್ಯಾಸಿ' ಎಂದು ವರದಾಸ್ಯಮಾಡಿದರು. ಕೊನೆಗೆ ಅವನು ರಕ್ತನೆಂದು ಸಿದ್ಧಾಂತವದಿಸಲು, ರಾತ್ರಿ ಇಬ್ಬರು ಕೂಡಿ ಕೊಂಡು ಗುಡಿಗೆಹೋದರು ಆಗಲೂ ಇವನು ಜಲಿ ಸದೆ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಚಿತ್ರವು ಬೆಳ್ಳಿಗಳಿನಲ್ಲಿ ಅವರ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿತ್ತು. ಇವರು ರಾತ್ರಿಯಿಂದ ಬೆಳಗಿನ ವರೆಗೂ ಹಾಗೆ ಇದ್ದುದನ್ನು ಕಂಡು: 'ಅಯ್ಯೋ—ದೇವರಂಧ ಮನುಷ್ಯ'! ಎಂದುಕೊಂಡು ಮನೆಗೋಡಿಬಂದರು.

ಸರಿ; ಊರಿಗೊಬ್ಬ ಮಹಾಸನ್ಯಾಸಿ ಬಂದಿರುವ ನಂಬ ಸುದ್ದಿ ಕತ್ತರಿಯಂತ ಹಬ್ಬಿತು. ಊರವರಲ್ಲಾ ಓಡಿಬಂದು ಉದ್ದಂಡ ನಮಸ್ಕರಿಸಿದರು. ಇವನ ಪಾದಧೂಳಿಯನ್ನು ಕರೆದು ತಲೆಯ ಮೇಲಿರಿಸಿಕೊಂಡರು. ಅವನು ದೂರದಲ್ಲಿ ಕಡವಿದ್ದ ಕಾವಿಬಟ್ಟೆ ಹರಿದು, ಒಂದೊಂದು ಜೂರನ್ನು ಒಂದೊಂದು ಪ್ರಸಾದವಾಗಿರಿಸಿ ಕೊಂಡರು. ಆಗ ಡಿವ್ಯರನು ಹಟ್ಟದಿಂದಲೂ ಕುಳಿತೇ ಇದ್ದನು. ಸಾಕಷ್ಟು ಜೈತನ್ಯವೂ ಇದ್ದಿಲ್ಲ. ಓರ್ವವು ಧೈಯ ಸ್ವಲ್ಪಹಾಲನ್ನು ತಂದು ಅವನ ಮುಂದಿರಿಸಿದಳು. ಡಿವ್ಯರನ ಅರೆಗಣ್ಣಿಗೆ ಎನೋ ಬೆಳ್ಳಗಿನ ವಸ್ತುವಿದ್ದಂತೆ ಕಂಡಿತು. ಅದರೂ ಮುಟ್ಟಲಿಲ್ಲ. ಆಗೊಬ್ಬ ಮುದು

ಕನು 'ಕೆಲವು ಸಾಧುಗಳು ತಾವಾಗಿ ಎನನ್ನೂ ಸ್ವೀಕರಿಸುವುದಿಲ್ಲ' — ಎಂದನು ಆಗ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದೆರಡು ವರುಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಪ್ರಭುದಾಸರ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಬಂದ ನಾರಿಯೊಬ್ಬಳು, ಉಪಾಯಮಾಡುವೆನೆಂದು ದೂದ ವೇಡಾ ಪ್ರಭುರಾಯರ ಬಾಯಿಗಿಡುತ್ತಿದ್ದಂತೆ, ಬಲವಂತ ದಿಂದ ಇವನ ಬಾಯಿತೆರೆದು ಸ್ವಲ್ಪ ಹಾಲುಹಾಕಿದಳು. ಡಿವ್ಯರನಿಗೆ ಕುಡಿಯಲೇ ಬಿಡಲೇ ಎಂಬ ವಿಚಾರಬಂದಿ ತು. ಕುಡಿದರೆ ಅಭಿಮಾನ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆಗಳಿಗೆ ಕೂರತೆಯಲ್ಲವೇ ಎಂಬ ಸಂಶಯ ಕೊನೆಗೆ ಅಭಿಮಾನಕ್ಕೂ ಹಸಿವು ಮಿಗಿಲೆಂದು ತಿಳಿದು ಹಾಲನ್ನು ನುಂಗಿದನು. ಮತ್ತೇನು—ಒಂದೇ ಸವನೆ ತಂದ ಹಾಲೆಲ್ಲಾ ನುಂಗಲ್ಪಟ್ಟಿತು. ಡಿವ್ಯರನಿಗೆ ತನ್ನ ವಂಧ ಗೆದ್ದುದಕ್ಕಾಗಿ ನಗೆ ಬಂದಿತು. ಸರಿ, ಅಲ್ಲೇ ನಾಮಕರಣಮಾಡಿಬಿಟ್ಟರು. ಜನರು "ಇವರು ಸಾಧುಸದಾನಂದರಿಬೇಕು. ಅವರನ್ನು ನಾನು ಪುಣೆಗೆ ಹೋದಾಗ ಕಂಡಿದ್ದೆ. ನೋಡು; ಇದೇ ರೀತಿಯಿದ್ದರು. ಇದೇ ಬಂಣ; ಇದೇ ಆಕಾರ. ಭಾರೀ ತವಸ್ತಿಗಳು. ಖಂಡಿತ ಅವರೇ ಇವರು" — ಎಂದು ಒಬ್ಬನು ಧೈರ್ಯದಿಂದ ನುಡಿದು ಬಿಟ್ಟನು.

ಸರಿ, ಆ ಬಿಟ್ಟದ ತುದಿಯು - 'ಸಾಧುಸದಾನಂದ ಮಹಾರಾಜಕೀ ಜೈ' ಎಂಬ ಜಯಘೋಷದಿಂದ ತುಂಬಿ ತುಳುಕಿತು

ಪ್ರಕರಣ ೮.

ಗೆದ್ದನು, ನಮ್ಮ ಶಿವರಾಯ!

‘ಸಾಧು ಸದಾನಂದ ಮಹಾರಾಜಕೀ ಜೈ’ — ಇದೇ ನಮ್ಮ ಡಿಪ್ಪರನ ವಿಜಯದ ಹೆಗ್ಗುರುತು. ಅವನಿಗೀಗ ತಿಳಿದಿದೆ: ಯಾರಿಗೂ ತಲೆವಾಗದ ನರರು ಸಾಧು ಸಂತರಿಗೆ ಮಣಿಯುವರೆಂದು. ಆದರೆ ಅವನ ಸಾಧುತ್ವದ ಮಾರ್ಗವು ಸುಲಭವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ ಕಾರಣ, ಅವನಿಗೆ ಪ್ರಭುದಾಸರಂತೆ ತಿಷ್ಠಕೋಟಿಯ ಮೇಲೆ ಆ ವಿಚಿತ್ರ ಪ್ರಸನ್ನಚಿತ್ತತೆಯು ಇದ್ದಿಲ್ಲ. ಒಂದೆರಡು ಬಾರಿ ಅವನಲ್ಲಿ ಕಲವೊಂದು ಮಂದಿ ಶ್ರೀಮಂತರು ತಮ್ಮ ಮನೆಯ ಆಮಂತ್ರಣವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ಉಟಕ್ಕೆ ಬರಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿಕೊಂಡರು. ಆದರೆ, ಹಾಗೆ ಮನ ಮನೆ ತಿರುಗುವ ಸನ್ಯಾಸಿಗೆ ಏನೇನು ಆವತ್ತಿದೆ ಯೆಂದು ಅವನು ಮನಗಂಡಿದ್ದನಾದ್ದರಿಂದ ಅದನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸಿದನು. ಆಗಿಂದಲೇ ಅವರು ಇವನ ನಡತೆಯನ್ನು ಟೀಕಿಸತೊಡಗಿದರು. ಇವನೊಡನೆ ಪ್ರಭುದಾಸರನ್ನು ಹೋಲಿಸಿ, ಅವರ ಗುಣಗಳನ್ನು ಹೊಗಳುತ್ತ, ಇವನ ಗುಣಗಳನ್ನು ತಗಳುತ್ತ ಕುಳಿತರು. ಆದರೆ ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನರ ಪಾಲಿಗೆ ಸಾಧು ಸದಾನಂದನು ಮಹಾಸಾಧುವೆನಿಸಿಕೊಂಡನು ಅವನಿಗೆ ವರರು ನೀಡಿದರೆ ಮಾತ್ರ ತಿನ್ನುವುದು; ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಉಪವಾಸ. ಯಾರ ಮನೆಗೂ ಹೋಗುವವನಲ್ಲ. ಭಕ್ತಿಯಿಂದ

ಯಾರಾದರೂ ಬಂದರೆ ನಾಲೞಾರು ಉಪದೇಶದ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಇದರಿಂದ ಕೆಲವೊಂದು ಶಿಷ್ಯರು ಅವನ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಸದಾ ಸುತ್ತುತ್ತಿರುತ್ತಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ, ಈ ಶಿಷ್ಯ ಕೋಟಿಯ ಗುಣವನು ಟೀಕಿಸುವುದಾದರೆ - ಅವರ ದೆಲ್ಲ ವಿಚಿತ್ರ ಮನೋವೃತ್ತಿಯೆಂದೇ ಹೇಳಬಹುದು

ಸದಾನಂದನು ಸಾಧುವದವಿಡುನ್ನು ಗಳಿಸಿ, ಕಾಲುಹಾದಿಯಿಂದಲೇ ಸಾಗಿ ದಾವಣಗೆರೆಗೆ ಬಂದನು. 'ಕಾಲುಹಾದಿಯಿಂದಲೇ' ಅಂದರೆ ಅವನಿಗೆ ರೈಲಿನವರ ಆಶ್ರಯವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸುವ ಇಚ್ಛೆಯಾಗಲಿ, ಕಾಸನ್ನು ಕೂಡಿಸುವ ಇಚ್ಛೆಯಾಗಲಿ ಇದ್ದಿಲ್ಲ. ಯಾರಾದರೂ ಭಕ್ತಿಯಿಂದಲೋ, ಇನ್ನಾವ ಕಾರಣದಿಂದಲೋ ಅವನ ಮುಂದೆ ಹಣವನ್ನು ಸುರಿದರೆ ಅದನ್ನು ತಂದವರ ಮೋರೆಗೇ ಎಸೆಯುವಷ್ಟು ಸಿಟ್ಟು ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ಶಿವರಾಯನಿಗೆ ಕವಟದ ಸಾಧುವಾಗುವುದು ಎಂದೂ ಸಲ್ಲದ ನಡತೆ ಅವನು ಸರಳರಲ್ಲಿ ಸರಳನು ನರರೊಡನೆ ಸರಳ ಮಾರ್ಗವು ಸಲ್ಲದೆಂದು ನಾರದನು ಉಪದೇಶಿಸಿ ಕಳುಹಿಸಿದ್ದರೂ ನರರಿಗಾಗಿ ಅವನು ರಕ್ತುಸೋಗನ್ನು ಧರಿಸಲಾರನು ಆದರೆ ಅವನಿಗೆ ಸಾಧುವಾದರೂ, ಸಾಧುತ್ವದಿಂದ ಲಭಿಸಬೇಕಾದುದೇನೂ ಇಲ್ಲ ಒಟ್ಟಾರೆ ಅವನಲ್ಲಿನ ಇಂದಿನ ವಿಶೇಷ ಗುಣವೆಂದರೆ, - ಅಥವಾ ಸುಧಾರಣೆಯೆಂದರೂ ಅಸ್ತಿರಿ. ಅದು ಅವನ ಶಾಂತತೆ; ಕೋಪವರ್ಜನೆ. ಕೋಪದಿಂದ ತನ್ನ ಉದ್ದೇಶವು

ಎನೇನೂ ಸಾಧಿಸಬೇಕಾದುದಿಲ್ಲವೆಂದು, ಕೇವಲ ಶಾಂತ ಮೂರ್ತಿಯಾದನು. ಯಾರು ಏನು ಹೇಳಿದರೂ ಸುಮ್ಮನಿರುವನು; ತನ್ನ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ತೋರಿದ ಉತ್ತರವನ್ನು ಸರಳವಾಗಿ ಅಂದುಬಿಡುವನು. ಅದು ಅಪ್ರಿಯವಾಗಿದ್ದರೂ ಅದನ್ನು ಹೇಳುವಾಗ, ಸಿಟ್ಟಿನ ಬೆರಿಕೆಯಿರುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಹೀಗಾಗಿ ಅವನ ಬಳಿಗೆ ಎಲ್ಲ ತರದ ಜನರು ಬರುವುದಕ್ಕಿದ್ದಿಲ್ಲ.

ಕಲವರು ಎನಾದರೊಂದು ಕಾಂಕ್ಷೆಯಿಂದ ಅವನಲ್ಲಿಗೆ ಬರುವರು ಕಲವರು, ತಾವು ಸಾಧು ಸಂಗ ಬೆಳೆಯಿಸುವವರೆಂದೂ ತಮಗೆ ಸಜ್ಜನರಲ್ಲಿ ಪ್ರೇಮವಿದೆಯೆಂದೂ ತೋರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಬರುವರು ಈ ತರಗತಿಯ ಜನರಿಗೆ ಸದಾ ನಂದನಿಂದ ಕಾಸಿನ ಉಪಯೋಗವಾಗದಿದ್ದರೂ, ಅವರು ತಮ್ಮ ಯಾವತ್ತೂ ಮಾತುಕಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಧುವಿನ ನಾಮಸ್ಮರಣೆ ಬಿಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಏನನ್ನು ಮಾತನಾಡುವಾಗಲೂ—'ಸಾಧುಗಳು ಹಾಗೆಂದರು, ಸಾಧುಗಳು ಹೀಗೆಂದರು'. — 'ಸಂಸಾರವು ನೀರಮೇಲಣ ಗುಳ್ಳೆಯೆಂದರು.' ಎಂದೆಲ್ಲಾ ಹರಟುವರು. ಯಾರಾದರೂ ದುಃಖದಿಂದ ಪೀಡಿತರಾಗಿದ್ದರೆ - ಅವರಿಗೆ ಸಾಧುಗಳ ನುಡಿಯಿಂದಲೇ, ಅಥವಾ ಸಾಧುಗಳು ಹೇಳಿದರೆಂದು ತಮ್ಮದೇ ನವೀನ ಸಂದೇಶದಿಂದಲೋ—ಉಪದೇಶ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು ಇದರಿಂದ ತಾವು ಸಾಧುಗಳ ಮರಿಗಳೋ, ಮೊಟ್ಟೆಗಳೋ ಆಗಬಹುದೆಂದು ಅವರ ಮನಸ್ಸು. ಇವರಲ್ಲದೆ, ಬೇರೆ

ತರಗತಿಯ ಮನುಷ್ಯರೂ ಅವರಲ್ಲಿಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದರು. ಕೆಲವರು — ಇತರರು ಏತಕ್ಕೆ ಬರುವರು — ಎಂದು ನೋಡುವುದರ ಸಲುವಾಗಿಯೇ ಬರುವರು. 'ಅಲ್ಲಿ ಏನೇನು ಮಾತುಕಥೆಗಳು ನಡೆದುವು. ತಮ್ಮ ಗೆಳೆಯರೋ, ವೈರಿಗಳೋ, ಏನೇನು ಸಂಭಾಷಣೆ ಮಾಡಿದರು, ಅವರಿಗೆ ಸಾಧುಗಳೇನೆಂದರು — ಅವರೇನಾದರೂ ಅಂದಿದ್ದರೆ ಅವೇ ಟೀಕೆಗಳಿಂದ ಆ ಮನುಷ್ಯರನ್ನು ಹೇಗೆ ವರಿಹಾಸ್ಯಮಾಡಬಹುದು, — ಇವು ಕೆಲವರ ಚಿಂತೆ. ತಮಗಾಗದವರನ್ನು ಕಂಡರೆ — 'ಸಾಧು ಸದಾನಂದರ ಶಿಷ್ಯ ಚಿದಾನಂದರಷ್ಟೆ' ಎಂದು ನಕಲಿ ಮಾಡುವರು. ಇನ್ನು ಕೆಲವರಿಗೆ ಸಾಧುಗಳೆಂದರೇ ವೈರ. ರಕ್ಕು ಸಾಧುಗಳಿಂದ ಹಿಡಿದು ಯೋಗ್ಯರವರೆಗೆ — ಎಲ್ಲರೂ — ಅವರ ಪಾಲಿಗೆ ರಾವಣ ಸನ್ಯಾಸಿಗಳಾಗಿ ಕಾಣುವರು. ಅವರ ಕೆಲಸವಿಷ್ಟೆ — ಕಾವಿ ತೊಟ್ಟವರನ್ನೆಲ್ಲಾ ಏನೇನೂ ತಿಳಿಯದಿದ್ದರೂ ಬೈಯುವುದು. ಅದೂ ಒಂದು ನ್ಯಾಯವೇ — ಕಾರಣ, ತಿಳಿದು ಬಯ್ಯುವುದರಲ್ಲಿ ಕಷ್ಟವಿದೆ. ತಿಳಿಯದೆ ಬಯ್ಯುವುದಕ್ಕೆ ಹಿಂದೆ ಮುಂದೆ ನೋಡಬೇಕಿಲ್ಲ; ಕಾರಣಗಳೂ ಬೇಕಿಲ್ಲ. ಇಂಥವರು ಬರುವುದು — ಕೇವಲ ಸಾಧುಗಳನ್ನು ಕಂಡು, ತಮ್ಮ ಅಳತೆಯ ಕೋಲಿಂದ ಅವರನ್ನೆಳೆದು ನಿಂದಿಸುವುದಕ್ಕೆ. ಅವರು ಬರುವ ಮೊದಲೇ, 'ಸಾಧು ಸದಾನಂದನು ಹೀಗೇಕೆ ಇರಬೇಕು' ಎಂಬ ನಿಶ್ಚಿತ ಗೊತ್ತುವಳಿಯಿಂದಲೇ ಬರು

ವರು. ಅವರು ಅಲ್ಲಿಗೆ ನೂರಾವೃತ್ತಿ ಬಂದರೂ ಅವರ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಬದಲಿಸದು; ಕಾರಣ, ಬದಲಿಸಬಾರದೆಂದೇ ಅವರ ಹಟ. ಇಂಥ ಜನರು, ಸಾಧುಗಳ ಬಳಿಗೆ ಬಂದಾಗ ಭಾರಿ ಭಾರಿ ವಿಜ್ಞಾನದ ಮಾತನ್ನಾಡುವರು. ಅವರನ್ನು ವಾದದಲ್ಲಿ ನೋಲಿಸಬೇಕೆಂದು ಯತ್ನಿಸುವರು. ತಮಗೆ ತಿಳಿಯದ ನೂರಾರು ಉದಾಹರಣೆ, ಉಪಮಾನಗಳನ್ನು ಕೊಡುವರು. ಇವರಿಗೆ ತಾನು ಹೇಳಿದ ವಿಷಯವು ಮುಂಡಟ್ಟಾಗಲಿಲ್ಲವೆಂದು ಸಾಧುವಿಗೆ ತಿಳಿದರೆ-“ಸುಮ್ಮನೆ ವಾದವು ಉಪಯೋಗವಿಲ್ಲ. ಧರ್ಮದ ರಹಸ್ಯವು ಆಚರಣೆಯ ಮೇಲಿಂದ ಹೊಳೆಯುವುದು; ಅದರ ಪೂರ್ವದಲ್ಲಲ್ಲ” ಎನ್ನುವನು. ಅಲ್ಲಿಗೆ ಸಾಧುವಿನ ಪರಾಜಯವಾಯಿತೆಂಬ ಹಿಗ್ಗಿನಿಂದ ಈ ತರ್ಕಿಗಳು ಮರಳುವರು.

ಇವರಿಗಿಂತಲೂ ವಿಷಮಯಪ್ರಾಣಿಗಳು ಬರುವುದುಂಟು. ಅವರ ಬರುವಿಕೆಗೂ, ಸಾಧುವಿಗೂ ಸಂಬಂಧವಿಲ್ಲ. ಅವರಿಗೆ ಸಾಧುವು ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬೀಳದಿದ್ದರೂ ಹರುಷವೇ. ಅವರಿಗೆ ಸಾಧುವಿನ ಶಿಷ್ಯರ ಮೇಲೆ ಅಂದರೆ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಒಂದು ಹೋಗುವ ಸ್ತ್ರೀಪುರುಷರ ಮೇಲೆ ಪ್ರೇಮ. ಹೀಗೆ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬರುವ ತರುಣಸ್ತ್ರೀಯರನ್ನು ನೋಡಲು ಎಳೆಕೊರಡುಗಳಿಂದ, ಹಳೆಕೊರಡುಗಳ ವರೆಗೂ, ತರುಣರನ್ನು ನೋಡಲು ಸ್ತ್ರೀಯರೂ, ತಂಡೋಪತಂಡವಾಗಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದರು ಕೆಲವು ದಿನಗಳ ಮಟ್ಟಿಗೆ ನಮ್ಮ ಸಾಧುವು ಬೆಂಗಳೂರಿನ ತನಕ ಹೋಗಿ,

ಒಂದು ಭತ್ತದಲ್ಲಿ ನೆಲಸಿಕೊಂಡನು. ಸಾಧು ಸದಾ ನಂದನು ಬಂದನೆಂದರೆ — ಊರಿಗೆ ತಕ್ಷಣವೇ ಸುದ್ದಿ. ಸರಿ, ಅವನ ಬಳಿಗೆ ಇರುವೆ ಬಂದಂತೆ ಜನರು ಬರುವರು. ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿರುವಾಗ ಸಂಜೆ ಪಾರಕ್ಕ ಚಕ್ಕರುಹಾಕಿ ಕಾಲೇಜಿನ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಅವರ ಭತ್ತದಲ್ಲಿ ತುಂಬಿಬಿಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರ ಸಿಗರಟ್ಟು ವೇಷಭೂಷಣಗಳೇನು? ಅವರಲ್ಲಿ ಅರ್ಧಾಂಶಮಂದಿಗ ಸಾಧುವಿನ ಆಕಾರ ಹೇಗಿದೆ ಎನ್ನಲುಬಾರದು. ಕಾರಣ, ಅವರ ಭತ್ತದ ಬಳಿಗೆ ನೂರಾವೃತ್ತಿ ಬಂದಿರ ಬಹುವಾದರೂ ಸಾಧುವನ್ನು ಕಂಡಿರಲಿಲ್ಲ ಅವರು ಕಂಡದ್ದು, ಕಾಣುವುದು — ಬೇರೆಯವರನ್ನು. ಇದರ ಮುರ್ತುವು ಒಂದುದಿನ ಸದಾನಂದಗೆ ತಿಳಿದು ತೀರ ವ್ಯಸನವಾಯಿತು. ಆದರೆ ಅದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ವಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವನ ಕೀರ್ತಿಯಿರುವಷ್ಟು ದಿನ, ಜನರು ಅವನಿರುವಲ್ಲಿಗೆ ಬರುವುದು ತಪ್ಪದು ಅವನಲ್ಲಿ ಯಾರು ಒಳ್ಳೆಯವರು ಯಾರು ಕಟ್ಟವರೆಂದು ಒಮ್ಮೆಗ ನಿರ್ಧರಿಸಲು ಬಾರದು. ಹೀಗೆ ಅಂಧವರ ಕುಣಿತಕ್ಕೆ ಅವ ಕಾಶ ಕೊಡಕೊಡದೆಂದು, ವನವಾಸಿಯಾಗೋಣ ವೆಂದರೆ — ಬಂದ ಕಾರ್ಯದ ಗತಿ?

ಇನ್ನು ಅವನಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದವರ ಕೆಲವು ಉತ್ತಮ ಉದಾಹರಣೆಗಳನ್ನು ಕೊಡುವೆವು. ಸದಾನಂದನಲ್ಲಿ ಚಿಕ್ಕ ಮಕ್ಕಳಿಂದ ಹಿಡಿದು ದೊಡ್ಡವರ ತನಕ ಉಪ ದೇಶಕೇಳುವುದು ಬಹಳ. ಮೊದಮೊದಲು ಸಾಧುವು

ಅಗ್ಗದ ಉಪದೇಶಮಾಡಿದನು. ಇವರು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಉಪದೇಶವನ್ನು ಬಯಸಿದವರೆಂದೇ ಅವನ ತಿಳುವಳಿಕೆಯಾಗಿತ್ತು ಆದರೆ ಒಂದು ದಿನ ಒಂದು ಚಮತ್ಕೃತಿ ನಡೆಯಿತು. ಒಬ್ಬ ವೈಶ್ಯ ಸಾಹುಕಾರನು ಅವನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು, ಸ್ವಲ್ಪ ಹಣ್ಣುಹಂಪಲನ್ನು ಅವನ ಮುಂದಿರಿಸಿ— 'ಸ್ವಾಮಿ, ಈ ಬಡವನಿಗೆ ಏನಾದರೂ ಉಪದೇಶಮಾಡಿ, ಉದ್ಧರಿಸಬೇಕು' ಎಂದನು. ಸಾಧುವು— 'ಸರಿ, ಸ್ನಾನಮಾಡಿ ಬಾ' ಎಂದನು ವೈಶ್ಯನು ಸ್ನಾನಮಾಡಿ ಅವರಿರುವಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು, ಅವರನ್ನು ನಮಸ್ಕರಿಸಿ, ಕುಳಿತುಕೊಂಡನು ಸದಾನಂದನು ಉಪದೇಶಮಾಡುವ ಆತುರದಿಂದ, ಅವನ ಮೋರೆಯನ್ನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿದನು. ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. ಅದೇ ನಾಲ್ಕು ದಿನಗಳ ಮೊದಲು ಅದೇ ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ ಅವನು ಅದೇ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಉಪದೇಶಮಾಡಿದ್ದನು. ಅದವನಿಗೆ ಮರೆವೆಯಾಗಿತ್ತು. ಇಂಥ ಅದ್ಭುತ ಭಕ್ತಿಯನ್ನು ಕಂಡು, ಸದಾನಂದನು: "ಎನು ಸಾಹುಕಾರರೇ, ನೀವು ಮೊನ್ನೆ ನನ್ನಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ಉಪದೇಶಮಾಡಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿದ್ದಿರಿ, ತಿರುಗಿ ಇನ್ನೊಂದು ಉಪದೇಶವೆಂದರೇನು?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ವೈಶ್ಯನು ಎದೆ 'ಜಗ್ಗಿ' ದಿತು * ಸ್ವಾಮಿ, ಆ ದಿನ ವ್ಯಾಪಾರದ ಗಡಿಬಿಡಿ ಬಹಳವಿತ್ತು; ಏನೋ ಒಂದು ಹಣದ ತಗಾದೆಯಿಂದ ಮನಸ್ಸು ಚಂಚಲವಾಗಿತ್ತು. ಆ ಕಾರಣ, ನೀವು ಹೇಳಿದುದು ನನ್ನ ಸ್ಮರಣೆಯಲ್ಲಿ ಉಳಿಯದಿದ್ದರಿಂದ ತಿರುಗಿ ಬಂದೆ— ಅಂದನು.

ಅದಕ್ಕೆ ಸಾಧುವು ನಗುತ್ತ—‘ನಿನ್ನ ವ್ಯಾಪಾರವೆಲ್ಲ ನಿಂತು, ನಿನ್ನ ತಲೆಯು ದೈವಚಿಂತನಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಷ್ಟು ಶಾಂತ ವಾದಾಗ ಬಾ; ಈಗ ಹೇಳಿದರೆ ತಿರುಗಿ ಮರವೆಯಾ ದೀತು’ — ಎಂದು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿಸಿದನು.

ಇನ್ನೊಂದು ದಿನ ಓರ್ವ ಯುವಕನು ತನ್ನ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಗೆಳೆಯನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಅವರ ದರುಶನಕ್ಕೆ ಬಂದನು. ಆ ಯುವಕನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಯಾವಾಗಲೂ ಬರುವವನು. ಸಾಧುವಿಗೆ ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಅವನಲ್ಲಿ ಒಂದುರೀತಿಯ ಪ್ರೇಮ ಉತ್ಪನ್ನವಾಗುವುದರಲ್ಲಿತ್ತು. ಅದುದರಿಂದ ಈ ಹೊಸ ಗೆಳೆಯನನ್ನು ಅವನು ಕರತಂದುದು ನೋಡಿ — “ಎನು, ಒಬ್ಬ ನವೀನ ಮಿತ್ರರನ್ನು ಕರತಂದಿರುವೆ! ಇವನಾರು? ಒಳ್ಳೆಯದನ್ನು ಮಾಡಿದೆ ನಿಮ್ಮಂತಹ ತರುಣರಿಂದ ಧರ್ಮ ಜಾಗೃತಿಯಾಗಬೇಕು” — ಎಂದನು ಆಗ ಯುವಕನು — ‘ಇವನು, ನನ್ನ ಸಹಪಾಠಿ. ಇವನನ್ನು ಆಗ್ರಹದಿಂದ ನಿಮ್ಮ ಬಳಿಗೆ ಕರತಂದೆ. ಅವನಿಗೆ ಧರ್ಮದ ಮೇಲೆ ಶ್ರದ್ಧೆ ಬಹಳ’ — ಹೀಗೆಂದು ಹೇಳಿ ತಾನು ಅವರಿಗೆ ನಮಸ್ಕರಿಸಿದನು. ಅವನ ಜತೆಗಾರನು ತನ್ನ ಗೆಳೆಯನನ್ನು ಅನುಕರಿಸಿ ಸದಾನಂದಗೆ ನಮಸ್ಕರಿಸಿದನು. ಸಾಧುವು ಅವನನ್ನು ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಆದರಿಸಿ, ಅವನ ಕೈಯನ್ನು ಹಿಡಿದು, ‘ಕುಳಿತುಕೋ’ ಎಂದು ಉಪಚರಿಸಿದನು ಹಾಗೆ ಕೈ ಹಿಡಿಯಲು, ಯುವಕನು ಅವರ ಹಿಡಿತದಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಯತ್ನಿಸಿ

ದನು. ಆದರೆ ಹಾಗೆ ಮಾಡುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲವೆಂದು ತಿರುಗಿ ಕೈನೀಡಿ, ಅವರ ಅಪ್ಪಣೆಯಂತೆ, ಅಲ್ಲೇ ಕುಳಿತನು. ಸದಾನಂದನು ಈ ನವೀನ ಶಿಷ್ಯನ ಮುಖವನ್ನೇ ನೋಡತೊಡಗಿದನು. ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯ ಹಾಗೆ ಶಾಂತನಾಗಿದ್ದು, ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಇನ್ನಾರೂ ಇಲ್ಲದುದನ್ನು ಕಂಡು, ಅವನನ್ನು ಕರೆತಂದ ಪರಿಚಿತ ಶಿಷ್ಯನನ್ನು ಕುರಿತು 'ನೀನವನನ್ನು ಕರೆತಂದುದು ಒಳಿತಾಯಿತು ಆದರೆ ಇನ್ನುಮುಂದೆ ಕರತರುವುದಾದರೆ ಇವನಿಗೆ ಸೀರೆಯನ್ನು ಡಿಸಿ ಕರೆದು ತಾ. ಎಷ್ಟೆಂದರೂ, 'ಪ್ರಿಯರಿಗೆ ಪುರುಷವೇಷವು ಚಂದ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ'—ಎಂದನು. ಸರಿ! ಅಲ್ಲಿಂದ ಅವರಿಬ್ಬರು ಪಲಾಯನ!

ಇನ್ನು ಅವನಲ್ಲಿಗೆ ಬರುವವರಲ್ಲಿ ನೂರಕ್ಕೆ ತೊಂಭತ್ತೊಂಭತ್ತು ಮಂದಿ—'ನನಗೆ ಒಂದು ಗಂಡುಶಿಶು ಬೇಕು. ಅನುಗ್ರಹಮಾಡಿರಿ' 'ನಾನು ಬಡತನದಿಂದ ನರಳುತ್ತಿರುವೆ; ನನಗೆ ವರುಷಕ್ಕೆ ೨೦೦೦ ವರಮಾನ ವಾದರೂ ಸಿಗಲಿ.' 'ನಿಮ್ಮ ಅನುಗ್ರಹದಿಂದ ನನಗೆ ಅಬಕಾರಿ ಇಲಾಖೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ನೌಕರಿ ಸಿಗಬೇಕು, ಆಶೀರ್ವಾದಿಸಿರಿ. ನೀವು ಅನುಗ್ರಹವಿಟ್ಟರೆ ಖಂಡಿತ ನನ್ನ ಮನೋರಥ ನೆರವೇರುವುದು' 'ನನ್ನ ದಾವೆಯಲ್ಲಿ ನನಗೇ ಗುಣವಾಗಬೇಕು' 'ಗೋವಾ ಸೋಡ್ಡಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಥಮ ಬಹುಮಾನ ನನಗೇ ಸಿಗುವಂತೆ ತಮ್ಮ ಪ್ರಸಾದ ಕರುಣಿಸಿರಿ'—ಎಂದು ಬೇಡುವವರು ಇನ್ನು

ರೋಗರುಜಿಗಳಿಂದ ಮುಕ್ತರಾಗಲು ಬೇಡಲು ಬರುವವರು ಒಬ್ಬಿಬ್ಬರಲ್ಲ ಇವರಿಗೆ ಸಾಧುವು: 'ನೀವು ಹಣ ಕೇಳುವಿರಿ. ದೇವರಿಗೆ ನಿಮ್ಮ ಹಣವು ಮಂಣಿಗೆ ಸನಾನ' — ಎನ್ನುವನು ಸ್ವಲ್ಪ ಬೇಸರವಾದರೆ, ಇಲ್ಲವೆ ಇಂಥ ಶಿಷ್ಯರ ಸತ್ಯಾಗ್ರಹ ಬಲವಾದರೆ—'ನಿಮ್ಮ ಕರ್ಮಫಲದಂತಾಗಲಿ.' ಎನ್ನುವನು. ಒಟ್ಟಾರೆ 'ಆಗಲಿ' ಎಂಬ ಶಬ್ದ ಅವರ ಬಾಯಿಯಿಂದ ಬಂದಿತೆಂದರೆ ತಮ್ಮ ಕೆಲಸವಾಯಿತೆಂದೇ ಶಿಷ್ಯರ ನಂಬಿಕೆ. ಕೆಲವರಿಗೆ ಹಾಗಾದುದೂ ಉಂಟು. ಆದರೆ ಅದು ಸಾಧುಗಳ ಆಶೀರ್ವಾದದಿಂದಲ್ಲ. ಆಗುವಂತಾದುದು. ಹಾಗೆಲ್ಲಾದರೂ ಇಚ್ಛೆ ಕೈಗೂಡಿದರೆ ಅವರಲ್ಲಿಗೆ ತಿರುಗಿ ಹೋಗುವಾಗ, ಮಕ್ಕಳಾದರೆ ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳನ್ನೂ, ಹಣಲಾಭವಾದರೆ ಹಣ್ಣುಕಾಯಿಯನ್ನೂ ಒಯ್ಯುವವರು ಭಗ್ನಮನೋರಥರಾದೆವರು — 'ಕೇವಲ ಸ್ವಾರ್ಥದ ಸನ್ಯಾಸಿ'ಯೆಂದು ಅವನನ್ನು ಬಯ್ಯುವರು ಆದರೆ ತಿರುಗಿ ಎಲ್ಲಾದರೂ ಆಪತ್ತೊಂದು ಬಂದರೆ, ತಿರುಗಿ ಅವನ ಬಳಿಗೋಡಿ ಅವೇ ಭಿಕ್ಷೆಗಳನ್ನು ಕೇಳುವರು. ಅವರ ಮನೋವೃತ್ತಿಯು 'ಪ್ರತಿಬಾರಿಯ ಸೋಡ್ಡಿಯ ಟಕೇಟನ್ನು ಪಡೆದು ಹಣ ಕಳೆದುಕೊಂಡರೂ, ಮುಂದಿನ ಬಾರಿ ನಮಗೇ ಸಿಗುವುದೆಂಬ ದೃಢ ನಿಶ್ಚಯವುಳ್ಳ ಜಾಜುಗಾರರಂತಿತ್ತು.

ಹೇಗೂ ಇರಲಿ, ಸಾಧುಗಳ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಸುಳಿ ದಾಡುವವರ ಜನಸಂಖ್ಯೆಗೆ ಮಿತಿಯಿಲ್ಲ. ಮನಬಂ

ದಂತೆ ವರ್ತಿಸುವವರಾದರೂ ಅವರ ದರ್ಶನಕ್ಕೆ ಬರುವುದನ್ನು ಬಿಡರು. ಅವರು ಹೇಳಿದಂತೆ ಮಾತ್ರ ಮಾಡರು.

ಅವರ ಕೆಲವು ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು ತೀರ ವಿಚಾರಶೀಲ ವಾಗವೆ.

‘ಸಂಸಾರಸುಖಗಳನ್ನು ಬಿಡದೆ, ದೇವರನ್ನು ಏಕೆ ಹೊಂದಬಾರದು?’

‘ನನ್ನ ಪತ್ನಿಯು ತೀರ ಕಾಮುಕಳು ಅವಳ ಪ್ರೇಮದ ಸಲುವಾಗಿ ನಾನು ಅವಳೊಡನೆ ವಿಷಯಪ್ರವೃತ್ತಿ ನಾಗದೆ ಮಾರ್ಗವಿಲ್ಲ. ಅವಳಿಗೆ ಅಸಂತೋಷವಡಿಸದೆ ನನ್ನ ಬ್ರಹ್ಮಚರ್ಯ ರಕ್ಷಣೆಯ ಮಾರ್ಗವಿಲ್ಲವೇ?’
 ‘ನನಗೆ ನನ್ನ ಅಂಗದ ಕೆಲಸ, ಜಮೀನಿನ ವಿಚಾರಣೆ, ಮನೆವ್ಯವಹಾರ, ಇವುಗಳ ದೆಸೆಯಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಅವಕಾಶವಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಇಷ್ಟು ಉಂಡು ಮಲಗಿದರೆ ಸಾಕೆಂದು ತೋರುವುದು. ಹೀಗಾಗಿ ನೀವೆನ್ನುವ ದೇವರ ಸ್ಮರಣೆಗೆ ನಾಲ್ಕೇ ನಾಲ್ಕು ನಿಮಿಷಗಳ ವಿರಾಮವಿಲ್ಲ; ಇಂಥ ನನಗೆ ಮುಕ್ತಿಸಿಗುವ ಮಾರ್ಗ ಇಲ್ಲವೇ? ಅದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದರೆ ಎಷ್ಟೋ ಹಣ ವ್ಯಯಿಸಿ, ಎಂಥ ಸಮಾರಾಧನೆಗಳನ್ನೂ ಮಾಡಿಸುವೆ.’

‘ನನ್ನಿಂದ ಶರೀರದ ಕಷ್ಟ ಇಷ್ಟಿಷ್ಟು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವಂ ತಿಲ್ಲ. ಉಟಉಡುಗೆಗಳಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಮೃದಣಿದರೆ ನಾನು ಸತ್ತೆನೆಂದೇ ತಿಳಿಯಿರಿ. ಇಂಥ ನನಗೆ, ಯಾವ ರೀತಿಯ, ಶ್ರಮವಿಲ್ಲದ ದೇವತಾರ್ಚನೆಯ ಮಾರ್ಗವನ್ನು

ಹೇಳುವಿರಿ. ಆದರೆ ಪೂಜೆಮಾಡುತ್ತ ಖನಿಮಿಷಗಳ ತನಕ ಸುಮ್ಮನಿರುವುದೆಂದರೆ ನನ್ನ ಪ್ರಕೃತಿಗೇ ವಿರುದ್ಧ.'

ಈ ರೀತಿಯ ಹಲವು ಬಗೆಯ ಆರ್ತಿಗಳು ಅವರಲ್ಲಿಗೆ ಬರುವರು. ಇವರಿಗೆಂಥ ಸಮಾಧಾನವನ್ನು ಹೇಳಬೇಕು? ನೀವೇ ಊಹಿಸಿರಿ. ಇನ್ನು ಅವರಲ್ಲಿ ಅತಿ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಬರುವವರಾದರೂ ಅವರನ್ನು ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಕೇಳಿ ಹಾಗೇ ಹೊರಟುಹೋಗುವರು ದಿನಸಿತ್ಯಬರುವರು; ದಿನಸಿತ್ಯ ಹೊರಟುಹೋಗುವರು; ಹೇಳಿದಂತೆ ಎನೊಂದು ಜಪಸಾಧನೆಗಳನ್ನು ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ ಹದಿನೈದು ದಿವಸಗಳು ಕಳೆಯುವುದರೊಳಗಾಗಿ, 'ಅವರ ಉಪದೇಶದಿಂದ ಇನ್ನೂ ದೈವತ್ವದ ಗುರುತು ಕಾಣಸಿಗದು.' ಎಂದು ಹತಾಶರಾಗಿ ಸಾಧನೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬಿಡುವರು.

ಒಟ್ಟಾರೆ ಸಾಧುಮಹಾಶಯನಿಗೆ ಬೇಕಾದುದು ಜನನೇಶ್ವರ. ಈಗ-ವಿದ್ಯಾವಂತರು, ಅವಿದ್ಯಾವಂತರು, ನೈವೇದ್ಯಾವಂತರು, ಸ್ತ್ರೀಯರು, ಪುರುಷರು, ಬಾಲರು, ಬಾಲಕಿಯರು ಅವನು ಹೋದಲ್ಲಿಗೆ ಬರುವರು. ಇಷ್ಟಾದರೆ ಅವನ ಕೆಲಸವಾಯಿತು. ಇನ್ನು ತನ್ನ ಗೆಳೆಯರನ್ನು ಕರೆಯಿಸಲು ತೊಂದರೆಯಿಲ್ಲ. ಅವರಿಗೂ ಈ ನಾಗರಿಕರಿಗೂ ವರಿಜೆಯಮಾಡಿಕೊಟ್ಟೆನಂದರೆ ಅವನ ಕೆಲಸ ಮುಗಿಯಿತು. ಅದಕ್ಕೆ ನಗರವೇ ತಕ್ಕ ಸ್ಥಳವೆಂದು, ಅವನ ಸವಾರಿಯು ಮೈಸೂರನ್ನು ಠಾಣೆಯಾಗಿ

ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು, ಅಲ್ಲಿ ಸಮನಾಗಿ ಆರು ತಿಂಗಳ ಕಾಲ ನಿವಾಸ ಬೆಳೆಯಿಸಿತು. ಅಷ್ಟು ದೀರ್ಘಕಾಲ ಅವನು ಯಾವ ಊರಿನಲ್ಲೂ ನೆಲೆಸಿದವನಲ್ಲ. ಹೆಚ್ಚೆಂದರೆ ಒಂದು ತಿಂಗಳು. ಆದರೆ ಆರು ತಿಂಗಳು ಒಂದೇ ಸವನ ಮೈಸೂರಲ್ಲಿ ನೆಲೆಸಲು, ಜನರ ಬರುವಿಕೆಯು ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತಾಬಂದಿತು. ಬಂದಾಗ, ದಿನಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದವರ ಸಂಖ್ಯೆಯು ೪೦೦-೫೦೦ಕ್ಕೆ ಕಡಿಮೆಯಿರುತ್ತಿದ್ದರಲ್ಲ. ಚಾಮುಂಡಿ ಬೆಟ್ಟದ ಬುಡದಲ್ಲಿನ ಒಂದು ಮಂಟಪದಲ್ಲಿ ಅವನ ಶಾಣೆಯಿತ್ತು. ಆ ದಾರಿಯಾಗಿ ಬೆಟ್ಟದ ಮೇಲಿಂದ ಚಾಮುಂಡಿ ಗುಡಿಗೆ ಹೋಗುವವರ ಸಂಖ್ಯೆಗಿಂತ ಈ ಶಿಷ್ಯಕೋಟೆಯ ಸಂಖ್ಯೆ ಅಧಿಕವಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಮೂರನೇ ತಿಂಗಳು ಕಳೆಯಲು ದಿನಕ್ಕೆ ನೂರು ಮಂದಿ ಸಹ ಬರುವುದು ನಿಂತಿತು. ಆರು ತಿಂಗಳ ಅವಧಿಗೆ ಸಂಖ್ಯೆಯು ೩೦, ೪೦ಕ್ಕೆ ಬಂದಿತು. ಅವರಲ್ಲಿ ಹಲವರು ಚಾಮುಂಡಿ ಬೆಟ್ಟದ ಬುಡಕ್ಕೆ ನಿತ್ಯ 'ವಾಕಿಂಗಿಗ್' ಬರುವವರು. ಈಗಲಾದರೂ ಬರುವರು. ಸಾಧುವಿನ ಮೋರೆ ನೋಡಿಕೊಂಡು, ಅಲ್ಲೇ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಬೆಳೆದಿದ್ದ ಮಾವಿನ ತೋಪಿನಲ್ಲಿ 'ಇಸ್ಪೀಟು' ಪಾರಾಯಣ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಸಂಜೆಯಾಗಲು ಮನೆಗೆ ಹೋಗುವರು. ಸಂಜೆ ಮರಳುವಾಗ— ನೆನಪಾದರೆ— ಅವನನ್ನು ಕಾಣುವುದು, ಇಲ್ಲವಾದರೆ ಸೀದಾ ನಗರಕ್ಕೆ. ಅದೆಲ್ಲ ಸಿನೆಮಾ ಪ್ರಾರಂಭದ ಮೇಲೆ ಹೊಂದಿತ್ತು.

ಇದರಿಂದ ಸಾಧುಮಹಾಶಯನು ವಿಚಾರಮಾಡುವ ಪ್ರಸಂಗಬಂದಿತು 'ಮಂದಿ ಬರುವುದು ನಿಂತ ಬಳಿಕ, ತಮ್ಮವರು ಬಂದು ಉಪಯೋಗವೇನು?'—ಎಂದು ಹೀಗೆ ಮಂದಿ ಬರುವುದು ನಿಂತಿತೆಂದು ಅಲ್ಲಿಂದ ರಾಣಿ ಕಿತ್ತು ಇನ್ನೊಂದು ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಹೋದರ ಸಾಕಷ್ಟು ವರಿಚಯವಾಗದೆ ನಂತರ ವಿಚಾರಣಾ ಸಮಿತಿಯ ಮುಂದೆ ಸಾಕ್ಷಿಗಳು ಬೇಕಷ್ಟು ಸಿಗಲಾರವು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಅಲ್ಲಿಯೇ ನಿಲ್ಲುವ ನಿಶ್ಚಯಮಾಡಿದನು. ತಿರುಗಿ ಜನರನ್ನು ಕೂಡಿಸಲು—ಅಂದಿಗೆ ಒಂದು ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ ರಾಮನವಮಿ ಬರುವುದಿತ್ತು. ಆ ಸಮಯದೂ ವತ್ತು ಭಗವದ್ಭಕ್ತರಿಗೆ ಹದಿನೈದು ದಿನಗಳ ತನಕ ಸಂತರ್ಪಣೆಯು ನಡೆಯುವುದೆಂದೂ, ಆ ಸಮಯ ಹಿಮಾಲಯದಿಂದ ಬಹಳ ಮಂದಿ ತಮ್ಮ ಶಿಷ್ಯರೂ, ಹಲವು ಸಾಧುಸಂತರೂ ಬರುವರೆಂದೂ, ಸುದ್ದಿ ಹೊರಡಿಸಿದನು ಇದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾಗುವ ಹಣಕ್ಕೆ ಸಾಧುಗಳಾದವರಿಗೆ ಕೊರತೆಯಿಲ್ಲ. ಸಾಧುಗಳಿಗೆ ದಾನಮಾಡಿ ಕೀರ್ತಿಹೆಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಬಡಿದಾಡುವವರು ಬಹಳ ಮಂದಿ ಇರುವರು. ತಮ್ಮ ನೆರಮನೆಯಲ್ಲಿ, ಒಂದು ಬಡಮನೆತನವು ಉಪವಾಸದಿಂದ ಸಾಯುತ್ತಿದೆ ಎಂದಾಗ ಒಂದೇ ಒಂದು ಕಾಸನ್ನು ದಾನಮಾಡಲಾರರಾದರೂ, 'ನಿಮ್ಮ ಕೀರ್ತಿ ಹೆಚ್ಚುವುದು. ನಿಮ್ಮ ಸುದ್ದಿ ವತ್ರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾಗುವುದು. ನಿಮ್ಮ ಸ್ವರೂಪ ಛಾವೆಯಾಗುವುದು'—ಎಂದರೆ ಸಾವಿರಾರು ರೂಪಾಯಿ

ಗಳನ್ನು ವ್ಯಯಿಸುವುದುಂಟು. ಅವರು ವ್ಯಯಿಸುವ ದೇತಕ್ಕುಂದು ಅವರಿಗೇ ತಿಳಿಯದು. ಯಾರೋ ಮಹಾ ನುಭಾವರು ಕೇಳಿದರು; ಅವರು ಕೊಟ್ಟರು. ಆದ ರಿಂದ 'ಕೀರ್ತಿ ಬರುವುದು' ಖಂಡಿತ. ಒಂದು ದಿನ ಒಬ್ಬ ಸಾಹುಕಾರರ ಮೋಟಾರು ಟಾಯರು ಚಾ ಮುಂಡಿ ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ಹಾಳಾಗಲು ಅವರ ಡ್ರೈವರನು ಆದನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸುವ ತನಕ ಸಾಧುವಿನ ದರುಶನ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬರುವಾ ಎಂದು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋ ದರು ಮಾತಮಾತನಾಡುತ್ತ ಸಮಾರಾಧನೆಯ ಸೂಚನೆಯನ್ನು ಸಾಧುವು ಹೊರಗೆಡವಿದನು. ಕೂಡಲೆ ನಮ್ಮ ಧರ್ಮಪ್ರಕಾಶ ಚನ್ನವನವರು — 'ಆದಕ್ಕೇನು, ನಾನೊಬ್ಬನೇ ಅಷ್ಟಮಾಡಿಸುವ' — ಅಂದರು.

ಸಾಧು :— ಆದರೆ ತುಂಬಾ ಹಣಬೇಕಾಗಬ ಹುದು. ೧೫ ದಿನಗಳ ತನಕ ಧಾರ್ಮಿಕವಿಚಾರಗಳ ಕಾಲಕ್ಷೇಪ ನಡೆಯಬೇಕು. ದಿನಕ್ಕರಡು ಬಾರಿ ೫,೦೦೦ ಮಂದಿಗಾದರೂ ಸಂತರ್ಪಣೆ ನಡೆಯುವುದು. ಅಲ್ಲದೆ ಜಾತಿವಾರು ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಆದರೂ, ಬಹಳ ಕೀರ್ತಿಕಾರಕ ವಿಷಯ.

ಧ. ಚನ್ನವ್ವ :— ಅಷ್ಟಕ್ಕೇನು ಯೋಚನೆ ಸ್ವಾಮಿ. ನಾಳೆ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ೧೫ ದಿನಕ್ಕೆ ೧೫೦೦೦ದ ಚೆಕ್ ಬರಾ ಯಿಸಿ ಕಳುಹಿಸುವೆ. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಸಾಧುಸಜ್ಜನರ ಸೇವೆಗಾಗಿ ನಮ್ಮ ಸರ್ವಸ್ವವಿರುವುದು.

ಸರಿ, ಎಲ್ಲ ನಿಶ್ಚಯವಾಯಿತು. ರಾಮನವಮಿ
ಯಿಂದ ಹಿಡಿದು ೧೫ ದಿನಗಳ ತನಕ ಎಲ್ಲ ಜಾತಿಯವ
ರಿಗೆ ಸಂತರ್ಪಣೆ ಬರಗಾಲದ ಮಂದಿಯನ್ನು ಭೋಜ
ನಕ್ಕೆ ಕರೆದಂತೆ! ಅಂತು ಅಂದಿಗೆ—ಗದ್ದನು, ನಮ್ಮ ಶಿವ
ರಾಯ!

ಪ್ರಕರಣ ೯.

ಬಂ ದ ಮು ಹೂ ತ ಫ .

ರಾಮನವಮಿ ಬಂತೇ ಬಂತು. ಚಾಮುಂಡಿ
ಬೆಟ್ಟದ ಬುಡದಲ್ಲಿ ಜನಸಂವಣಿಯೇ ಸಂದಣಿ. ಮೂರು
ನಾಲ್ಕು ನಾವಿರ ಜನರು ೧೫ ದಿನಗಳ ವರೆಗೆ ಆ ಪ್ರದೇ
ಶವನ್ನು ಬಿಡುವ ಯೋಚನೆಯಲ್ಲೇ ಇಲ್ಲ. ಇನ್ನು
ಕೇವಲ ಭೋಜನಕಾರ್ಯಕ್ರಮವನ್ನು ಪೂರೈಸುವ
ದರಮಟ್ಟಿಗೆ ಅದರ ಇಮ್ಮಡಿಗಿಂತ ಅಧಿಕವಾಗಿ ಜನರು
ನಗರ ಮತ್ತು ಸುತ್ತಲಿನ ಹಳ್ಳಿಗಳಿಂದ ಬರುತ್ತಿದ್ದರು.
ಪಾಪ, ಅವರಿಗೆ ಗೃಹತಾಪತ್ರಯಗಳಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಅವರೂ
ಅಲ್ಲಿ ಕಾಯಂ ಠಾಣೆಹೊಡೆಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಊಟದ
ಮಂದಿಯೇ ಇಷ್ಟಾದರೆ, ಬಂದು ಹೋಗುವ ಪ್ರೇಕ್ಷಕ
ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಮಿತಿಯಿಲ್ಲ! ಬೆಳಗಿನಿಂದ ಸಂಜೆಯ ವರೆಗೆ,
ಸಂಜೆಯಿಂದ ಬೆಳಗಿನ ವರೆಗೆ—ಮೋಟಾರು, ಗಾಡಿ,
ಕಾಲುಗಳೆಂದು—ಜನರು ಬರುತ್ತಲೇ ಇರುವರು,
ಹೋಗುತ್ತಲೇ ಇರುವರು ಮೊದಲಿನ ವರ್ಗದವ
ರಿಗೆ ಊಟವೊಂದು ಗಟ್ಟಿಯಾದ ಉದ್ದೇಶವಿದೆ; ಉಳಿ

ದವರಿಗೇನು ಕೆಲಸವೆಂದು ನೀವು ಕೇಳಬಹುದು. ಉಳಿ ದವರಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನವರು ತಮಾಷೆ ನೋಡಲು ಬಂದವರು; ಇನ್ನುಳಿದವರು ಬೇರೆಯವರು ಬಂದುದೇಕೆಂದು ತಿಳಿಯಲು ಬಂದವರು. ಇಂಥ ಜನಸ್ತೋಮದ ಸತ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಧರ್ಮಪ್ರಕಾಶಕರು ಹಣ ಕಡಿಮೆಬಿದ್ದರೂ ಪೂರೈಸಲು ಹಿಂಜರಿಯುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಬಂದವರಲ್ಲಿ ಸಾಧುವನ್ನು ಕಂಡು ಕೈತೋರಿಸುವುದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಇವರ ಜರತಾರಿ ಧೋತರ ಮುಂಡಾಸುಗಳನ್ನು ತೋರಿಸುವವರೇ ಅಧಿಕ. ಹದಿನೈದು ದಿನಗಳ ಅವಧಿಯ ತನಕ ಧರ್ಮಪ್ರಕಾಶ ಚನ್ನವನವರು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಧರ್ಮರಾಯರೆನಿಸಿಕೊಂಡರು. ಇನ್ನು ಸಾಧುಗಳು ಕುಳಿತ ಉನ್ನತ ದಿನ್ನೆಯ ಮುಂದೆ, ಬಂದವರು ಸಾಷ್ಟಾಂಗವೆರಗಿ ಹೊತ್ತುಕೊಂಡುಹೋದ ಮಣ್ಣಿನ ದೆಸೆಯಿಂದ, ಅಲ್ಲೊಬ್ಬರು ಮುಣುಗುವಷ್ಟು ಆಳದ ಕುಣಿಯೇ ಉಂಟಾಗಿತ್ತು. ಈ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಅವರ ಮುಂದೆ ಬಂದುಬಿದ್ದ ಹಣ್ಣುಕಾಯಿ, ಹೂವು, ಕಾಣಿಕೆಗಳ ರಾಶಿಯೇ ರಾಶಿ! ಅದರ ಹೀಗೆ ಅದೆಷ್ಟು ಉನ್ನತವಾದ ರಾಶಿಬಿದ್ದರೂ, ಅದು ಮರುಕ್ಷಣದಲ್ಲಿಯೇ ಅಲ್ಲಿನ ಸ್ವಯಂಸೇವಕರ ಕರದಲ್ಲಿ ಸಿಲುಕಿ ಮಾಯವಾಗುತ್ತಿತ್ತು.

ಸ್ವಯಂಸೇವಕರನ್ನುವಾಗ ನನಸಿಗೆ ಬಂತು— ತಮ್ಮ ಸೇವೆ ತಾನೇ ಮಾಡಿಕೊಂಬವರೆಲ್ಲಾ ಸ್ವಯಂಸೇವಕರೆಂಬುದು ಯಥಾರ್ಥವಾದ ಟೀಕೆ. ಈ ಸತ್ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ಶಿಸ್ತನ್ನಿರಿಸುವ ಸಲುವಾಗಿ ಖಾಕಿ ವೇಷ ಧರಿ

ಸಿದ ಮುಂಡಾಸಿನ ಮುಂದಿರುವ ದಳವೇ ಐನೂರಕ್ಕು ಮಿಕ್ಕಿತ್ತು. ಸನ್ಯಾಸಿಗಳ ಶಾಣೆಯ ಮಗ್ಗುಲಲ್ಲೇ ಇವರ ತಿಬರ. ಡೇರಾ, ಚಪ್ಪರ, ಗುಲ್ಲು, ಗದ್ದಲಗಳೇ ಗದ್ದಲಗಳು! ಇವರೆಲ್ಲ ಸಮರೂಪ (Uniform) ಧರಿಸಿದ ಸಿಪಾಯಿಯರೆಂದು ಲೆಕ್ಕ. ಆದರೆ ಸಮರೂಪಕ್ಕಿಂತ ಅವರವರ ಮೆಚ್ಚಿಕೆಯಂತೆ, ಅಚ್ಚುಮೆಚ್ಚಿನ ಬಣ್ಣಬಿರುಸುಗಳನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡವರೇ ಅವರಲ್ಲಿ ಅಧಿಕ. ನಿತ್ಯ, ಧರ್ಮಪ್ರಕಾಶರು ಮೋಟಾರಿನಲ್ಲಿ ಬರಲು, ಇವರಲ್ಲಿ ಅರವತ್ತೆಷ್ಟು ಮಂದಿ ಸೇರಿ ಮೊಣ್ಣೆ ಕಮಾನುಮಾಡಿ 'ಗಾರ್ಡ್ ಆಫ್ ನಾನರ್' ಕೊಡುವರು. ಅಂದರೆ ಉಳಿದವರಿಗೆ ಬೇರೆ ತಾಪತ್ರಯ ಬಹಳ ಊಟ, ಉಪಹಾರಗಳ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅವರ ಹಾಜರಿ ಎಂದೂ ತಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲ ಶಾಲಾ ಕಾಲೇಜಿನ ಹುಡುಗರನ್ನು ಉತ್ತಮ ಪ್ರಜೆಗಳನ್ನಾಗಿಸುವುದಲು ಇವರನ್ನು ಈ ರೀತಿ ಶಿಸ್ತಿನಲ್ಲಿ ಈಜಾಡಿಸುವಂತೆ. ಅಂತು ಚಾಮುಂಡಿ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಇರುವ ಮಂದಿ, ಬರುವ ಮಂದಿ, ಈ ಶಿಸ್ತಿನ ಸಿಪಾಯಿಗಳೆಂದು ಆರೇಳು ಸಾವಿರದ ಮೇಲಿನ ಲೆಕ್ಕ.

ಸಾಧು ಸದಾನಂದರಿಗೆ ಈ ಅವಾಂತರ ಏಕ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡೆ ಎಂಬಷ್ಟಾಯಿತು. ಊಟಕ್ಕಿದ್ದ ಕಾಲಂಶ ಮಂದಿ ಭಜನೆಗಿಲ್ಲ. ಭಜನೆಗಿದ್ದವರಲ್ಲಿ ನೂರಕ್ಕುಬ್ಬನಲ್ಲಿ ಭಕ್ತಿಯಿಲ್ಲ. ಇಂಥ ಶಿಷ್ಯಸಾಗರದ ನಡುವೆ ಅವರು ತಮ್ಮ ದೇವಬಂಧುಗಳನ್ನು ಸ್ವಾಗತಮಾಡಿ ಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿದೆ.

ಪ್ರಥಮ ದಿನ ಮಧ್ಯರಾತ್ರಿಗೆ ಹಿಮಾಲಯದಿಂದ ಸಾಧು ಸದಾನಂದನ ತಿಷ್ಠವರ್ಗದವರೂ ಗೆಳೆಯರೂ ಬರುವರೆಂದು ನವಂತಿಯಾಯಿತು ಸರಿ, ಮತ್ತೀನು— ದೇವಾಲಯದಿಂದ ಸಯ್ಯಾಜಿ ರಸ್ತೆಮೇಲೆ ರೈಲ್ವೆ ನಿಲ್ದಾಣದ ತನಕ ಜನರ ಗದ್ದಲವೇ ಗದ್ದಲ. ಬರುವವರು ಯಾವುದರ ಮೇಲೆ ಬರುವರೆಂಬುದನ್ನು ಸಾಧುವು ಬಾಯಿಬಿಟ್ಟು ತಿಳಿಸದ ಕಾರಣ, ಜನರು, ಅವರು ಸ್ವೇಶಲ್ ಟ್ರೈನಿನಲ್ಲಿ ಬರುವರು ಎಂದು, ತಿಳಿದಿದ್ದರು. ಇತ್ತ ವೇರಿದ ಜನರಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾ ಜಾತಿ ಮತದವರೂ ನೆರೆದಿದ್ದರು ನಗರದ ಪೋಲಿಸು ವಡೆಯು ದಾರಿಯುದ್ದಕ್ಕೂ ನಿಂತಿತ್ತು. ಮಧ್ಯೆ, ಮಧ್ಯೆ ಬಡಲುಡಿಗೆ ಧರಿಸಿದವರನ್ನು ಬೆದರಿಸುವ ಸವಾರಿ ತಿಪಾಯಿಗಳು ಬೇರೆ.

ಈ ಗದ್ದಲದಲ್ಲಿ ನಡುವೆ ಒಂದು ಪಿಕಲಾಟ ಹೊರಟಿತು ಯಾರೋ ಅಂದರು—‘ಹಿಂದುಗಳು ಈ ರೀತಿ ಸಾಲಾಗಿ ನಿಂತುದನ್ನು ಕಂಡರೆ, ಅದು ಮುಸಲ್ಮಾನ ಜನರಿಗೆ ಅಸಮಾಧಾನವಾಗಿ ಇದರಿಂದ ಅನರ್ಥವಾಗಿ ಬಹುದು’—ಎಂದು. ಸರಿ, ಈ ಪಿಸುಮಾತು ಹೊರಟುದೇ ತಡ, ಅರ್ಥ ತಾಸಿನಲ್ಲಿ, ಹಿಂದುಮುಸಲ್ಮಾನರ ಕಲಹಕ್ಕಾಗಿ ಜನರಷ್ಟು ಸೇರಿರುವರೆಂದು ವಾರ್ತೆಯಾಯಿತು. ಪೋಲಿಸರು ಅದೇ ನಿಶ್ಚಯವೆಂದರು ಈ ಸಂದಣಿಯನ್ನು ಚದರಿಸದಿದ್ದರೆ ಜನರ ನೆಮ್ಮದಿಗೆ ಅಪಾಯವೆಂದು, ನಗರದ ಇನ್ಸ್ಪೆಕ್ಟರ ಜನರಲರು, ಅವರೂ

ಹಿಂದೂಗಳೇ, ಕೂಡಲೇ ನೋಟಸು ಹೊರಡಿಸಿ, ಸ್ವೇಶಲ್ ಮೋಟಾರಿನ ಮೇಲೆ ಚಾಮುಂಡಿ ಬೆಟ್ಟಕ್ಕೆ ಓಡಿಹೋಗಿ, ಸಾಧು ಸದಾನಂದನ ಮೇಲೆ ಅದನ್ನು ಜಾರಿಮಾಡಿದರು. “ಅಪ್ಪಣೆಯಿಲ್ಲದೆ ಹೀಗೆ ಮೆರವಣಿಗೆ ಕೂಡಿಸಿದ್ದು ಅಪರಾಧವಾಯಿತು ಇದರಿಂದ ಹಿಂದುಮುಸಲ್ಮಾನ ಕಲಹಕ್ಕೆ ಎಡೆಯಾಗುವುದು; ಇದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿರಿ” — ಎಂದು ನೋಟಸು! ಸಾಧುವು ತಬ್ಬಿಬ್ಬಾದನು. ಏಚಾರಮಾಡಿ ಅಂದನು—“ನಾನು ಯಾರೊಡನೆಯೂ ಮೆರವಣಿಗೆ ಮಾಡಿರಿ ಅನ್ನಲಿಲ್ಲ. ಅದರ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ನಮ್ಮವರಾಗಲಿ ನಾನಾಗಲಿ ಮಾಡಿಸಲಿಲ್ಲ” — ಎಂದರು ಇನ್ನೆಷ್ಟರನು ತಣ್ಣಗಾದ. ಹಾಗಾದರೆ ಅವನಿನ್ನಾರಮೇಲೆ ನೋಟಸು ಜಾರಿ ಮಾಡಬೇಕು? ಭಾರಿ ದಂಗೆ ನಿಲ್ಲಿಸಿದನೆಂಬ ಕೀರ್ತಿ ಅವನಿಗೆ ಸಿಗುವುದು, ತಪ್ಪಿದರೆ ಮುಂದೇನು ಗತಿ! ಅವನು ಕೂಡಲೆ ರೌದ್ರಾವೇಷದಿಂದ—“ನಿಮ್ಮ ಶಿಷ್ಯರು ಯಾರೋ ಈ ರಾತ್ರಿ ಬರುವರಂತೆ. ಅವರ ದೆಸೆಯಿಂದ ಈ ಜನಸಂದಣಿ ಸೇರಿದೆಯೆಂದು ಕೇಳಿದೆವು ಅದುದರಿಂದ ಈ ಅನರ್ಥದ ಜವಾಬುದಾರಿ ನಿಮ್ಮದು.”

ಸಾಧು:— ನಮ್ಮ ಶಿಷ್ಯರೂ ಗೆಲೆಯರೂ ಬರುವರೆಂದಾದ ಸುದ್ದಿ ನಿಜ. ಅವರು ಬಂದೂ ಆಗಿದೆ. ಮೇಲೆ ಈ ಜನರು ಹೀಗೇಕೆ ದಾರಿಯುದ್ದಕ್ಕೆ ನಿಂತಿರುವರೆಂದು ಅವರನ್ನೇ ಕೇಳಬೇಕಲ್ಲದೆ ನನ್ನನ್ನಲ್ಲ.

ಅಸ್ವರಲ್ಲಿಯೇ ಎರಡನೇ ಮೋಟಾರ ಬಂದಿಯೊಂದು ಬಂತು. ದಿ. ಸಿ., ಪೋ. ಕಮಿಷನರು ಇಬ್ಬರು ಖುದ್ದಾಗಿ ಬಂದಿದ್ದರು. ಅವರು ಬಂದವರೇ—“ಯಾರೋ ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿಗೆ ಬರುವರಂತೆ. ಅವರು ಈ ಪ್ರಾಂತದಲ್ಲಿರುವ ತನಕ ಯೋಗ್ಯನಡತೆಯಿಂದಿರುವರೆಂದು ಮುಜ್ಜಳಿಕೆ ಕೂಡ ಬೇಕು”—ಎಂದು ಪೋ. ಕಮಿಷನರ ಅಪ್ಪಣೆಯಾಯಿತು.

ಸಾಧು:—ಅವರು ಜೈಲಿನಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆಯಾಗಿ ಬಂದವರಲ್ಲ. ಅವರು ಹಿಮಾಲಯದಿಂದ ಬಂದಿರುವ ಸಾಧುಗಳು.

ಪೋ. ಕಮಿ.:—ನಮಗೆಲ್ಲಾ ತಿಳಿದಿದೆ: ಬದ ಮಾಷ್ ಜನರ ವಿಚಾರ. ಇಲ್ಲಿ ರಾಜಕೀಯ ಚಳವಳಿ ಎಬ್ಬಿಸಿ ಸರಕಾರವನ್ನು ತಲೆಕೆಳಗೆ ಮಾಡಲು ಬಂದಿರುವರು. ಅದು ಸಾಕು. ಅವರೆಲ್ಲಿರುವರು? ಅವರನ್ನು ನಮಗೆ ತೋರಿಸಿರಿ. ಅವರಿಗೆ ಸರಕಾರವು ವಾಗ್ಬಂಧನದ ಆಜ್ಞೆಯಿತ್ತಿರುವುದು!

ಸಾಧು:—ಅವರು ಯಾರು, ಏಕೆ ಬಂದಿರುವರು—ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಯುವ ಮೊದಲೇ ವಾಗ್ಬಂಧನದ ಆಜ್ಞೆಯೆಂದರೆ ಅರ್ಥವೇನು? ಅವರು ಕೇವಲ ಧರ್ಮ ಪ್ರಚಾರಕರು. ನಿಮ್ಮ ಕುತುಬ್ ಬಸವಪ್ಪನವರಂಥವರು ಧರ್ಮಪ್ರಚಾರಕ್ಕೆ ನಿಲ್ಲಲು ಅಡ್ಡಿಯಿಲ್ಲವಂತೆ, ಬಡ ಸಾಧು ಸಂತರು ತಮ್ಮ ಮಾತುಕಥೆ ನಡೆಯಿಸಲು ಬಂದರೆ ಮಾತ್ರ ವಾಗ್ಬಂಧನವೇ?

ಡಿ. ಸಿ.:— ಇಲ್ಲದ್ದನ್ನು ಮಾತನಾಡಬೇಡಿ. ನಿಮ್ಮ ಅತಿಥಿಗಳೆಲ್ಲರಿಗೂ ಹೇಳಿರಿ. ಅವರ ಮೇಲೆ ವಾಗ್ಬಂಧನದ ನೋಟಸನ್ನು ನಾವು ಕೊಡಲಿರುವೆವು.

ಸಾಧು: — ಏನೆಂದು?

ಡಿ. ಸಿ.:— ಅವರು ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಭಾಷಣಕೊಡ ಬಾರದೆಂದು.

ಸಾಧು:— ಅಂದರೆ ಅವರು ಸಾರ್ವಜನಿಕರೊಡನೆ ಮಾನತಾಳಬೇಕೆಂದೇ? 'ಸಾರ್ವಜನಿಕ'ರೆಂದರೆ ಯಾರು? 'ಭಾಷಣ'ವೆಂದರೇನು? ಅವರು ಉಟಉಡುಗೆ ಗಾಗಿ ಮಾತನಾಡುವ ಪ್ರಸಂಗವೂ ಸಹ ನಿಮ್ಮ ಹೊಸ ಕಾಯಿದೆಗೆ ಸೇರುವುದಿಲ್ಲವೇ?

ಪೋ. ಕಮಿ.:— ನಿಮ್ಮ ಅಧಿಕಪ್ರಸಂಗ ಸಾಕು ಅವರೆಲ್ಲರಿಗೂ?

ಸಾಧು:— ಅವರಿಗಲ್ಲೇ ನಿಮಗೆ ಸಿಗಲಾರರು. ಅವರು ಬೇಕೆಂದಿದ್ದರೆ ತಾಸರ್ಧತಾಸು ನೀವು ಕುಳಿತು ಬೇಕಾದೀತು

ಇಷ್ಟರಲ್ಲಿಯೇ ಒಬ್ಬ ಪೋಲಿಸು ಜವಾನನು ಪ್ರಾಣ ಹೋಗುವಷ್ಟು ವೇಗದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸ್ವಾಕಲಸ್ಕೇರಿ ಇವರಿಗೂ ಎದುರಿಗೆ ಬಂದು — "ಸ್ವಾಮಿ, ಭಯಂಕರ ದಂಗೆ ನಡೆದಿದೆ" — ಎಂದನು. ಉಳಿದ ವಿಚಾರವನ್ನೆಲ್ಲಾ, ಸಾಧು ಎನೆದುರಿಗೆ ನುಡಿಯಬಾರದೆಂದು ಕಿವಿಯಲ್ಲೇ ಪಿಸಿ ಪಿಸಿ ಊದಿದನು. ಇಬ್ಬರೂ ಗಾಬರಿಯಾದರು. "ಅರೇ ಅಲ್ಲಾ — ತಿರುಗಿ ಬೆಂಗಳೂರು ಗಲಭೆಯೇ?" — ಎಂದು

ಕೊಂಡು, ತಾವು ತಂದ ನೋಟಸನ್ನು ಸಾಧು ಸದಾನಂದನ ಮೇಲೆ ಜಾರಿಮಾಡಿ, 'ಕಾರ'ನ್ನೇರಿ ಹೋದರು.

ಅವರಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗುವುದರೊಳಗಾಗಿ ನಡೆದ ಭಯಂಕರ ಗಲಭೆಯನ್ನೇನು ಕೇಳುವಿರಿ! ಹಿಂದುಮುಸಲ್ಮಾನರ ಕಲಹವಾಗುವುದೆಂದು ಸುದ್ದಿ ಬೀಳುವುದರೊಳಗೇ, ಹಿಂದುಗಳಲ್ಲಿ ಅರ್ಧಕೃಧ್ವ ಮನೆಗೆ! ಉಳಿದವರು ಇದ್ದ ರಕ್ತವನ್ನು ಕೂಡಿಸಿಕೊಂಡು—“ಹೂಂ, ಆಗೋದು ಆಗಲಿ, ನೋಡೋಣ.—ನಮ್ಮ ಸಾಧುಗಳು ಬಂದರೆ ಈ ಜನರಿಗೆ ಇಷ್ಟು ಕೋಪವೇಕೋ ಅಂದರು.” ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಪೋಲಿಸು ಜವಾನನು ಜನರನ್ನು ಅಚೀಚೆ ಸಂಸುವಾಗ ಅಕಸ್ಮಿಕವಾಗಿ ಅವನ ಕರೇ ಮುಂಡಾಸವು ಮಗುಚಿಬಿತ್ತು. ಯಾರೋ ರಾಜದ್ರೋಹಿಗಳು ಅದನ್ನು ಕೆಡೆದರೆಂದು ಊಹಿಸಿ, “ಮಾರೋ!” ಎಂದು ರೇಗಿ ಅಣ್ಣೆ ಕೊಟ್ಟನು. ಕೂಡಲೇ ಪೋಲಿಸರ ಲಾಟಗಳು ಹೊರಬಿದ್ದವು. ಜನರೆಲ್ಲಾ ಕಲ್ಲಾಬಲ್ಲಿಯಾಗಿ ಗಲಭೆಯಿಂದ ಕಿರುಚತೊಡಗಿದರು. ಈ ಗೊಂದಲದಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಪೋಲಿಸು ನೌಕರರು ಆ ಜನಸಂದಣಿಯಲ್ಲಿ ಅತ್ತಿತ್ತ ಚಲಿಸಲಾರದೆ ಗಾಬರಿಯಾದರು. ಅವರ ಆರ್ತನಾದವನ್ನು ಕೇಳಿ, ಉಳಿದವರೊಬ್ಬರಿಬ್ಬರು “ಥಂ” ಮಾಡಿದರು. “ಥಂ” ಧ್ವನಿ ಹೊರಬಿದ್ದ ಐದು ನಿಮಿಷದಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿ ಒಂದೆರಡು ಹೆಣಗಳಲ್ಲದೆ ಉಳಿದ ಜೀವಜೈವಗಳೆಲ್ಲಾ ಪರಾರಿ! ಅಂತೂ, ಒಬ್ಬ ಪೋಲಿಸು ನೌಕರನು “ಥಂ” ಎಂದು ಮಾಡಿ ಮುಂದಾಗ

ಬಹುದೇನೋ' ಎಂದಿದ್ದ ಭಾರೀ ದಂಗೆಯನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿದ
ನು. ದಂಗೆ ನಿಂತ ಒಂದೆರಡು ಕ್ಷಣಗಳಲ್ಲಿ ಡಿ. ಸಿ. ಪೋ
ಲಿಸು ಕಮಿಷನರುಗಳ ಆಗಮನವಾಯಿತು. ತಮ್ಮ ಆಗ
ಮನದ ಭೀತಿಯೇ ದಂಗೆಯನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿತೆಂದು ಊಹಿಸಿ
ಆವರು ಹಿಗ್ಗಿದರು. ಇಷ್ಟಾಗುವಾಗ ರಾತ್ರ ಹದಿನೆರಡು
ತಾಸಾಗತ್ತು. ಅವರೆಲ್ಲ ತಂತಮ್ಮ ಮನೆಗಳನ್ನು ಸೇರಿದರು.
ಬೋಳುರಸ್ತೆಯನ್ನು ಬಲವಾದ ಕಾವಲು ಕಾಯುತ್ತಿತ್ತು.
ರಾತ್ರಿ ಊರವರೊಬ್ಬರಿಗಾದರೂ ನಿದ್ರೆ ಬರಬೇಕೇ?
ನಾದ ಗಲಭೆಯ ಕುರಿತು ನವವಾರ್ತ, ನವವಿಚಾರ
ಗಳನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಿ, ನವಟೀಕಟವೃಣಗಳನ್ನು ಹೂಡುವು
ದವರ ಕಲಸ

ಇತ್ತ ಚಾಮುಂಡಿ ಸಂತರ್ಪಣೆ ಜಪ್ಪರದಲ್ಲಿ ಹದಿ
ನೈದು ದಿನದ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಶಾಣೆ ಇಳಿಸಿದವರಲ್ಲಿ
ಮುಕ್ಕಾಲು ಮೂರು ಪೀಸ ಜನರು ಬೆಳಕು ಹರಿಯು
ವುದರೊಳಗೆ ಸ್ವರಾಜ್ಯವನ್ನು ಸೇರಿದ್ದರು. ಶಿಸ್ತನ್ನು
ಕಾಯಲು ಬಂದ ೫೦೦ ಹಸುರು ಮುಂಡಾಸುಗಳಲ್ಲಿ
ಕಲವೊಂದು ಯಜಮಾನರಲ್ಲದ ಮುಂಡಾಸುಗಳನ್ನು
ಬಿಟ್ಟು ಇನ್ನೇನೂ ಉಳಿದಿರಲಿಲ್ಲ. ಮುಂಜಾನೆ ಸಂಗ
ತಿಯೇನೆಂದು ಸಾಧುವು, ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿದ್ದವರನ್ನು
ಕರೆದು ಮಾತನಾಡಿಸಿದರೆ, ಅವರಿಗೆ ಪಲಾಯನದ ಗಡಿ
ಬಡಿಯಲ್ಲಿ ಉಸಿರೆತ್ತುವಷ್ಟು ವೇಳೆಯಿಲ್ಲ ಹೀಗಿರಲು
ಅವರೆಲ್ಲೆಯ ಪ್ರತ್ಯುತ್ಸರವೇಯಬೇಕು? ಸರಿ, ಸಾಧು
ವು, ತನ್ನ ದೇವಲೋಕದ ಗೆಳೆಯರನ್ನು ಮಾತ

ನಾಡಿಸುತ್ತಾ ಕುಳಿತನು. ಅವರಿಗೆ ಡಿ. ಸಿ.ಯವರು ಒಪ್ಪಿಸಿಹೋದ ನೋಟಸನ್ನು ಕೊಟ್ಟರು. ಪಾಪ, ಸೀದಾ ಪರಲೋಕದಿಂದ ಬಂದ ಪ್ರಾಣಿಗಳವು! ಈ ವಾಗ್ಬಂಧನದ ಅರ್ಥ ಅವರಿಗೆ ಹೇಗಾಗಬೇಕು? ಬೆಳಗಾಗುವ ತನಕ ಸಾಧುವು ತನ್ನ ಯಾವತ್ತು ಕಾರುಭಾರಗಳನ್ನು ಅವರ ಮುಂದೆ ಹೇಳಿದನು. ವರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಅವರ ಶರೀರದ ಉಷ್ಣತೆಯು ಸ್ವಲ್ಪ ಇಳಿಯಿತು. ಇತ್ತ-ವಾಗ್ಬಂಧನ, ದಂಗೆ! ಯಾವುದಕ್ಕೂ ತಲೆ ಬುಡ ಇಲ್ಲ. “ಬೆಳಗಾದರೆ ವರ್ತಮಾನಪತ್ರ ಸಿಗುವುದು. ಎಲ್ಲಾ ವಿಚಾರ ತಿಳಿದೀತು.”—ಎಂದು ಸಾಧುವನ್ನಲು ದೂರ್ವಾಸರು: “ವರ್ತಮಾನಪತ್ರ ಅಂದರೆ?” ಎಂದು, ಪ್ರಶ್ನೆಮಾಡಿದರು. “ಕಲಿಯುಗದ ನಾರದ”—ಎಂದು ವರ್ತಮಾನಪತ್ರವೇನೆಂದು ಬಣ್ಣಿಸಿ ಹೇಳಿದನು. ಸರಿ, ಒಂದು ತಾಸಿನಲ್ಲಿ ಎರಡು ಬಾಲಕರು—“ಘಂಟಾನಾದ, ಘಂಟಾನಾದ, ಹಿಂದುಮುಸಲ್ಮಾನ ಕಲಹ, ಪೋಲಿಸರ ಅದ್ಭುತಸಾಹಸ, ಸಾಧುಗಳ ಕುತಂತ್ರ” ಸರಕಾರದ ಮೂರ್ಖತೆ—”! ತಿರುಕನ ಸ್ವಪ್ನ—“ಸ್ವದೇಶ ಸೇವಾ, ಸ್ವದೇಶ ಸೇವಾ—” ಎಂದು ಒದರುತ್ತ ಬಂದರು. ಒಬ್ಬನು “ಘಂಟಾನಾದ” ಪತ್ರಿಕೆಯ ಎಕ್ರಯಗಾರ, ಇನ್ನೊಬ್ಬ “ಸ್ವದೇಶ ಸೇವಾ” ಪತ್ರಿಕೆಯ ವ್ಯಾಪಾರಿ. ದೊಡ್ಡ ಅಕ್ಷರ, ಮತ್ತೂ ದೊಡ್ಡ ಕಾಗದಗಳಲ್ಲಿ ಮುದ್ರಿಸಿದ ಹಾಳೆಗಳನ್ನು ಸಾಧುವು ಕೊಳ್ಳಿ ಹೋದನು. ಏನತ್ತು ಕಾಗದ ಹಿಡಿದರೆ ತಲೆಯಿಂದ

ಬುಡದ ವರೆಗೆ ಓದಲು ಬರುವಂತೆ ಒಂದೂ ಇದ್ದಿಲ್ಲ. ಕೆಲವಕ್ಕೆ ಮಸಿಯೇ ಬೀಳಲಿಲ್ಲ, ಕೆಲವು ಮಸಿಮಯ (ವ್ಯಾಕರಣಗಳು ಈ ಪ್ರಯೋಗವನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸಲಿ). ಕೆಲವಕ್ಕೆ ಮಸಿಯಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಮೊಳೆಯ ಜಡಿತದಿಂದ ಹಾಗದವೇ ತೂತು. ಅಂತು ಒಬ್ಬೊಬ್ಬನಿಂದ ಹತ್ತತ್ತು ಹಾಳೆವರ್ತಮಾನಪತ್ರಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು, ಬಲು ಪ್ರಯಾಸದಿಂದ ಆ ಮುದ್ದಾದ ಮುದ್ರಣವನ್ನು ಓದ ತೊಡಗಿದನು. ಎರಡೂ ಪತ್ರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಎರಡೆರಡು 'ಬ್ಲಾಕ್'ಗಳು ಬಂದಿದ್ದವು. 'ಸ್ವದೇಶ ಸೇವೆ'ಯವನು ನಾಥು ಸದಾನಂದನ ಚಿತ್ರವೆಂದು—ಒಂದು ಮುದ್ರೆಯೊ ತಿದ್ದನು. ಕೆಳಗೆ ಅವನ ಹೆಸರಿತ್ತು. ಮೇಲೆ ಕಪ್ಪು ಮಸಿಯ ಮುದ್ದೆಯಿತ್ತು. ಪ್ರಾಯಶಃ ಕತ್ತಲೆಯಲ್ಲಿ ತೆಗೆದ ಫೋಟೋ ಇರಬೇಕು. 'ಘಂಟಾನಾಡ'ದಲ್ಲಿ—ಫೋಲಿಸು ಕಮಿಷನರ್‌ ಜಬರ್‌ಖಾನರು—ಎಂದು ಒಂದು ಚಿತ್ರ. ಅದೂ ಕತ್ತಲೆಯ ಫೋಟೋವೇ. ಅದರ ಸ್ವಲ್ಪ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಪರಿಶೀಲಿಸಿ ನೋಡಿದರೆ—ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಪಡಿಯಚ್ಚನ್ನು ಗಡಿಬಡಿಯಿಂದ ಹೊಡೆದದ್ದು—ಎಂದು ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು. ಅಂತು ಪತ್ರಕರ್ತರ ಸಾಹಸ—ಬೇಷ್! ಇಲ್ಲಿ ಅಮೇರಿಕದ ಪತ್ರಿಕಾ ಸಲಕರಣೆಗಳಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ—ಮಧ್ಯರಾತ್ರಿ ನಡೆದ ಸುದ್ದಿಯನ್ನು ಬೆಳಗಾಗುವುದರೊಳಗೆ ಮುದ್ರಿಸಿ ಊರ ಮೇಲೆ ಮೆರೆಯಿಸ ಬೇಕೆಂದಿದ್ದರೆ! ಅದೂ ಈಗಾಗಲೇ ೩೦೦೦ ಕಾಪಿಗಳಿಗೆ ಮಿಕ್ಕಿ ವಿಕ್ರಯವಾಗಿ ಹೋಗಿದ್ದವು. 'ಸ್ವದೇಶ

ಸೇವೆಯ ಪತ್ರಕರ್ತರ ಅಜ್ಜ, ಸಾಧುಗಳ ಮೆರವಣಿಗೆ. ಕಾಣಲು ಹೋದವಳು, ಹಿಂದುಮುಸಲ್ಮಾನ ಕಲಹದ ವಾರ್ತೆ ಕೇಳಿ, ಮನೆಗೋಡಿ ಬಂದು ಸಂಪಾದಕ ಮೊಮ್ಮಗನನ್ನು ಎಚ್ಚರಮಾಡಿದಳು. ಅವನು ಮನೆ ಬೀದಿಗೆ ಬಂದು ಹಾದಿಯಮೇಲೆ ಓಡುತ್ತಿದ್ದವರು ಆಡುತ್ತಿದ್ದುದನ್ನು ಕೇಳಿ, ಕಡಿಮೆ ಬಿದ್ದ ಸುದ್ದಿಗೆ, ಅಜ್ಜಿಯ ಹೇಳಿಕೆ ಕೂಡಿಸಿ, ಬಾರೀ ಕಥೆ, ಉಗ್ರಲೇಖಗಳನ್ನು ಬರೆದಿದ್ದನು. ಇತ್ತ 'ಘಂಟಾನಾದ'ದ ವರ್ತಮಾನದ ಕಾಲಮಿನಲ್ಲಿ ಅರ್ಧ ಕಾಲಮು ಒಂದೂ ತಪ್ಪಿಲ್ಲದೆ ದೊಡ್ಡ ಅಕ್ಷರಗಳಲ್ಲಿ ಜೋಡಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿತ್ತು—ಉಳಿದ ಧರ್ಮ ಓದಲು ಬರುವ ಹಾಗಿಲ್ಲ. ಕಣ್ಣುಚ್ಚಿ ಜೋಡಿಸಿದ್ದರು: ಮೊಳೆಗಳನ್ನು. ಅಂದರೆ—ಅವರ ಪತ್ರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಹೀಗಾಯಿತು ಎಂಬ ವರ್ತಮಾನಕ್ಕಿಂತ ಹೀಗಾಗುತ್ತೆ ಎಂಬ ವರ್ತಮಾನದ ಪೂರ್ವಭಾಗ ಪಸಂದಾಗಿ ಹೊರಟಿತ್ತು. ಅದರ ಗುಟ್ಟಷ್ಟೆ. ಘಂಟಾನಾದದ ಎಡಿಟರರಿಗೂ ಡಿ. ಕಮಿಷನರಿಗೂ ತಾಜಾತಾಜಾ ಸಡ್ಡುಗ ತನವಿದೆ. ಹೀಗಾಗಿ ದಂಗೆ ನಡೆಯುವ ಮೊದಲೇ ವರ್ತಮಾನ ಅವರಿಗೆ ಸಿಗುವುದು ಶಕ್ಯವಿತ್ತು. ಹೋಗಲಿ, ಹಾಳುಹರಟೆ. ಪತ್ರಿಕೆಯ ಅಭಿಪ್ರಾಯವೇನು ಸದಾಂನಂದನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬತ್ತೆಂದು ನೋಡುವ:

ಘಂಟಾನಾದ. ನಿನ್ನೆ ರಾತ್ರಿ ಭಯಂಕರ ಹಿಂದೂ ಮುಸಲ್ಮಾನ ಕಲಹವಾಗುವುದರಲ್ಲಿತ್ತು. ಪರದೇಶದಿಂದ ಕೆಲವು ಜಳವಳಗಾರರು ಸರಕಾರವನ್ನು ತಲೆ

ಕೆಳಗೆ ಮಾಡಲು ಬರುವರೆಂದು ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ಮೊದಲೇ ತಿಳಿದುದರಿಂದ, ನಮ್ಮ ಜನಾಬ ಪೋಲಿಸು ಕಮಿಷನರು ಮುಂಜಾಗ್ರತೆಯಿಂದ, ಬಂದಂಥ ಚಳವಳಿಗಾರರ ಮೇಲೆ ವಾಗ್ಬಂಧನದ ಆರ್ಡರು ಕೊಟ್ಟು, ಇತ್ತ ತಮ್ಮ ನೌಕರರ ಮುಖಾಂತರ ಉಪಾಯದಿಂದ ಗಲಭೆ ನಿಲ್ಲಿಸಿದರು. ಗುಂಡುಗುಂಡು ಹಾರಿಸದೆ ಶಾಂತರೀತಿಯಿಂದ ನಿಲ್ಲಿಸಿದ ಗಲಭೆಯೆಂದರೆ ಇದೇ ಮೊದಲು. ಇವರ ಸಾಹಸಕ್ಕೆ ಮೆಚ್ಚಿ, ಇವರಿಗೆ ಮುಂದೆ ಪ್ರಮೋಶನ್ನು ಸಿಕ್ಕೀತೆಂದು ನಮ್ಮ ಆಶೆ.

ಇತ್ತ "ಸ್ವದೇಶ ಸೇವಾ" ಪತ್ರಿಕೆ ಸುದ್ದಿ ಬೇರೆ. "ಸರಕಾರದ ಗುಂದಿನ ಬಾಯಿಗೆ ನೂರು ಮಂದಿ ಬಲಿಯಾದರು." "ಸರಕಾರವು ೨೬ ಮಂದಿ ಸ್ವದೇಶ ಸೇವಕ ಸಾಧುಗಳ ಮೇಲೆ ವಾಗ್ಬಂಧನದ ಹುಕುಮನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದೆಯಂತೆ. ಚಾಮುಂಡಿ ಬೆಟ್ಟದ ಬಳಿ ಸಂಘರ್ಷಣೆಗೆ ನೇರಿದ ಜನರ ಮೇಲೆ ಪೋಲಿಸರು. ದಾಳಿ ಎಬ್ಬಿಸಿ ಅವರೆನ್ನೆಲ್ಲಾ ಓಡಿಸಿಬಿಟ್ಟರಂತೆ! ಹಿಂದೂಗಳ ಧರ್ಮಕ್ರಿಯೆಗಳಿಗೆ ಎಂತಹ ನಿಘ್ನ!"-ಎಂಬತ್ಯಾದಿ. ಟೀಕೆಗಳು.

ಸರಿ, ಇನ್ನೂ ಒಂದು ತಾಸಿನಲ್ಲಿ "ರಣಭೀಮ" "ಸತ್ಯ ಸಮಾಚಾರ" ಎಂಬೆರಡು ಪತ್ರಿಕೆಗಳು ಹೊರಬಿದ್ದುವು. ರಣಭೀಮದಲ್ಲಿ ಸತ್ತವರ ಸಂಖ್ಯೆ ಸ್ವದೇಶ ಸೇವಕನೆನ್ನುವಂತೆ ೧೦೦೦ ಎಂದಿರಲಿಲ್ಲ; ಬರೇ ೫೦ ಮಾತ್ರ "ಬಂದ ಸಾಧುಗಳನ್ನು ಪೋಲಿಸರು ನೆರೆಹಿಡಿದು ಜೈಲಿ.

ನಲ್ಲಿರಿಸಿದ್ದು ತೀರ ಅನ್ಯಾಯ” ಎಂದಿತ್ತು. “ಸತ್ಯ ಸಮಾಚಾರ”ದಲ್ಲಿ ಕೂಡಿದಷ್ಟು ಸತ್ಯ ಪ್ರಕಟ ವಾಗಿತ್ತು. “ಸ್ವದೇಶ ಸೇವಕ ಮೊದಲಾದ ವತ್ರಿಕೆ ಗಳಭಿನುತದಂತೆ ಸರಕಾರವು ಗುಂಡು ಹಾರಿಸಲಿಲ್ಲ. ಜನರು ಸತ್ತುದು ಸುಳ್ಳು. ಒಂತೂ ಶಾಂತರೀತಿಯಿಂದ ಮೋಲಿಸರು ಆಗಬಹುದಾಗಿದ್ದ ದಂಗೆ ನಿಲ್ಲಿಸಿದರೆಂ ಬುದು ಸಂತೋಷ” — ಎಂದು ಸಾರಿತ್ತು.

ನಾಲ್ಕು ಪತ್ರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕು ಬಗೆಯ ವಾರ್ತೆ ಗಳನ್ನು ಕಂಡ ದೇವದೂತರು ಚಕಿತರಾದರು. ತಮ್ಮ ಆಗಮನವೇ ಇಷ್ಟು ಅರಿಷ್ಟಕಾರಿಯಾಯಿತಲ್ಲಾ ಎಂದು ವಿಷಾದಿಸಿದರು. ಇತ್ತ “ರಣಭೀಮ”ದಲ್ಲಿ — “ಬಂದ ಸಾಧುಗಳನ್ನು ಸರಕಾರವು ಸೆರೆಯಲ್ಲಿಟ್ಟಿರುವುದು” ಎಂದು ಬರೆದುದನ್ನು ಕಂಡು ನಕ್ಕರು. ದೂರ್ವಾಸರ ಗಂತು ಹೊಟ್ಟೆ ಹಿಡಿಯದಷ್ಟು ನಗು ಬಂತು. ಅವ ರಂದರು: “ಶಿವಣ್ಣಾ — ಇವರೇನು ಕಲಿಯುಗದ ನಾರ ದರು? ಸತ್ಯಸುಳ್ಳುಗಳ ತಾರತಮ್ಯವೇ ಈ ನಾರದರಿಗೆ ತಿಳಿಯದೆಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ.” ಶಿವಣ್ಣನೂ ನಕ್ಕು — “ಆರಂಭದಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟು ಕಾಣಲು ಸಿಕ್ಕಿತು — ಇನ್ನು ಅಂತ್ಯದ ವರೆಗೆ ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿರಿ.”

ಆಗ ದೂರ್ವಾಸರು — “ಅಂತ್ಯದ ವರೆಗೆ ನಿರೀಕ್ಷಿ ಸಲು ವಾಗ್ಧನವಿದೆಯಲ್ಲ. ಈ ಕಲಸಕ್ಕಾಗಿ ಬಂದು ದಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಒಂದೇ ಒಂದು ಶಾಪದಿಂದ ಇವರ ಕುಲ ಧ್ವಂಸವಾಡುತ್ತಿದೆ” — ಎಂದು ಕೊಟ್ಟ ಕೊಂಡರು.

ಆಂತು ಆ ದಿನದ ಸಂತರ್ಪಣೆಗೆ ೫೦ ಮುಂದಿ ಸಹ ಇಲ್ಲ. ಧರ್ಮಪ್ರಕಾಶರು ಅದೇ ದಿನ-ತನಗೆ ಮುಂಬಯಿ ಯಿಂದ ವ್ಯಾಪಾರದ ಸಂಬಂಧ ತಂತಿ ಬಂದಿದೆಯೆಂದು ಬೆಳಗಿನ ಗಾಡಿಗೇ ದಾವಣಗೆರೆಗೆ ಹೊರಟರು. ಮೂರು ದಿನದಲ್ಲಿ ಗಲಭೆಯೆಲ್ಲಾ ಶಾಂತವಾಗಿದೆಯೆಂದು ಆಂಗಡಿ ಮುನಿಸಿಯಿಂದ ಪತ್ರ ಬಂದ ಬಳಿಕ ಮುಂಬಯಿಯ ಪ್ರವಾಸ ಅಲ್ಲೇ ಮುಗಿಸಿ ಊರನ್ನು ನೇರಿದರು. ಬಂದ ಒಂದೆರಡು ದಿನ ದೇಹಾಲಸ್ಯವೋ ಎನೋ, ಹೊರ ಹೊರಡಲಿಲ್ಲ. ಆಂತು ಒಂದೆರಡು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ಗುಣಪಡಿಸಿಕೊಂಡು ತಿರುಗಿ ಸಾಧುಗಳ ಸಮಾಗಮಕ್ಕೆ ಹೊರಟರು ಆಪ್ತರಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾ ಯಥಾವಾರ್ತಕ್ಕೆ ಬಂದಿತ್ತು. “ಎಲ್ಲಾ” ಆಂದರೆ — “ಸಂತರ್ಪಣೆ ಜನ ಸಂಖ್ಯೆ.” ಅದರಿಂದೇ ಅಳಿಯಬಹುದು. ನಗರದಲ್ಲಿ ದಂಗೆ ನಿಂತಿತು ಎಂದು. ಪೊಲೀಸುಕಮಿಷನರು ದಂಗೆ ನಡೆಯದಂತೆ ಪೂರ್ವಜಾಗ್ರತೀವಹಿಸಿದಂತೆ ಡಿ. ಸಿ. ಯವರು ಸ್ವಲ್ಪ ಉತ್ತರ ಜಾಗ್ರತೆಯನ್ನು ತೆಗೆದು ಕೊಂಡರು. ಸ್ವದೇಶ ಸೇವಾ, ರಣಭೀಮ — ಎರಡು ವತ್ಸಿಕೆಗಳನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿಬಿಟ್ಟರು ಮತ್ತು ಸುಳ್ಳು ವಾರ್ತೆಯಿಂದ ಸರಕಾರದ ಮೇಲೆ ಜನರಿಗೆ ಅಪ್ರೀತಿ ಹೆಚ್ಚಿಸುವಂತೆ ಮಾಡಿದಕಾರಣ ಅವರ ಮೇಲೆ — ರಾಜ ದ್ರೋಹ, ಮತ್ತು ಸರಕಾರವನ್ನು ತಲೆಕೆಳಗೆ ಮಾಡು ವುದು — ಎಂಬ ಎರಡು ಕಲಂಗಳ ಮೇಲಿಂದ ಅವು ಗಳ ಸಂಪಾದಕರನ್ನು ಎರೆಸ್ಟ್ ಮಾಡಿದರು. ಮುಂದೆ

ಅವರು ತನಖೆಯಾಗಿ ಆರು ತಿಂಗಳ ಸಾದಾ ಸಜೆ ಅನುಭವಿಸಿ ಮರಳಿ ಬಂದರಂತೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರು ವತ್ರಿಕಾ ಉದ್ಯೋಗಕ್ಕೆ ಸಲಾಮು ಹೊಡೆದರು. ಇನ್ನೊಬ್ಬರ ಮೇಲೆ ದೇವರ ಅನುಗ್ರಹವಾಗಿ, ಬೇರೆ ಚಾಕರ ಸಿಕ್ಕಿದುದರಿಂದ ಅವರು ಸಂಪಾದಕಗಿರಿಯನ್ನೇರುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟರು.

ಇತ್ತ ದೇವದೂತರ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಅರ್ಧದಲ್ಲಿಯೇ ನಿಲ್ಲಿಸಿಬಿಟ್ಟೆವಲ್ಲ. ಈ ಭಯಂಕರ ದಂಗೆಯಾದ ಮೊದಲನೇ ದಿನ ಉಸುರೆತ್ತುವ ಸಾಹಸ ಆವರಗಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಸದಾನಂದನಿಗಂತೂ ತಾನು ಇಷ್ಟೆಲ್ಲಾ ಸಾಹಸಮಾಡಿ ಧರ್ಮಪ್ರಕಾಶರಿಂದ 'ಜರುಗಿಸುವಂತೆ ಮಾಡಲ್ಪಡೋಣಾದಂಥ' ಈ ಸಂತರ್ಪಣೆಯ ಉದ್ದೇಶಕ್ಕೆ ಇಲ್ಲದ ಭಂಗ ತಂದು ಕೆಡಿಸಿದರಲ್ಲಾ ಎಂದು-ವ್ಯಸನವಾಯಿತು. ಆದರೆ ಗಂಜಿ ದಿವಸಗಳಲ್ಲಿ ಬರೇ ನಾಲ್ಕು ದಿನವಷ್ಟೆ ಉಪಯೋಗಕ್ಕೆ ಬಾರದೆಹೋದುದು. ಉಳಿದ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಜನಸಂದಣಿ ಮತ್ತಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಿತು. ಈ ಗಲಭೆ ದೆಸೆಯಿಂದ ಬಂದ ಸಾಧುಗಳ ಕೀರ್ತಿ ಇಡೀ ಸ್ಟೇಟಿಗೆನೆ ಹಬ್ಬಿ, ಮೈಸೂರು ನಗರದ ಜನಸಂಖ್ಯೆಗಿಂತ 'ಟೆಂಪರ್ವರಿ' ಜಾಮುುಡಿನಗರದ ಜನಸಂಖ್ಯೆಯೇ ಹೆಚ್ಚಿತು. ಅಲ್ಲಿವರು ಮೆಲ್ಲನೆ ತಟ್ಟು ಪ್ರಸಂಗ ಬಡಿಸತೊಡಗಿದರು. ತಮ್ಮದು ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಭಾಷಣವಲ್ಲ ಎಂದು ತೋರಿಸಲು, ಯಾವತ್ತು ಸಂತರ್ಪಣೆ ಮುಗಿಯುವ ತನಕ ಸ್ವತಃ ಡಿ. ಸಿ. ಮತ್ತು ಪೊ. ಕಮಿಷನರಿಗೇ ಬಂದಿರಲು

ಹೇಳಿದರು. ಅವರಾದರೂ ಆ ಎಲ್ಲಾ ದಿನಗಳಲ್ಲೂ ತಮ್ಮ ದಿವ್ಯ ಸನ್ನಿಧಿಯಿಂದ ಬಂದವರ ದೃಷ್ಟಿಗಳನ್ನು ಆದಷ್ಟು ತಮ್ಮ ಕಡೆ ನೆಳೆದುಕೊಂಡು ತಕ್ಕಮಟ್ಟಿಗೆ ಭಾರೀ ಮನುಷ್ಯರೆನಿಸಿಕೊಂಡರು.

ಪ್ರಕರಣ ೧೦.

“ಚತುರ್ಮುಖಿಗಳು ಬೇಕು.”

ಶಿವರಾಯನು ಸಾಧುವಿನ ಸೋಗಿನಿಂದ ಚಾಮುಂಡಿ ಬೆಟ್ಟದ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಸಂತರ್ಪಣೆ ನಡೆಯಿಸಿದ ದಿನದಿಂದ ನಮ್ಮ ದೇವದೂತ ವಿಚಾರಣಾ ಸಮಿತಿಯವರ ಕಾರ್ಯ ಕಲಾಪಗಳಿಗೆ ಆರಂಭ. ಅಂದಿನಿಂದ ಆ ಭಿನ್ನ ಭಿನ್ನ ಮಂಡಲದವರು ತಮಗೆ ಬೇಕುಬೇಕಾದ ನಗರ, ನಾಡು, ಕಾಡು, ಹಳ್ಳಿ, ಕ್ಷೇತ್ರಗಳನ್ನು ಸಂಚರಿಸ ತೊಡಗಿದರು. ಸರಿ, ಎರಡುವರುಷಗಳ ನಂತರ ಅವರು ಚಾಮುಂಡಿ ಬೆಟ್ಟದ ಬಳಿಯಲ್ಲಿಯೇ ತಿರುಗಿ ಭೇಟಿ ಯಾಗಬೇಕೆಂದು ನಿಶ್ಚಯವಾಯಿತು ಅಲ್ಲಿಯ ತನಕ ಈ ಭಿನ್ನ ಭಿನ್ನ ಉಪಸಮಿತಿಗಳು ಜತೆಯಲ್ಲೇ ಸಂಚರಿಸ ಬೇಕೆಂಬ ನಿಯಮವಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಅವರವರ ವಿಚಾರಣೆಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಸ್ಥಳಗಳನ್ನು ಅವರವರು ಆರಿಸಬೇಕಷ್ಟೆ. ಇನ್ನು ಪ್ರಮುಖ ಸಮಿತಿಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷ ದೂರ್ವಾಸರು ಈ ಸಮಯದ ತನಕ, ಅಂದರೆ ಉಪ ಸಮಿತಿಯವರು ಸ್ವತಂತ್ರ ವಿಷಯವಿಚಾರಣೆ ನಡೆಯಿಸಿ

ಸುವ ತನಕ, ಒಂದೊಂದು ಕಮಿಟಿಯವರ ಬಳಿ ಒಂದಷ್ಟು ದಿನವಿರುವುದೆಂದು ನಿಶ್ಚಯವಾಯಿತು. ಶಿವರಾಯನಿಗೆ ತನ್ನ ಕೆಲಸ ಮುಗಿಯಿತು, ತಾನು ಉಮಾದರ್ಶನಕ್ಕೋಡಬಹುದೆಂಬ ಆತುರ. ಆದರೆ ದೂರ್ವಾಸರೆಲ್ಲಿ ಬಿಡಬೇಕು. ಅವರಿಗೊಬ್ಬ ಜತಗಾರನು ಬೇಡವೇ? “ಶಿವರಾಯಾ, ನೀನಿಷ್ಟು ಸಮಯ ವನ್ನಂತೂ ಕಳೆದುದಾಯಿತು. ಇನ್ನೆರಡು ವರುಷ ನಮ್ಮ ಬಳಿಯಲ್ಲಿರಲು ಅಂಜಿಕೆಯೇನು? ನೀನಿದ್ದರೆ ನಮಗೂ ಇಷ್ಟು ಧೈರ್ಯ” — ಎಂದು ಆಗ್ರಹಪಡಿಸಿದ್ದರಿಂದ ಅದಕ್ಕೊಪ್ಪಿಗೆ ಕೊಟ್ಟನು. ಹೀಗಾಗಿ ಅಲ್ಲಿಗೆ ನಾಲ್ಕು ಉಪಸಭೆಗಳಾದುವೆನ್ನಬಹುದು.

ಇವರಿಗೆ ಆರಂಭದಲ್ಲೇ ಒಂದು ಬಲವಾದ ತೊಡಕು ಬಂದಿತು. ಇವರದು ಗೀರ್ವಾಣಭಾಷೆ ಇವರು ಸಂಚರಿಸಲಿರುವ ನಾಡುಗಳ ಭಾಷೆಯು ಬೇರೆ. ಅವನ್ನು ಕಲಿತು ಮುಗಿಸೋಣವೆಂದರೆ, ಅವು ಒಂದೆರಡಲ್ಲ. ಇವರ ಕಾರ್ಯಕಲಾಪಕ್ಕೆನುಕೂಲಿಸುವಷ್ಟು ಬೇಕೆಂದರೂ ನಾಲ್ಕೈಂಟು ಭಾಷೆಗಳ ಪರಿಚಯಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ತಿರುಗಾಡಲಿರುವ ಎರಡು ವರುಷಗಳನ್ನು ಭಾಷೆಗಳ ಪರಿಚಯಕ್ಕೆ ವಿನಿಯೋಗಿಸಿದುದಾದರೆ ಇವರು ಕೆಲಸಮಾಡುವುದೆಲ್ಲವೆಯಿತು? ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಚಾಮುಂಡಿ ಭೋಜನ ನಗರದಲ್ಲಿ ಚತುರ್ಭಾಷಾ ಪಂಡಿತರು ಬೇಕೆಂದು ಸಾರಿದರು. ಅಂದರೆ — ದೇವಭಾಷೆ ಸಂಸ್ಕೃತ, ರಾಜಭಾಷೆ ಇಂಗ್ಲಿಷು, ಪ್ರಾಮುಖ್ಯ

ಭಾಷೆ ಹಿಂದೀ, ಜತೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದಾದರೂ ದ್ರಾವಿಡ ಭಾಷೆ. ಹೀಗೆ ಚತುರ್ಮುಖಿಗಳಾರಾದರೂ ಇರುವರೇ ಎಂದು ಹುಡುಕತೊಡಗಿದರು. ಸಂತರ್ಪಣೆ ಸಂತೆಯಲ್ಲಿ ಇಂಥ ವಸ್ತುಗಳೆಲ್ಲಿ ವಿಕ್ರಯಕ್ಕಿರಬೇಕು! ಒಂದು ಭಾಷೆಯಿದ್ದರೆ ಇನ್ನೊಂದಿಲ್ಲ; ದ್ರಾವಿಡರಿಗೆ, ಹಿಂದೀ ಬಾರದು, ಸಾಹೇಬರಿಗೆ ಗೀರ್ವಾಣಬಾರದು. ಎರಡೂ ಇದ್ದವರಿಗೆ ಇಂಗ್ಲಿಷು ತಿಳಿಯದು. ಇದಕ್ಕೊಂದು ಉಪಾಯಮಾಡೋಣವೆಂದು — “ಕನ್ನಡ, ಸಂಸ್ಕೃತ, ಇಂಗ್ಲಿಷು, ಹಿಂದೀ ನಾಲ್ಕೂ ಭಾಷೆಗಳ ವರಿಚಯ ಉಳ್ಳ ಪಂಡಿತರು ಎರಡು ವರುಷಗಳ ವರೆಗೆ ಭಾಸಂಚಾರಕ್ಕೆ ಬೇಕಾಗಿರುವರು ತಿಂಗಳಿಗೆ ಯಾವತ್ತು ಖರ್ಚುವೆಚ್ಚ ಕೊಟ್ಟು ೧೦೦ ರೂಪಾಯಿಯ ವೇತನ ಕೊಡಲಾಗುವುದು.” — ಎಂಬ ಜಾಹೀರಾತನ್ನು ಮುದ್ರಾಸಿನ ‘Standard’ ಎಂಬ ಪತ್ರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಹಾಕಿಸಿದರು. ವೇತನಕೊಡಲು ಈ ಸ್ವರ್ಗಲೋಕದ ಘೋರರಲ್ಲಿ ಕಾನೆಲ್ಲಿಂದ ಬರಬೇಕು? ಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಸಂವತ್ಸರವಿತ್ತು ನೈಕುಂಠದಲ್ಲಿ. ಇನ್ನು ‘ಬನಾವಟ’ ನಾಣ್ಯಮಾಡಿದರೆ ಸರಕಾರದವರು ತಮ್ಮ ‘ಅನ್ನಸತ್ರ’ಗಳಿಗೆ ಒಯ್ಯುವರೆಂದು ಶಿವರಾಯನು ಮೊದಲೇ ಅಂಜಿಕೆ ಹುಟ್ಟಿಸಿದ್ದನು. ಸಿದ್ಧರಸ ಉಪಯೋಗಿಸಿ ಚಿನ್ನಬೆಳ್ಳಿ ಮಾಡುವ ಎಂದರೆ — ಇವರದನ್ನು ಮಾಡುವರು ಎಂಬ ಸುದ್ದಿ ಹೊರಬಿದ್ದರೆ ಸಾಕು, ಇವರ ಹಿಂದೆ ಈ ನಾಡಿಗೆ ನಾಡೇ ಸುತ್ತಾಡಬಹುದು. ಈ ಎಲ್ಲಾ

ಗದ್ದಲಕ್ಕೆ ಅಂಜಿ ಅವರು ಸುಮ್ಮನಾದರು. ಇತ್ತ ಅವರ ಪ್ರವಾಸ, ಊಟ ಇತ್ಯಾದಿಗಳ ಖರ್ಚು ಬೇರೆ, ಈ ಚತುರ್ಭಾಷಿಗಳ ನೇತನ ಬೇರೆ. ಆದರೆ ಸಾಧು ಸದಾನಂದನಿರುವ ತನಕ ದುಡ್ಡಿನ ಕೊರತೆಯಿಲ್ಲ. ಅವನಿಷ್ಟು ಗಾಳಿಯನ್ನು ನಮ್ಮ ಧರ್ಮಪ್ರಕಾಶರಿಗೆ ಬೀಸಿದರೆ, ಹೂತಿಟ್ಟ ಹಣವೆಲ್ಲಾ ಹೊರಗೆ ಬೀಳುವುದು.

ಅಂತು ಜಾಹಿರಾತು 'ಸ್ವೇಂಡಾರ್ಡ್' ವತ್ರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಹೊರಬಿದ್ದುದೇ ತಡ, ಚಾಮುಂಡಿ ವಾರ್ಡಿನ ಅಂಚೆ ಜವಾನನಿಗೆ ಕತ್ತೆ ಕೆಲಸ ಬಂತು! ಬರೆ ಕತ್ತೆಯಲ್ಲ, ಆಗಸರ ಕತ್ತೆಯಾಗಬೇಕಾಯಿತು. ದಿನಕ್ಕೆ ಮೂಟೆ ಮೂಟೆ ಅಪ್ಪಿಕೇಶನುಗಳು! ಸಾಧುಗಳು ಬೆರಗಾದರು — ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಚೀಲತುಂಬಾ ಚತುರ್ಮುಖಿಗಳಿರುವರೆಂದು. ಸದಾನಂದನು ತನ್ನ ಮುಂದೆ ಅಂಚೆಯವನು ಕೆಡವಿಹೋದ ಈ ಮನವಿಗಳ ಹೊರೆಯನ್ನು ಬಡಿಸುತ್ತಾನೆ; ಬಡಿಸಿ ಬಡಿಸಿ ನೋಡುತ್ತಾನೆ; ಸಂಖ್ಯೆ ಮುಗಿಯಲೊಲ್ಲದು. ಇತ್ತ ಯೋಗ್ಯ ಅಸಾಮಿ ವತ್ತೆಯಾದ ಹಾಗೆಯೂ ಇಲ್ಲ. ಕಾರಣ, ಮನವಿಗಳು ಅಷ್ಟೊಂದು ಬಂದಿದ್ದರೂ, ನಾಲ್ಕು ಭಾಷೆ ಬಲ್ಲವರನ್ನು ಕಾಣೆ. ಮನವಿದಾರರಲ್ಲಿ, ಮಿಡ್ಲ್ ಸ್ಕೂಲಿನಿಂದ ಹಿಡಿದು ಬಿ.ಎ, ಎಮ್.ಎ., ಸಂಚರಿಸಿದವರೆಲ್ಲ ಇದ್ದಾರೆ. ಅವರ ಬರವಣಿಗೆಯಲ್ಲಿ ವಿಷಯಕ್ಕಿಂತ ತಮ್ಮ ಸುಖದುಃಖಗಳೇ ಹೆಚ್ಚು. ಕೆಲವರು ತಂತಮ್ಮ ಪುರಾಣೇತಿ

ಹಾಸಗಳನ್ನು ಅದರಲ್ಲಿ ಬರೆದುಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಕೆಲವರು ತಮ್ಮ ಯೋಗ್ಯತೆ ಬಗ್ಗೆ ತಾವೇ ಹೇಳುವುದು ಒಳಿತಲ್ಲ ಎಂದು 'ಶಿಫಾರಸಿ' ಪತ್ರಗಳ ಹೊರೆಯನ್ನು ಜತೆಯಲ್ಲಿರಿಸಿದ್ದರು. ಕೆಲವರ ಅಪ್ಪಿಕೇಶನುಗಳ ಬಳಿ ಉಪಪತ್ರಗಳು ಬೇರೆ ಇರುತ್ತಿದ್ದವು. "ಮಹಾಶಯ, ಈ ಕೆಲಸ ನನಗೇ ಸಿಗುವಂತೆ ಮಾಡಿಸಬೇಕು ನಿಮ್ಮ ಪ್ರಯತ್ನದ ಬಗ್ಗೆ ಮುಂಗಡ ಗಂರಾಪಾಯಿಗಳ ನೋಟನ್ನಿರಿಸಿರುವೆ. ಇನ್ನು ಕೆಲಸವಾದರೆ ರೂಢಿಯಿದ್ದಂತೆ, ಎರಡು ತಿಂಗಳ ಸಂಬಳ ನಿಮಗೇ ಕೊಡುವೆ" — ಎಂದೂ ಇತ್ತು. ಹೀಗೆ ಒಟ್ಟಾದ ಹಣವೇ ಒಂದೆರಡು ಉಪಸಮಿತಿಯವರ ಖರ್ಚು ವೆಚ್ಚಕ್ಕೆ ಸಾಕು ಒಕ್ಕಣೆಯ ಕೆಲವು ಮಾದರಿಗಳನ್ನು ನೋಡಿರಿ:

"ಮಹಾಶಯ, ನಾನು ತೀರಾ ಬಡವ. ಬಿ.ಎ., ಕಲಿತು ಇಂದಿಗೆ ನಾಲ್ಕು ವರುಷಗಳಾದುವು. ನೌಕರಿಯಿಲ್ಲದೆ ಅಲೆಯುತ್ತಿರುವೆ. ಮಧ್ಯ ವಿರಾಮಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಹಿಂದಿ ಭಾಷಾ ಅಭ್ಯಾಸಮಾಡಿರುವೆ ನನ್ನ ನಾಡು ಕನ್ನಡದೇಶವಲ್ಲವಾದರೂ ತಿರುವಲ್ಲಕ್ಕೇಣಿ ಗೊಲ್ಲರ ಕನ್ನಡ ಕೇಳಿ ರೂಢಿಯಿದೆ. ಇನ್ನು ನಿಮ್ಮ ಅನುಗ್ರಹದಿಂದ ಸಂಸ್ಕೃತ ಕಲಿಯುವುದೊಂದು ದೊಡ್ಡ ಕೆಲಸವಲ್ಲ."

"ನಾನು ಬ್ರಾಹ್ಮಣೇತರ. ನನ್ನದು ನಾಯಡು ಜಾತಿ. ನನಗೆ ಇಂಟರ ಆಗಿದೆಯೆನ್ನಬಹುದು. ಪರೀಕ್ಷೆ ಪಾಸಾಗಿಲ್ಲವಾದಗೂ, ಪಾಸಾದವರಿಗಿಂತ ಚೆನ್ನಾಗಿ

ಇಂಗ್ಲಿಷು ಬರುತ್ತೆ. ನನ್ನ ತಂದೆಯವರು ಗಿಲ್ಬರ್ಟ್ ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕೃತ ಪಂಡಿತರಾಗಿದ್ದರು ನಾಲ್ಕು ಭಾಷೆ ನನಗಿಲ್ಲವಾದರೂ ತಮಿಳು ಇಂಗ್ಲಿಷು, ಸರಿಯಾಗಿ ಬರುವುದರಿಂದ ತಿಂಗಳಿಗೆ ೧೦೦ರ ಬದಲು ೫೦ರೂ ಪಾಯಿಯ ವೇತನ ಕೊಡಿಸಿದರೆ ಸಾಕು.”

“ನಾನು ಆದಿದ್ರಾವಿಡ. ತೀರ ಹಿಂದುಳಿದವನು. ಒಂದು ವರುಷದ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಈ ನಾಲ್ಕು ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಕಲಿಯುವಷ್ಟು ಧೈರ್ಯವಿದೆ. ಆದುದರಿಂದ ಆ ಕೆಲಸ ನನಗೇ ಕೊಡಿಸಿರಿ. ವೇತನ ಸ್ವಲ್ಪ ಕಡಿಮೆಯಾದರೂ ಚಿಂತೆಯಿಲ್ಲ.”

“ನಾನು ಇಂಗ್ಲೆಂಡ್ ರಿಟರ್ನ್ಡ್. ನನ್ನ ಮೂಲ ಊರು ಬೆಂಗಳೂರು. ನಾನು ಮೈಸೂರವನೇ ಆಡ ಕಾರಣ-ಮೈಸೂರು ಫಾರ್ ಮೈಸೂರಿಯನ್ಸ್-ತತ್ವದ ಮೇರೆಗೆ ಆ ಕೆಲಸ ನನಗೇ ಕೊಡಿಸಬೇಕೆಂದು ನನ್ನ ಪ್ರಾರ್ಥನೆ.”

“ಸ್ವಾಮಿ, ನನ್ನಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷ ಯೋಗ್ಯತೆಯಿದೆಯೆಂದು ಹೇಳುವ ಹೆಮ್ಮೆ ನನಗಿರುವುದಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ವಿಷಯ ಲಗ್ತು ಇರಿಸಿದ ಪ್ರಶಂಸಾ ಪತ್ರಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಕಾಣಬಹುದು. ನಾನು ತೀರ ಬಡವ. ಚಿಕ್ಕಂದಿನಲ್ಲಿ ನನ್ನ ತಂದೆತಾಯಿಗಳು ಬೇಡವೆಂದರೂ ಮದುವೆ ಮಾಡಿಸಿ ಬಿಟ್ಟು ಪರಲೋಕಯಾತ್ರೆ ಮಾಡಿದರು. ಈಗ ನನಗೆ ವಯಸ್ಸು ೨೨. ಹೆಂಡತಿ, ನಾಲ್ಕು ಮಂದಿ ಹೆಣ್ಣು ಹುಡುಗಿಯಿರುವರು. ಆಸ್ತಿ ಮನೆಯಿಲ್ಲ. ಹೀಗಾಗಿ ಸಂಸಾರ-

ತಾಪತ್ರಯದಿಂದ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಯ ನೆನಪುಗಳಿಗೆಗಳಿಗೆಗೂ ಆಗುತ್ತದೆ. ಬಡವನಾದ ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಕೃಪೆಯಿಟ್ಟು ಈ ಕೆಲಸವನ್ನು ನನಗೇ ಕೊಡಿಸುವಿರಾಗಿನಂಬಿದ್ದೇನೆ.”

ಇವೇ ಎಲ್ಲ ಮನವಿಗಾರರ ವಿಶೇಷ ನೈಪುಣ್ಯತೆಗಳು. ಐದಾರು ದಿವಸಗಳಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ಗುಡ್ಡದಂತೆ ಮನವಿ ರಾಶಿ! ಅವರು ಆ ಊರಲ್ಲಿರುವಷ್ಟು ದಿನ ಅವರಿಗೆ ಕಟ್ಟಿಗೆಯ ಚಿಂತೆಯೇ ಇಲ್ಲವಾಯಿತು ಪುಣ್ಯಕ್ಕೆ ಒಂದು ಕೆಲಸವನ್ನು ನಮ್ಮ ಸಾಧುವು ಒಳಿತಾಗಿ ಮಾಡಿದ್ದನು. ತಮ್ಮ ಪತ್ತೆಯನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಕೊಡದ Mysore C/o Standard ಎಂದು ಬರೆಯಿ ಸಿದ್ದರಿಂದ ಅವರ ಬಳಿಯಲ್ಲೇ ಉಮೇದುವಾರರ ಸಂತೆ ಜರುಗಿ ತಿರುಗೊಂದು ಸಂತರ್ಪಣೆ ನಡೆಯಿಸಬೇಕಾದ ಪ್ರಸಂಗ ತಪ್ಪಿತು. ಆದರೂ ಕೆಲವರು, ಸ್ಟೇಂಡಾರ್ಡ್ ಪತ್ರಿಕೆಯ ಸಂಪಾದಕರ ಮನೆ ವರೆಗೆ ಸುತ್ತಿ, ಅಲ್ಲಿಂದ ಸಾಧುವಿನ ವಾದಸನ್ನಿಧಿಯನ್ನು ಸೇರಿದ್ದೂ ಉಂಟು. ಅಂಥವರಲ್ಲಿ ಹಲವರು ಮೈಸೂರವರೇ ಇದ್ದರು. ಎಂಥ ಪರಿಶ್ರಮ! ಮೈಸೂರಿಂದ ಮದ್ರಾಸಿನ ಮಾರ್ಗವಾಗಿ ತಿರುಗಿ ಮೈಸೂರು ಸೇರುವುದೆಂದರೆ! ಸರಿ. ಈಗ ಉಮೇದುವಾರರ ಮಾತಾಯಿತು. ಬೇಕಾದ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ಈ ಮನವಿಗಾರರಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕುವರೆಂಬ ನಂಬುಗೆ ಅವರಿಗಿನ್ನೂ ಹುಟ್ಟಲಿಲ್ಲ. ಏನೋ, ಇದ್ದು ದರಲ್ಲಿಯೇ ಹತ್ತಿ ಪತ್ತು ಮನವಿದಾರರನ್ನು ಆರಿಸಿ ಅವರು, ತಮ್ಮೆದುರು ಹಾಜರಾಗಬೇಕೆಂದು ಪ್ರತ್ಯುತ್ತರ ಬರೆದರು. ಪತ್ರದ

ಬೆನ್ನಿಗೆ ಉಮೇದುವಾರರು ಸಿದ್ಧರಾದರು. ಅವರಿಗೂ ಮುಂದೆ ಅವರ ಪ್ರಶಂಸೆಮಾಡಲು, ಸಾಧುಗಳ ಪರಿಚಯವನ್ನು ಒಂದಲ್ಲೊಂದು ರೀತಿಯಿಂದ ಮಾಡಿಕೊಂಡ ಗುರುತಿನ ಜನರು. ಅಂತು ಅವರಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕು ಮಂದಿಯನ್ನು ಆತಿಥ್ಯದಿಂದ ಆರಿಸಿದರೆ, ಉಳಿದವರು “ನಾವು ಲಂಕೆ ಬರುವೆವು, ಜಂಕೆ ಬರುವೆವು.”— ಎಂದು ಮಾರಾಮಾರಿಗೆ ತೊಡಗಿದರು.

ಲಕ್ಷ್ಮೀದೇವಿಯರ ಕಣ್ಣು ಅಲ್ಲೇ ತೆರೆಯಿತು. ಪರಾಕ್ರಮಿ ಪ್ರಾಪಂಚಿಕರ ಆರ್ಥಿಕವಿಚಾರ ಹೇಗಿದೆ ಯೆಂದು ಹೊಳೆಯಿತು. ಅವಳು ಅಲ್ಲೇ ತನ್ನ ಸಮಿತಿಯ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ತೊಡಗಿದಳು ಪರರ ಚಾಕರ ಮಾಡಲು, ನಾಲ್ಕು ಸ್ಥಾನವಿದ್ದರೆ, 40,000 ಮಂದಿ ಮುಂದೆ ಬರುವುದೆಂದರೆನೆಂದು ಅವಳಿಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. ಆದೂ ಅಲ್ಲದೆ ಎಲ್ಲಾ ವಿದ್ಯಾವಂತರೇ! ಅವರ ಮನವಿಯನ್ನು ಓದಿದಲ್ಲಿ ಭಿಕ್ಷಾಭೋಗಣೆಯೇ ವಿದ್ಯಾಂಸರ ಲಕ್ಷಣವೆಂದು ತೋರಿತು.

ಅವಳು ಬಂದೊಬ್ಬ ಉಮೇದುವಾರನನ್ನು ಹಿಡಿದು ಕೆಲವು ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದಳು.

ಲಕ್ಷ್ಮೀ:—ನೀವೆಲ್ಲಾ ವಿದ್ಯಾವಂತರೇನು?

ಉಮೇದುವಾರ:— ಆಹುದು.

ಲಕ್ಷ್ಮೀ:—ಎನೇನು ವಿದ್ಯೆಯಾಗಿದೆ?

ಉ:—ನಾನು ಬಿ.ಎ., ಇವನು ಇಂಟರ್, ಇವನು ಎಮ್.ಎ. ಹೀಗೆಲ್ಲಾ ಪಾಸುಮಾಡಿರುವೆವು.

ಲಕ್ಷ್ಮಿ:—ನಿಮಗೆ ಎದ್ದೆ ಕೊಡಿಸಿದವರಾರು?

ಉ. ೧:— ಸರಕಾರದವರು.

ಉ. ೨:— ಸರಕಾರದವರೇನು ಮಣ್ಣು. ಅವರು ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ತೆರೆದರು; ನಾವು ಹಣಕೊಟ್ಟು ಕುರಿಗಳಂತೆ ಅಲ್ಲಿ ನುಸುಳಿದೆವು.

ಲಕ್ಷ್ಮಿ:— ನೀವು ಹೀಗೆ ಭಿಕ್ಷಾವೃತ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಮುಂದಾಗಲು ಕಾರಣ?

ಉ:— ನಾವೆಲ್ಲಿ ಭಿಕ್ಷೆಬೇಡಿದೆವು? ನಾವೇನು ಬೆಗ್ಗರ್ಸ್ ಅಲ್ಲ. ಹಾಗೆಂದರೆ ನಮಗೆ ಅಪಮಾನ ಮಾಡಿದಂತೆ!

ಲಕ್ಷ್ಮಿ:— ನಿಮ್ಮ ಮನವಿಯಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಬರೆದುದೇನು ನೋಡಿರಿ. 'ನಿಮ್ಮ ಆತ್ಮಂತ ವಿಧೇಯ!' ಕಾಣುವ ಮೊದಲೇ ಅಷ್ಟು ವಿಧೇಯತನದ ಒಪ್ಪಿಗೆ. 'ನನಗೇ ಈ ಕೆಲಸ ಕೊಡಿಸಬೇಕೆಂದು ಬೇಡುವ' — ಇವೆಲ್ಲಾ ಭಿಕ್ಷಾಟನೆಯ ಲಕ್ಷಣಗಳಲ್ಲವೇನು?

ಉ:— ಅಲ್ಲಿ ಬರೆದಿರುವುದೆಂದು ನಾವು ಭಿಕ್ಷುಕರಲ್ಲ; ಹಾಗೆ ಬರೆಯುವುದು ಲೋಕರಾಧಿ.

ಕುಬೇರ:— ಇರಲಿ, ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾವಂತರೆಲ್ಲಾ ಹೀಗೆ ಪರಾಶ್ರಯಕ್ಕೆ ಬೀಳುವರೇ?

ಉ. ೧:— ಎದ್ದೆ ಕಲಿಯುವುದೇ ಅದಕ್ಕೆ. ದುಡ್ಡಿಗಾಗಿ ಅಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಎದ್ದೆ ಯಾರಿಗೆ ಬೇಕು?

ಕುಬೇರ:— ಹಾಗಾದರೆ ನಿಮ್ಮೆಲ್ಲರಿಗೂ, ಹಣ ಸಿಗುತ್ತಿದೆಯೇ? ಯಾವ ಅರಸನು ಕೊಡುತ್ತಿರುವನು?

ಉ. ೨:—ಅರಸನೇನು ಕೊಡುವುದು! ವಿದ್ಯೆ ಕಲಿತಿರುವೆವು, ನೂರಕ್ಕೊಬ್ಬನಿಗೆ ಅಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿ ಒಂದು ಚಾಕರಿ ಸಿಗುವುದು ಉಳಿದವರ ಅವಸ್ಥೆ—ಉಪವಾಸ.

ಚಂದ್ರ:—ರಾಜಾಶ್ರಯ?

ಉ. ೩:—ಖರ್ಚುಮಾಡಿಸಿ ಈ ಮೂರಕ್ಷರ ಹೇಳಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದು.

ಚಂದ್ರ:—ಕಲಿತ ವಿದ್ಯೆಯು ಉಣ್ಣುವ ಹಾದಿ ತೋರಿಸದೇನು?

ಉ. ೨:—ಬರೇ ಓಡುಬರಹದಿಂದ ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬುವುದೇ?

ಚಂದ್ರ: ಹಾಗಾದರೆ ಅದನ್ನೇಕೆ ತಬ್ಬಿಕೊಂಡಿರಿ?

ಉ. ೨:—ಜೇನನಕ್ಕೆ ಬೇರೆ ಗುರಿ ಕಾಣದ್ದರಿಂದ.

ಈ ವಿಚಾರಣೆ ನಡೆಯುವಾಗ ವಿದ್ಯಾಸಮಿತಿಯ ಆಧ್ಯಕ್ಷಳಾದ ಸರಸ್ವತಿಯು ಅನ್ನಷ್ಟಕ್ಕೆ ನಗುತ್ತಿದ್ದಳು. “ಚಾಕರಿಗಾಗಿ ವಿದ್ಯೆ ಕಲಿಯುವವರ” ಜಾಣ್ಮೆ ನೋಡಿ ಅವಳು ಬೆರಗಾದಳು.

ಕೊನಗೆ ಸಮಿತಿಯವರಿಗೆ ನಾಲ್ಕುಜನ ಭಾಷಾಂತರಕರ್ತರು ಸಿಕ್ಕಿದರು ಅವರು ಯಥಾರ್ಥ ಭಾಷಾಂತರಿಸುವರೋ, ಸ್ವಕಪಿತಗಳನ್ನು ರಚಿಸುವರೋ, ಎಂಬ ಅಂಜಿಕೆ ಬೇರೆಯಿದ್ದರೂ, ಅಂತು ಕಾರ್ಯ ತೊಡಗಲು ಮಾರ್ಗವಾಯಿತೆಂದು ಸಮಿತಿಯವರು ಸಂತೋಷ ಪಟ್ಟರು ಇನ್ನು ಆಯಾಯ ಸಮಿತಿಯವರ ತಾಪ,

ಅನುತಾಪ, ಪ್ರತಾಪಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಬೇರೆ ಬೇರೆಯಾಗಿ ಬಣ್ಣಿಸುವೆವು. ಸಮಿತಿಯವರ ಬಾಯಿಯಿಂದ ಹೊರಟ ಪ್ರಶ್ನಾವಳಿಗಳಿಗೆ ನಮ್ಮ ಲೇಖಕರೂ ಉತ್ತರಿಸಬಾರದೆಂದಿಲ್ಲ ಇಷ್ಟೆ, ಅವರೇನೂ ನಿಮ್ಮ ಉತ್ತರಗಳನ್ನು ಬರೆದುಕೊಳ್ಳಲಾರರು; ಅದರಿಂದ ನಿಮಗೆ ಬಂದ ನಷ್ಟವೇನು? ಅವರಿಗೆ ನಿಮ್ಮ ಸಾಕ್ಷ್ಯಗಳನ್ನರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಯೋಗ್ಯತೆಯಿಲ್ಲವೆಂದರಾಯಿತು.

ಪ್ರಕರಣ ೧೧

ವರ್ಣಾಸಂಕರ.

ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರ, ವಸಿಷ್ಠ, ಯಮಧರ್ಮರ ಸಮಿತಿಯು ಚಾಮುಂಡಿ ನಗರದಲ್ಲಿಯೇ ತಮ್ಮ ಕಲಸವನ್ನೆತ್ತಿ ತೊಡಗಿತು. ಸಂತರ್ಪಣೆ ನಗರದಲ್ಲಿ ಅಡುಗೆಮನೆಗಳ ಸಂಖ್ಯೆಯೇ ಅವರಿಗೆ ಬೆದರಿಕೆಯನ್ನಂಟುಮಾಡಿಸಿತು. ಸ್ಮಾರ್ಥ, ವೈಷ್ಣವ, ವೀರಶೈವ, ಒಕ್ಕಲಿಗ . . . ಎಂದು ಮೂರೆಂಟು ಜಾತಿಯವರಿಗೆ ನೂರಹತ್ತು ಅಡುಗೆಮನೆಗಳ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ನಡೆದಿತ್ತು. ಇವೆಲ್ಲಾ ಭಿನ್ನ ಭಿನ್ನ ವಿಧದ ಪಕ್ಷಾನ್ನಗಳ ಸಲುವಾಗಿ ಎಂದು ಅವರ ತಿಳುವಳಿಕೆಯಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ, ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆಗಳಲ್ಲೂ ಅವೇ ಪಕ್ಷಾನ್ನಗಳ ತಯಾರಿನಡೆಯುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಕಂಡು, ಒಬ್ಬ ಅಡುಗೆಯವನನ್ನು ಪ್ರಶ್ನಿಸತೊಡಗಿದರು.

ವಸಿಷ್ಠ:—ಇಷ್ಟೆಲ್ಲಾ ಆಡುಗೆಮನೆಗಳೇಕೆ? ಎಲ್ಲ ವನ್ನೂ ಒಂದೇಕಡೆಯಲ್ಲಿ ತಯಾರಿಸಿದರೆ ಶ್ರಮ ಉಳಿಯುವುದಿಲ್ಲ.

ಆಡುಗೆಯವ:—ಎಲ್ಲಾ ಒಂದೇ ಕಡೆಯಲ್ಲಾಗುವುದೆಂದರೇನು ಸ್ವಾಮಿ! ಇಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಆಡುಗೆಮನೆಗಳಿರುವುವೋ ಅಷ್ಟೇ ಜಾತಿಗಳಿವೆ. ಒಬ್ಬರು ಇನ್ನೊಬ್ಬರಲ್ಲಿ ಊಟಮಾಡುತ್ತಾರೆಯೇ?

ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರ:—ಉಂಡರೇನು?

ಆಡುಗೆ:—ಉಂಡರೆ-ಜಾತಿಬಹಿಷ್ಕಾರ. ನೀವು ಸಾಧುಗಳು, ನಿಮಗೆ ಜಾತಿಗಳಿಲ್ಲ-ಎಲ್ಲರೂ ಸರಿಯೇ. ಪ್ರಾಪಂಚಿಕರು ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದರೆ ವರ್ಣಸಂಕರವಾದೀತು.

ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರ:—ವರ್ಣಸಂಕರವೆಂದರೇನು?

ಆಡುಗೆಯ:—ಒಂದು ಜಾತಿಯವರು ಇನ್ನೊಂದು ಜಾತಿಯವರಲ್ಲಿ, ಊಟಮಾಡುವುದು, ಮದುವೆಗಿರುವೆ ನಡೆಯಿಸುವುದು-ಹೀಗೆಲ್ಲಾ ಮಾಡಿದರೆ ವರ್ಣಸಂಕರವಾಗುತ್ತದೆ.

ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರ:—ವರ್ಣವೆಂದರೇನು?

ಆಡುಗೆ:—ಯಾರಿಗೆ ಗೊತ್ತು ಸ್ವಾಮಿ, ನೋಡಿ ಅಲ್ಲೊಬ್ಬ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಬರುತ್ತಾರೆ. ಅವರನ್ನು ಕೇಳಿ. (ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳ ಸವಾರಿಯು ಆಗಮಿಸಿತು.)

ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರ:—ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳೇ, ವರ್ಣಸಂಕರವೆಂದರೇನು?

ಶಾಸ್ತ್ರಿ:-ಸ್ವಾಮಿ, ವಂಡಿತರಾದ ನೀವೇ ಇದನ್ನು ಕೇಳಿದರೆ! ನಿಮಗಿಂತ ನನಗೆ ಹೆಚ್ಚು ತಿಳಿದಿದೆಯೇ?

ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರ:- ಅಲ್ಲ, ಈ ಪ್ರಾಂತದಲ್ಲಿನ ರೂಢಿಗಳ ಅಂವು ನಮಗಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಹೇಳಿರೋದವು.

ಶಾಸ್ತ್ರಿ:- ಒಂದು ಜಾತಿಯವರು ಇನ್ನೊಂದು ಜಾತಿಯವರಲ್ಲಿ ಉಂಡರೆ, ಸಂಬಂಧ ಬೆಳೆಯಿಸಿದರೆ ವರ್ಣಸಂಕರವಾಗುವುದು. ಬಿಡಿ ಸ್ವಾಮಿ, ಈ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾ ಹೋಯಿತು—ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು ಲಿಂಗಾಯತರಲ್ಲಿ ಕಾಫಿ ಕುಡಿಯುತ್ತಾರೆ; ಲಿಂಗಾಯತರು ಬ್ರಾಹ್ಮಣರಲ್ಲಿ ಕಾಫಿ ಕುಡಿಯುತ್ತಾರೆ. ಈಗೀಗ ಇಂಗ್ಲಿಷು ವಿದ್ಯೆ ಒಂದು ಗಂಡು ಹೆಣ್ಣು ಎರಡೇ ಜಾತಿಗಳು ಉಳಿದಿವೆ.

ವಸಿಷ್ಠ:- ಇರಲಿ, ನಿಜವಾಗಿ ಎಷ್ಟು ಜಾತಿಗಳಿರುವುವು?

ಶಾಸ್ತ್ರಿ:- ಅದರಲ್ಲಿ 'ನಿಜವಾಗಿ' ಅಂದರೇನು! ಲೆಕ್ಕ ಹಾಕಿದರೆ ನಮ್ಮ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರಲ್ಲೇ— ಸ್ಮಾರ್ಥ, ವೈಷ್ಣವ, ತ್ರಿವೈಷ್ಣವ ಅಂತ— ಇನ್ನು ಅದರಲ್ಲಿ ಅಯ್ಯಂಗಾರಿ, ಹೆಬ್ಬಾರಯ್ಯಂಗಾರಿ, ಹೀಗೆ ಮೈಸೂರಲ್ಲೇ ಒಂದು ನೂರು ಜಾತಿಗಳಿವೆ. ಇನ್ನು ಹಾಗೆ ಒಕ್ಕಲಿಗರು, ಕುರುಬರು, ಗೌಡರು, ಅವರು ಇವರು ಅಂತ, ಅವರೊಳಗಿನ ಒಳ ಪಂಗಡ ಅಂತ, ಒಟ್ಟು ಮುನ್ನೂರು ನಾನ್ನೂರು ಜಾತಿಗಳಿವೆ. ಆಯಾಯ ಜಾತಿವ್ಯವಹಾರಗಳೆಲ್ಲಾ ಬೇರೆ ಬೇರೆ. ಅದಕ್ಕೇ ಅಲ್ಲವೆ— ಇಲ್ಲಿ ಜಾತಿವಾರು ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಿರೋದು.

ವಿಶ್ವ:—ಅದನ್ನೇ ಕಂಡು ಈ ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳಿದುದು.
ಇರಲಿ ಶಾಸ್ತ್ರದಂತೆ ವರ್ಣಗಳೆಷ್ಟು?

ಶಾಸ್ತ್ರಿ: - ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ನಾಲ್ಕು ಆದು ಜಗಜ್ಜ
ನಿತವೇ. ಬ್ರಾಹ್ಮಣ, ಕ್ಷತ್ರಿಯ, ವೈಶ್ಯ, ಶೂದ್ರ ಅಂತ.
ಇವರನ್ನು ಬಿಟ್ಟು—ಉಳಿದವರೆಲ್ಲಾ ಚಾಂಡಾಲರು,
ಮೈಂಞರು, ಅಂತ.

ವಿಶ್ವ: ಇದೊಂದು ಐದನೇ ಜಾತಿ ಹಿಂದಿತ್ತೇನು
ಸ್ವಾಮಿ?

ಶಾಸ್ತ್ರಿ:—ಶಾಸ್ತ್ರದಲ್ಲಿ ಕಾಣೋದಿಲ್ಲಾ ದರೂ ಇದ್ದಿರ
ಬೇಕು ಅಂತ ಲೆಕ್ಕ

ವಸಿಷ್ಠ:—ಈಗ ನೀವನ್ನುವಂತೆ ನಾಲ್ಕು ವರ್ಣದ
ಬದಲಿಗೆ ನಾನ್ವಾರು ಜಾತಿಗಳಾದುವಲ್ಲಾ.

ಶಾಸ್ತ್ರಿ:—ಸಹಜವೇ, ಮನು ಅನ್ನುವಂತೆ ಲೋಮ,
ಅನುಲೋಮ, ಪ್ರತಿಲೋಮ, ಮಹಾಲೋಮ, ಪಿಲೋ
ಮ, ಗಿಲೋಮ—ಲಗ್ನಗಳಾಗಿ ಆ ಸಂಬಂಧಗಳಿಂದ
ಇವೈಲ್ಲಾ ಜಾತಿಗಳಾದುವು ಒಂದಾವೃತ್ತಿ ಬೇರೆ ಜಾತಿ
ಆದ ಮೇಲೆ ತಿರುಗಿ ಕೂಡೋದು ಹೇಗೆ! ವಂಜರದಿಂದ
ಹಾಂದ ಹಕ್ಕಿಗಳು ತಿರುಗಿ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬರೋದು ಉಂಟೇ?

ವಿಶ್ವ: ಈ ಲೋಮ, ಅನುಲೋಮ ವಿವಾಹ
ಗಳು ಹಿಂದಿನಕಾಲದಲ್ಲಾ ಇದ್ದುವು ಸ್ವಾಮಿ. ಆಗಲೂ
ನಾಲ್ಕು ವರ್ಣಗಳೇ ಇದ್ದವು.

ಶಾಸ್ತ್ರಿ:—ಅದು ಶ್ರೇತಾಯುಗದ ವಿಚಾರ. ಇದು ಕಲಿ
ಯುಗವಷ್ಟೆ. ಯುಗಧರ್ಮವೊಂದು ಬೇರೆ ಇದೆಯಲ್ಲಾ.

ವಿಶ್ವಾ: — ಧರ್ಮ ಎನ್ನುವುದು ನಿಮ್ಮದೋ, ದೇವ ರಿಡ್ಡೆಯೋ?

ಶಾಸ್ತ್ರಿ: — ಛೇ, ಛೇ, ನಮ್ಮದೆಲ್ಲಿ! — ಆ ಶ್ರೀಮನ್ನಾ ರಾಯಣನ ಕೆಲಸ ಅದು.

ವಿಶ್ವಾ: — ಯುಗಧರ್ಮ — ?

ಶಾಸ್ತ್ರಿ: — ಆದೇನು ಸ್ವಾಮಿ ಕಾಲಗತಿ ಬದಲಾದ ಹಾಗೆ ಅದೂ ಬದಲಾಗುತ್ತೆ.

ವಿಶ್ವಾ: — ನೀವೇ ಅಂದಿರಿ; ಈಗೀಗ ಒಂದು ಜಾತಿ ಯವರು ಇನ್ನೊಂದು ಜಾತಿಯವರಲ್ಲಿ ಬಳಕೆ ನಡೆಯಿ ಸುತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ ಎಂತ. ಅದು ಇಂದಿನ ಯುಗಧರ್ಮ ವೆಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಏಕೆ ಸುಮ್ಮನಿರಬಾರದು?

ಶಾಸ್ತ್ರಿ: — ಅದೆಲ್ಲಿ ಆಗುತ್ತೆ ಸ್ವಾಮಿ? ಅನಾದಿಯಿಂದ ನಡೆದುಬಂದದ್ದು ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಅವರವರ ಧರ್ಮ ಅವರವರಿಗೆ ಕತ್ತೆಯನ್ನು ಕುದುರೆ ಮಾಡೋ ದಕ್ಕಾಗುತ್ತದೆಯೇ? ಕುದುರೆಯನ್ನು ಕತ್ತೆ ಮಾಡೋ ದಕ್ಕಾಗುತ್ತದೆಯೇ?

ವಿಶ್ವಾ: — ಕುದುರೆ ಕತ್ತೆಯೆಂದರೇನು ಸ್ವಾಮಿ?

ಶಾಸ್ತ್ರಿ: — ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಶೂದ್ರ ಅಂತ ತಿಳಿಕೊಳ್ಳಿ.

ವಿಶ್ವಾ: — ಅವರು ಕುದುರೆ ಕತ್ತೆಗಳಿಗೆ ಸಮಾನ ಹೇಗೆ? ಅವರಲ್ಲಿ ಕುದುರೆ ಕತ್ತೆಗಳಂತ ರೂಪಭೇದ ವಿದೆಯೇ?

ಶಾಸ್ತ್ರಿ: — ಅದಿಲ್ಲ ನಾನು ರೂಪದ ವಿಷಯ ಅನ್ನಲಿಲ್ಲ. ಜಾತಿವಿಷಯ ಅಂದೆ. ಒಂದು ಜಾತಿ

ಯಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿ ಇನ್ನೊಂದು ಜಾತಿಯವನಾಗುವದು
ಅಂದರೆ ಇನ್ನೊಂದು ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ.

ವಿಶ್ವಾ:—ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ! ಜಾತಿ ಜನ್ಮದ ಮೇಲೆ ಹೊಂದಿ
ದೆಯೇ? ಹಾಗಿದ್ದರೆ ಒಂದು ಜಾತಿಯವ ಇನ್ನೊಂದು
ಜಾತಿಯವನಲ್ಲಿ ಉಂಡರೆ, ವರ್ಣಸಂಕರ ಆಗುವುದು
ಹೇಗೆ?

ಶಾಸ್ತ್ರಿ:—ಕರ್ಮ ಕೆಟ್ಟಿತು.

ವಿಶ್ವಾ:—ವರ್ಣಗಳು ಬರುವುದು ಕರ್ಮದಿಂದ
ಲೋ, ಜನ್ಮದಿಂದಲೋ? ನಿಮ್ಮ ಶಾಸ್ತ್ರ ಏನು ಹೇಳು
ತ್ತದೆ.

ಶಾಸ್ತ್ರಿ:—ಆದು ಕರ್ಮದಿಂದ!

ವಿಶ್ವಾ:—ನಿಮ್ಮ ಜಾತಿ ಯಾವುದು?

ಶಾಸ್ತ್ರಿ:—ಆದು ಕೇಳುವುದೇನು ಸ್ವಾಮಿ.

ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ನಾನು?

ವಿಶ್ವಾ:—ಬ್ರಾಹ್ಮಣನ ಕರ್ಮ?

ಶಾಸ್ತ್ರಿ:—ಬ್ರಹ್ಮಕರ್ಮ.

ವಸಿಷ್ಠ:—ಬ್ರಹ್ಮಕರ್ಮ ಅಂದರೆ.

ಶಾಸ್ತ್ರಿ:—ಅಂದಂಜೆ: ದೇವರನ್ನು ತಿಳಿಯು
ವುದು ಅಂತ. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಬ್ರಹ್ಮಜ್ಞಾನೇತಿ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ:—
ಅದಕ್ಕೆ ಅಲ್ಲವೆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನಾದವನು ಜವತವ,
ಹೋಮಧಾಮ, ಸ್ನಾನಗೀನ, ಯಜ್ಞಗಿಜ್ಞ, ಸದಾ
ಮಾಡುತ್ತ ಇರಬೇಕು ಅಂತ. ಒಟ್ಟಾರೆ ಕರ್ಮ
ಶುಧ್ಧವಾಗಿರಬೇಕು.

ವಸಿಷ್ಠ:—ಸರಿ, ನೀವು ಅದನ್ನು ಮಾಡುವವರು ಎಂದು ಕಾಣುವುದು. ನಿಮಗೆ ಬ್ರಹ್ಮಜ್ಞಾನವಾಗಿದೆಯೇ?

ಶಾಸ್ತ್ರಿ:—ಅದೆಲ್ಲಾ ಕಲಿಯುಗದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿ ಸಾಧ್ಯ ಸ್ವಾಮಿ. ಏನೋ ಹೊಟ್ಟೆಪಾಡಿನ ಹೋರಾಟದಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿದಷ್ಟು ಅವಕಾಶದಲ್ಲಿ ನ್ನಾನಗೀನ ಅಹ್ನಿಕಗಿಹ್ನಿಕ ಮಾಡುವುದಷ್ಟು.

ವಸಿಷ್ಠ:—ಚೇಷ್ಟೆ ಮಾಡುವೆನೆಂದು ತಿಳಿಯಬೇಡಿರಿ. ಏನೋ ಉರಿನ ಸಂಗತಿ ಎಲ್ಲಾ ತಿಳಿಯುವ ಎಂದು ಕುತೂಹಲವಾದುದರಿಂದ ಕೇಳಿದೆವು ನಿಮಗೆ ಬ್ರಹ್ಮನ ಯೋಚನೆ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಾದರೂ ಬಲವಾಗಿದೆಯೇ!

ಶಾಸ್ತ್ರಿ:—ಹಾಗೆ ಮನದಲ್ಲಿ ಬ್ರಹ್ಮನ ಯೋಚನೆ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿದ್ದರೆ, ಸಂಸಾರ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರೋದು ಹ್ಯಾಗೆ? ನಾವು ನಮ್ಮ ಹಾಗೆ ಕಾಷಾಯ ತೊಡಬೇಕಾದೀತು. ಅಲ್ಲ, ಎಲ್ಲವರೂ ಬ್ರಹ್ಮ ಎಂದು ಕೂಗಿದರೆ ಈ ಕಲಿಯುಗದಲ್ಲಿ ಅವ ಸಿಕ್ಕುತ್ತಾನೆಯೇ!

ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರ:—ನೀವೇ ಅನ್ನುತ್ತೀರಿ ಕರ್ಮ ಶುದ್ಧ ವಿರಬೇಕು; ಬ್ರಹ್ಮಜ್ಞಾನ ಬೇಕು—ಬ್ರಾಹ್ಮಣನಾಗಲು ಅಂತ. ನೀವೇ ಅನ್ನುವಿರಿ ಕಲಿಯುಗದಲ್ಲಿ ಅದೆಲ್ಲ ಎಲ್ಲಿ ಸಾಧ್ಯ-ಎಂದು. ಹೀಗಿದ್ದರೆ ನೀವು ಬ್ರಾಹ್ಮಣರೆಂದು ಹೇಳುವ ಧೈರ್ಯವೇನು ಸ್ವಾಮಿ?

ಶಾಸ್ತ್ರಿ:—ಏನು ಸ್ವಾಮಿ! ಸುಮ್ಮನೆ ಕೇಳುತ್ತಾ ಇದ್ದೆ—ಎಂದರೆ ಹಾಸ್ಯಮಾಡುವಿರಾ? ಇಷ್ಟು ಜನರ ಮುಂದೆ ನನ್ನನ್ನು-ಬ್ರಾಹ್ಮಣ-ಅಲ್ಲ ಅನ್ನುವ ಧೈರ್ಯ

ಯಾರಿಗೆ? ಈ ಯಜ್ಞೋಪವೀತ ನೋಡಿ ಮಾತನಾಡಿ ಸ್ವಾಮಿ.

ವಸಿಷ್ಠ:—ನನುಗೆ ಈ ಪ್ರಾಂತದ ವಿಚಾರ ತಿಳಿಯಲು ಕುತೂಹಲವಾಗಿ ಕೇಳಿದೆವು ನಾವು ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿ ಅಲ್ಲಿ ಬೆಳೆದು, ಅಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಹಾದಿಯಲ್ಲಿದ್ದವರು. ಏನೋ ಸದಾನಂದನು ಬರಹೇಳಿದನು ಎಂದು ಬಂದೆವು ಬಂದ ಮೇಲೆ ಆಯಾಯ ದೇಶದ ರೂಢಿ ಹೇಗಿದೆಯೆಂದು ತಿಳಿಯುವುದು ಬೇಡವೇ? ಎಂದು ತೋರಿತು; ಒಂದೊಂದಾಗಿ ಕೇಳಿದೆವು.

ಆದರೂ ಶಾಸ್ತ್ರಿಯ ಕರಳಿದ ಮೋರೆ ಶಾಂತವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ತಿರುತಿರುಗಿ—‘ನಾಕು ಸ್ವಾಮಿ ನಿಮ್ಮ ವರಿಹಾಸ್ಯ’— ಎಂದು ಒದರುತ್ತಿದ್ದ. ಇವನ ಸ್ವರ ಕೇಳಿದೂರ್ವಾಸರ ರೋನು ನೆಟ್ಟಗಾಗಿ ಅವನೂ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದನು ಸಾಧು ಸದಾನಂದನೂ ಬಂದನು. ಆಗ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳ ಫಿರ್ಯಾದಿ ಸದಾನಂದನಲ್ಲಿ ಮುಟ್ಟಿತು. “ಏನು ಸ್ವಾಮಿ, ಇವರು ಇಷ್ಟು ಜನರೆದುರಿಗೆ ನೀವು ಬ್ರಾಹ್ಮಣರನ್ನವ ಧೈರ್ಯ ಹೇಗೆ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದರಲ್ಲಾ ಸ್ವಾಮಿ; ಎಂಥ ಬ್ರಾಹ್ಮಣಾಪಮಾನ! ಈ ಮಾತು ಒಬ್ಬ ಆಬ್ರಾಹ್ಮಣನ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕಿತು ಅಂದರೆ ನಾಳೆ “ಮೈಸೂರು ಧಾಮಕೇತು” (Comet)ವಿನಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತೆ—‘ಸಾಧುಗಳು ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ್ಯ ಕೊಡವಿದರು’ ಅಂತ— ಆಗ್ರಲೇಖ.”

ದೂರ್ವಾಸ:— ಆಬ್ರಾಹ್ಮಣರು ಎಂದು ಒಂದು ಜನಾಂಗವಿದೆಯೇ ಸ್ವಾಮಿ.

ಶಾಸ್ತ್ರಿ:— ನಿಮ್ಮದೇನು ಪರಿಹಾಸ್ಯ ಸ್ವಾಮಿ?

ದೂರ್ವಾಸ:— ಪರಿಹಾಸ್ಯವಲ್ಲ ಸ್ವಾಮಿ. ತಿಳಿಯದೆ ಕೇಳಿದೆ.

ಶಾಸ್ತ್ರಿ:— ಬ್ರಾಹ್ಮಣರಲ್ಲದವರೆಲ್ಲಾ ಆಬ್ರಾಹ್ಮಣರು ಅಂತ ಅವರಿಗೆ ಬ್ರಹ್ಮ ದ್ವೇಷ ಅಂದರೆ ನೀರು ಕುಡಿದಷ್ಟು ಸಮಾರ. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಈಗ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವುದೇ ಅವರ ಗ್ರಹ.

ದೂರ್ವಾಸ:— ವೇದಗಳು ಸಾರುತ್ತವೆ—ನಾಲ್ಕು ವರ್ಣಗಳು ಸಮಾಜಶರೀರದ ಮುಖ, ಕೈಕಾಲು, ತೊಡೆ, ಪಾದಗಳು ಇದ್ದಹಾಗೆ ಎಂದು! ದೇಹದ ಅಂಗಾಂಗಗಳೇ ಹೀಗೆ ಒಡಿದಾಡಿದರೆ.

ಶಾಸ್ತ್ರಿ:— ಅದೆಲ್ಲಾ ಹಿಂದಿನ ಕಾಲದ ಕಥೆ; ಇನ್ನು ಬರುವ ಹಾಗಿಲ್ಲ. ಈ ಆಬ್ರಾಹ್ಮಣರಿಗೆ, ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು ಚಲೋ ಚಲೋ ನೌಕರಿಯಲ್ಲಿದ್ದಾರಲ್ಲ ಅಂತ ಹೊಟ್ಟೆ ಉರಿ.

ದೂರ್ವಾಸ:— ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು ವರರ ನೌಕರಿಗೆ ಹೋಗುವರೇ? ಅದು ಕೇವಲ ಶೂದ್ರವೃತ್ತಿಯಲ್ಲ.

ಶಾಸ್ತ್ರಿ:— ಇವರು ತೆಗೆದರು ತಮ್ಮ ಪುರಾಣ ಇವರ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಲಿಯುಗದ ಪ್ರಥಮಪಾದ ನಡೆಯುವುದು ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ. ಬರೇ ಹಿಂದಿನ ಕಥೆ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಸ್ವಾಮಿ ನನ್ನನ್ನು ಬಡಿ: ನಾನು ಹೋಗುತ್ತೇನೆ.

ಸದಾನಂದ:— ಹೋಗುವಿರಂತೆ; ಅದಕ್ಕೇನು ಅಭ್ಯಂತರ ವಿಶೇಷ ಶ್ರಮಪಟ್ಟಿರಿ— ಇದೋ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಿ ನಿಮ್ಮ ಪಂಶ್ರಮಕ್ಕೆ—(ಎಂದು ಸ್ವಲ್ಪ ದಕ್ಷಿಣೆ ಕೊಡುವನು)

ಶಾಸ್ತ್ರಿ:— ಎನು ಸುಟ್ಟ ಪಂಶ್ರಮ ಸ್ವಾಮಿ. ತಮ್ಮ ಧಾರಾಳ ಹಸ್ತ ಕಂಡರೆ ನನಗೇಕೋ ಧಧೀಚಿಯ ನೆನಪಾಗುತ್ತೆ ನೀವು ನಾಳೆ ಬೆಳಗಿನ ವರೆಗೆ ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳುವುದಾದರೂ ನನ್ನಿಂದಾದ ಉತ್ತರಕೊಡಲು ಸಿದ್ಧನಿರುವೆ ಸ್ವಾಮಿ

ವಿಶ್ವಾ:—(ಅ) ಇವನ ಬಣ್ಣವೇ ಬದಲಾಯಿತು ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಕಾಂಚನಪ್ರಿಯನು!

ವಸಿಷ್ಠ:— ಇಂದಿಗೇನು ಕೇಳುವುದಿಲ್ಲ. ಅಂತು ಕೇಳುವುದಿದ್ದರೆ ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿಗೇ ಬರುತ್ತೇವೆ.

ಶಾಸ್ತ್ರಿ:— ನೀವು ನನ್ನಲ್ಲಿಗೆ ಬರುವುದೆಂದರೇನು ಸ್ವಾಮಿ! ನಿಮ್ಮ ಅಡಿಯಾಳು ನಾನು. ಈ ಸಾಧು ಸಂತರ ಸೇವೆಮಾಡುವ ಭಾಗ್ಯ ಅನಾಯಾಸವಾಗಿ ದೊರಕಿದ್ದೆಂದರೆ ನನ್ನ ಪೂರ್ವಪುಣ್ಯ ಹೀಗಿರುವಲ್ಲಿ— ಭಾಗೀರಥಿ ಇರುವಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ಸ್ನಾನಮಾಡುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, ಭಾಗೀರಥಿ ಮನೆಗೆ ಬರಲಿ—ಅನ್ನುವವರುಂಟೇ.

ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರ:— ಸರಿ, ನೀವೇಗ ತತ್ಕಾಲಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಬನ್ನಿ. ಅವಶ್ಯವಿದ್ದರೆ ಹೇಳಿಕಳುಹಿಸುವುದಾದರೂ ಹೇಳಿಕಳುಹಿಸುವ. ಆದರೆ ನಾವು ಪರಿಹಾಸ್ಯಮಾಡುತ್ತೀವೆಂದು ಸಿಟ್ಟುಮಾಡಬಾರದು.

ಶಾಸ್ತ್ರಿ: — ಹಾಗೆ ಸಿಟ್ಟುಮಾಡಲು ನಾನು ವಿಶ್ವಾ ಮಿತ್ರನೇನು! ಸ್ವಾಮಿ; ಏನೋ ನಿಮ್ಮ ಉದ್ದೇಶ ತಿಳಿಯದೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಸ್ವರ ಬದಲಾಯಿತು. ಅದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಹಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳಬೇಡಿ.

ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರ: — (ಆ) ಇವನ ತಿರುಮಂತ್ರ ನನಗೇ ಬಂತಲ್ಲ.

ಅಂದಿಗೆ ಆಷ್ಟೇ ಸಾಕೆಂದು ಅವರು ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳಿಂದ ರಜಾಪಡೆದು ತಮ್ಮ ಹಾದಿಹಿಡಿದರು. ಇಲ್ಲಿಗೆ ಧರ್ಮ ವಿಚಾರ ಕಾಂಡದ ಜಾತಿ ಧರ್ಮವಿಮರ್ಶಾ ಪ್ರಕರಣವು ಮುಗಿದುದು ಶ್ರೀ ಶುಭಮಸ್ತು.

ಪ್ರಕರಣ ೧೨.

ಗೋಕರ್ಣ ಮಹಾತ್ಮ್ಯ.

ಕ್ಷೇತ್ರಗಳೆಂದರೆ ಧರ್ಮದ ಮೂರ್ತಿಮಂತ ಚಿತ್ರಗಳೆಂದು ನಮ್ಮ ಧಾರ್ಮಿಕ ಸಮಿತಿಯವರ ತಿಳುವಳಿಕೆ. ಆದುದರಿಂದವರು ಇನ್ನು ಕ್ಷೇತ್ರಸಂಚಾರಮಾಡುವ ನಿರ್ಧಾರಮಾಡಿರುವರು. ಇನ್ನವರಿಗೆ ಎಲ್ಲಿ ಹೋದರೂ ಪರಿಚಯದ ಭೀತಿಯಿಲ್ಲ; ಸ್ವಾಗತಮಾಡುವವರಿಗೆ ಕೊರತೆಯಿಲ್ಲ. ಅವರ ತತ್ವಗಳಿಗೆ ನಿತ್ಯಾಚರಣೆಯಲ್ಲಿ ಸರಿವಿರೋಧವಾಗಿದ್ದರೂ, ಅವರ ಆವೃತ್ತಿಷ್ಕರಣೆಂದು ನಟಿಸಿ, ಅವರನ್ನು ತಮ್ಮ ಆತಿಥಿಗಳನ್ನಾಗಿ ಪೂಜಿಸುವ ದರಲ್ಲಿ ನರರು ಶ್ರೇಷ್ಠರು. ಈಗಂತು ಈ ಸಾಧುಗಳ

ವಿಚಾರ ಇಡೀ ಹಿಂದುಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಹಬ್ಬಿಬಿಟ್ಟಿದೆ. ಮೈಸೂರಿನ ಸಂತರ್ಪಣೆಯ ದೆಸೆಯಿಂದ ಸಾವಿರಾರು ಮಂದಿಗಳ ಬಾಯಿಯಲ್ಲಿ ಇವರ ಕೀರ್ತಿ ಬಿತ್ತು. ಆಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಸರಕಾರದವರೂ ಇವರ ಕೀರ್ತಿಪ್ರಚಾರಕ್ಕೆ ಬೆಂಬಲವಾದರು. ದೊಡ್ಡ ದಂಗೆಯೆಂದು ಹೆಸರಿಟ್ಟು ಇವರನ್ನು ರಾಜಕೀಯ ಪ್ರಮುಖರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿದರು. ಇದು ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಸಂಗ್ರಾಮದ ಕಾಲ. ಸರಕಾರವು ಅನುಗ್ರಹಿಸಿತೆಂದರೆ ಒಬ್ಬನು ಮಹಾ ದೇಶಭಕ್ತನಾಗಲು ಒಂದು ಕ್ಷಣ ಸಾಕು. ಅಂಥ ಅನುಗ್ರಹವು ದೊರೆತ ಬಳಿಕ-ಮಂದಗಾಮಿ, ಮೃದುಗಾಮಿ, ತೀಕ್ಷ್ಣಗಾಮಿ, ಕರೋರಗಾಮಿ, ಬ್ರಾಹ್ಮಣ, ಅಬ್ರಾಹ್ಮಣ, ನಿಬ್ರಾಹ್ಮಣ, ಹಿಂದೂಯವನ-ಈ ಎಲ್ಲಾ ಧಾರ್ಮಿಕ ರಾಜಕೀಯ ಪಂಗಡದ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳಲ್ಲೂ, ಅನುಕೂಲ, ಪ್ರತಿಕೂಲ, ಅನಾನುಕೂಲ ವಿಮರ್ಶೆ, ಟೀಕೆ, ಟಿಪ್ಪಣಿ, ತುಲನೆ, ಖಂಡನೆ, ಮಂಡನೆಗಳಿಗೆ ಅವರು ಒಳಗಾದರು. ಇವರ ಭಾವಚಿತ್ರಗಳನ್ನು ವ್ರಕಟಿಸದ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳಿಲ್ಲ. ಹೀಗಿದ್ದ ಬಳಿಕ ಹೋದಲ್ಲಿ ಇವರ ನ್ಯಾಯತತ್ವ ಕಡಿಮೆಯೇನು!

ಗೋಕರ್ಣ ಕ್ಷೇತ್ರದ ಕಡೆಗೆ ಈ ಧಾರ್ಮಿಕ ಕಮಿಟಿಯವರು ಸಾಗುವವರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಜತೆಯಲ್ಲಿ ದೂರ್ವಾಸ, ಸದಾನಂದನೂ ಸೇರಿದ್ದರು ಬರುವ ಸುದ್ದಿಯನ್ನು ಯಾರಿಗೂ ತಿಳಿಸಲಿಲ್ಲ. ಉಡುಗೆಯು ಅತ್ತ ಸಾಧುಗಳದ್ದೆಂದರೆ ಸಾಧುಗಳದ್ದಲ್ಲ; ಇತ್ತಲೌಕಿಕರದ್ದು

ಅಲ್ಲ ಇಂಥ ಉಡುಗೆಗಳನ್ನು ಧರಿಸಿ ಮುಂಜಾನೆ ಕಾಲ್ನಡೆಯಿಂದ ಗೋಕರ್ಣ ಮಹಾಕ್ಷೇತ್ರವನ್ನು ನೇರಿದರು. ಇದೇ ಮುಂಜಾನೆಯೇ ನಮ್ಮ ವೈದ್ಯನಾಥ ಭಟ್ಟನು ಎಲ್ಲಿ ಕಾದು ಕುಳಿತಿದ್ದನೋ! ನಡುದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಇವರಿಗೆ ಭೇಟಿಯಾಗಿ “ಸ್ವಾಮಿ, ಎಲ್ಲಾ ಆನುಕೂಲತಗಳನ್ನು, ನೀವು ಬರುವಿರೆಂದು ಕೇಳಿ ನಾನಾಗಲೇ ಮಾಡಿಸಿರುವೆ ನಮ್ಮಲ್ಲಿಗೇ ಬರಬೇಕು. ಯಾವತ್ತು ಕ್ಷೇತ್ರವಿಧಗಳನ್ನು ಪೂರೈಸಿಕೊಂಡು ಗೋಕರ್ಣೇಶ್ವರನ ಪ್ರಸಾದ ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ಚಿತ್ತೈಸುವವರಾಗಬೇಕು, ಎಂದು ಪ್ರಸ್ತಾವನೆಗೆ ತೊಡಗಿದನು. ನಡುವೆ ಸದಾನಂದನು ಬಾಯಿಹಾಕಿ — “ಸ್ವಾಮಿ, ನಾವು ನಿಮ್ಮ ವಿಶ್ವನಾಥಭಟ್ಟರಿಗೆ ಅವರಲ್ಲಿಗೆ ಬರುವೆವೆಂದು ಮೊದಲೇ ಕಾಗದ ಬರೆದಿರುವೆವು. ಆದುದರಿಂದ . . . ” ಎನ್ನುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೂ ಚುರುಕಿನ ವೈದ್ಯನಾಥ ಭಟ್ಟನು — “ಸ್ವಾಮಿ, ಎಂದು ಅವರಿಗೆ ವತ್ರಬರೆದುದು?” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಸದಾನಂದ:— ಇಂದಿಗೆ ಹದಿನೈದು ದಿವಸಗಳ ಹಿಂದೆ. ಅವರಿಂದ ಪ್ರತ್ಯುತ್ತರವೂ ಬಂದಿತ್ತು—“ನಮ್ಮಲ್ಲಿಗೇ ಬರಬೇಕೆಂದು

ವೈದ್ಯನಾಥ:— ಸ್ವಾಮಿ, ಅವನು ನನ್ನ ದೊಡ್ಡಪ್ಪನ ಮೊಮ್ಮಗನ ಆಳಿಯನಾಗಬೇಕು ಆದರೆ ದುರ್ದೈವ! ನಾಲ್ಕು ದಿವಸಗಳ ಹಿಂದೆ ಕಠಿಣ ಜ್ವರ— ಹೇಗೆ ಬಂತೋ ಕಾಣೆ— ಅಂತು ವಾವ, ತೀರಿಕೊಂಡ.

ಹೋಗಲಿ, ಬಡಿ, ಸ್ವಾಮಿ ಆದದ್ದಾಯಿತು ನಮ್ಮಲ್ಲಿಗೇ ಹೋಗುವ.

ಈ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿ, ನಾಥುಗಳಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ವ್ಯಸನವಾಯಿತೋ ಎನ್ನೋ, ಅವರು ಬೇರೆ ಉಪಾಯ ಕಾಣದೆ, ವೈದ್ಯನಾಥನ ಆಮಂತ್ರಣವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ, ಅವನ ಮನೆಯ ಕಡೆಗೆ ಮುಂದರಿದರು. ನಡುವೆ ವೈದ್ಯನಾಥನ ದುರ್ದೈವ ಬಿಡಬೇಕೇ? ಏನು-೧೦೦ ಗಜ ಹಾದಿ ದೂರ ಈ ಯಾತ್ರಿಕರನ್ನು (ಹೀಗೆಂದು ಅವನ ತಿಳುವಳಿಕೆ) ಕರೆದು ಕೊಂಡು ಮುಂದರಿಸಲಿಲ್ಲ-ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ— ಇವನ ಬಾಯಿಯಲ್ಲಿ ಸತ್ತುಹೋದ ವಿಶ್ವನಾಥಭಟ್ಟನು ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡನು. ಆದು ವೈದ್ಯನಾಥನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬತ್ತೇ ವಿನಹ ಉಳಿದವರಿಗೆ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅವನು—“ಸ್ವಾಮಿ, ಇಲ್ಲಿ ನಿಂದಿರಿ, ಸ್ವಲ್ಪ ಇಲ್ಲೇ ಹೋಗಿ ಬರುತ್ತೇನೆ” ಎಂದಂದುಕೊಂಡು ಇವರ ಸಮ್ಮತಿ ಸಿಗುವ ಮೊದಲೇ ಜಾರಿದನು. ಆದರೆ ಇವರು ಕಾದು ಕಾದು ಬೇಸತ್ತರೂ ವೈದ್ಯನಾಥನು ಮರಳಿ ಬಾರನು! ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿಯೇ ವಿಶ್ವನಾಥನ ಸಂದರ್ಶನವಾಯಿತು. ಸದಾನಂದನು—“ಏನು ಸ್ವಾಮಿ, ಈಗ ತಾನೆ ಇನ್ನೊಬ್ಬರು ಭಟ್ಟರು ನಮಗೆ ಸಿಕ್ಕಿ, ನಿಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಹೋಗುವೆವು ಎಂದುದಕ್ಕೆ — ‘ವಿಶ್ವನಾಥಭಟ್ಟರು ತೀರಿಕೊಂಡರು’ ಎಂದನು. ಎಂಥ ಅನ್ಯಾಯ!”—ಎಂದನು.

ವಿಶ್ವನಾಥ :— ಅನ್ಯಾಯವೆಂದರೇನು? ಸ್ವಾಮಿ, ಬಂದ ಯಾತ್ರಿಕರನ್ನು ತಮ್ಮ ಮನೆಗೇ ಒಯ್ಯಲು ಕೆಲ

ವರು ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಈ ಉಪಾಯವನ್ನು ತೊಡಗಿರು
ವರು. ಇರಲಿ, ನಿಮಗೆ ಆಮಂತ್ರಣವಿತ್ತು ಆ ಪ್ರಾಣಿಯು
ಹೆಸರೇನು?

ಸದಾ:— ಹೆಸರನ್ನು ನಾವು ಕೇಳಿಲ್ಲ. ನೀವು
ಅವನ ದೊಡ್ಡಪ್ಪನ ಮೊಮ್ಮಗನ ಅಳಿಯನಂತ!

ಎಶ್ವ:— ಎಲ್ಲಿನ ಸಂಬಂಧವೋ, ಏನು ಕಥೆಯೋ.
ಹೂಂ, ಹಾಳಾಗಿಹೋಗಲಿ ಒನ್ನಿ ಸ್ವಾಮಿ. ನೀವು
ಕಾಲುವಡೆಯಿಂದ ಬರುವಿರಂದು ತಿಳಿದಿರಲಿಲ್ಲ ಮೋ
ಟಾರುಗೀಟಾರು ಇದೆಯಲ್ಲ-ಎಂದು ತಿಳಿದ ಸರಿ-
ಬನ್ನಿ, ಬನ್ನಿ.

ಹೀಗಂದು ಅವರೈವರನ್ನು ತುದಿಸೊದಲಿಲ್ಲದೆ
ಬಾಯ ಬನ್ನಾಣಿಗೊಂದ ಬರಗುಸೂಡಿ ತಮ್ಮ ಮನಗೆ
ಕರೆದುಕೊಂಡುಹೋಗಿ ಚಾವೆ ಹಾಕಿ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿದರು
ಅವರು ಮುಖವನ್ನಾಡಿದಾಗ ಮುಗಿಸುವುದರೂ
ಳಿಗೆ ಉಪ್ಪಿಟ್ಟು ಕಾಫಿಗಳು ಅವರ ಸಮ್ಮುಖದಲ್ಲಿ
ಕುಳಿತುಬಿಟ್ಟವು ಸಂತರ್ಪಣೆ ನಗರದಲ್ಲಿ ಫಲಾ
ಹಾರದಿಂದಿದ್ದ ದೂರ್ವಾಸರಿಗೆ ಕಾಫಿ ಗುಟ್ಟು
ಕು ಕುದಿದೊಡನೆಯೇ ತಲೆ ಗಿರ್ರಿಸಬಟ್ಟಿತು.
ಆದರೂ ಆತಿಥ್ಯಕ್ಕೆ ಭಂಗಬರಬಾರದೆಂದು ಕಣ್ಣುಚ್ಚಿ
ಕುದಿದರು. ಇವರಿಗೋಸ್ಕರ ಸ್ವಶಲ್ ತಯಾರಿಯು
ಉಪ್ಪಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ 'ರವ'ಗಿಂತ ಅಧಿಕವಾದ ಮೆಣಸನ್ನು
ಕಂಡು ಅಂಜಿದರು ಅಂಜಿ ಭಟ್ಟರ ಮನಸೋಯಿಸ
ಬಾರದೆಂದು ಕೇಕರಿಸಿ, ಕಣ್ಣೀರು ಕರೆದು, ಅದನ್ನೂ

ಧ್ವಂಸಮಾಡಿ ಬೇಗಬೇಗನೆ ಎದ್ದು ಹೊರಬಿದ್ದರು. ಸಾಧು ಸದಾನಂದನು ಸ್ವಲ್ಪರೂಢಿಯಾದವನಾದಕಾರಣ ಅನನಿಗೆ ಇದು ಹೆಚ್ಚಿನಿಸಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಉಳಿದವರಿಗೆಲ್ಲಾ ಸಾಕುಸಾಕಾಯಿತು. ಯಮರಾಯನಿಗಿಷ್ಟು ಅನಿಸಿತು - “ತಾನು ರಾಜಧಾನಿಗೆ ಮರಳಿದ ಬಳಿಕ - ಇಂಥ ಖಾರದ ಉಪ್ಪಿಟ್ಟು ತಿನ್ನಿಸುವುದನ್ನು ಸಹ ನರಕ ಶಿಕ್ಷೆಗಳ ಖಾತೆಯಲ್ಲಿ ನೇರಿಸುವುದೊಳಿತು” ಎಂದು.

ಆ ದಿನ ವಿಶ್ವನಾಥನು ಅವರಿಗೆ ವವಿತ್ರ ಗೋಕರ್ಣ ಕ್ಷೇತ್ರದ ಒಳಮೊಗ್ಗುಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ತೋರಿಸಿದನು. ಅಲ್ಲಿ, ಅಲ್ಲಿ ನೀರು ಬಿದ್ದಲ್ಲಿ - ಎಲ್ಲಾ ತೀರ್ಥಗಳೇ! ಈ ಅನುಭವವು ಅವರಿಗೆ ಆಗ ಹೊಸತಾಗಿ ಕಂಡರೂ, ಮುಂದೆ ಕಾಶಿ ರಾಮೇಶ್ವರ ಯಾತ್ರಗಳ ಅನುಭವ ದಿಂದ ನೀರು ಕುಡಿದಷ್ಟು ಮಲಭವಾಯಿತು ಎನಿಸಿಲ್ಲ, ಎಮ್ಮೆಗಳು ಸ್ನಾನಮಾಡುವ ಕೆಸರಿನ ಕುಂಡಗಳಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಇವರನ್ನು ಮುಣುಗಿಸಿ - ‘ಇದು ಅಘನಾಶಿನಿ,’ ‘ಇದು ಪಾವನಾಶಿನಿ’ - ಎಂದು ಮಂತ್ರಪರನೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಅಂತು ಅವರಿಗೆ ಅದು ಎನೋ ‘ನಾಶಿನಿ’ ಯಾಗಿ ಕಂಡುಬಂದುದು ನಿಜ.

ಮರುದಿನ ಅವರೈವರು ವೈದ್ಯನಾಥನ ಜತೆಯಲ್ಲಿ ಸಮುದ್ರತೀರವನ್ನು ನೇರಿದರು. ಅಲ್ಲಿ ಊರ ಹುಡುಗರೆಲ್ಲಾ ಆಟಕ್ಕೆ ಬರುವ ಸಮಯ. ಮಕ್ಕಳಾಟವನ್ನು ಕಾಣುವ ಎಂದು ಕುತೂಹಲದಿಂದ ಅವರ ಮಾತು ಕಥೆಗಳ ಕಡೆಗೆ ಕಿವಿಗೊಡತೊಡಗಿದರು. ಆಗ ಇವರ

ಭಾಷಾಂತರಕರ್ತನು ಇನ್ನೂ ಬಂದಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಆ ದಿನ ಮೋಟಾರಿನಮೇಲೆ ಬರಲಿರುವನಂತೆ. ಆದರೆ, ಶಿವರಾಯನು ಬಳಿಯಲ್ಲಿದ್ದುದರಿಂದ ಅವನಿವರಿಗೆ ಅವರ ಮಾತುಕಥೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಒಂದೊಂದಾಗಿ ವಿವರಿಸತೊಡಗಿದನು. ಮಕ್ಕಳಲ್ಲಿ ಆರು ವರುಷದವರಿಂದ ಹಿಡಿದು ಒಳವರುಷದ ವರೆಗೂ ಇದ್ದರು. ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯ 'ನೋಡಿ' ಆಟ ಆಡಿದರು. ಆಟದಲ್ಲಿ ಆರಂಭದಿಂದ ಅಂತ್ಯದವರೆಗೂ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರೂ ತಾವು ಗೆಲ್ಲಬೇಕೆಂದು ಯತ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದರೇ ವಿನಹ ಹೇಗೆ ಗೆಲ್ಲಬೇಕೆಂಬುದರ ಗೋಚರಗೊತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಮುಟ್ಟಿದ್ದರೆ 'ಮುಟ್ಟಲೇ ಇಲ್ಲ' ಎನ್ನುವುದು ಅವರ ರೂಢಿ. ಹೀಗೆ ಉಭಯ ಪಕ್ಷಗಳೂ ಒಬ್ಬರನ್ನೊಬ್ಬರು ಸುಳ್ಳಿನಲ್ಲಿ ನೋಲಿಸಲು ಯತ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನು ತನ್ನ ಮಾತಿನಿಂದಲೇ ತನ್ನ ಸುಳ್ಳನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದ ಪ್ರಸಂಗ ಬಂದಿತು. ಆದರೆ ಅವನ ನ್ಯಾಭಿಮಾನವು ಬಿಡಬೇಕಲ್ಲ! ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಕೋಪದಿಂದ ತನ್ನ ಇದಿರಾಳಿಯನ್ನು ಮನಬಂದಂತೆ ಜೈಯ್ಯತೊಡಗಿದನು. ಸರಿ, ಇಬ್ಬರ ಜಗಳ ತಂಡಕ್ಕೇ ಹಿಡಿಯಿತು. ಎಲ್ಲರಲ್ಲಿಯೂ ನೆಮ್ಮದಿಯ ಒಂದು ಲಕ್ಷಣವಿತ್ತು. ಅದೇ-ಕೈಗಿಂತ ಬಾಯಿ ಮುಂದೆ. ಅವರ ಮಾತುಗಳ ಸ್ಫಾರಸ್ಯವೇನೆಂದು ಹೇಳಲಿ! ಕೊನೆಕೊನೆಗೆ ಶಿವರಾಯನಿಗೆ ಭಾಷಾಂತರ ಸುವುದಕ್ಕೂ ನಾಚುಗೆಯಾಯಿತು. ಕಲವನ್ನು ಭಾಷಾಂತರಿಸಲು ಆ ಗೀರ್ವಾಣಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಶಬ್ದಗಳೇ

ಇಲ್ಲದಾದುವು. ಆತು ಆ ಮಾತುಗಳಿಂದ ಅವರಲ್ಲಿ ಜ್ಞಾನವು ಅಪಾರವಾಗಿ ಹೆಚ್ಚಿತು. ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಬಾಲಕರು ಕ್ಷೇತ್ರಪುರೋಹಿತರ ಮಕ್ಕಳು. ಎಲ್ಲರೂ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರ ಮಕ್ಕಳೇ. ಮಕ್ಕಳು, ಜಗಳವಾಡುವಾಗ ಕೋಪ ವೇರಿದರೆ ಸಂತತಿನಕ್ಷೆ ಬರೆಯುವುದು ಇಲ್ಲಿನ ರೂಢಿ. ಆ ನಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರಿಂದ ಹಿಡಿದು ವೇಶ್ಯೆಯರನ್ನು ಹಾದು, ಕನಿಷ್ಠ ಗರತಿಸೂಳೆಯವರೆಗೂ ಕಾಣಿ ಸಿಕೊಂಡರು. ತಿವನ ಪಾಲಿಗೆ ಈ ಅನುಭವವು ಹೊಸ ತಲ್ಲ. ಹುಟ್ಟುವಾಗಲೇ ಅವನದನ್ನು ಬಲ್ಲವನಾಗಿ ದ್ದನು. ಆದರೆ, ಧಾರ್ಮಿಕ ಸಮಿತಿಯವರ ರಿಕಾರ್ಡ್ ನಲ್ಲಿ ಅದು ಬಲವಾಗಿ ಬೇರೂರಿತು.

ಸಾಲದುದಕ್ಕೆ ಅದೇ ರಾತ್ರಿ ಇನ್ನೊಂದು ಘಟನೆ ನಡೆಯಿತು. ನಮ್ಮ ವೈದ್ಯನಾಥಭಟ್ಟನಲ್ಲಿ ಜನಸಂಖ್ಯೆ ಯೆಂದರೆ—ಅವನ ಎಂಟು ವರುಷದ ತಾಯಿ ಯಿಲ್ಲದ ಮಗು, ಅವನ ಮುದಿತಾಯಿ. ಇದಲ್ಲದೆ ಮನಯ ಯಜಮಾನಿ. ಮನೆ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಅತಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಮೇಳವಿತ್ತು. ರಾತ್ರಿ ಊಟವಾದಬಳಿಕ ವೈದ್ಯನಾಥನು ಊರ ನವನಾಯಕರೊಡನೆ ಮಾತಾನಾಡಿಕೊಂಡು ಬರಲು ಹೊರಹೋಗಿದ್ದನು. ಘಂಟೆ ಒಂಭತ್ತುಬಾರಿಸಿರ ಬಹುದು. ವೈದ್ಯನಾಥನ ಮಗ 'ಎಕಪುತ್ರ ವರಂ ಜ್ಯೋತಿ'ಯು ಮನೆಮುಂದಿನ ಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಒಂದೆ ರಡು ಮಕ್ಕಳೊಡನೆ ಆಟವಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಯಜ ಮಾನಿಯು ಹೊರಬಂದು ಬಾಲಕನನ್ನು 'ಮಲಗುವ

ವೇಳೆಯಾಯಿತು, ಬಾ' ಎಂದು ಕರೆದಳು. ಹುಡುಗನು ಅಟ ಬಿಟ್ಟೇಳಲಿಲ್ಲ. ಇವಳು ಕರೆದಷ್ಟಕ್ಕೆ ಅವನು ಹಟಮಾರಿಯಾಗಿ ಅಲ್ಲೇ ನಿಂತುಬಿಟ್ಟನು. ಕೂನೆಗೆ ಯಜಮಾನಿಯ ತಾಳ್ಮೆ ತಪ್ಪಿ, ಹುಡುಗನಿದ್ದಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ನಾಲ್ಕೈಟುಗಳನ್ನು ಬಲವಾಗಿ ಕಾಯಿಸಿದಳು ಹುಡುಗನಿಗೆ ಆವೇಷಬಂದಿತು. ಅವನು ಸಿಟ್ಟು ಅಳುಗಳನ್ನು ಬೆರೆಸಿ, ಹಾಗೂ ಹೀಗೂ ಇವಳ ಕೃಗಳಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು—“ಮನೆಗೆ ಬಂದ ಸೂಳೆಯರಲ್ಲ ನನ್ನನ್ನು ಹೊಡೆದು ತಿನ್ನುವುದಾಯಿತು. ನನ್ನಮ್ಮ ಇದ್ದಿದ್ದರೆ” — ಎಂದು ಕೂಗತೊಡಗಿದನು. ಈ ನಾಟಕವನ್ನು ಜಗುಲಿಯ ಮೇಲಿಂದ ಸಮಿತಿಯವರು ನಿರೀಕ್ಷಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರಿಗೆ ಈ ಯಜಮಾನಿಯು ಯಾರೆಂದು ಕೇಳಿ—ಎದೆ ಜುಮ್ಮೊದಿತು! ಒಟ್ಟಾರೆ ಮೇಲೆ ಅಂದಿನ ಯುಗಧರ್ಮದಂತ ಕ್ಷೇತ್ರವಾಸಿಗಳಿಗೆ 'ಉಪವತ್ಸಿ'ಯರಿಲ್ಲದೆ ದಿನ ಸಾಗದು ಎಂಬ ನಿರ್ಧಾರ ಮಾಡಿದರು.

ಇದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕಂಡು ದೂರ್ವಾಸನು ಕಿಡಿಕಿಡಿಯಾಗಿ “ಸಾಕೇಕ್ಷೇತ್ರ ತಿವರಾಯ, ನಿನ್ನ ಹೆಸರನ್ನು ಈ ಭಟ್ಟರು ಅಜರಾಮರವಾಗಿ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟರು” — ಎಂದು ಬಿಟ್ಟನು. ಮರುಗಳಿಗೆಗೆ— “ನಾವಿಲ್ಲಿಂದ ನಾಳೆಯೇ ಹೊರಡಬೇಕು” — ಎಂದವ್ವಣೆಯಾಯಿತು.

ಸಾಧು:— ರಾಯರೇ, ನೀವು ಇಷ್ಟರಲ್ಲಿಯೇ ಬೇಸರವಟ್ಟರೆ ನಿಮ್ಮ ಕಲಸ ಆಗುವುದೆಂತು? ನಾನು

ಆರಂಭದಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ತಾಳ್ಮೆ ಕಳೆದುಕೊಂಡಿದ್ದೆ. ಆದರೆ ಈಗೀಗ ಅದು ರೂಢಿಯಾಗಿದೆ. ಇಂಥ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ನಿನಗೆ ಧಾರ್ಮಿಕವಿಚಾರ ತಿಳಿಯಬೇಕು. ನಾನು ನಿಮ್ಮನ್ನಿಲ್ಲಿಗೆ ಕರತಂದುದು—ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಇದು ಯಾಜಿಗಳ ಸ್ಥಳವೆಂದು.

ದೂರ್ವಾ: — ಏನು ಇಲ್ಲಿ ಯಾಗಗಳು ನಡೆಯುವುವೇ?

ಸಾಧು: — ಇಡೀ ಭಾರತವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಯಜ್ಞಯಾಗಾದಿಗಳು ನಡೆಯುವ ಸ್ಥಳಗಳು ತೀರ ಕಲವು. ಏನು, ಬೆರಳಿಂದೆಣಿಸುವಷ್ಟು ಇಲ್ಲ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಇದು ಒಂದು. ಇಂದಿಗೆ ನಾಲ್ಕೇ ನಾಲ್ಕು ದಿವಸಗಳಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿಂದೂ ಅಜಯಾಗ ನಡೆಯುವುದಿದೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಕರತಂದೆ.

ದೂರ್ವಾಸ: — ಹಾಗಾದರೆ, ಅಲ್ಲಿಯತನಕ ಅವಶ್ಯ ಇದ್ದೇ ತೀರಬೇಕು

ಹೀಗೆ ನಿರ್ಧಾರಮಾಡಿ ವೈದ್ಯನಾಥನ ಮನೆಯ ರಾಣಿಯನ್ನು ಗಟ್ಟಿಮಾಡಿದರು. ವೈದ್ಯನಾಥಗೆ ತಾವಾ ರೆಂಬುದನ್ನು ಇತರರಿಗೆ ತಿಳಿಸಬಾರದೆಂದು ಕಟ್ಟವ್ವಣೆ ಮಾಡಿದ್ದರು. ಅವನೂ ಅದಕ್ಕೆ ಒಡಂಬಟ್ಟನು ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಕಾರಣವಿದೆ 'ವೇವರಿನಲ್ಲಿ ಕೀರ್ತಿಗೊಂಡವರಿವರೆ'ಂದು ಹೊರಬಿದ್ದರೆ, ಮನೆಗೆ ಬಂದು ಹೋಗುವವರ ಸಂಖ್ಯೆ ಬೆಳೆದು — ಉಪ್ಪಿಟ್ಟು ಕಾಫಿ—ಒದಗಿಸಲು ಅಷ್ಟಿಷ್ಟು ಪ್ರಯಾಸವೇ?

ಯಾಗದ ದಿನ ಬಂದಿತು. ಯಾಜಿಗಳ ದರುಶನ

ವನ್ನು ವೈದ್ಯನಾಥನು ತಮ್ಮ ಆತಿಥಿಗಳಿಗೆ ಮಾಡಿಸಿದರು. ಆದರೆ ಅವರಿಗೆ ಏರಾಮವೆಲ್ಲಿ? ಆದರೂ ತೀರ ಮಡಿ ಮಡಿಯಾದ ಅವರು ತುದಿಕಾಲಿನಲ್ಲಿ ಮಾರುದ್ದ ದೂರ ನಿಂತು-“ಬಹಳ ಸಂತೋಷ. ಬಲುದೂರದಿಂದ ಬಂದವರು ಎಂದಮೇಲೆ ತೀರಾ ಸಂತೋಷ. ತಮ್ಮ ಕೃಪೆಯಿಂದ ಯಾಗ ಮುಗಿಯಬೇಕು.” ಎಂದು ನುಡಿದು ಮುಂದೆ ಸಾಗಿದರು

ಯಾಗದ ಜನಸಂದಣಿಯೊಂದರೇನು! ಮಕ್ಕಳು ಮರಿ, ಚಿಳ್ಳೆಪಿಳ್ಳೆಗಳೆಂದು ಸಾವಿರಾರು ಮಂದಿ ಸೇರಿ ತೊಡಗಿದರು ಆಗ ಗೋಕರ್ಣದ 'ಸ್ನಾನಿಖರಿ ಅರೇಂಜು ಮೆಂಟು' ಅತಿ ಆದ್ಭುತವಾಗಿತ್ತು. ಇವರು ಧಾರ್ಮಿಕ ಕಮಿಟಿಯವರಾದುದರಿಂದ “ಆರೋಗ್ಯಸಮಿತಿ”ಯವರಷ್ಟು ಗಮನಕೊಡಲು ಹೋಗಲಿಲ್ಲ ಅಂತು— ಆಧುನಿಕ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ್ಯಕ್ಕೆ ಶುಚಿತ್ವದ ಆವಶ್ಯಕತೆಯಿಲ್ಲ— ಎಂದಿಷ್ಟೆ ಟಿಪ್ಪಣಿಮಾಡಿಕೊಂಡರು ಈಗ ಯಾಗದ ವಿಚಾರ ಸಾಧುಗಳು ವಿಶ್ವನಾಥನನ್ನು ಕಂಡು, — “ಇದೇನು ಯಾಗ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದರು

ವಿಶ್ವನಾಥ:— ಅಜಯಾಗ.

ಯಮ:— ಅಜಯಾಗಕ್ಕೆ ಏನೇನು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ?

ವಿಶ್ವನಾಥ:— ಅಡನ್ನು ಹಿಡಿದು ತಂದು ಅದರ 'ವಪೆ'ಯನ್ನು ಹುಡುಕಿತೆಗೆದು ಕರಿಯುವರು ಒಂದು ಚೂರನ್ನು ಎರಮಾನ್ನದಲ್ಲಿ ಹಾಕಿ ಬಡಿಸುವರು. ಅಂತು ಯಾವತ್ತು ಕ್ರಿಯೆಗಳನ್ನು ವಿಧಿವತ್ತಾಗಿ ಮಾಡು

ವರು. ನಮ್ಮ ಶ್ರೀಕಂಠ ಯಾಜಿಗಳು ಒಂದಲ್ಲ, ಎರಡಲ್ಲ, ಎಳೆಂಟು ಯಾಗಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಸಿರುವರು.

ವಸಿಷ್ಠ:— ಎವೆಯನ್ನು ತೆಗೆಯಬೇಕಾದರೆ ಅದರ ಪ್ರಾಣತೆಗೆಯಬೇಕು.

ವಿಶ್ವನಾಥ:— ಅದೇನು ದೊಡ್ಡ ಕೆಲಸ!

ವಶಿಷ್ಠ:— ದೊಡ್ಡ ಕೆಲಸವೇನೋ ಅಲ್ಲ. ಆದರೆ ಹಿಂಸೆಯಾಗುತ್ತದೆಯಲ್ಲಾ ಎಂದು. ಅಹಿಂಸಾ ವರ ಮೋಧರ್ಮವಲ್ಲವೇ?

ವಿಶ್ವ:— ಸ್ವಾಮಿ, ಅದು ಬುದ್ಧ ತತ್ವ ಇದರಿಂದ ಆಡಿ ಗಾದರೂ ಸ್ವರ್ಗಪ್ರಾಪ್ತಿಯಿದೆ ಹಿಂದಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅದಕ್ಕೆ ಪುನರ್ಜನ್ಮಕೊಡುತ್ತಿದ್ದರಂತೆ. ಈಗ ಅದೇನು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಆದರೂ ನಷ್ಟವೇನು! ಅದರ ಪಾಲಿಗೆ ಸ್ವರ್ಗವಿದೆಯಲ್ಲಾ!

ವಸಿಷ್ಠ:— ಆದರೂ ಆ ಪ್ರಾಣಿಗೆ ವೇದನೆಯಾಗುವುದಿಲ್ಲವೇ!

ವಿಶ್ವನಾಥ:— ವೇದನೆಯಾಗುವುದು ಕಾಣಿಸುವುದಿಲ್ಲ ಮಾರಿಗುಡಿಯಲ್ಲಿ ಕದಿಯುವಂತೆ ಇಲ್ಲಿ ಸಿಂಹರುಣೆಯಿಂದ ಕಡಿದು ರಕ್ತಪಾತಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ.

ವಸಿಷ್ಠ:— ರಕ್ತಪಾತ ಇಲ್ಲದೆ ?

ವಿಶ್ವ:— ಅದರ ಅರಬಾಯಿ ಒತ್ತಿಹಿಡಿದು, ಅದನ್ನು ಕೂಗದಂತೆ ಮಾಡಿ ಉಸಿರನ್ನ ಕಟ್ಟಿ, ಗುದ್ದಿಯೇ ಕೊಲ್ಲುವೆವಾದುದರಿಂದ ಅಷ್ಟು ಕಷ್ಟವಿಲ್ಲ.

ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರ: - ಸ್ವಾಮಿ, ಈ ರೀತಿ ನಮ್ಮ ಶ್ರೀ ಕಂಠ ಯಾಜಗಳನ್ನೇ ಯಾರಾದರೂ ಗುದ್ದಿ ಕೊಂದರೆ!

ವಿಶ್ವ: - ಯಾಗದಲ್ಲಿ ಕೊಲ್ಲುವುದೆಂದರೇನು ಸ್ವಾಮಿ! ಇದು ಕೊಲೆಯೇ?

ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರ: - ಕೊಲೆಯಲ್ಲ; ಪ್ರಾಣಹರಣ. ಇರಲಿ, ನಿಮ್ಮ ಶ್ರೀಕಂಠಯಾಜಗಳಿಗೆ ಆಸ್ತಿ, ಮನೆಯೆಲ್ಲಾ ಚೆನ್ನಾಗಿದೆಯೇ?

ವಿಶ್ವ: - ತುಂಬಾ ಶ್ರೀಮಂತರು ಸ್ವಾಮಿ. ಅಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಇಷ್ಟು ಹಣ ವ್ಯಯಿಸಲು ಯಾರಿಗೆ ಸಾಧ್ಯ? ಆಸ್ತಿಯಿದೆ, ಮನೆಯಿದೆ, ಸಂಸಾರವಿದೆ, ನಾಲ್ಕು ಗಂಡು, ಒಂದು ಹೆಣ್ಣು. ಕೊನೆಯ ಮಗುವಿಗೆ ಒಂದು ವರುಷ ಪೂರ್ಣ ಆಗಲಿಲ್ಲ

ವಿಶ್ವಾ:-ಒಮ್ಮೆ ಅವರಿಗೆ ಮೋಕ್ಷ ಸಿಗುವುದಾದರೆ, ಇಷ್ಟನ್ನೆಲ್ಲಾ ಬಿಟ್ಟು ಅವರು ಪ್ರಯಾಣಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧರಿರುವರೇ ಸ್ವಾಮಿ!

ವಿಶ್ವನಾಥ: - ಪ್ರಯಾಣಕ್ಕೆ ಯಾರು ಸಿದ್ಧರಿರುತ್ತಾರೆ? ಸ್ವಾಮಿ - ನೀವು ಸಾಧುಗಳು; ನಿಮಗೆ ಯಾವಾಗ ಮರಣಬಂದರೂ ನೀವು ಸಿದ್ಧರೇ. ನಮ್ಮಂಥ ಸಂಸಾರಿಗಳಿಗೆ ಅದೆಲ್ಲ ಎಲ್ಲಿ ಸಾಧ್ಯ? ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಅಲ್ಲವೇ ಈ ಯಜ್ಞ, ಹೋಮಧೂಮ ನಡೆಯಿಸುವುದು.

ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರ: - ನಿಜ, ನಿಜ. ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಪ್ರಾಣ ಕೊಡಲು ಆಗದಿದ್ದರೂ ಪಾವದ ಪ್ರಾಣಿಗಳ ಪ್ರಾಣ ತೆಗೆಯಬಹುದಲ್ಲ.

ಸರಿ, ನೂತುಕಥೆ ಮುಗಿಸಿ, ಅವರು ಯಾಗಮಂಟಪದ ಸುತ್ತ ನಡೆದರು. ಆ ಯಜ್ಞವೇದಿಕ. ನೆರೆದಿರುವ ಬ್ರಾಹ್ಮಣಸಮೂಹ, ವೇದಘೋಷ, ಧೂಮಕಾಟ— ಎಲ್ಲಾ ಕಂಡು ಕಂಡು ಒಂದು ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತರು. ಮೆಲ್ಲಗೆ ವಸಿಷ್ಠನು—ವೈದ್ಯನಾಥನನ್ನು ಬಳಿಗೆ ಕರೆದು— 'ಸ್ವಾಮಿ, ಇಷ್ಟು ಚಿಕ್ಕ ಹುಡುಗರೆಲ್ಲಾ ವೇದಘೋಷ ಮಾಡುತ್ತಾರಲ್ಲ. ಬಹಳ ಸಂತೋಷ. ಪ್ರಾಚೀನ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಇಂದಿನ ವರೆಗೆ ಉಳಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿರುವರು'—ಎಂದರು. ವೈದ್ಯನಾಥನು ಹಿಗ್ಗಿನಿಂದ—ಅಲ್ಲೆ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿ ನಿಂತಿದ್ದ ತಮ್ಮ ಚಿಕ್ಕವನ ಮಗನನ್ನು ತೋರಿಸಿ—“ಸ್ವಾಮಿ, ಆ ಹುಡುಗನಿಗೆ ೧೨ ವರುಷ ಕ್ರಮ, ಜರೆಗಿರೆ ಎಲ್ಲಾ ಆಗಿದೆ”-ಎಂದನು. ವಸಿಷ್ಠನ ಕುತೂಹಲ ಪೂರೈಸಲು ಅವನನ್ನು ಕರೆದು, ಅವನಿಂದ ವೇದಮಂತ್ರಗಳನ್ನು ತಿರುಗಾಮುರುಗಾ, ಮೇಲಿಂದಮೇಲೆ, ಇತ್ತಿಂದ ಅತ್ತ, ಅತ್ತಿಂದ ಇತ್ತ—ಹಾಡಿಸಿದನು. ಹುಡುಗನ ಪ್ರಾವೀಣ್ಯ ಕಂಡು ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರನಿಗೂ ಸಂತೋಷವಾಯಿತು. ಅವನು ಆನಂದದಿಂದ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಹುಡುಗನೊಡನೆ ಸಂಭಾಷಿಸತೊಡಗಿದನು. ಆದರೆ ಹುಡುಗನು ಪಿಳಿಪಿಳಿ ನೋಡುತ್ತ ಸುಮ್ಮನಾದನು.

ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರ:—ಏನು, ಇಷ್ಟೆಲ್ಲಾ ಕಲಿತ ಹುಡುಗನಿಗೆ ನಮ್ಮೊಡನೆ ಮಾತನಾಡಲು ನಾಚಿಕೆಯೆಂದರೇನು ಸ್ವಾಮಿ?

ವಿಶ್ವನಾಥ:- ನಾಚಿಗೆಯಿಲ್ಲ, ಅವನಿಗೆ ನೀವು ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಆಡಿದ್ದು ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ

ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರ:- ಸಂಸ್ಕೃತದಿಂದ ಆಡಿದ್ದು ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ ಎಂದರೆ? ಇಷ್ಟೆಲ್ಲಾ ವೇದಮಂತ್ರ ಕಲಿತವನಿಗೆ—

ವಿಶ್ವನಾಥ:- ಆದರೂ ಅವನಿಗೆ ಭಾಷಾಪರಿಚಯವಿಲ್ಲ; ವೇದಮಂತ್ರವಾದರೆ ಕಂಠೋಕ್ತ ಕಲಿತರಾಯಿತು

ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರ:- ವೇದಕಲಿತವರೆಲ್ಲಾ ಹೀಗೆಯೇ!

ವಿಶ್ವನಾಥ:- ಎಲ್ಲಾ ಎಂದಲ್ಲ; ನೂರಕ್ಕೆ ಒಬ್ಬಬ್ಬರು ಆಕ್ಷೇಪಿಸುವರು ಅಂತು ಹೆಚ್ಚಿನ ಜನರಿಗೆ ಮಂತ್ರ ಬಂದರೂ, ಅರ್ಥ ತಿಳಿಯದು, ಅದೂ ಅಲ್ಲದೆ ಈ ಕಲಿಯುಗದಲ್ಲಿ ವೇದಕ್ಕೆ ಅರ್ಥಮಾಡುವುದೆಂದರೇನು ಸ್ವಾಮಿ!

ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರನಿಗೆ ಈಕಂಠಪಾಠ ಪಂಡಿತರ ಜಾಣತನ ನೋಡಿ ದಿಗಿಲುಬಿತ್ತು ಅದರಿಂದ ಬೇಸರಗೊಂಡವನು “ಸ್ವಾಮಿ, ಯಾವಸ್ತಂಭವೆಲ್ಲಿದೆ” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಸವಾರಿಯು ಅಲ್ಲಿಯ ವರೆಗೆ ಅವರನ್ನು ಕರೆದೊಯ್ದಿತು. ಅದೊಂದು ಮರೆಯಾದ ಸ್ಥಳ. ಇವರು ಹೋಗುವ ವೇಳೆಗೆ ಅಲ್ಲಿ ಗಜವನ್ನು ಮರ್ದಿಸಲು ತೊಡಗಿದ್ದರಷ್ಟೆ. ಒಬ್ಬಬ್ಬರ ಹೊರತು ಯಾರೂ ಬಳಿಯಲ್ಲಿರಲಿಲ್ಲ. ಯಾರಿಗೂ ಆ ಸ್ಥಳವನ್ನು ಕಾಣಲು ಯಾಜಗಳ ಅವಶ್ಯಕತೆಯೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ವಿಶ್ವನಾಥಭಟ್ಟನು ಕರೆದುತಂದ ಮೇಲೆ ತಡೆಯುವುದಕ್ಕಾಗುತ್ತದೆಯೇ? ಎಂದು ಸಾಧುಗಳಿಗೆ ಪ್ರವೇಶಕಾಟ್ಟರು.

ಆಡೆಂದರೆ ಸಾಮಾನ್ಯ ಚಿಕ್ಕ ಕುದುರೆಯಂತಿತ್ತು. ಅದನ್ನು ಹಿಂದೆಮುಂದೆ ಕಟ್ಟಹಾಕಿ ಬಾಯಿಯನ್ನು ಬಲವಾಗಿ ಹಿಡಿದು ಮುಷ್ಟಿಪ್ರಹಾರಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಪಾವದ ಪ್ರಾಣಿಯ ಒದ್ದಾಟ ಹೇಳಿ ತೀರದು. ವಿಶ್ವಾ ಮಿತ್ರನು ಆಗ ವಿಶ್ವನಾಥನ ಹೆಗಲಮೇಲೆ ಕೈಹಾಕಿ ನಿಂತಿದ್ದನು. ಆಡಿನ ಬಾಯಿಯನ್ನು ಹಿಡಿದ ಚಿತ್ರವನ್ನು ಕಂಡು, ಅದೇ ಸ್ವರಣವು ಅವನಕೈಗಳಿಗೆ ಬಂದು, ಅವನು ಅವನ್ನು ಬಲವಡಿಸಲು, ವಿಶ್ವನಾಥನ ಉಸಿರುಕಟ್ಟಿ-- "ಆಯ್ಯೋ!" ಎಂದು ಚೀರಿಬಿಟ್ಟನು. ಇತ್ತ ದೂರ್ವಾಸನಿಗೆ ಈ ಅನರ್ಥವನ್ನು ಕಂಡು ಸಾಕಾಗಿ, ಮುಷ್ಟಿ ಪ್ರಹಾರಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಆಸಾಮಿಯನ್ನು ಈಚೆಗೆ ಎಳೆದು ಅವನ ಬಾಯಿಯನ್ನು ಒತ್ತಿಹಿಡಿದು, ಎರಡೇಟು ಕೊಟ್ಟನು. ಎಟು ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಆ ಆಸಾಮಿ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿತ್ತೇ ವಿನಹ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕಲ್ಲ ದೂರ್ವಾಸನ ಎಟಿನ ಬಲದಿಂದ ಮೂಗಿನಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪ ಕೆನ್ನೀರು ಹರಿದು, ಅವನು "ಗೋಕರ್ಣೇಶ್ವರಾ" ಎಂದು ಮಲಗಿ ಬಿಟ್ಟನು. ಇದನ್ನು ಕಂಡು ಬಳಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಇನ್ನೊಂದು ಪ್ರಾಣಿಯು ವರಾರಿ! ದೂರ್ವಾಸನು ಅಡನ್ನು ಕಟ್ಟಿದ ಹಗ್ಗವನ್ನು ಬಿಡಿಸಿದನು. ಅದು 'ವೆದ್ದು' ಎಂದು ನಾಗಾ ಲೋಟಮಾಡಿತು. ತಿರುಗಿ ಗೋಕರ್ಣದವರ ಕೈಗೆ ಅದು ಸಿಗಲಿಲ್ಲವಂತೆ.

ಈ ಸುದ್ದಿಯಾಜಿಗಳಿಗೆ ಯಾಗಮಗ್ನರಾದಾಗಲೇ ದೊರೆಯಿತು. ಓಡಿಬಂದ ಪ್ರಾಣಿಯು ಅವರಕಿವಿಯಲ್ಲಿ

ಅದನ್ನು ಉಸುರಿತು. ಅವರಿಗೆ ಎಳುವುದಕ್ಕಿಲ್ಲ; ಬಿಡುವುದಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಇತ್ತ ಆಡು ಕೈತಪ್ಪಿದೆ. ಅದರ ವನೆಯು ಬೇಕಾದ ಮುಹೂರ್ತವು ಬಂದಿದೆ. ಏನು ಮಾಡಲಿ! “ಎಲ್ಲಾ ಕೆಲಸ ಕೆಟ್ಟಿತು. ಆ ಮುಂಡೇ ಮಕ್ಕಳ ಮನೆ ಹಾಳಾಗಲಿ. ಅಂತು ಗುಟ್ಟು ಹೊರ ಬೀಳಬಾರದು. ನಿನ್ನ ಮೊದಲನೆ ಕೆಲಸ ಎಂದರೆ — ವನೆಯಂತೆ ಕಾಣುವ ಏನನ್ನಾದರೂ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಾ. ಇಲ್ಲವಾದರೆ ಮಾನಹೋಗುತ್ತದೆ. ಇತ್ತ, ಆಡು ಪರಾರಿಯಾದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಪಿಟ್ಟೆಂದು ಸುದ್ದಿ ಬೇಡ.” — ಎಂದಾಜ್ಞೆಯಾಯಿತು.

ಸರಿ ಅದೇ ರೀತಿ ಆ ದಿನದ ವಿಧಿಗಳು ಮುಗಿದುವು. ಬಂದಿದ್ದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು ಒಂದೊಂದು ಮಠ ತೂಕವೇರಿ ಗೃಹಾಭಿಮುಖವಾಗಿ ತೆರಳಿದರು. ಅಜಪ್ರ ಹಾರಿಯು ತಿರುಗಿ ಅಂಧ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ಆ ಕಲಸಮಾಸಲೆಲ್ಲ ಇತ್ತ ಶ್ರೀಕಂಠ ಯಾಜಿಗಳ ಅಂತರಂಗದ ಸಿಟ್ಟು ದೇವರಿಗೇ ಗೊತ್ತು ವಿಧಿಗಳೆಲ್ಲಾ ಮುಗಿದಾದ ಮೇಲೆ ‘ಮುದ್ದಾಂ’ ವಿಶ್ವನಾಥಭಟ್ಟನ ಮನೆಗೆ ಬಂದು, ನಾಥುಗಳಿಗೆ ಮಂಗಳಾರತಿ ಮಾಡಿ ನಡೆದರು. ತಮ್ಮ ಕೆಲಸ ವಾಯಿತೆಂದು ಸಮಿತಿಯವರು ಗೋಕರ್ಣದಿಂದ ಕಾಲು ಕಿತ್ತು ಮುಂದರಿದರು ಆ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಅವರ ಚತುರ್ಮುಖಿಯೂ ಅವರನ್ನು ಸೇರಿದನು. ಈಗ ಅವರ ಸಂಖ್ಯೆ ಅರ್ಧ ಡಜನಿಗೆ ಭರತಿಯಾಯಿತು ಹೀಗವರು ಗೋಕರ್ಣ ಬಿಟ್ಟರೂ ಗೋಕರ್ಣದ ಸ್ಮರಣೆ

ಅವರನ್ನು ಬಿಡಲಿಲ್ಲ. ಅವರು ನಾಸಿಕದಲ್ಲಿರುವಾಗ—
'ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರವರ್ತಮಾನ' ಎಂಬ ಪತ್ರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಗೋ-
ಕರ್ಣದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಹೊಸ ಸುದ್ದಿಯನ್ನು
ಕೇಳಿದರು. ಅದು ಹೀಗಿತ್ತು:

“ಗೋಕರ್ಣದ ಭಯಂಕರ ಕೊಲೆ.”

“ತಾ. ೨೬ ಶನಿವಾರ ದಿನ ರಾತ್ರಿ, ಗೋಕರ್ಣ
ಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೆ ಯಾತ್ರಾರ್ಥಿಗಳಾಗಿ ಬಂದ ಇಬ್ಬರು ಶ್ರೀಮಂ-
ತರನ್ನು ಕೊಲೆಮಾಡಿರುವರು. ಅವರ ಬಳಿ ಯಾವ
ವಸ್ತುಗಳೂ ಉಳಿದಿಲ್ಲ. ಶವಗಳೆರಡು, ಗೋಕರ್ಣದ
ದೊಡ್ಡ ಕೆರೆಯಲ್ಲಿ ಮರುದಿನ ತೇಲುತ್ತಿದ್ದವು. ಅನು-
ಮಾನದ ಮೇಲೆ ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಿ, ವಿಶ್ವನಾಥಭಟ್ಟ
ಎಂಬಿಬ್ಬರನ್ನು ಕೈದುಮಾಡಿರುವರು.”

‘ಅಬ್ಬಾ ಕ್ಷೇತ್ರಮಹಿಮೆಯೇ!’ — ಎಂದು ವಸಿಷ್ಠನ
ಉದ್ಗಾರ ಹೊರಟಿತು.

‘ಸ್ವಾಮಿ ದೂರ್ವಾಸರೇ, ನಾವು ಇನ್ನೂ ನಾಲ್ಕು
ದಿನ ಆ ಊರಲ್ಲಿ ಇರುತ್ತಿದ್ದರೆ, ನಮಗೂ ಈ ತಪ್ಪೋ-
ತ್ಸವವಾಗುತ್ತಿತ್ತು’ — ಎಂದು ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರನು ನುಡಿ-
ದನು.

“ನಿಜ ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರ, ಇದನ್ನು ಮಾಡಿದ ಆಸಾಮಿ
ಗಳೂ ನಮ್ಮವರೇ. ಒಂದು ವಿಶ್ವನಾಥನಂತೆ, ಇನ್ನೊಂ-
ದು ಶ್ರೀಕಂಠನಂತೆ” — ಎಂದು ದೂರ್ವಾಸನ ಟೀಕೆ
ಯಾಯಿತು

“ಶಿವಭಕ್ತರ ಮಹಿಮೆಯನ್ನಾ” — ಎಂದು ಶಿವನೇ ಅಂದುಬಿಟ್ಟ.

ಇಲ್ಲಿಗೆ ಧರ್ಮವಿಚಾರ ಪ್ರಕರಣದ ಶ್ರೀ ಗೋ ಕರ್ಣ ಕ್ಷೇತ್ರ ಮಹಾತ್ಮೆಯೆಂಬ ಕಾಂಡವು ಸಮಾಪ್ತವು

ಪ್ರಕರಣ ೧೩

“ಸ್ವರ್ಗದ ವಾಸುಪೋರ್ತು.”

ನಾಸಿಕದಿಂದ ಸವಾರಿ ಮುಂದೆ ಉತ್ತರ ಹಿಂದುಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ತೆರಳಿತು ಆಗವರಿಗೆ ಸಾಮಾನ್ಯ ಯಾತ್ರಿಕರಂತೆಯೇ ಸಂಚರಿಸುವುದು ಒಳತೆಂದೂ ತಮ್ಮ ಕೀರ್ತಿ ಬಯಲಾಗದಂತೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದೂ ಆಸೆಯಾಯಿತು ಆದಕಾಗಿ ಅವರು ಸಾಮಾನ್ಯ ಯಾತ್ರಿಕರ ಉಡುಗೆ ಧರಿಸಿ, ಮೂದಲು ಅಲಹಾಬಾದಿಗೆ ಪ್ರಯಾಣ ಬೆಳೆಯಿಸಿದರು ಪ್ರಯಾಗದ ಸಿಲ್ದಾಣಕ್ಕೆ ಬರುವುದರೊಳಗಾಗಿ ವಂಡರ ಹಿಂಡೊಂದು ಗಂಟು ಬಿದ್ದಿತು. ಅಂತು ಇವರನ್ನು ಒಬ್ಬ ವಂಚನು ತನ್ನ ಬಲೆಯೊಳಗೆ ಕೆಡವಿ ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಕರೆದೊಯ್ದನು. ತ್ರಿಪೇಣಿ ಸಂಗಮವಾಗುವ ಮಹಾ ಕ್ಷೇತ್ರವಿದು. ಇಲ್ಲಿ ಮುಠುಗದವನು ತಿರುಗಿ ಜನ್ಮವಿಲ್ಲದಾಗುವನು ಇಲ್ಲಿ ಪಿತ್ತುಗಳಿಗೆ ತರ್ಪಣ ಕೊಟ್ಟರೆ ಅವರಿಗೆ ಮುಕ್ತಿ ನಿಶ್ಚಯ ಎಂದನು. ಒಟ್ಟಾರೆ ಎಲ್ಲಾ ವಿಧಿಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಸಲು ಕಡಿಮೆ

ಕಡಿಮೆ ಒಂದೊಂದು ಆಸಾಮಿಗೆ ೫೦೦ ರೂಪಾಯಿ ಗಳು ಬೇಕೆಂದು ನಿಶ್ಚಯವಾಯಿತು. ನಮ್ಮ ಭಾವತಿ ಗಳಿಗೆ ಕಾಸು ಬಿಡುವ ಮನಸ್ಸಿಲ್ಲದುದನ್ನು ಕಂಡು ಬೆಲೆ ತಗ್ಗಿ ತಗ್ಗಿ ಕೊನೆಗೆ ೫ ರೂಪಾಯಿಗೆ ಬಂದಿತು. (ಬೆಲೆ ಯಿಲ್ಲದ ಸೊನ್ನೆಗಳು ಬೇಡೆಂದು) ದೂರ್ವಾಸನು ಅದಕ್ಕೂ ಕಿಡಿಕಿಡಿಯಾದನು. ಅನುಭವ ಹೊಂದುವು ದರ ಸಲುವಾಗಿ ಅಷ್ಟಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡರು ಒಪ್ಪಿ ಕಾಸು ಕೈಗೆ ಕೊಟ್ಟದ್ದೇ ತಡ, ಪಂಡರ ಸವಾರಿ ಬೇರೆ ಗಿರಾಕಿಗಳನ್ನು ಹುಡುಕಲು ಹೊರಟಿತು. ಮರುದಿನ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಇವರಿಗೆಲ್ಲಾ ನದಿಸ್ನಾನಮಾಡಿಸಿ, (ತಾನು ಮಾತ್ರ ಮಾಡದೆ) ಪಾದರಕ್ಕೆ ಸಹ ತೆಗೆಯದೆ ಬಂದ ಯಾತ್ರಿಕರಿಂದೆಲ್ಲ "ಹೋಲ್ಸೇಲ್" (ಯಾವತ್ತು) ವಿಧಿಗಳನ್ನು ಮುಗಿಯಿಸಿದನು ಆ ಮೇಲೆ ತ್ರಿವೇಣಿಸ್ನಾನಕ್ಕೆ ಕರೆದೊಯ್ದನು. ಸಮಿತಿಯವರು ನೀರಲ್ಲಿ ಮುಣುಗಿದರೆ? ಮೇಲೆ ಬರಲು ಬಿಡುವವರು ಯಾರು! ಆಶೀರ್ವಾದ ಮಾಡಿ ಹೂಹಾಕುವವರ ಕೈಗಳ ಸಂಖ್ಯೆಯು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಉಸಿರುಕಟ್ಟುವಂತಾಯಿತು. ದೂರ್ವಾಸನಿಗೂ, ಎಶ್ವಾಮಿತ್ರನಿಗೂ ಸಿಟ್ಟುಬಂದು ನೀರೊಳಗಿಂದಲೇ ಒಬ್ಬಿಬ್ಬರ ಕಾಲೆಳೆದು ಅವರಿಗೂ ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿಸಿ, ಬಲುಕಷ್ಟದಿಂದ ತಲೆಯೆತ್ತಿದರು ಸರಿ, ತಲೆತುಂಬಾ ಹೂವುಗಳು ಬಿದ್ದವು. ಮೈ ಉಜ್ಜಿ ಕೊಳ್ಳಲು ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲ-ಆಶೀರ್ವಾದವನ್ನು ಮುಂಗಡವಾಗಿ ಕೊಟ್ಟ ಪಂಡರು ದಕ್ಷಿಣೆಗಾಗಿ ಕೈಮುಂದೆ

ಮಾಡಿದರು. ಒಬ್ಬರೇ! ಇಬ್ಬರೇ! ಹೂಹಾಕಿದವರು ಹಾಕದಿದ್ದವರೆಲ್ಲ ಸೇರಿ ಹತ್ತಿಪ್ಪತ್ತು ಮಂದಿ ಕೂಗಿದರು. ಶಿವನು ತನ್ನ ಮತ್ತು ತನ್ನ ಗೆಳೆಯರ ಮೈಮೇಲೆ ಕಡವ ಲ್ಪಟ್ಟ ಹೂಗಳನ್ನು ಒಟ್ಟುಮಾಡಿ—'ನಿಮ್ಮದು ನಿಮಗೆ' ಎಂದು ಅವರ ಮೇಲೆ ಚೆಲ್ಲಿ ಹೊರಟುಬಿಟ್ಟನು. ಉಳಿದವರೂ ಅನುಸರಿಸಿದರು. ಅಂತು ಕಾಸು ಹೊರಬಾರದುದನ್ನು ಕಂಡು—ಕ್ಷೇತ್ರದ ಆಶೀರ್ವಾದಕರು ಇವರಿಗೆ ಸಹಸ್ರನಾಮಮಾಡಿದರು.

ನಾಥುಗಳು, ೫ ರೂಪಾಯಿ ದಂಡತೆತ್ತುದು ಮನೆಬಾಡಿಗೆಂದು ತಿಳಿದು, ಮುಂದಿನ ಕ್ಷೇತ್ರದ ಯೋಜನೆ ಮಾಡಿದರು. ಅವರಿಗೆ ಪ್ರಯಾಗದ ಶುಚಿತ್ವ ಕಂಡು ಬಲು ಸಂತೋಷವಾಯಿತು. ಅದನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿ ಸಿಖಿಲ ಜಗದ ಅರ್ಧಾಂಶ ನೋಣಗಳು ಅಲ್ಲೇ ಮನೆಮಾಡಿದ್ದುವು. ಒಬ್ಬನು ಒಂದು ಕ್ಷಣ ಕಣ್ಣುಚ್ಚಿದನೆಂದರೆ, ಮೈಮೇಲೆ ಕಂಬಳಿಮುಚ್ಚಿದಂತೆ ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು.

ಸರಿ, ಎರಡನೇ ಕ್ಷೇತ್ರ—ಶ್ರೀಕಾಶಿ. ಶಿವರಾಯನ ಲೀಲಾಭೂಮಿ. ಎಲ್ಲಿಲ್ಲದ ಉಮೇದು ಅವನಿಗೆ. ಮೊಗಲ ಸಾರಾಯಿಯಲ್ಲೇ, ಪಂಡರು ಗಂಟುಬಿದ್ದಿದ್ದರು. ಸರಿ, ಅಲ್ಲೂ ಯಾವನೋ ಒಬ್ಬನ ಗ್ರಹಚಾರಕ್ಕೆ ಗಂಟು ಬಿದ್ದರು. "ವಿಧಿಗಿಧಿ ನಾವು ಮಾಡಿಸುವವರಲ್ಲ ಬರೇ ತೀರ್ಥಕ್ಷೇತ್ರ ದರ್ಶನಮಾಡಿಸಿದರೆ ಸಾಕು"—ಎಂದಿವರಂದರು. ಪಂಡನ ಆಗ್ರಹವೆಲ್ಲಾ ವೈರ್ಧವಾಯಿತು. ಕೊನೆಗೆ ಅಷ್ಟಕ್ಕೇ ಒಪ್ಪಿ ಹತ್ತಂಟು ರೂಪಾಯಿಗಳ

ಕಾಣಿಕೆ ನಿಶ್ಚಯಿಸಿ ಅವನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಉಳಿದು ಕೊಂಡರು. ಶ್ರಾದ್ಧಗೀಡ್ಧ ಮಾಡಿಸದಿದ್ದರೂ ಗುಡಿದೇವಾಲಯಗಳ ಸ್ಥಿತಿ ಕಂಡುಬರಬೇಕಲ್ಲ; ಹೀಗೆಂದು ಅವರು ವಿಶ್ವನಾಥನ ಗುಡಿ, ಸ್ನಾನಘಟ್ಟ, ಅನ್ನಪೂರ್ಣದೇವಾಲಯ ಮೊದಲಾದುವುಗಳನ್ನು ಕಾಣಲುಹೋದರು. ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಯಾತ್ರಿಕರ ಸಂಖ್ಯೆಗಿಂತ ಭಿಕ್ಷುಕರ ಸಂಖ್ಯೆ ಅಧಿಕವೆಂದು ಕಂಡಿತು ಇನ್ನು ದೇವರೂ, ಪೂಜಾರಿಗಳೂ, ಮಿತಿಯಿಲ್ಲದಷ್ಟು ದಾರಿಯ ಸಂದುಗೊಂದಿನಲ್ಲಿಲ್ಲಾ ಒಂದೊಂದು ಕಲ್ಲನ್ನಿರಿಸಿ, ಅದಕ್ಕೊಂದು ನಾಮಕರಣಮಾಡಿ, ಇಷ್ಟು ಹೂವನ್ನಿ ಹಾಕಿ, ಬಳಿಯಲ್ಲೊಬ್ಬ ಪೂಜಾರ್ಯನ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆಯಾಗಿತ್ತು. ಬಂದವರಿಗೆ ತನ್ನ ವಿಗ್ರಹದ ಮಹಾತ್ಮೆಯನ್ನು ಹೇಳುವುದು, ಅವರಿಂದ ಕಾಸುಕೀಳುವುದು — ಅವನ ಕೆಲಸ. ಈ ಎಲ್ಲಾ ವಿಗ್ರಹಗಳ ಮುಂದೆ ಒಂದೊಂದು ಕಾಸಿನ ಕಾಣಿಕೆಯಿತ್ತರೂ ಯಾತ್ರಿಕನು, ಊರಿಗೆ ಮರಳಲು, ಸಾಲಮಾಡುವ ಪ್ರಸಂಗ ಬರಬಹುದು. ಈ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಮಹಾನುಭಾವರು ತಿಂದ ಬೈಗುಳಕ್ಕೆ ಎಣೆಯಿಲ್ಲ. ಇವರಿಗೆ ಕಾಸುಕೊಡುವ ಮನವಿಲ್ಲ, ಕೊಡದೆ ಪೂಜಾರಿಗಳು ಬಿಡುವಂತಿಲ್ಲ. ದಾರಿಯ ಮೇಲೆ ಹೋಗುವಾಗ ದೃಷ್ಟಿಯು ತಪ್ಪಿ ಅವನ ವಿಗ್ರಹದ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದರೆ ಅವನು ಕಿಂಚಿತ್ ಕಾಣಿಕೆಗಾದರೂ ಹಕ್ಕುದಾರನು. ಇನ್ನು ಕಾಸು ದುಗ್ಗಾಣೆ ಕೊಟ್ಟರೆ, [ಪೂಜಾರಿಯ ಶಾವಕ್ಕೆ ಶಕ್ತಿಯಿದರೆ] ಕೊಟ್ಟವನ ಕುಲ

ನಾಶವಾಗಬೇಕು ಅವನ ಮೋರೆಗೇ ಆ ಕಾಸು ಎಸೆಯಲ್ಪಡುವುದು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಹೊರಡುವುದಿಲ್ಲ ವಾದರೆ, ಎಸೆದುದನ್ನು ತಿರುಗಿ ಸ್ವೀಕರಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ದಾಕ್ಷಿಣ್ಯವಿಲ್ಲ

ಇನ್ನು ಬ್ರಹ್ಮಚರ್ಯ, ವೈವಭಕ್ತಿ, ನಡೆನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ- ಇಲ್ಲಿಯವರು ಪ್ರಯಾಗಕ್ಕೆ ಬಿಟ್ಟುಕೊಡರು. ಆ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಅನಂತಕೃಷ್ಣನ ಜನ್ಮಭೂಮಿಯೂ ಸಾಕಷ್ಟು ಕೀರ್ತಿವಂತ ಕ್ಷೇತ್ರವೇ. ಹೆಚ್ಚೇನು, ಇವು ಯೋಗ್ಯ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿರಲೇಬೇಕಾದ ಲಕ್ಷಣಗಳು.

ನಮ್ಮ ಮಂಡಳದವರ ಮುಂದಿನ ಪಯಣ 'ಗಯೆ'ಗೆ. ಅದು ಹೋದರೂ 'ಗಯಾ'; ಹೋಗದಿದ್ದರೂ 'ಗಯಾ'. ಎಂಥೆಂತಹರಿಂದಲೂ ಅಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಕೆ ಹೊರಬೀಳುವುದು ನಮ್ಮ ಪಿತೃಗಳನ್ನೂ ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿಸಬೇಕಾದರೆ, ಸ್ವರ್ಗದ ಬೀಗವಿರುವುದು ಅವರಲ್ಲಿ ನಾಳೆ ನಾವು ಸ್ವರ್ಗವನ್ನು ಏರಬೇಕಾದರೂ, ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳು ಅಲ್ಲೇ ಹೋಗಿ ಅವರಿಂದ ಸ್ವರ್ಗದ ಪಾಸುಪೋರ್ತು ಪಡೆಯ ಬೇಕು.

ನಮ್ಮ ಮಂಡಳಿಯವರಿಗೆ ಮೊದಲಾಗಿ ಫಲ್ಲಣಿ ಸ್ನಾನಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಗಯಾಳಿಯ ಅಪ್ಪಣೆಯಾಯಿತು. ಪಾಪ, ರೈಲಿನ ಸೆಕೆಯಲ್ಲಿ ಬಂದವರಿಗೆ ಸ್ನಾನ ಬೇಡವೇ! ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಹೊರಟರು. ಗಯಾಳಿಯು ಸ್ನಾನಕ್ಕೆ ಮೊದಲು ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರು ಗಿರಾಪಾಯಿಯಂತೆ ಸ್ನಾನದ ಟೀಕ್ಸು ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದನು

ವಿಶ್ವಾ: - ನದಿ ನೀರಿಗೆ ನಿಮ್ಮ ಸುಂಕವೇ?

ಗಯಾಳಿ:—ಹಾಗಲ್ಲ, ಈ ನದಿಯು ನಮ್ಮ ಹಕ್ಕಿನದು. ಇಲ್ಲಿ ಸ್ನಾನಮಾಡಿದವರು ಅಷ್ಟು ಕೊಟ್ಟೇ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ.

ವಿಶ್ವಾ:— ಎಲ್ಲರೂ.

ಗಯಾಳಿ:— ಹಿಂದುಗಳಾದವರೆಲ್ಲ ಕೊಡುವರು.

ವಿಶ್ವಾ:— ಮುಸಲ್ಮಾನರು?

ಗಯಾಳಿ:— ಅವರಿಗಿಲ್ಲ.

ವಿಶ್ವಾ:— ಅವರ ಮೇಲೆ ನಿಮ್ಮ ಸುಂಕ ವಸೂಲಿಲ್ಲವೇ?

ಗಯಾಳಿ:— ಅವರು ಭಿನ್ನ ಜಾತಿಯವರು. ನಮ್ಮ ಮಾತು ಕೇಳುತ್ತಾರೆಯೇ?

ವಿಶ್ವಾ:— ನಿಮ್ಮ ಮಾತು ಕೇಳದವರಿಗೆ ನಿಮ್ಮ ಸುಂಕವಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾದರೆ ಬಿಡಿ. ನಾವೂ ನಿಮ್ಮ ಮಾತು ಕೇಳುವವರಲ್ಲ.

ಹೀಗೆಂದು ಸ್ನಾನಮಾಡಿದರು. ಮಾಡಿ, ಕಾಣಿಕೆ ಕೊಡಲಿಲ್ಲ. ಗಯಾಳಿಗೆ ಸಿಟ್ಟುಬಂದು ಒಂದು ಸಹಸ್ರ ನಾಮಮಾಲಿಕೆಯನ್ನು ಇವರ ಕೊರಳಿಗೆ ತೊಡಿಸಿ ನಡೆದನು. ಸರಿ, ಸ್ನಾನಮುಗಿಯುವುದರಲ್ಲಿ ಎರಡನೇ ಗಯಾಳಿಯು ಸಿಧ್ಧ. ಅವನು ಒಳ್ಳೇ ನಮ್ರತೆಯಿಂದ ಇವರನ್ನು ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಒಯ್ದು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಉಪಚರಿಸಿ— “ನಿಮ್ಮ ಪಿತೃಗಳಿಗೆ ನೀವು ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿಸಲೇ ಬೇಕು” — ಎಂದನು.

ವಿಶ್ವಾ:— ಅವರು ಮೊದಲೇ ಹೋಗಿರುವರು.

ಗಯಾಳಿ:—ಹಾಗೆಂದರೇನು ನ್ವಾಮಿ! ಇಂಥಾ ಭಾರಿ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಸುಳ್ಳುಹೇಳಬಾರದು.

ವಿಶ್ವಾ:—ಅವರು ಸ್ವರ್ಗಸೇರಲಿವೆಂದು ನೀನು ನೋಡಿರುವೆಯಾ?

ಗಯಾಳಿ:—ಹೀಗೆ ಪ್ರಶ್ನೆಮಾಡಿದರೆ ಹೇಗೆ? ಇಲ್ಲಿ ಶ್ರಾದ್ಧಮಾಡಿಸದಿದ್ದರೆ ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಹೋಗಲು ಬರುವುದಿಲ್ಲ ಎಂಬುದು ಶಾಸ್ತ್ರ.

ಸದಾನಂದ:—ಇಲ್ಲವಪ್ಪ, ಅವರು ಸುಮ್ಮನೆ ಚೇಷ್ಟೆ ಮಾಡಿದರು ಶ್ರಾದ್ಧಮಾಡುವವರು ನೀವಿರುವಾಗ, ನಮಗೆ ಮಾಡಿಸಲು ಏನು ಕಸವಿಸಿ. ಅದರ ರಹಸ್ಯವಿಷ್ಟೆ—ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಹಣವಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ—

ಗಯಾಳಿ:—ಅದು ಬಿಡಿ ನ್ವಾಮಿ,

ಹೀಗೆಂದು ಅವರಲ್ಲಿ ರಾಜಿಯಾಯಿತು. ಮರು ದಿನ ಸ್ನಾನಮಾಡಿ ವಿಷ್ಣುಪಾದದಲ್ಲಿ ಶ್ರಾದ್ಧ ಏಧಿಗಳೆಲ್ಲಾ ನಡೆದುವು. ಇದೂ 'ರಖಮು' ರೀತಿಯಲ್ಲೇ ಕೊನೆಗೆ ಗಯಾಳಿಯು ಇವರ ಕೈಗಳನ್ನು ಹೂಮಾಲೆಗಳಿಂದ ಕಟ್ಟಿ ಇದನ್ನು ತಾನು ಕಡಿಯುವ ತನಕ ಸ್ವರ್ಗದ ಬಾಗಿಲು ನಿಮ್ಮ ಪಿತೃಗಳಿಗೆ ತರೆಯಲ್ಪಡುವಂತಿಲ್ಲ. ಅವರಿಷ್ಟು ದಿನ ಪ್ರೇತಲೋಕದಲ್ಲಿ ನರಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಸತ್ಪುತ್ರರಾದ ನೀವು ಅವರಿಗೆ ಸ್ವರ್ಗಪ್ರಾಪ್ತಿ ಮಾಡಿಸಿರಿ"—ಎಂದನು.

ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರ:—ನ್ವಾಮಿ ಗಯಾಳಿಗಳೇ, ಸ್ವಲ್ಪ ನೀರು ತಂದುಕೊಡಿರಿ.

ಗಯಾಳಿ: — ಈ ವಿಧಿ ಮುಗಿಯಲಿ.

ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರ: — ಅದ್ಯೋ, ಹಾಗೆಂದರಾಗದು ನೀರಿಗ ಬೇಕೇ ಬೇಕು.

ಗಯಾಳಿ: — ಏಕೆ ಅಷ್ಟು ಅವಸರ?

ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರ: — ಊರಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಸಂಬಂಧಿಯೊಬ್ಬನಿಗೆ ತೀರಾ ಬಾಯಾರಿಕೆಯಾಗಿದೆ, ಅದಕ್ಕಾಗಿ ನಾನು ಸ್ವಲ್ಪ ನೀರು ಕುಡಿದು ಅವನ ತೃಷೆಯನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸದೆ ಮಾರ್ಗವಿಲ್ಲ. ಹೂಂ; ಹೂಂ ಸ್ವಲ್ಪ ನೀರು ತಂದು ನನ್ನ ಬಾಯಿಗೆ ಹಾಕಿರಿ.

ಗಯಾಳಿ: — ನಿಮಗೆ ಹುಚ್ಚೇನು ಸ್ವಾಮಿ? ನೀವು ನೀರು ಕುಡಿದರೆ ನಿನ್ನ ಸಂಬಂಧಿಯ ಬಾಯಾರಿಕೆ ಹೋಗುವುದೇ?

ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರ: — ನಿಮ್ಮ ಶಾಸ್ತ್ರದಂತೆ ಏಕಾಗಬಾರದು? ನಾನು ಶ್ರಾದ್ಧಮಾಡಿದ್ದರಿಂದ ನನ್ನ ಪಿತೃಗಳಿಗೆ ಸ್ವರ್ಗ ಪ್ರಾಪ್ತಿಯಾಗುವುದಾದರೆ

ಗಯಾಳಿ: — ಏನು ಸ್ವಾಮಿ, ಇಂಥಾ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ವರಿಹಾಸ್ಯ ಮಾಡುವಿರಾ

ವತ್ಸಿಷ್ಠ: — ನೀವು ಸುಮ್ಮನಿರಿ, ಅವರ ಹವ್ಯಾಸವೇ ಅಂಥದು ಈಗ ನಮ್ಮ ಪಿತೃಗಳು ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಹೋಗಲು ಏನಾಗಬೇಕು?

ದೂರ್ವಾಸ: — ಅವರು ನರಕಕ್ಕೆ ಹೋಗದೆ ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಹೋದರೆಂದು ನಮಗೆ ಹೇಗೆ ತಿಳಿಯಬೇಕು

ಗಯಾಳಿ: — ಅದರಲ್ಲಿ ಸಂಶಯವೇನು ಸ್ವಾಮಿ?

ಅವರು ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ ಸ್ಥಳಪುರಾಣ ನೋಡ ಬಾರದೆ? ಆದರೆ ನಮ್ಮ ಕಾಣಿಕೆ ಯಥಾಯೋಗ್ಯವಾಗಿ ಬಂದರೆ . .

ದೂರ್ವಾಸ:— ಅಂದರೆ, ಈ ಹೂಸರಗಳನ್ನು ಬಡಿಸಿದರೆ ಸ್ವರ್ಗದ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆಯುವದು

ಗಯಾಳಿ:— ಹಾಗೆ ಬಡಿಸಬೇಕಾದರೆ ನಮ್ಮ ಕಾಣಿಕೆ ಸಲ್ಲಬೇಕು. ಏನಿಲ್ಲ— ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರು ಒಂದು ನೂರು ರೂಪಾಯಿ ಕೂಟ್ಟರೆ ನಾತ್ರ ಬಡಿಸುವೆ.

ವಿಶ್ವಾ:— ಇಲ್ಲವಾದರೆ?

ದೂರ್ವಾಸ:— ಪಿತ್ರಗಳಿಗೆ ಅಧೋಗತಿಯು ಮಕ್ಕಳಾದ ನಿಮ್ಮಿಂದ ಬ.ತೆವಾದೀತು.

ನಿಶ್ವಾ:— ಸ್ವಾಮಿ ಸ್ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಬ್ರಿಟಿಷರೂಪಾಯಿಗಳು ಚಲಾವಣೆಯಾಗುತ್ತವೆಯೇನು?

ದೂರ್ವಾಸ:— ಈ ಟೀಕೆಲುಗೀಟು ಸ್ವಾಪನೆಯಾಗಿ, ಅದಕ್ಕೆ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಅಧಿಕಾರಿಯಾಗಿ ಮಾಡಿ, ಎಷ್ಟು ದಿವಸಗಳಾದುವು?

ಗಯಾಳಿಯು ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಬೆಂಕಿಯಾದನು ದೂರ್ವಾಸ, ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರರ ಸಿಟ್ಟು ಅದಕ್ಕೆಂದು ಕಡಿಮೆಯೇ? ವಶಿಷ್ಠ ಯಮಧರ್ಮರನ್ನು ತಡೆಯುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅವರಾಗಿ, ಕಟ್ಟಿದ ಕೈಗಳನ್ನು ಗಯಾಳಿಯ ತಲೆಯ ಮೇಲೇರಿಸಿ ಬಡಿಸಿಕೊಂಡರು. ಸರಿ! ಮತ್ತೇನು, ಕ್ಷೇತ್ರವಾಸಿಯ ಪುರಾಣ ಆರಂಭವಾಯಿತು! ಯಮಧರ್ಮನಿಗಂತೂ, ತನ್ನ ಸ್ವರ್ಗದ ಪಾರುಪತ್ಯ

ವನ್ನು ವಹಿಸಿಕೊಂಡ ಗಯಾಳಿಗಳನ್ನು ಕಂಡು ಬಲು ಹರುಷವಾಯಿತು ಅವರಿಗೆ ಮರುಳಾಗಿ ಬರುವ ಯಾತ್ರಿಕರಿಗೆ ಅಂಧ ಸ್ವರ್ಗವೇ ತಕ್ಕುದೆಂದು ಅವನೂ ನಿರ್ಧರಿಸಿದನು ಅವರು ಹಿಂದಿನ ದಿನ ಬರುವಾಗ ಯಾತ್ರಿಕರ ಮನೋವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಅಲ್ಪಸ್ವಲ್ಪ ತಿಳಿದಿದ್ದನು. ಅಂಧವರಲ್ಲಿ ಒಂದು ವಂಗಡದವರು, ವಿಷ್ಣುವಾದದಲ್ಲಿ—ಇವರ ಕಣ್ಣಿಂದ ಪಿತ್ತಗಳಿಗೆ ಸ್ವರ್ಗದ ಟೀಕೆಗಳನ್ನು ತೆಗೆಸಿಕೊಡಲು ೫೦೦ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ತೆತ್ತಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಅದೇ ಅವರು — ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ ಹೊಟ್ಟೆಗಿಲ್ಲದ ಒಬ್ಬ ಅಂಗವಿಹೀನನು ಒಂದು ಕಾಸನ್ನು ಕೇಳಿದಾಗ ಅವನನ್ನೂ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬೈದೂ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದರು.

ಎರಡೂ ಗಯಾಳಿಗಳು ಇವರ ಕೈಯಲ್ಲಿ ವರಾಜತರಾಗಿ ಇವರಿಗೆ 'ವಾಕ್ಯಪ್ಪ'ವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಬಳಿಕ ಮೂರನೆಯ ಮಹಾನುಭಾವನೊಬ್ಬನು ಗಂಟುಬಿದ್ದನು. ಅವನು ಎರಡನೆಯವನಿಗಾದ ಸಂಭಾವನೆ ಕಂಡರೂ, ಕೈತಪ್ಪಬಾರದೆಂದು ಇವರಿಂದ ಪುಕ್ಕಟೆ ಶ್ರಾಧ್ಧಮಾಡಿಸಿಬಿಟ್ಟು, ಈ ಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೆ ಬಂದುದಕ್ಕಾಗಿ ಎನಾದರೊಂದು ಪ್ರೀತಿಕರ ವಸ್ತುವನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿದನು. ಇವರ ಬಳಿ ನಿಂತಿದ್ದ ಒಬ್ಬಬ್ಬರು — ಹುಣಿಸೇ ಹಣ್ಣು, ಹಾಗಲಕಾಯಿ, ವಡವಲಕಾಯಿ, ಬಿಟ್ಟಿದ್ದರು (ತನುಗೆ ಆಗದ್ದರಿಂದ) ಕಾಮಿಸಿ, ಕಾಂಚನ, ಆರಿಷಡ್ವರ್ಗಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟವನೊಬ್ಬನೂ ಇಲ್ಲ.

ಅದನ್ನು ಬಿಡಬೇಕೆಂದಾಗಿದ್ದರೆ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬರುವವರೇ ಇದ್ದಿಲ್ಲ. ಅಂತು ಈಗ ಸರದಿ ಸಮಿತಿಯವರದ್ದಷ್ಟೆ. 'ಎನಾದರೂ ಬಿಡಿರಿ, ಎನಾದರೂ ಬಿಡಿರಿ' ಎಂಬ ಗಯಾಳಿಯ ಆಗ್ರಹಕ್ಕೆ ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರನು-ಭಾರಿ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆ ಮಾಡುವವನಂತೆ-“ನಾನು ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಈ ರಕ್ಕರು ತುಂಬಿರುವ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಿಗೆ ಬರುವುದನ್ನು ಬಿಡುತ್ತೇನೆ ಒಮ್ಮೆ ಅದು ಸಾಧ್ಯವಾಗದಿದ್ದರೆ, ಇಲ್ಲಿನ ಪಂಡರಿಗೆ ಕಾಸು ಕೂಡುವುದನ್ನಾದರೂ ಬಿಡುತ್ತೇನೆ” — ಎಂದು ಬಿಟ್ಟನು

ಉಳಿದವರು ಗೊಳ್ಳೆಂದು ನಕ್ಕರು. ಗಯಾಳಿಯ ನಾಸಾಗ್ರದಲ್ಲಿ ಕಂಪೇರಿತು ಅವನು ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರನ ತಲೆಯ ಮೇಲೊಂದು ಎಟನ್ನು ಕೊಡಲು ಹೋದನು ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರನು ಮೆಲ್ಲಗೆ ಅವನ ಕಿವಿಹಿಡಿದು ಬಾಗಿಲಿನಿಂದ ಹೊರಕ್ಕೆ ಎಳೆದು ಹಾಕಿಬಿಟ್ಟನು ತಮ್ಮ ವ್ಯವಸಾಯ ಬಂಧುಗಳಿಬ್ಬರಿಗೂ ಆದ ಅವಮಾನವನ್ನು ಇದುವರೆಗೆ ಕಂಡು ನಕ್ಕ ಉಳಿದ ಗಯಾಳಿಗಳು, ಈ ವಿಚಾರವು ಪ್ರಬಲವಾದರೆ ತಮ್ಮ ವರಮಾನಕ್ಕೆ ಸಂಚುಗಾರವಿಡೆಯೆಂದು ತಿಳಿದು, ಕಾಗೆಯ ಹಿಂಡಿನಂತೆ ಈ ಐವರ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದರು. ಗಯಾಳಿಗಳ ತಲೆಯ ರಾಶಿಯೊಳಗೆ ಸಮಿತಿಯವರ ತಲೆಗಳು ಕಾಣದೆಹೋದುವು. ಸಮಿತಿಯವರು ತಮ್ಮ ದೈವೀಶಕ್ತಿಯಿಂದ ಅಲ್ಲಿಂದ ಅದ್ಭುತ್ಯ ರಾದರು. ಗಯಾಳಿಗಳು ಹುಡುಕಲು ಅವರ ಮುಂದೆ ಅಂಗಲಾಚಿ, 'ವ್ರಾಣವುಳಿಸಿ,' ಎಂದು ಬೇಡುವ ಚತುರ್ಮುಖಿಯೊಬ್ಬನಲ್ಲದೆ ಬೇರೆ ಯಾರೂ ಕಾಣಿಸಲಿಲ್ಲ.

ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ಅವರು ಬೆಚ್ಚಿ ಬಿದ್ದರು. ತಮ್ಮ ಸಿಟ್ಟನ್ನು ಈ ಚತುರ್ಭಾಷಿಯ ಮೇಲೆ ತೋರಿಸಲು ಅವನಿಗೆ ಒಂದೇ ಒಂದು ಕೊಟ್ಟೇ ಕೊಟ್ಟರು. ಎಟನ ಮಳೆಯೇ ಆರಂಭವಾಯಿತು ಚತುರ್ಭಾಷಿಯ ಕಿರುಚಾಟ ದೂರದಲ್ಲಿ ಅಶರೀರಿಯಾಗಿ ನಿಂತ ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರನಿಗೆ ಕೇಳಿಸಿತು. ಅವನು ತೀರ ಪ್ರಮಾದವಾಯಿತೆಂದು ಅಲ್ಲಿಗೋಡಿ ಬಂದು ತಾನು ಆದೃಶನಾಗಿದ್ದು ದಪ್ಪ ನಾದೊಬ್ಬ ಗಯಾಳಿಯನ್ನು ಡಾಲನ್ನಾಗಿ ಹಿಡಿದು ಆ ರಾಶಿಯನ್ನು ನುಗ್ಗಿ, ಪಾವದ ಭಾಷಾಂತರಕರ್ತನನ್ನು ಹಾಗೂ ಹೀಗೂ ಉಳಿಸಿ ತಂದನು.

ಆ ಎಟುತಿಂದ ಪುಣ್ಯಾತ್ಮನು ಸುಮ್ಮನಿರಬೇಕೇ? ಇವರೊಡನಿದ್ದರೆ ತನಗೆ ಪ್ರಾಣಾವಾಯವೇ ಬರುವುದೆಂದು ತಿಳಿದು, ಆ ದಿನರಾತ್ರಿ ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಗಯೆಯಿಂದ ಕಲ್ಕತ್ತೆಗೆ ಪ್ರಯಾಣ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿರುವಾಗ ತನ್ನಾರಾದ ಮೈಸೂರಿನ ಹಾದಿ ಹಿಡಿದನು. ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಕಲ್ಕತ್ತೆಯ 'ಪ್ಲಾಟುಫಾರ್ಮ್'ನಲ್ಲಿ ನೋಡುವಾಗ ಷಷ್ಠರಾದವರು ಬರೇ 'ವಂಚನ'ರಾಗಿದ್ದರು

ಆಷ್ಟಕ್ಕೇ ಅವನ ನೇಡುಮುಗಿಯಲಿಲ್ಲ ತನ್ನ ಮುಂದೆ ಈ ಸಮಿತಿಯವರು ನಡೆಯಿಸಿದ ಕೃತಿಗಳಿಗೆ, ತನ್ನ ಕೃಲಾದಷ್ಟು ಬಣ್ಣ ಸವರಿ, ಮೈಸೂರಿನ ಧಾಮಕೇತು ವಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟಿಸಿದನು. ಸರಿ. ಮೈಸೂರುದಂಗೆ, ಜತೆಯಲ್ಲಿ ಈ ಪಿಕಲಾಟ—ಇವುಗಳ ವರದಿಗಳು ಒಟ್ಟು ನೇರಿದ ಬಳಿಕ ಕೇಳಬೇಕೆ? ಅದೂ 'ಧಾಮಕೇತು' ವಿನ ಬಾಯಿ

ಯಲ್ಲ! ವತ್ರಿಕೆಯ ಸಂಪಾದಕನು ಪುಟ ಪುಟಗಳನ್ನು ಇವರ ಚರಿತ್ರೆಯಿಂದ ತುಂಬಿಸಿ ಇವರು ಹಿಂದೂ ಧರ್ಮ ನಾಶಮಾಡಲು ಹೊರಟ "ವಿಕ್ರಾಂತಿ"ಗಳು ಎಂದುಬಿಟ್ಟು, | "ವಿಕ್ರಾಂತಿ" ಎಂಬ ಶಬ್ದವನ್ನು 'ಇದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ತಯಾ ರು ಮಾಡಿದುದು. ಸಂಪಾದಕರಿಗೆ Revolutionary ಎಂಬುದಕ್ಕೆ 'ಕ್ರಾಂತಿಕಾರ' ಎಂಬ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಅಷ್ಟು ಬಿರುನಾಗಿ ಕಾಣದ್ದರಿಂದ 'ವಿಕ್ರಾಂತಿ'ಯೆಂಬ ನವ ಶಬ್ದದ ತಯಾರಿನಾಡಿ—) ಇವರ ಮೇಲೆ ಬೈಗಳ ಸುರಿ ಮಳೆಯನ್ನು ಕಾಣಿ-ಲೇಖದ ಅಂತ್ಯಕ್ಕೆ "ಬ್ರಾಹ್ಮಣರನ್ನು ನಂಬಬೇಡಿರಿ" — ಎಂದು ರರಾಯಿಸಿಬಿಟ್ಟನು.

ಪ್ರಕರಣ ೧೪.

ಪತ್ರಿಕಾ ನಿರೀಕ್ಷಣೆ.

ನಮ್ಮ ಯಾವತ್ತು ಸಮಿತಿಯವರು ಪತ್ರಿಕೆಗಳನ್ನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಪ್ರವೀಣರು. ಅದರಿಂದವರಿಗೆ ಜಗತ್ತು ಅವರನ್ನು ಯಾವ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡುತ್ತ ದೆಂದೂ, ತಾವು ತಾವು ಕೈಕೂಂಡ ವಿಷಯಗಳ ಮೇಲೆ ಅಲ್ಲಲ್ಲಾಗುವ ಘಟನೆಗಳು ಹೇಗೆ ಪ್ರತಿಬಿಂಬಿಸುವ ವೆಂದೂ ತಿಳಿಯುವ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿಲ್ಲವೆ? ಪತ್ರಿಕೆಗಳ ನೋಡುವಾಗ ಯುಕ್ತ ಕುಸಿವಾಸಿ ಬಿಟ್ಟೇ ಅವರು ಓದುತ್ತಿದ್ದರಾದರೂ, ಪತ್ರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಬರುವುದೆಲ್ಲಾ ಸುಳ್ಳಲ್ಲವಷ್ಟೆ! ಅಂತು ವಾಚಕರಿಗಾಗಿ ಅವರು ಸಂಗ್ರ

ಹಿಸಿಟ್ಟ ವರ್ತಮಾನ ಪತ್ರಗಳ ಉದ್ಧೃತ ಉದಾಹರಣೆಗಳನ್ನು-ಕದ್ದು ಕೊಡುವವು

* * * * *

ಮೈಸೂರು ಧೂಮಕೇತು.

ಕಳೆದ ರಾಮನವಮಿ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಮೈಸೂರಿಗೆ ಆಗ ಮಿಸಿದ ಸಾಧುಗಳ ಮೋಗಿನಲ್ಲಿದ್ದವರೂ, ಮೈಸೂರನ್ನು ಮಂಕುಗೊಳಿಸಿದ ಸಾಧು ಸದಾನಂದನೂ, “ವಿಕ್ರಾಂತಿ” ಗಳೆಂದು ಈಗ ಹೊರಬಿದ್ದಿರುತ್ತದೆ ಮೊನ್ನೆ ಮೊನ್ನೆ ಸಾಧು ಸದಾನಂದನೂ ಅವನ ಗೆಳೆಯರು ಕೆಲವರೂ ಕಾಶಿ, ಅಲಹಾಬಾದ, ಗಯಾ ಪ್ರಾಂತಗಳಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದರಂತೆ ಅಲಹಾಬಾದಿನಲ್ಲಿ ಅವರು ಒಬ್ಬ ಪುಂಡನನ್ನು ಹೊಡೆದು ಕೃತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು, ಕಾಶಿಗೆ ಬಂದರಂತೆ ಕಾಶಿಯಲ್ಲಿ ಹಲವು ದೇವಾಲಯಗಳ ಪೂಜಾರ್ಯರನ್ನು ಮನಬಂದಂತೆ ನಿಂದಿಸಿದರಂತೆ. ಕೆಲವು ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ತಾವು ಹಿಂದೂ ಸಾಧುಗಳೆಂದು ತೋರಿಸಿಕೊಂಡರೂ, ಪೂಜೆ, ದಕ್ಷಿಣೆಗಳ ಸುದ್ದಿಯಿಲ್ಲವಂತೆ. ಒಂದು ವಾರದ ಹಿಂದೆ ಗಯೆಗೆ ಹೋಗಿ, ಅಲ್ಲಿನ ಜನರಿಗೆ ಶ್ರಾದ್ಧವನ್ನು ಮಾಡುವುದು ನಿರರ್ಥಕವೆಂದರಂತೆ. ವಿಷ್ಣುಪಾದದಲ್ಲಿ ದೇವರ ಸೇವೆ ಮಾಡಿದುದರಿಂದ ಪಾಪ ಬರುತ್ತದೆಂದರಂತೆ. ಇದರಿಂದ ಅಲ್ಲಿನ ಗಯಾಳಿಗಳಿಗೆ ಮನಃಕ್ಲೇಶವುಂಟಾಗಿ, ಈ ಕವಟಸನ್ಯಾಸಿಗಳಿಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಎಟು ಕೊಟ್ಟುದರಿಂದ ಅವರು, ತಮ್ಮ ಮೈಸೂರಿನ ಭಾ

ಷಾಂತರಕರ್ತೃಗೆ ವೇತನ ಸಹ ಕೊಡದೆ ಓಡಿಹೋದ
ರೆಂದು ಸ್ವತಃ ಆ ಭಾಷಾಂತರಕರ್ತೃ ತಿಳಿಸುತ್ತಾರೆ.

* * * *

ದೇದೀಪ್ಯಮಾನ.

ಗಯಾ.

ಈ ದಿನ ಇಲ್ಲಿ ಯಾರೋ ಕೆಲವರು ಯಾತ್ರಿಕರ
ಸೋಗಿನಿಂದ ವಿಷ್ಣುವಾದಕ್ಕೆ ಬಂದು, ಅಲ್ಲಿನ ಗಯಾಳಿ
ಗಳನ್ನು ಮನಬಂದಂತೆ ನಿಂದಿಸಿ, ಕೆಲವರಿಗೆ ಬಲವಾದ
ಎಟು ಹೊಡೆದು ಕಾಣೆಯಾಗಿರುವರೆಂದು ವದಂತಿ.
ಹಿಂದೂಧರ್ಮವನ್ನು ಇವರು ಬಲವಾಗಿ ನಿಂದಿಸಿದ
ರಂತೆ. ಪ್ರಾಯಶಃ ಹಿಂದೂ ದೇವಾಲಯಗಳನ್ನು ಕೆಡಿ
ಸಲು ಬಂದ ವೇಷಧಾರಿ ಮುಸಲ್ಮಾನರೆಂದು ಊಹೆ
ದೇವಾಲಯದ ಪೂಜಾರ್ಯರು ಎಚ್ಚರವಾಗಿರಲಿ.

* * * *

ಆರ್ಯಸುಧಾರಕ.

ಅಲಹಾಬಾದ.

ಕಲವು ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಪುರುಷರು ಗಂಗೆಗೆ ಬಂದು,
ಅಲ್ಲಿನ ವಿಷ್ಣುವಾದ ಗುಡಿಯಲ್ಲಿ ಹಣ ಸೆಳೆಯುವ ಗಯಾ
ಳಿಗೆ ಅವರ ಶ್ರಾದ್ಧದಿಂದ ಪಿತ್ರಗಳಿಗೆ ಮೋಕ್ಷ ಸಲಿಸು
ವುದು ಎಷ್ಟು ಅರ್ಥಶೂನ್ಯವೆಂದು ಅವರಲ್ಲಿ ವಾದಿಸಿ
ಅವರನ್ನೂ ತರ್ಕದಲ್ಲಿ ಸೋಲಿಸಿದರಂತೆ. ಇದು
ಗಯಾಳಿಗಳಿಗೆ ಸಹನವಾಗದೆ ಅವರನ್ನು ಓಡಿಸಿಕೊಂಡು
ಬಂದರೊಡ್ಡೂ, ಆದರೆ ಅವರು ಸ್ವಶಕ್ತಿಯಿಂದ ಸೊಪ್ಪು
ಹಾಕದಿದ್ದರಿಂದ ಗಯಾಳಿಗಳು ಪರಾರಿಯಾದ

ರೆಂದೂ ವದಂತಿ. ಹಿಂದೂ ಧರ್ಮದ ಅಂಥ ಶ್ರದ್ಧೆಯು ಹೋಗಲೇಬೇಕು. ಅರ್ಥಶಾಸ್ತ್ರ ಕ್ಷೇತ್ರವಿಧಿಗಳೂ ಹೋಗುವುದಲ್ಲದೆ ಮೂರ್ತಿಪೂಜೆಯು ನಿರ್ನಾಮವಾದ ಹೊರತು ಹಿಂದೂ ಧರ್ಮವು ಉದ್ಧಾರವಾಗಲಾರದೆಂಬ ಅವರ ಉಪದೇಶದೊಡನೆ ನಮ್ಮ ಸಹಾನುಭೂತಿಯಿದೆ. ಸುಧಾರಣೆಗೆ ಜಯವಾಗಲಿ.”

* * * * *

ದೈನಿಕ ಪ್ರಕಾಶ.

ಕಾಶಿ.

ಗಯೆಯಲ್ಲಿ ಲೂಟಿ ಎಬ್ಬಿಸಿದವರು ಮಾಯಾಶಾಸ್ತ್ರ ಬಲ್ಲವರೆಂದೂ, ಅಲ್ಲಿ ಅವರು ಮಾಯವಾಗಿ ೫-೬ ನಿಮಿಷಗಳ ಬಳಿಕ ಅಂತರಿಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡರೆಂದು ವದಂತಿ

* * * * *

ದೇಶಭಕ್ತ.

ಮದ್ರಾಸು.

ಪ್ರ ಕ ಟ ಣ ಗ ಳು

ಬೇಕು. ವರುಷಕ್ಕೆ ೧೫೦೦೦ಕ್ಕೆ ಮಿಕ್ಕಿ ವರ ಮಾನವಿರುವ ಸ್ವಾರ್ಥ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಶ್ರೀಮಂತನಿಗೆ, ಮಕ್ಕಳ ಆರೈಕೆ, ಮನೆಕೆಲಸ, ಶೈತ್ಯೋಪಚಾರಗಳನ್ನು ಬಲ್ಲ, ಅದೇ ಜಾತಿಯ ತರುಣ ವತ್ತಿಯು ಬೇಕು. ಇಂಥ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ದೊರಕಿಸಿಕೊಡಲು ಸಹಾಯರಾದವರಿಗೆ ಸುಧಾಯೋಗ್ಯ ಪುರಸ್ಕಾರವಿದೆ.

ಸ್ತ್ರೀ ವಿಕ್ರಯಗಾರರು ಬೇಕು.

ಹೊಸತಾಗಿ ಬೆಂಗಳೂರು ಚಿಕ್ಕವೇಟೆಯಲ್ಲಿ ತೆರೆಯಲಿರುವ-- ಪ್ಯಾಶನೇಬಲ್ ಡ್ರೆಸ್ ಅಂಡ್ ಟ್ರಾಪೆಟ್ ಶಾಪಿನಲ್ಲಿ ವಿಕ್ರಯಗಾರರಾಗಿ ನಿಲ್ಲಲು ಸಿದ್ಧರಿರುವ ಅವಿವಾಹಿತ, ರೂಪವತಿ, ವಿದ್ಯಾವತಿಯರಾದ ತರುಣ ಸ್ತ್ರೀಯರು ಬೇಕು ಮಾಸಿಕ ವೇತನ ೧೦೦-೫-೧೫೦.

Charms C/o ದೇಶಭಕ್ತ.

ಎಕೆ ಆಳುವಿರಿ?

ವಯಸ್ಸು ಮಾರಿತೆಂದು ಯಾರೂ ಆಳುವ ಕಾರಣ ಎಲ್ಲ. ಎಂಟೇ ಎಂಟು ದಿವಸಗಳ ವರೆಗೆ ನಮ್ಮ "ವಜ್ರದೇಹಿ" ರಸಾಯನವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿದ್ದಾದರೆ— ೮೧ ವಯಸ್ಸಿನವರು ೧೮ ವಯಸ್ಸಿನವರಾಗಬಲ್ಲರು

ಪ್ರಶಂಸಾ ಪತ್ರಗಳನ್ನು ನೋಡಿರಿ.

ಕೊಡುವವರ ಮಾತುಗಳಿಗಿಂತ ಕೊಳ್ಳುವವರ ಮಾತಿಗೆ ಬೆಲೆ.

ಮಹಾಶಯ,

ನಿಮ್ಮ ವಜ್ರದೇಹಿ ರಸಾಯನವನ್ನು ಸೇವಿಸುತ್ತಾ ಬಂದು ಇಂದಿಗೆ ೮ ದಿವಸಗಳೂ ಪೂರ್ಣ ಕಳೆಯಲಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ಶಾರೀರಿಕ ಉತ್ಸಾಹ ಹೇಳಿ ತೀರದು. ಎಷ್ಟೆಷ್ಟು ಡಾಕ್ಟರರು ಕೊಡಲಾರದ ಗುಣವನ್ನು ಇದೀಗ ನನಗೆ ಕೊಟ್ಟಿದೆ. ನಿಮ್ಮ ಔಷಧದ ದೆಸೆ

ಯಿಂದ ನನ್ನ ೭೦ನೇ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಚತುರ್ಥ ಪತ್ನಿಯ ಯೌವನವು ಸಾರ್ಥಕವಾಯಿತು . . ಇತಿ ನಿಮ್ಮ ತೃಪ್ತಿಗೊಂಡ ಗಿರಾಕಿ

ಇದಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಶಿಫಾರಸು ಏನುಬೇಕು?

ಕ್ರಯ ಶೀಸೆ ಗಕ್ಕೆ ೫ ರೂಪಾಯಿ

ವಿಳಾಸ:—

ದಿ ವಜ್ರದೇಹಿ ಮೆನ್ಯುಫ್ಯಾಕ್ಟರಿ.

P. B. 110907. ಮದಾಸು.

ತರುಣರು ಓದಲೇ ಬೇಕಾದ ಪುಸ್ತಕ.

ಜೀವನವು ವಿಷಯಾದಿ ಭೋಗಗಳ ಸಲುವಾಗಿದೆ ಅದನ್ನು ಹೇಗೆ ಸಾರ್ಥಕಗೊಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದೆಂದು ತಿಳಿಯಲು ನಮ್ಮ ನವನವೀನ “ದಾಂಪತ್ಯ ಪ್ರಕಾಶ” ಎಂಬ ಗ್ರಂಥವನ್ನೋದಿರಿ ಈ ಗ್ರಂಥವು ಪ್ಯಾರಿಸಿನ ನವತರುಣ ತರುಣಿಯರ ಶರೀರ ಚಿತ್ರಗಳಿಂದಲಂಕೃತವಾದುದು. ವಿಷಯಗಳಂತೂ ಅನುಭವಶಾಲಿ ತರುಣ ತರುಣಿಯರ ಲೇಖನದಿಂದಲೇ ಸಂಗ್ರಹಿತವಾದುವು.

ಈ ಅದ್ಭುತ ಗ್ರಂಥದ ಬೆಲೆ ಕೇವಲ ಮೂರು ರೂಪಾಯಿ.

ತಾರುಣ್ಯ ಪ್ರಕಟನಾಲಯ.

ಪಾಂಡುಚಿರಿ.

ಒಂದು ವಾರದಲ್ಲಿ ೫೦೦೦ ಪ್ರತಿಗಳು ವಿಕ್ರಯವಾಗಿವೆ.

ಅಂಥ ಗ್ರಂಥವು ನಮ್ಮ

“ವಿವಾಹದ ಮಂಕನ್ನು ಬಿಡಿರಿ.”

ಎಂಬುದು.

ಭಾರೀ ಭಾರೀ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ವೈಜ್ಞಾನಿಕರ ಮತ ವನ್ನೋಳಗೊಂಡ, ವಿವಾಹದ ಮೂಢ ಕಲ್ಪನೆಯ ಜನರನ್ನು ಬೆರಗುಮಾಡಿದ ಗ್ರಂಥವಿದು. ಓದಿರಿ-
ಅಂದರೆ ನ್ಯಾರಸೈ ತಿಳಿಯುವುದು.

ಬೆಲೆ ೧ ರೂವಾಯಿ

ಪ್ರೀಮಿ ಮಂಡಲ.

ನಾಗಪುರ.

ವಾರ್ತಾಶೀಘ

ಧಾರವಾಡ.

ಬಿಸಿ ಬಿಸಿ ಸುದ್ದಿಗಳ ಸುಗ್ಗಿ.

ಮುಪ್ಪಿನಲ್ಲಾ ತಾರುಣ್ಯ ವಿಜಾಪುರದ ಶ್ರೀ ಮಂತ ನಾರಾಯಣ ಜಯವಂತರಾವ್ ನಾಯಕ್ ಇವರು ತಮ್ಮ ೬೦ನೇ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಯೂ ತಾರುಣ್ಯದ ಹುರುಪನ್ನೇ ತೋರಿಸುತ್ತಿರುವರು. ಅವರಿಗೆ ಮೊನ್ನೆ ದಿನ ಶೋಲಾಪುರ ಶ್ರೀಮಂತ ಬಂಡೇರಾವ್ ಮಹ ದೇವರಾಯರ ಕನ್ನೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಲಗ್ನವಾಯಿತು ಕೂಡಲು ನೆರೆತರೂ ಮನಸ್ಸು ನೆರೆಯಲ್ಲಿಲ್ಲ

ತಂದೆಯಿಂದ ಮಗಳ ಕೊಲೆ.

ರಾಮಪುರದ ಕೇಶವಾಚಾರ್ಯರ ಮಗಳಿಗೆ ಗ್ರಾನೇ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ವೈಧವ್ಯ ಪ್ರಾಪ್ತಿಸಿತು. ಅವಳು ಅಂದಿನಿಂದ ತವರುಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇದ್ದಳು. ಅಲ್ಲಿ ಅವಳಿಗೆ ನೆರಮನೆಯ ಸ್ವಜಾತಿ ತರುಣನೊಬ್ಬನೊಡನೆ ಅನುರಾಗ ಉಂಟಾಗಿ ಅವಳು ಅವನನ್ನು ಪುನರ್ವಿವಾಹವಾಗುವೆನೆಂದಳಂತೆ ಇದರಿಂದ ಕುಲಾಚಾರಕ್ಕೆ ಹಾನಿಯೆಂದು ತಂದೆಯು ಅವಳ ಸೂಚನೆಯನ್ನು ಖಂಡಿಸಿ, ಇದುವರೆಗೆ ಮಗಳ ತಲೆಯಮೇಲೆ ಸರೆಯ ಬಿಟ್ಟ ಕೂದಲನ್ನು, ಇನ್ನು ಬಿಡಬಾರದೆಂದು ಕತ್ತರಿಸಿದನಂತೆ ಬಾಲಕಿಯು ಅದೇ ದಿನ ರಾತ್ರಿ ವೃಥೆಯಿಂದ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಯನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡಳಂತೆ

ಪಂಚಮರ ಸೊಕ್ಕು.

ಮಂಗಳೂರು ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿಗೆ ಕೆಲವು ಮಂದಿ ಪಂಚಮರು ಅಲ್ಲಿನ ದೇವಾಲಯ ಪ್ರವೇಶವನ್ನು ಮಾಡುವೆವೆಂದು ಆಗ್ರಹ ಹಿಡಿದಿರುವ ರಂತೆ! ಸಲಿಗೆಯ ಪ್ರತಿಫಲ!

ಶ್ರೈಸ್ತ ವಿಜಯ.

ಮಂಗಳೂರು.

ತಾ ಗ್ರಾನೇ ಬುಧವಾರದ ದಿನ ನಮ್ಮ ಮಿಶ್ನಿಸಿನ ರೆವರೆಂಡ್ ಶ್ರೀ ನಿಕಾಲಸ ಸೋಜರವರು ಕಿಟ್ಟಾರು

ಇಗರ್ಜಿಯಲ್ಲಿ ಗಂಟ ಮಂದಿ ಅಸ್ಪೃಶ್ಯರಿಗೆ ಕ್ರಿಸ್ತ ದೀಕ್ಷೆ ಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟು, ಹಿಂದೂ ಧರ್ಮದಿಂದ ಉದ್ಧರಿಸಿ ಸ್ವರ್ಗದ ಹಾದಿಯನ್ನು ತೋರಿಸಿರುವರೆಂಬುದು ಸಂತೋಷ ನಮ್ಮ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಸಾವಿರಾರು ಅಸ್ಪೃಶ್ಯರಿರುವರು ಅವರೆಲ್ಲರನ್ನೂ ಪುನೀತರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವುದು ನಮ್ಮ ಧರ್ಮವು.

ಪುರಾಣಾಮೃತ.

ಸನಾತನ ಧರ್ಮದ ನಿಜವಾದ ರಹಸ್ಯವನ್ನು ಹೊರಗೆಡುಹುವ ಮಾಸಿಕ

(ಟೀಕೆಗಳು.)

ಮುದ್ದಾಹಿನ ಶ್ರೀಮತ್ಪರಮಹಂಸ ವರಿವ್ರಾಜಕಾಚಾರ್ಯ ಬ್ರಹ್ಮವಿದ್ಯಾರಣ್ಯ ಭಾರತಿಗಳವರು ದಿಗ್ವಿಜಯಾರ್ಥವಾಗಿ ಹೊರಟಿರುವರು. ಶ್ರೀಪಾದಂಗಳವರು ತಮ್ಮ ೧೨ನೇ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲೂ ಶಿಷ್ಯಮಂಡಳಿಯ ಉದ್ಧಾರಕ್ಕಾಗಿ ಸಂಚಾರವನ್ನು ಕೈಕೊಂಡುದು ಪ್ರಶಂಸನೀಯವೇ. ಮೂರ್ತಿ ಸಣ್ಣದಾದರೂ ಕೀರ್ತಿ ಬೊಡ್ಡದು

ಮಹಾತ್ಮಾಗಾಂಧಿಯವರಿಗೆ ಯೋಗ್ಯ ಸನ್ಮಾನ.

ಸುಧಾರಣೆಯ ಸೋಗಿನಿಂದ ಮಹಾತ್ಮರು ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ತಿರುಗುತ್ತಿರುವರಷ್ಟೆ. ತಾವು ಹಿಂದೂ ಧರ್ಮದ ನಿಷ್ಠಾವಂತ ಭಕ್ತರೆಂದೂ, ಅದರಲ್ಲಿ ತುಂಬಿರುವ ಕಲಂಕ

ಗಳನ್ನು ದೂರಮಾಡಬೇಕೆಂದೂ ಅವರ ದೀಕ್ಷೆಯಂತೆ. ಜಾತಿಭೇದ ನಿವಾರಣೆ, ಆಸ್ಪೃಶ್ಯರ ಉದ್ಧಾರ ಇವೇ ಅವರ ಉಪದೇಶದ ಗುರಿಗಳು. ಮೊನ್ನೆ ಅವರು ಧಾರಾ ಪುರಕ್ಕೆ ಹೋದಾಗ, ಹಲವು ವೇದಜ್ಞ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು ಅವರ ಸಭೆ, ಮೆರವಣಿಗೆಗಳನ್ನು ಬಹಿಷ್ಕರಿಸಿದರಂತೆ! ಹಿಂದೊಮ್ಮೆ ಈ ರಕ್ಕರಿಗೆ ಇದೇ ರೀತಿಯ ಸನ್ಮಾನವು ತಿಮೋಗ್ಗಿಯ ಹಲವು ವಿದ್ವಜ್ಜನರಿಂದ ದೊರೆತಿತ್ತು.

* * * * *

ಕಥಾನಾಯಕ.

ವಾರಪತ್ರಿಕೆ, ಪುಣೆ.

ಮುಂದಿನ ಸಂಚಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಬರುವ ಕಥೆಗಳು.

೧. ಮದುವೆಯ ರಾತ್ರಿ— ಶ್ರೀ! ಕಥಾಸಾಗರ.

೨. ಅವಳೇಕೆ ಬರಲಿಲ್ಲ?— ಶ್ರೀ! ವಿದ್ವಾನ್ ಕಿಶೋರ

೩. ಖಾನಿಯ ಮೇಲೆ ಖಾನಿ— ಶ್ರೀ! ಕರ್ನಾಟಕ
ಕಾನಂಡ್ಯಾಲ್.

ವಿಕಟ ವಿಲಾಸಿನಿ.

ಹಾಸ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ಹೆಣಗಾಡುವ ಪಕ್ಷ ಪತ್ರಿಕೆ.

ಸಂಪುಟ ೪೩— ಸಂಚಿಕೆ ೭.

ಚುಟುಕಿನ ಚೆಟಕಿ.

ಮಗಾ:— ಅಪ್ಪಾ, ಸ್ತ್ರೀಯರಿಗೆ ಗಂಡ ಸತ್ತರೆ ಏನನ್ನುತ್ತಾರೆ.

ತಂದೆ: — ಮುಂಡೆಯೆಂದು.

ಮಗೂ: — ಹಾಗಾದರೆ ಪುರುಷರ ಹೆಂಡಿರು ಹೋದರೆ ಅವರಿಗೆ 'ಗಂಡೆ', ಎನ್ನಬೇಕು

* * * * *

ವಿಕಟಪುರದಲ್ಲಾದ ಮೂರನೇ ಸೊಶಿಯಲ್ ಕಾನ್ಫರೆನ್ಸಿನಲ್ಲಿ—ಚಿಕ್ಕವರಿಗೆ ನಿದ್ರೆ ಹೆಚ್ಚು, ದೊಡ್ಡವರಿಗೆ, ನಿದ್ರೆ ಕಡಿಮೆ—ಎಂಬುದರಿಂದ ಚಿಕ್ಕವರು ದೊಡ್ಡ ಹೆಂಡಿರನ್ನೂ, ದೊಡ್ಡವರು ಚಿಕ್ಕ ಹೆಂಡಿರನ್ನೂ ವಿವಾಹ ವಾಗಬೇಕು ಎಂದು ನಿರ್ಣಯವಾಯಿತು

ಹೊಸ ಬೆಳಕು.

ಮಂಗಳೂರು.

ಸಮಾಜಕ್ಕೊಂದು ಆಶೀರ್ವಾದ. (ಆಗ್ರಲೇಖ.)

ನಾವು ನಮ್ಮ ವತ್ರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಎಂದಿನಿಂದಲೂ, ಮಿತ ಸಂತತಿಯ ವಿಚಾರವಾಗಿ ಬರೆಯುತ್ತಿದ್ದೆವು. ಮಾನವನ ಜೀವನವೇ ಸುಖಕ್ಕಾಗಿ; ಶರೀರವೇ ಸುಖಭೋಗ ಸಾಧನ. ವಿಷಯಸುಖವೇ ಮನುಷ್ಯನ ಲಾಲಸೆಗಳ ಲ್ಲೊಂದು ಅದನ್ನು ಮೀರುವುದು ಅನೈಸರ್ಗಿಕ. ಮಾನವನು ಮನೋತ್ಪತ್ತಿಗಾಗಿ ಮಾಡುವ ಭೋಗಕ್ರಿಯೆಯಲ್ಲಿ ಪಾವವಿದೆಯೆಂಬುದು ಗೊಡ್ಡ ಜನರ ತಿಳುವಳಿಕೆ. ಆದರೆ ಮಿತವಿಲ್ಲದ ಭೋಗವು ಅಮಿತ ಸಂತತಿಯನ್ನು ಕೊಡಬಹುದಾದುದರಿಂದ ಸಂತತಿಯನ್ನು ಮಿತ ಪಡಿಸುವ ವಿಚಾರವು ತೀರ ಅವಶ್ಯವು. ಇಂದ್ರಿಯ

ನಿಗ್ರಹವು ಅದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಮಾರ್ಗವೆಂದು ಗಾಂಧಿಯವರು ಹೇಳಿದರೂ ಅವರ ಮಾತು ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ಬರತಕ್ಕದ್ದಲ್ಲವೆಂದು ಅನುಭವಿಗಳು ಬಲ್ಲರು. ಆ ಮಾತು ಇರಲಿ. ಮಿತಸಂತತಿಗೆ ಕೃತ್ರಿಮ ವಿಧಾನಗಳು ಎಷ್ಟು ಉಪಯೋಗಕರವೆಂದು ಈ ಪುಟಗಳಲ್ಲಿ ನೂರಾರು ಬಾರಿ ಒತ್ತಿ ಹೇಳಿರುವೆವು. ಇವುಗಳ ಉಪಯೋಗವನ್ನು ದಂವತಿಗಳು ನಿತ್ಯಜೀವನದಲ್ಲಿ ಹಾನಿಯಿಲ್ಲದೆ ಮಾಡಬಹುದು. ಇದು ಜರ್ವಿತಚರ್ವಣವಾಯಿತು.

ಆದರೆ ಇಂದು ಮುಂಬಯಿಯು ನವ ಸುಧಾರಕ ಮಂಡಲದ ವಿಖ್ಯಾತ—ಜಸ್ಟಿಸ್—ಕಾವರ್ಡೆಯವರು, ನಮ್ಮ ಸ್ವಂತ ಬಾತಮಿದಾರರೊಡನೆ ಅದ ಭೇಟಿಯಲ್ಲಿ ಈ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸೂಚನೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿರುವರು ಹಿಂದೂ ಸಮಾಜದ ಮೂಢ ಬಂಧನಗಳನ್ನು ಮುರಿಯುವುದು ಎಷ್ಟು ಅವಶ್ಯವೆಂದು ತಿಳಿದವರು ಅವರ ಈ ಸೂಚನೆಗಳನ್ನು ಸ್ವಾಗತಮಾಡದಿರಲಾರರು ಅವರ ವಿಚಾರ ಶೀಲ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿರಿ

“ಈ ನಮ್ಮ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೋ ಜನ ವಿಧವೆಯರು ಪುನರ್ವಿವಾಹ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲಾರದೆ ನರಳುತ್ತಿರುವರು. ಇತ್ತ ಅವರಿಗೆ ನೈಸರ್ಗಿಕ ಕಾಮಲಾಲಸೆಯನ್ನು ತಡೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲದುದರಿಂದ ಅವರು ವೇಶ್ಯೆಯರಾಗಿ, ಪಿತೃಗಳಿಂದ ದೂರಾಗುವರು. ಇಂಥ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು—ಆ ವಿಧವೆಯರು ಕೃತ್ರಿಮ ಗರ್ಭನಿರೋಧ ವಿಧಾನಗಳಿಂದ ನಿವಾರಿಸಬಾರದೇಕೆ? ಇನ್ನು

ಎರಡನೆಯದಾಗಿ, ಇದು ಸನ್ಯಾಸಿ ಸನ್ಯಾಸಿನಿಯರಿಗೂ ಶಾಲಾ ಕಾಲೇಜುಗಳಲ್ಲಿರುವ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಜನರಿಗೂ ಉಪಯುಕ್ತವು. ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಜ್ಞಾನವಡೆಯಲವೇಕ್ಷಿಸುವವರಿಗೆ ನಮ್ಮ ಮಂದಲವು ವಿನಾಮೂಲ್ಯವಾಗಿ ತತ್ಸಂಬಂಧದ ಸೌಕರ್ಯಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸಿಕೊಡಲು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದೆ ” ಶ್ರೀ ಕಾವರ್ಡೆಯವರ ವಿಚಾರಶೀಲ ನುಡಿಗಳ ಬೆಲೆ ಅದರಲ್ಲೇ ಇದೆಯಾದುದರಿಂದ ನಾವು ಅದನ್ನು ಬಣ್ಣಿಸುವ ಅವಶ್ಯವಿಲ್ಲ. ಹಿಂದೂಸಮಾಜದ ಗೋಳನ್ನು ನಿವಾರಿಸಲು ಇದು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಯೋಗ್ಯ ಮಾರ್ಗ ನವಸುಧಾರಕ ಮಂಡಲದವರ ಈ ಸೂಚನೆಯು ಸಮಾಜಕ್ಕೊಂದು ಆಶೀರ್ವಾದವೇ ಸರಿ.

ಮನುಷ್ಯನ ಆತಿ ವಿಚಿತ್ರ ಶೋಧೆ.

ನ್ಯಾಯೋಕ್ತಿನ ಡಾ|| ಹೂಪರ್‌ರ ಖ್ಯಾತಿ ಕೇಳದವರಿಲ್ಲ ಅವರಿಂದು ಹತ್ತುವರುಷಗಳ ಅವಿಶ್ರಾಂತ ಪರಿಶೋಧನೆಯಿಂದ—ಮಿತಸಂತತಿಯ ಬೆನ್ನಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಇನ್ನೊಂದು ವಿಚಿತ್ರ ಶೋಧೆಯ ನಡೆಯಿಸಿರುವರು. ಮಿತಸಂತತಿಯ ವಿಧಾನವರಿತರಿಗೆ, ಅದರಲ್ಲೂ ಎಷ್ಟೋ ಬಾರಿ ತಪ್ಪಿ ಸಂತತಿಯಾಗುವ ಭೀತಿಯಿದೆಯೆಂದು ತಿಳಿದಿರುವುದಷ್ಟೆ. ಇಲ್ಲವೇ ಈಗಾಗಲೇ ಹುಟ್ಟಿದ ಮಕ್ಕಳ ಪೋಷಣೆಯನ್ನು ಮಾಡದೆ ನಿರ್ವಾಹವಿಲ್ಲವಷ್ಟೆ. ಆದರೆ ಧನಾಭಾವದ ಈ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಸಾರ

ಪೋಷಣೆಯು ಹೇಗೆ ಸಾಧ್ಯ? ಪ್ರತಿ ದಂವತಿಗಳಿಗೆ ಹೆಚ್ಚೆಂದರೆ ಒಂದು ಮಗುವುಗಿಂತ ಪೋಷಣೆಯು ಕಷ್ಟವೇ ಸರಿ. ಹೆಚ್ಚಾದವರ ಬಾಯತುತ್ತಲ್ಲಿಂದ ತರಲಿ? ತರುವುದಾದರೆ ತನ್ನ ಸುಖವನ್ನೇ ಮರೆಯ ಬೇಕು. ಹೀಗೆ ಮಾಡುವುದಾದರೆ ಮನುಷ್ಯನೇತಕ್ಕೆ ಬದುಕಬೇಕು? ಅದುದರಿಂದ ಡಾಕ್ಟರವರು ಇದರ ನಿವಾರಣೆಯ ಯೋಚನೆಯನ್ನು ಎಂದಿನಿಂದ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಇಂದೀಗ ಅವರು "ದಿ ಹಂಗರ್ ಕಿಲ್ಲರ್" ಎಂಬ ನವೀನ ಮಾತ್ರಗಳನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿದಿರುವರು. ನಿನ್ನೆ ನಿನ್ನೆ ಕಂಡುಹಿಡಿದ ಈ ಗುಳಿಗೆಗಳ ಗುಣವು ಅಪಾರವಾದುದು ದಿನ ಒಂದರ ಒಂದು ಗುಳಿಗೆಯಂತೆ ತಿನ್ನುತ್ತ ಬಂದಲ್ಲಿ ಹಸಿವು ಅರ್ಧಕ್ಕರ್ಧ ಕಡಿಮೆಯಾಗುವುದಂತೆ. ಅವರಿಗೆ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಹಸಿವನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವ ಔಷಧಿಯನ್ನು ಶೋಧಿಸುತ್ತಿರುವರು. ವಿಜ್ಞಾನವು ಅವರಿಗೆ ಯಶಸ್ಸನ್ನು ಕೊಡಲಿ.

(ಈ ಎರಡು ಲೇಖಗಳು, ತುಳು, ಕೊಂಕಣಿ, ತೆಲುಗು, ತಮಿಳು, ಮರಾಠಿ, ಹಿಂದಿ, ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮೊದಲಾದ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿಲ್ಲಾ ಭಾಷಾಂತರಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ನೂರಾರು ಪತ್ರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಉದ್ಧರಿಸಲ್ಪಟ್ಟವು.)

ದಿ ಹೆಲ್ತ್ ಆಫ್ ಇಂಡಿಯ.

ಮುಂಬಾಯಿ.

ಆದೀಗ ಹಿಂದೀಯರು ಮಾಂಸಾಹಾರವನ್ನು ಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಬರುವುದು ಶುಭಲಕ್ಷಣವೇ ಸರಿ. ಡಾ| ಮಂಜೆ

ಯವರನ್ನು ವಂತೆ ನಾಂಸಾಹಾರವಿಲ್ಲದೆ ಶಕ್ತಿ ಯುಂಟಾಗ
ಲಾರದು ಆದರೆ ಅಲ್ಲಲ್ಲಿನ ನಾಂಸಾಹಾರ ಪ್ರಚಾರಕ
ಸಭೆಗಳು ಈ ಕೆಲಸವನ್ನು ಕೈಕೊಂಡುದರಿಂದ ಯಶಸ್ಸು
ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಸೂಚಕ
ಕೆಲವು ಸಂಖ್ಯೆಗಳನ್ನು ನೋಡಿರಿ

. ನಗರದ ಕಸಾಯಿ ಖಾನೆಗಳಲ್ಲಿ
(ಸಂಖ್ಯೆಗಳು ಸಾವಿರಗಳಲ್ಲಿವೆ.)

ಪ್ರಾಣಿ.	ಗತ ವರುಷ	ಈ ವರುಷದ ಗತ ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ
ಆಡು, ಕುರಿ.	4,03,231.	30,48,092.
ದನ, ಎತ್ತು.	1,37,291.	11,62,921.

. . . . ಯ ಜನಸಂಖ್ಯೆಯು ೧೫ ಲಕ್ಷವೆಂದು
ಹಿಡಿದರೆ ಈ ವರ್ಷದ, ಸರಾಸರಿಯನ್ನು ತೆಗೆದಲ್ಲಿ, ಪ್ರತಿ
ಯೊಬ್ಬನು ತಿಂಗಳೊಂದಕ್ಕೆ ೨೧ ಕುರಿ, ೧ ದನ ತಿನ್ನು
ತ್ತಿರುವನೆಂದಾಯಿತು. ಇಷ್ಟು ನಾಂಸಾಹಾರ ಮಾಡಿ
ದ್ದರಿಂದ ತಿಂಗಳೊಂದಕ್ಕೆ ಒಬ್ಬನು ಒಂದೇ ಒಂದು ರಾತ್ರು
ಹೆಚ್ಚಿದರೂ ವರುಷಕ್ಕೆ ೧೨ ರಾತ್ರುಗಳಂತೆ ಹೆಚ್ಚಿ ೪-೬
ವರುಷದಲ್ಲಿ ಅವನು ಎಂಥ ವರಾಣನಿಗೂ ಸರಿಯಾಗ
ಬಹುದು ಪ್ರಾಚೀನ ಕ್ಷಾತ್ರ ಯುಗವು ತಿರುಗಿ ಬಂದೀ
ತೆಂಬುದರಲ್ಲಿ ಸಂಶಯವಿಲ್ಲ. ಹಿಂದೀಯನ ಸರಾಸರಿ
ಶರೀರ ತೂಕವು ೨೦೦ ರಾತ್ರಿಗೆ ಮುಟ್ಟಿದ ದಿನವೇ
ಸ್ವರಾಜ್ಯವು ಸಿಕ್ಕಿತೆಂದು ತಿಳಿಯಿರಿ

ಆದರೆ ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಯಿಂದ ಹಲವು ಅರ್ಥಶಾಸ್ತ್ರ
ಗಾರರು ನಮ್ಮನ್ನು ಅಂಜಿಸುತ್ತಿರುವರು. ಉಳುವು
ದಕ್ಕೂ ಹಾಲಿಗೂ ದನಕರುಗಳ ಸಂವತ್ಸು ಕಡಿಮೆ
ಯಾಗುತ್ತದಲ್ಲಾ ಎಂದು. ಇವರು ಗೊಡ್ಡು ಸಾಂಪ್ರ
ದಾಯಿಕರು. ಅವರ ಧರ್ಮಶಾಸ್ತ್ರದ ಮಾತುಗಳಿಗೆ
ಜನರು ಕಿವಿಗೊಡುವ ಕಾಲವಿದಲ್ಲವೆಂದು, ಅವರಿಗ
ಅರ್ಥಶಾಸ್ತ್ರಕ್ಕೆ ಕೈಹಾಕಿರುವರು. ಅಂಥವರಿಗೆ ನಮ್ಮ
ಉತ್ತರವಿಷ್ಟೆ. “ಇನ್ನು ಹಿಂದುಸ್ಥಾನದ ಕೃಷಿಯು
ಯಂತ್ರಗಳಿಂದಲೇ ಆಗಬೇಕು” ಅದಿಲ್ಲದೆ ಕೃಷಿಯು
ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯಿಲ್ಲ. ಅದರಿಂದ ಹೆಚ್ಚಿಸಿದ ಮುನಾಫೆಯ
ಆಧಾರಂಶ ಹಣವನ್ನು ವಯೋಗಿಸಿದರೆ ವಿದೇಶದಿಂದ
ಕಂಡೆನ್ನ ಮಿಲ್ಕನ್ನು ತರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು

ಪ್ರಕರಣ ೧೫.

ಭೇಟಿಗಳು.

ವೃತ್ತಪತ್ರಿಕಾ ಪರಿಶೀಲನೆಯಿಂದ ನಮ್ಮ ಸಮಿತಿ
ಯವರ ಜ್ಞಾನವು ಅಸಾರವಾಗಿ ಹೆಚ್ಚಿತು ತಮ್ಮ
ಕಲಸವು ಅವುಗಳ ಪರಿಶೀಲನೆಯಿಂದಲೇ ಆಗುತ್ತಿ
ತ್ತೆಂದು ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿಯಿತು. ಸಾಧ್ಯವಾದರೆ ಮುಂದೆ
ತಮ್ಮ ದಿನ್ಯಲೋಕಕ್ಕೂ, ಇಲ್ಲಿನ ವಾರ್ತಾವತ್ರಗಳನ್ನು
ತರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಮಾಡುವುದವಶ್ಯವೆಂದು
ಅವರಿಗೆ ತೋರಿತು. ಆದರೆ ಬಂದ ಕಲಸವನ್ನು

ಕಾಗದಗಳನ್ನು ಕಂಡೇ ಪೂರೈಸಿದರೆಂಬ ಅಪವಾದವು ತಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಬರಬಾರದೆಂದು ಅವರು ಕೈಕೊಂಡ ಸಂಚಾರವು ಪೂರ್ಣಮುಗಿಸುವ ನಿಶ್ಚಯವನ್ನು ಮಾಡಿದರು. ಈಗಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅಭಿಪ್ರಾಯಸಂಗ್ರಹಗಳಿಗೆ ಭೇಟಿಗಳು (Interviews) ಅವಶ್ಯವಷ್ಟೆ. ಇವರಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದ ನೂರಾರು ಪತ್ರಕಾ ವ್ಯವನಾಯಿಗಳೊಡನೆ ಇವರು ಮಾನತಾಳಿದ್ದರು ಅವರಾದರೂ ಹತಾಶ ರಾಗುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಇವರು ಮಾತನಾಡದಿದ್ದು ದನ್ನೆಲ್ಲ ಮಾತನಾಡಿದರೆಂದು ಇವರ ಭೇಟಿಯ ಪ್ರತಿಫಲವೆಂದು ತಮ್ಮ ಪತ್ರಕಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಹೀಗಿರಲು, ಇವರಾದರೂ ದೇಶದ ಕೆಲವು ದೊಡ್ಡ ಮನುಷ್ಯರೊಡನೆ ಸಂಭಾಷಣೆಮಾಡಿ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವುದು ಅವಶ್ಯವಲ್ಲವೇ. ಇವರದು ಧಾರ್ಮಿಕ ವರೀಕ್ಷೆ ಎಂದಾದ ಬಳಿಕ ಇವರು ಧಾರ್ಮಿಕ ಮುಖಂಡರನ್ನು ಕಾಣುವುದವಶ್ಯವಷ್ಟೆ.

ಜನರು ಲೌಕಿಕವು ಅತೀವ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿದೆ ಯೆಂದರೂ ಜನರಲ್ಲಿ ಧರ್ಮಶ್ರದ್ಧೆ ಹೋಗಲಿಲ್ಲ. ಮತಾಚಾರ್ಯರ ಮೆರವಣಿಗೆ, ಮತಮತಗಳ ಬಡಿದಾಟ, ಧಾರ್ಮಿಕೋಪನ್ಯಾಸಗಳು, ಸನ್ಯಾಸಿಗಳು, ಉಪದೇಶಿಗಳು, ಆಚಾರ್ಯರು, ಭಿಕ್ಷುಗಳು, ಪಾದ್ರಿಗಳು, ಮುಲ್ಲಾರು, ಮೌಲಾನರು, ಕಾಜಿಗಳು, ಮರಗಳು, ಇಗರ್ಜಿಗಳು, ದೇವಾಲಯಗಳು, ಬ್ರಹ್ಮಮಂದಿರಗಳು, ಜೈತ್ಯಾಲಯಗಳು, ಬಸ್ತಿಗಳು, ಪ್ರಾರ್ಥನಾಲಯಗಳು, ಮಜೀದಿಗಳು ಕಡಿಮೆಯಾಗಿರಲಿಲ್ಲ.

ನಮ್ಮ ಸಮಿತಿಯವರಿಗೆ ಆರ್ಯವರ್ತದ ಧಾರ್ಮಿಕ ಮೂರ್ತಿಗಳನ್ನು ಸಂದರ್ಶಿಸಿ ಅವರ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸತೊಡಗಿದರು. ಅವುಗಳನ್ನು ಆಸ್ತೃವ್ಯಸ್ತವಾಗಿ, ಸಂಗ್ರಹಿಸಿ ಕೆಳಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವೆವು.

* * * * *

ಬ್ರಹ್ಮನ್ತರಮರಾಧೀಶ ಶ್ರೀಮತ್ಪರಮಹಂಸ ಪರಿವ್ರಾಜಕಾಚಾರ್ಯ, ಸಕಲ ವೇದಶಾಸ್ತ್ರ ಪಾರಂಗತ, ಪಂಡಿತವರೇಣ್ಯ ನಿತ್ಯಾಯೋಗಾರಾಧ ವೇದಾಂತ ವಿಜ್ಞಾನವಿಶಾರದ ಚತುರಾನಂದ ಸರಸ್ವತಿಗಳವರಿಗೂ ಸಮಿತಿಯವರಿಗೂ ನಡೆದ ಸಂಭಾಷಣೆ.

ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರ:-ಜಗದ್ಗುರು, ಜಾತಿಧರ್ಮದ ವಿಚಾರ ತಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಹೇಗೆ? ನಮಗೆ ವರ್ಣಧರ್ಮವೇ ಲೇಸಲ್ಲವೇ?

ಜಗದ್ಗುರು: ನಿಮ್ಮ ಮಾತೇ ನಮಗೆ ತಿಳಿಯದು ಜಾತಿಧರ್ಮಕ್ಕೂ ವರ್ಣಧರ್ಮಕ್ಕೂ ವ್ಯತ್ಯಾಸವೇನು?

ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರ:- ಜಾತಿಗಳು ಸಾವಿರಾರು ಇವೆ; ವರ್ಣಗಳು ನಾಲ್ಕೇನಾಲ್ಕು ವರ್ಣಧರ್ಮದಲ್ಲಿ ಯಾವನು ಯಾವ ಧರ್ಮವನ್ನೂ ನೇರಬಹುದು. ಜಾತಿಯಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನು ಇನ್ನೊಂದು ಜಾತಿಯವನಲ್ಲಿ ಊಟ ಮಾಡಕೂಡದು.

ಜಗದ್ಗುರು:- (ನಗುತ್ತಾ) ನೀವು ನವಸುಧಾರಕರೆಂದು ಕಾಣುವಿರಿ. ಇರಲಿ, ವರ್ಣಗಳೆಂಬುದು ಧಾರ್ಮಿಕ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಜಾತಿಯು ಲೌಕಿಕ ದೃಷ್ಟಿ

ಯಿಂದ ಆಯಾಯ ಜಾತಿಯ ಕಟ್ಟಕಟ್ಟಳೆಯಂತೆ ನಡೆದರೇನೆ ವರ್ಣಧರ್ಮದ ಪಾಲನೆ. ಜಾತಿಜಾತಿಗಳು ಒಂದಾದರೆ ಆಚಾರಗಳು ಒಂದಾಗುತ್ತವೆ. ಆಚಾರವು ಒಂದಾದರೆ ವರ್ಣಸಂಕರವಾಗುತ್ತದೆ ಜಾತಿಗಳ ಪ್ರಾಪ್ತಿಯಾದರೂ ಅವರವರ ಕರ್ಮಾನುಸಾರವಾಗಿ.

ವಸಿಷ್ಠ: — ಅಸ್ಪೃಶ್ಯತೆಯು ನಿಮಗೆ ಸಮ್ಮತವೇ?

ಜಗದ್ಗುರು: — ದನ, ಆಡು, ಕುರಿಗಳು ನಮ್ಮ ಸೇವೆಗಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದಂತೆ, ಹೊಲೆಯರು ನಮ್ಮ ಸೇವೆಗಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿರುವರು. ಅವರ ಕರ್ಮದಿಂದ ಅವರು ನೀಚ ಜನ್ಮಕ್ಕೆ ಬಂದಿರುವರು. ಜನ್ಮತಃ ನೀಚರಾದವರನ್ನು ಉದ್ಧರಿಸುವುದೆಂದರೆ ದೈವೇಚ್ಛೆಗೆ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ ವರ್ತಿಸಿದಂತೆ.

ಯಮುರಾಯ: — ಚಿಕ್ಕ ಹುಡುಗರಿಗೆ ಸನ್ಯಾಸ ಕೊಟ್ಟು ಮಠಾಧಿಕಾರಕೊಡುವರಲ್ಲ. ಇಡೀ ಸಮಾಜವನ್ನು ನಡೆಯಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಯೋಗ್ಯತೆ ಅವರಲ್ಲೇನಿದೆ? ಅವರಿಗೆ ಧಾರ್ಮಿಕ ಜ್ಞಾನವಿಲ್ಲ, ವ್ಯವಹಾರ ಜ್ಞಾನವಿಲ್ಲ. ಇತ್ತ ಧರ್ಮೋಪದೇಶ ಮಾಡಲು, ಅವರು ದೇವರನ್ನರಿತವರಾಗಿರಬೇಕು. ಸನ್ಯಾಸದ ಗುರಿಯೇ ದೇವರನ್ನರಿಯುವುದು. ಅದಕ್ಕೂ ಮೊದಲು ಇವನು ಯಾರನ್ನಾದರೂ ಉದ್ಧರಿಸಲು ಹೊರಟರೆ . . . ? ಈಗಿರುವ ಹಲವು ಮಠಗಳ ಕೆಟ್ಟ ಚರಿತ್ರೆಗಳೇ ಇವಕ್ಕೆ ಉದಾಹರಣೆಗಳು. ಇದರಿಂದ ನಿಮ್ಮ ಮೇಲೆ ನಮ್ಮ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಆರೋಪವಿದೆಯೆಂದಲ್ಲ.

ಜಗದ್ಗುರು:—ನಿಮಗೆ ಭ್ರಾಂತು. ಶರೀರವು ಚಿಕ್ಕದಾದರೂ ಆತ್ಮವು ಹೇಗಿದೆಯೆಂದು ನೀನೇನು ಬಲ್ಲಿರಿ?

ದೂರ್ವಾಸ:— ಆತ್ಮವು ಪ್ರಬುದ್ಧವೂ ಇರಬಹುದು; ಅಪ್ರಬುದ್ಧವೂ ಇರಬಹುದು.

ಜಗದ್ಗುರು:—ಅಪ್ರಬುದ್ಧವಿದ್ದರೂ, ಮಠಗಳ ಸಿಂಹಾಸನಕ್ಕೆ ಅಷ್ಟು ಮಹತ್ವವಿದೆ. ಅದರಿಂದ ಅವರ ಯೋಗ್ಯತೆ ಹೆಚ್ಚುವುದು

ದೂರ್ವಾಸ:— ಬೇರೊಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ. ಸನ್ಯಾಸಿಗಳಿಗೆ ಹೇಳಿಸಿದ್ದು ವೈರಾಗ್ಯ ಭೋಗ ಸೂಚಕ ಜರತಾರಿ, ಚಿನ್ನದ ಕಿರೀಟ, ಮೃಷ್ಣಾನ್ನ, ಬೆಳ್ಳಿದಂಡ, ಬಿರುಸಿನ ಮೆರವಣಿಗೆ, ಮೋಟಾರು ಗಾಡಿಗಳೇಕೆ?

ಜಗದ್ಗುರು:—ನಿಮ್ಮ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳೆಲ್ಲ ಆಕ್ರೋಶಕಾರಕವಾದುವು ಆದರೂ ಹೇಳುವೆವು. ಸನ್ಯಾಸಿಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಮಾನ್ಯ ಸನ್ಯಾಸ, ರಾಜಸನ್ಯಾಸವೆಂದು ಎರಡು ವಿಧ. ಸಾಮಾನ್ಯ ಸನ್ಯಾಸಿಗಳು ಅವರ ಪಾಡಿಗವರು ಇರುವವರು. ರಾಜಸನ್ಯಾಸಿಗಳಿಗೆ ಜನರೊಡನೆ ವ್ಯವಹಾರವಿದೆ ಆದುದರಿಂದ ಅವರ ತಮ್ಮ ಅಧಿಕಾರ ಶ್ರೇಷ್ಠತೆಗಳನ್ನು ತೋರಿಸಲು ಇವೆಲ್ಲಾ ಬೇಕು.

ದೂರ್ವಾಸ:— ಸನ್ಯಾಸಿಯು ಕಾಂಚನ ಮುಟ್ಟಬಾರದಷ್ಟೆ

ಜಗದ್ಗುರು:—ಅದು ಯುಗಧರ್ಮವನ್ನು ಹೊಂದಿಕೊಂಡಿದೆ

ದೂರ್ವಾಸಃ— ಅದಿರಲಿ, ಈಗಿನ ಸನ್ಯಾಸಿಗಳು
ವೇಶ್ಯೆಯರ ಉವಚಾರ . . .

ಜಗದ್ಗುರು: ಯಾರಲ್ಲಿ ಇವರನ್ನು ಹೊರಗೆ
ಹಾಕಿರಿ

* * * * *

ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಸಮಾಜ ಸುಧಾರಕ ಪಂಡಿತ
ಪ್ರೇಮನಾಥನಲ್ಲಿ.

ಪಿಶ್ವಾಮಿತ್ರ:— ಮಹಾಶಯ

ಪಂಡಿತರ ತಿಷ್ಠನೊಬ್ಬ:— ಹಾಗೆಂದು ಸಂಬೋ
ಧಿಸ ಬೇಡಿರಿ 'ಮ್ರಾ ಮಾಸ್ವರ' — ಎನ್ನಿರಿ.

ಪಿಶ್ವಾಮಿತ್ರ:— 'ಮ್ರಾ ಮಾಸ್ವರ'; ಜಾತಿಧರ್ಮ
ವರ್ಣಧರ್ಮಗಳ ವಿಚಾರ ಹೇಗೆ?

ಪಂಡಿತ:— ನೀವು ಕೇಳಲಿರುವ ಯಾವತ್ತು ಪ್ರಶ್ನೆ
ಗಳನ್ನು ಒಮ್ಮೆಗೇ ಕೇಳಿರಿ ನಡುವೆ ನಡುವೆ ಬಾಯಿ
ಹಾಕಬಾರದು ನನ್ನ ಪ್ರತ್ಯುತ್ತರವನ್ನು ಖ ನಿಮಿಷ
ಗಳಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟು ಮುಗಿಸುವೆ. ನನಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಅವಕಾಶ
ವಿರುವುದಿಲ್ಲ.

ಪಿಶ್ವಾಮಿತ್ರ:— ನಾವು ನಿಮ್ಮನ್ನು ನೋಡುವುದ
ಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಇಲ್ಲಿಯ ತನಕ ನೂರಾರು ಮೈಲು ದೂರ
ಬಂದವು ಆದುದರಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೆಚ್ಚಿನ ಅವಕಾಶ . .

ಪಂಡಿತ:— ನನ್ನ ಸಮಯವು ತೀರ ಅಮೂಲ್ಯ
ವಾದುದು ಹೂಂ ಕೇಳಿರಿ.

ದೂರ್ವಾಸ: — ಮೊದಲನೆಯ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ನನ್ನ ಗೆಳೆಯರು ಕೇಳಿದರು ೨ನೇ ಪ್ರಶ್ನೆ— ಬಾಲ್ಯ ವಿವಾಹವು ಬೇಕೇ? ವಿಧವಾ ವಿವಾಹದ ವಿಚಾರ ತನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಹೇಗೆ?

೩ನೇ ಪ್ರಶ್ನೆ — ಹಿಂದೂ, ಮುಸಲ, ಕ್ರಿಸ್ತ ಧರ್ಮಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವ ಧರ್ಮವು ಶ್ರೇಷ್ಠ?

ಪಂಡಿತ:— (ನಗುತ್ತ ಹೊಗೆಬತ್ತಿಯನ್ನು ನೇವಿಸುತ್ತ). ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ನೂರಾರು ಬಾರಿ ನಾನು ನನ್ನ 'ಪ್ರೇಮ ಸಂದೇಶ'ದಲ್ಲಿ ಚರ್ಚಿಸಿರುವೆ. ಆದರೂ ನಿಮಗಾಗಿ ತಿರುಗಿ ಚುಟಕಿನಲ್ಲಿ ಹೇಳುವೆ. ೧ನೇ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಉತ್ತರ. ನಮಗಿಂದು ಎರಡೂ ಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಮಾನವನ, ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ನಿರ್ಬಂಧಿಸುವ ಜಾತಿಗಳಿಗೆ ಬೆಲೆಯಿಲ್ಲ ೨ನೇ—ವಿವಾಹ ವಿಚಾರ. ಬಾಲ್ಯ ವಿವಾಹವು ತೀರಾ ಹಾನಿಕರ. ವಿಧವಾ ವಿವಾಹದ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಅರ್ಥವಿಲ್ಲ ಎಕೆಂದರೆ ನನ್ನ ಮತದಂತೆ ಶರೀರದ ಬೆಳವಣಿಗೆಯಾದೊಡನೆ, ಯಾರು ಯಾರೊಡನೆಯೂ ಗೆಳೆತನದಿಂದಿರುವುದು ಮಾನವನ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ. ನಾನು ಮನುಷ್ಯ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಎಲ್ಲಕ್ಕೂ ಅಧಿಕವೆಂದು ತಿಳಿಯುವವನು ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವೇ ಸತ್ಯ ವಿವಾಹವೆಂಬುದು ಅದಕ್ಕೊಂದು ನಿರ್ಬಂಧ. ಅದುದರಿಂದ ವಿವಾಹವೇ ಬೇಡವೆಂದು ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯ

ನಿಮ್ಮ ಮೂರನೇ ಪ್ರಶ್ನೆಯು ಹೀಗಿದೆ— ಹುಚ್ಚ, ಮರುಳ, ತಲೆ ತಿರುಕ, ಭ್ರಾಂತ. ಇವರಲ್ಲಿ ಯಾರು

ಗಟ್ಟಿಗರೆಂದು ಕೇಳಿದಂತೆ. ಈ ನವಯುಗಕ್ಕೆ ಈ ಯಾವ ಮತಗಳೂ ಬೇಡ ಮತಗಳಿಲ್ಲದೆ ಮಾನವನು ಬದುಕಬಲ್ಲನು ಅವನ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಕ್ಕೆ ಇವುಗಳ ನಿರ್ಬಂಧ ಬೇಡ.

(ಹೀಗೆಂದು ಎಳುವನು.)

ವಸಿಷ್ಠ:— ಸ್ವಲ್ಪ ಅನುಮಾನಗಳನ್ನು ಕೇಳಲಿದೆ.

ಪಂಡಿತ:— ನಿಮಗೆ ಶಿಷ್ಯಾಚಾರದ ಅರಿವೇ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ನಿಮಗೆ ಕೊಟ್ಟ ೫ ಮಿಸಿಟುಗಳು ಮುಗಿದಾಯಿತು. (ಹೀಗೆಂದು ಹೊರಟೇ ಹೋದನು). . .

* * * * *

ಕೃಷ್ಣ ಶಾಬುದ್ಧೀನ್.

ಶಾಬುದ್ಧೀನ್:— ಸಿಮ್ಮ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳೇ ಅವಶ್ಯವಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ಧರ್ಮದ ತತ್ವ ನಾನು ಮೊದಲೇ ಹೇಳುವೆ. ನಾನು ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣ, ಬುದ್ಧ, ವೈಗಂಬರರ ಅವತಾರವೆಂದು ನಿಮಗೆ ತಿಳಿದಿರಬೇಕು ಹೀಗೆಂದ ಬಳಿಕ ನನ್ನ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಅವಿಶ್ವಾಸವಿಡಬಾರದು ಹಿಂದೂಧರ್ಮದ ಉದ್ಧಾರಕ್ಕೆ ನಾನು ಕೃಷ್ಣನಾಗಿ ಕಲಿಯುಗದ ಪೂರ್ವದಲ್ಲಿ ಅವತರಿಸಿದೆ; ಆ ಬಳಿಕ ನನ್ನ ಬೌದ್ಧಾವತಾರವಾಯಿತು. ಈ ಯುಗಕ್ಕಾಗಿ ವೈಗಂಬರನಾದೆ. ಜನರಿಗೆ ಈ ಮೂರು ಧರ್ಮಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದು ಒಳಿತು ಎಂದು ಸಂಶಯವಡುತ್ತಿರುವರು. ಆಯಾಯ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾದ ಅವತಾರವು ನನ್ನದು ಈ ಕಾಲಕ್ಕೆ

ಮುಸಲ್ಮಾನ ಧರ್ಮವೇ ಶ್ರೇಷ್ಠವಾದದ್ದು. ಇನ್ನು ಕೃಷ್ಣನಿಗೆ ದನಗಳು ಎಷ್ಟು ಪ್ರೀತಿಯವೆಂದು ನೀವು ತಿಳಿದಿರುವಿರಿ ಇತ್ತ ಆತ್ಮಕ್ಕೆ ನಾಶವೂ ಇಲ್ಲ ಹೀಗಾಗಿ ನಾವು ದೇವರ ಸೆಜ್ಜುಗೆಗೆ ಪಾತ್ರರಾಗಲು ದನವನ್ನು ಬಳಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು ತೀರ ಹತ್ತಿರಕ್ಕೆ ಕರೆಯುವುದೆಂದರೆ ನಮ್ಮ ಹೂಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿರಿಸಿ ಕೊಳ್ಳುವುದು ಅದುದರಿಂದಲೇ ಗೋಭಕ್ಷಣೆಯು ಧರ್ಮದಪಾಲನೆಗೆ ತೀರ ಅವಶ್ಯ. ನನ್ನ ಈ ಧರ್ಮದ ಅನುಕರಣೆಯು ಯಾರಿಗೂ ಕಠಿಣವಲ್ಲ ಇಷ್ಟನ್ನು ನೀವು ಮಾಡಿದರೆ ನಿಮಗೆ ನಿಮ್ಮ ಸಂಶಯಗಳು ನಿವಾರಣೆಯಾಗುವುವು.

(ಮಂಡಲದವರು ಮಾಡಲು ಸಿದ್ಧರಿಲ್ಲದೆ ಸಂಶಯವನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡೇ ತೆರಳಿದರು.)

* * * * *

ಡಾ | ಆರ್ಥರ್ ಆರ್ನಲ್ಡ್.

ಡಾ| ಬನ್ನಿರಿ, ಬನ್ನಿರಿ ನಿಮ್ಮ ಪತ್ರ ನಮಗೆ ಸಿಕ್ಕಿ ಸಂತೋಷವಾಯಿತು ನೀವು ಬರುತ್ತೀರಿ ಎಂತ ಕೇಳಿ ಅನಂದವಾಯಿತು ನಿಮ್ಮ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಸಂತೋಷದಿಂದ ಕೇಳುವೆನು. ಆದರೆ ಮೊದಲು ನೀವು ನಮ್ಮ ಕೆಲಸನೋದಿರಿ ಬಾಯಿಮಾತಿಗಿಂತ ಕೈಮಾತು ಹೆಚ್ಚು.

ಹೀಗೆಂದು ಆರ್ನಲ್ಡರವರು ಅವರನ್ನು ತಮ್ಮ ಕಾರ್ಯಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ಒಯ್ದರು. ದ್ವಾರದಲ್ಲಿಯೇ “ಯೇಹೋವನ ಕೃಪೆ ನಿಮ್ಮ ಮೇಲಿರಲಿ” ಎಂದಿತ್ತು. ಮೊದಲು ತಮ್ಮ ಮಿಷನ್ ಮಿಷಲ್ ಸ್ಕೂಲು ತೋರಿಸಿ ವರು. ಅದರಲ್ಲಿ ೨೬೦ ಬಾಲಕರು ಆಗ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಡಾ| ಆರ್ನಲ್ಡ — “ನೋಡಿರಿ, ಇವರಲ್ಲಾ ಮೊದಲು ಹಿಂದುಗಳಾಗಿದ್ದರು ಅವರಲ್ಲಿ ಹಲವರು ಹೊಲೆಯರು. ಅವರನ್ನು ಯಾರೂ ಮುಟ್ಟುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಈಗ ನೋಡಿ—ಎಷ್ಟು ಶುಚಿಯಾಗಿರುವರು. ಮಿಷನಿನ ಖರ್ಚಿನಿಂದ ಅವರಿಗೆ ಉಡುಗೆ ಉಣ್ಣೆ ಸಿಗುವಂತೆ ಮಾಡಿರುವೆವು. ಅವರ ಹಿರಿಯರಿಗೆ ಇಲ್ಲಿ ಉದ್ಯೋಗ ಕೊಡಿಸಿದೆ. ಮೊದಲು ಉಣ್ಣೆಕೊಟ್ಟು, ಬಳಿಕ ಅವರನ್ನು ಯೇಸುವಿನ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿಸಿ, ಅವನ ಮಹಾ ಕೃಪೆಯನ್ನು ತಿಳಿಸಿದೆವು . . .” ಹೀಗೆಂದು ಅವರು ಧರ್ಮಾಸ್ಪತ್ರಿ, ನೆಯ್ಗೆ ಕಾರಖಾನೆ, ಕೊನೆಗೆ ಭಾಷಾಶಾಲೆಗಳನ್ನು ತೋರಿಸಿದರು. “ನೋಡಿರಿ ನಮ್ಮ ಭಾಷಾಶಾಲೆಯವರು ಪ್ರತಿ ವರುಷ ೧೫,೦೦೦ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರನ್ನು ಧರ್ಮಾರ್ಥವಾಗಿ ಹಂಚುತ್ತಿರುವರು. ಭಾಷಾಶಾಲೆಯ ಆಯವೆಲ್ಲಾ ಧರ್ಮಪ್ರಚಾರಕ್ಕೆ ಇದಲ್ಲದೆ ನಮ್ಮ ಮತ ಸೇರುವವರಿಗೆ ಬದುಕಲು ಯಾವತ್ತು ಅನುಕೂಲತೆಗಳನ್ನೂ ಮಾಡಿಕೊಡುವೆವು. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ನಮ್ಮ ಧರ್ಮದಲ್ಲಿ ಸುಖವಿದೆ. ಯೇಸುವನ್ನು ನಂಬಿ ದವರಿಗೆ ಸ್ವರ್ಗವಿದೆ” — ಎಂದು ಡಾಕ್ಟರರ ಉಪದೇಶ

ವಾಗಿ ಅವರು ತಿರುಗಿ ಸಮಿತಿಯವರನ್ನು ಬಂಗ್ಲೆಗೆ ಕರೆದೊಯ್ದರು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅವರ ತರುಣ ಪತ್ನಿಯು ಹೊರಬಂದು—“ಊಟಕ್ಕಾಯಿತು” ಎಂದಳು. ಆರ್ನಲ್ಡರು “ಬರುವೆ” ಎಂದು ಪತ್ನಿಗೆ ಉತ್ತರವಿತ್ತು, ತಮ್ಮ ಕೊಠಡಿಗೆ ಹೋಗಿ ಹತ್ತೆಂಟು ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ತಂದು—“ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ಬರಬೇಕು. ಈಗ ಈ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಒಯ್ದು ಓದಿನೋಡಿರಿ. ಅಂದರೆ ನಮ್ಮ ಮತವು ಎಷ್ಟು ಶ್ರೇಷ್ಠ ಎಂದು ತಿಳಿಯುವುದು”—ಎಂದು ಅವರನ್ನು ಬೀಳ್ಕೊಟ್ಟರು.

ಡಾಕ್ಟರ ಆರ್ನಲ್ಡರವರು ಐರೋಪ್ಯರು. ಅವರಿಗೆ ಇಲ್ಲಿ ಬಂದು ನೆಲಸಿ ಗಲ ವರುಷವಾಯಿತು. ಊರಿಗೆ ಸಹ ಮರಳಲಿಲ್ಲ. ತಮ್ಮ ಒಳನೇ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲೂ, ಮಿಷನಿನ ಕೆಲಸ ನಡೆಯಿಸುತ್ತಿರುವರು. ಆಸ್ಪತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ವೈದ್ಯರೂ ಅವರೇ. ಅವರ ಕೆಲಸಗಳಲ್ಲಿ ಅವರ ಏಳು ವಯಸ್ಸಿನ ಉತ್ಸಾಹ ಪತ್ನಿಯವರು ತುಂಬಾ ಸಹಕಾರಿಗಳಾಗುವರು. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ “ಯೇಸು ವಿಲ್ಲದೆ ಸ್ವರ್ಗವಿಲ್ಲ” ಎಂದವರ ತತ್ವ.

* * * * *

ಆರ್ಯಸಮಾಜ ಮಿಷನರಿ ಪ್ರಭಾಶಂಕರ ವಾಚಸ್ಪತಿಯಲ್ಲಿ.

ಆ ದಿನ ಗಿರಾಜಿಪುರದಲ್ಲಿ ಸಮಿತಿಯವರು ನಡೆನಡೆದು ಬೇಸತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರಿಗೆ ವಿಶ್ರಾಂತಿಗೊಂದು ಸ್ಥಳಬೇಕು.

ಕಿತ್ತು ನಗರದಲ್ಲಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲು ಸ್ವಲ್ಪ ಅಂಜಕೆ. ಅಂದರೆ ಎರಡೇ ಎರಡು ತಿಂಗಳ ಕೆಳಗೆ ಆ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಹಿಂದೂಯವನರ ದಂಗೆಯಾಗಿತ್ತು. ಆ ನಗರದಲ್ಲಿ ಅಧಿಕಾಂಶ ಜನರು ಯವನರು. ಹೀಗಾಗಿ, ವಿಶ್ರಾಂತಿ ಸ್ಥಳವನ್ನು ಹುಡುಕಲು ಬಹಳ ಪೇಚಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಇವರು ಅತ್ತಿತ್ತ ಅಲೆದಾಡುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಕಂಡ ಓರ್ವ ಮೂವತ್ತು ವಯಸ್ಸಿನ ತರುಣನು - ಇವರಾರು ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗುವವರು ಎಂದೆಲ್ಲಾ ವಿಚಾರಮಾಡಿದನು. ಎಲ್ಲಾ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ತಿಳಿದ ಬಳಿಕವನು "ಅದಕ್ಕಷ್ಟೇನು ಯೋಚನೆ ನಮ್ಮ ಆರ್ಯಮಂದಿರಕ್ಕೆ ಬನ್ನಿರಲ್ಲಾ" - ಎಂದನು ಬಡವನಿಗೆ ಭಾಗ್ಯ ದೊರೆತಂತಾಯಿತು. ಆ ರಾತ್ರಿ ಯೆಲ್ಲಾ ಅವರು ಆ ಆರ್ಯಮಿಷೆನೆರಿ ಪ್ರಭಾಶಂಕರನ ಆತಿಥ್ಯದಲ್ಲೇ ಕಳೆದು ಮರುದಿನ ಮುಂದಿನ ವಯಣ ಸಾಗಿದರು.

ಪ್ರಭಾಶಂಕರನು ಬಲು ಧೈರ್ಯಶಾಲಿ. ಅವನು ಗಿರಾಜಪುರದಲ್ಲಿ ದಿನೇ ದಿನೇ ಕ್ಷೀಣವಾಗುತ್ತಿರುವ ಹಿಂದೂಸಮಾಜವನ್ನು ಉದ್ಧರಿಸಲು ಬಂದವನು. ಅವನೀಗ ಬಂದಂದಿನಿಂದ ಜನರು ಯವನಧರ್ಮಕ್ಕೆ ಮತಾಂತರವಾಗುವುದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿರುವನು ಬದಲು, ಬಂದಮೇಲೆ ೪೦೦ಕ್ಕೆ ಮಿಕ್ಕ ಜನರನ್ನು ಶುದ್ಧಮಾಡಿ ಆರೈಕೆಯನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿರುವನು ಇನ್ನುಮುಂದೆ ವರುಷಕ್ಕೆ ೧೦೦೦ ಮತಾಂತರಗಳನ್ನಾದರೂ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಅವನ ದೃಢನಿಶ್ಚಯ. ಸಂಖ್ಯೆ ಭರತಿಯಾಗಲೂ ಬಹುದು.

ಪ್ರಭಾಶಂಕರನೂಡನೆ ನಡೆದ ಕೆಲವು

ವ್ರಶ್ನೋತ್ತರಗಳಿವು:—

ವಿಶ್ವ:—ಹಿಂದೂಧರ್ಮದ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಹೇಗೆ?

ಪ್ರಭಾ:—ಅದೀಗ ಅರ್ಥ ಅನರ್ಥಗಳ ಕಲಸು ಮೇಲೋಗರವಾಗಿದೆ ಅದನ್ನು ಶುಚಿಯಾಗಿ ಮಾಡುವುದೇ ನಮ್ಮ ಆರ್ಯಸಮಾಜದ ಉದ್ದೇಶ.

ವಿಶ್ವ:—ಹಾಗೆ ಶುಚಿಯಾಗಿಸಲು ಆಧಾರಗಳಾವುವು?

ಪ್ರಭಾ:—ನಮಗೆ ದೇವದತ್ತ ವೇದವೇ ಆಧಾರ

ವಿಶ್ವ:—ಸನಾತನಿಗಳೂ ಅದನ್ನು ತೋರಿಸುವರಲ್ಲ;

ಪ್ರಭಾ:—ತೋರಿಸುವರು ಆದರೆ, ಅರ್ಥಗಳನ್ನು ಅವರು ಬೇಕಾದಂತೆ ತಿರುಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುವರು. ಅವರಿಗೆ ಸಂಕುಚಿತ ದೃಷ್ಟಿಯ ಸಾಯಣನೇ ಭಾಷ್ಯಕಾರನು. ಸಾಯಣನಿಗೆ ಭಾಷ್ಯಬರೆಯುವ ಜ್ಞಾನವೆಲ್ಲಿ? ದಯಾನಂದ ಮಹಾರಾಜರ ಭಾಷ್ಯದ ಮುಂದೆ ಸಾಯಣ ಭಾಷ್ಯಕ್ಕೆ ಬೆಲೆಯೆಲ್ಲಿ? ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಸಾಯಣನು ಅಪೂರ್ಣ ವಂಡಿತನೆಂಬುದಕ್ಕೆ ಅವನ ಆರಾಧ್ಯದೇವತೆಯೇ ಸಾಕ್ಷಿ. ಅವನು ಮೂರ್ತಿಪೂಜಕನು ವೇದಗಳಲ್ಲಿ ಮೂರ್ತಿಪೂಜೆಗೆ ಆಧಾರವಿಲ್ಲ ವೇದಕ್ಕೆ ಟೀಕ ಬರೆಯುವವನೇ, ನಿರಾಕಾರ ದೇವರನ್ನು ಸಾಕಾರವಾಗಿ ತಿಳಿದರೆ, ಸಮಾಜವು ಉಳಿಯಬೇಕು ಹೇಗೆ?

ವಿಶ್ವ:— ನಾಕಾರ ಪೂಜೆ ವ್ಯರ್ಥವೆಂದು ಹೇಗೆ ಹೇಳುವಿರಿ?

ಪ್ರಭಾ:— ಹೇಳುವುದೇಕೆ! ಆದರ ಮೋರೆಯ ಮೇಲೆಯೇ ತಿಳಿಯುವುದಲ್ಲ. ನೀವು ನಮ್ಮ ದಯಾ ನಂದರ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ಓದಿಲ್ಲವೇನು? ಆ ಶಿವರಾತ್ರಿ ದಿನ ಇಲಿಯು ಶಿವಲಿಂಗದ ಮೇಲೆ ಓದಿದ ಕಥೆ.

ವಸಿಷ್ಠ:— ದೇವರು ಇಲಿಯಲ್ಲಾ ಲಿಂಗದಲ್ಲಾ ಇರಲು ಅದರಿಂದ ದೇವರಿಗೇನು ಅಪಮಾನ.

ಪ್ರಭಾ:— ಅದು ಬೇರೆ ವಿಚಾರ ದೇವರು ನಮ್ಮಲ್ಲಾ ಇರುವನು ನಾವು ಅವನ್ನು ಪೂಜಿಸ ಬೇಕೇಕೆ?

ವಸಿಷ್ಠ:— ಹಾಗೆ ತನ್ನಲ್ಲಿ ದೇವರಿರುವನೆಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡವನು ಬೇರೆ ದೇವರನ್ನು ಪೂಜಿಸ ಬೇಕೆಂದಿಲ್ಲ

ಪ್ರಭಾ:— ಓಹೋ, ನೀವು ಶಂಕರ ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಗಳು. ಆದರೆ ವೇದವು ದ್ವೈತವನ್ನು ಸಾಧಿಸುತ್ತಿದೆ.

ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರ:— ಬೇರೆ ಧರ್ಮಗಳ ವಿಚಾರ ನಿಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಹೇಗೆ?

ಪ್ರಭಾ:— ವೇದಗಳೇ ನಮ್ಮ ಧರ್ಮದ ಅಡಿಗಲ್ಲು. ಅದನ್ನು ನಂಬದಿದ್ದರೆ ಮೋಕ್ಷವಿಲ್ಲ.

ವಿಶ್ವಾ:— ಕ್ರಿಸ್ತಿಯರನ್ನುವರು—ಬ್ರಾಹ್ಮಣರನ್ನು ನಂಬದಿದ್ದರೆ ಮೋಕ್ಷವಿಲ್ಲವೆಂದು.

ಪ್ರಭಾ:— ಕ್ರಿಸ್ತಿಯರ ಮಾತು ಬಿಡಿ. ಕ್ರಿಸ್ತ

ನೆಂಬವನೇ ಹುಟ್ಟಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಶಾಕುರಖಾನ ಚಂದ್ರ ವರ್ಮರು Christ a myth ಎಂದು ಸಿದ್ಧಾಂತ ಪಡಿಸಲಿಲ್ಲವೇ?

ವಿಶ್ವಾ:— ಕ್ರಿಸ್ತನು ಸುಳ್ಳಾದರೆ “ಬೃಹಲು”?

ಪ್ರಭಾ:— ಅದರಲ್ಲಿ ಅಬದ್ಧವೆಷ್ಟುಬೇಕು? ಮಾತ್ರ ವಲ್ಲ ಅದು ವೇದಗಳಿಂದೀಚಿನದು ಅಷ್ಟೆ ಅಲ್ಲ. ಅದ ರಲ್ಲಿ ವೇದವಿರುದ್ಧವಾದ ವಿಷಯಗಳಿವೆ. ವೇದವು ದೈವಪ್ರಣೀತ. ಇದು ಕಲ್ಪನಾಕ್ರಿಸ್ತ ಪ್ರಣೀತ. ಮುಖ್ಯ ವಾಗಿ ‘ವೇದಧರ್ಮಕ್ಕಿಂತ ಇನ್ನು ಧರ್ಮಗಳಿಲ್ಲ ವೇದಕ್ಕೆ ಮೇಲು ಇನ್ನಿಲ್ಲ’

ವಿಶ್ವಾ:— ಬೃಹಲು ಇತ್ತೀಚೆಗಿನದಾದರೆ ಅರ್ಥ ವಿಲ್ಲೆನ್ನಬೇಕೆ? ತಂದೆಗಿಂತ ಮಗನು ಚಿಕ್ಕವನಾದರೂ ಬುದ್ಧಿವಂತನಾಗಬಾರದೆಂದಿದೆಯೇ.

ಪ್ರಭಾ:— ಅದು ಡೊಂಕು ವಾದ ಆ ಉಪ ಮಾನವು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಸರಿಯಲ್ಲ. ಅಲ್ಲದೆ ವೇದವು ತಂದೆ ಯಂದರೆ ದೇವರಾಯಿತು — ಮಗನು ಕ್ರಿಸ್ತ. ದೇವರಿ ಗಿಂತ ತಾನು ದೊಡ್ಡವನಲ್ಲವೆಂದು ಕ್ರಿಸ್ತನೇ ಅಂದಿ ರುವನಲ್ಲ.

ಪ್ರಕರಣ ೧೬.

“ಸಾ ಕ ಪ್ವಾ, ನಿನ್ನ ಪುರಾಣ.”

ದೂರ್ವಾಸರಿಗೇಕೋ, ಮುಂಬಯಿಯನ್ನು ಕಾಣು ವ ಮನಸ್ಸಾಯಿತು. ಅವರ ಶರಾವಿಗೆ ಯಮ ಧರ್ಮ

ರಾಯನಂತೂ ಒಪ್ಪಿಗೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟೇ ಕೊಟ್ಟನು. ಸಾಧು ಸದಾನಂದನೂ ಎಲ್ಲಿಗೂ ಸಿದ್ಧ. ಹೀಗಾಗಿ, ಹಣ್ಣುಗಡ್ಡದ ವಸಿಷ್ಠನು ಇವರ ಆಸೆಗೆ ಅಡ್ಡಬರುವನೇ? ಇಲ್ಲ. ಸರಿ, ಮುಂಬಯಿಗೆ ಹೋಗುವುದೆಂದು ನಿಶ್ಚಯವಾಯಿತು. ಪ್ರಯಾಣ ಸಾಗಿಸಿ ವಿಕೃಷ್ಟರಿಯಾ ನಿಲ್ಲಾಣಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ಸಾಧುವರ್ಯನ ಶಿಷ್ಯನೆನಿಸಿ ಕೊಂಡವನೊಬ್ಬನು ಗ್ರಾಂಟರೋಡಿನ ಬಳಿ ವಾಸವಾಗಿದ್ದನು ಬೋರಿಬಂದರಿನಿಂದ ಗ್ರಾಂಟರೋಡಿನ ವರೆಗೆ ಟ್ರಾಮಿಗೇಕೆ ಕಾಸು ಖರ್ಚುಮಾಡುವುದೆಂದು ಅವರು ಕಾಲುಹಾದಿಯಿಂದ ಮುಂದೆ ಸಾಗಿದರು ಸಾಗ ಸಾಗುತ್ತ ಪ್ಯಾದೋಣಿಯ ಮುಂದೆ ಹಾದಿ ತಪ್ಪಿತು. ತಿರುಗಾಡತೊಡಗಿದರು. ಕತ್ತಲೆಯಾಗಿ ಹೋಗಿತ್ತು. ಅಂತು ಕೇಳ ಕೇಳುತ್ತ ಮುಂದರಿಸಿದರು ದಾರಿಯಲ್ಲಿನ ನೊಬಗನ್ನೇನು ಹೇಳಲಿ! ಮುಂಬಾಯಿಯ ಪಾತಿವ್ರತ್ಯದ ಬೀದಿಯೇ ಅವರ ಕಣ್ಣುಮುಂದೆ ಬಂದಿತು. ವಸಿಷ್ಠನಂತು ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರನ ಮೋರೆಯನ್ನು ಒಂದೇ ಸವನೆ ನೋಡುತ್ತ ಬಂದನು ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರನು ಒಂದು ಠಾಣೆಗೆ ಬರಲು ತಟಸ್ಥನಾಗಿ ನಿಂತುಬಿಟ್ಟನು. ಓರ್ವ ಕುಷ್ಯರೋಗಿಯು* ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಪೇಷಭೂಷ ಬಣ್ಣಗಿಣ್ಣುಗಳಿಂದ ಮೆರೆಯುತ್ತಿದ್ದ ವೈಯ್ಯಾರಶೀಲೆಯೊಬ್ಬಳೊಡನೆ ಪಾತಿವ್ರತ್ಯದ ಧಾರಣೆ ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಈ ಚಿತ್ರವನ್ನು ಕಂಡು: "ಯಮರಾಯಾ, ನಿನ್ನ ಮಾರ್ಕೆಟೇ ಇದು?" ಎಂದುಬಿಟ್ಟನು. ದಾರಿಯುದ್ದಕ್ಕೂ ಆಬಾಲ

ವೃದ್ಧರ ಸಂತೆಯೇ ನಡೆದಿತ್ತು ಬರುವರು, ಹೋಗುವರು, ಸಿಳ್ಳುಹೊಡಿಯುವರು, ಚಪ್ಪಾಳೆ ಹೊಡಿಯುವರು, ಹಾಡು ಹಾಡುವರು — ಇವರದೇ ಒಂದು ಬೃಂದಾವನ. ಇವರು ನಿಂತುದನ್ನು ಕಂಡು ಓರ್ವ ಪಠಾನನು ಓಡೋಡಿ ಬಂದು “ಬಂನಿ ಸ್ವಾಮಿ, ಇಲ್ಲಿ ಉಪಯೋಗವಿಲ್ಲ ಬೇರೆ ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ನಿಮಗೆ ಒಪ್ಪುವವರನ್ನು ತೋರಿಸುವೆ ಖನ್ನಿರಿ” ಎಂದು ವಿಶ್ವವನ ಕೈಗೆ ಕೈಕೂಟ್ಟನು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಗಿರಾಕಿಗಳು ಬೇರೆಯವರ ಪಾಲಾಗುವರಲ್ಲ ಎಂದು ಅನ್ಯ ದಲ್ಲಾಳಿಗಳೂ ಬಂದರು ಅಂತು ಇಂತು ಅವರ ಕೈಯಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಗ್ರಾಂಟ್‌ರೋಡ್ ಮುಟ್ಟಬರಲು ಪ್ರಾಣಕ್ಕೆ ಬಂದಿತು ಅಲ್ಲೇ ನಿಂತು ದಿಕ್ಕು ತಪ್ಪಿದವರಂತೆ ಯೋಚನೆಮಾಡತೊಡಗಿದರು; ಸದಾನಂದನಿಗೆ ಶಿಷ್ಯನ ಮನೆಗೆ ಸರಿಯಾದ ಹಾದಿ ತಿಳಿದಿರಲಿಲ್ಲ. ಗಡಿಬಡಿಯಲ್ಲಿ ಇವರು ಬರೆದ ವತ್ರ ಒಂದ ಕೊಂಡು ವಿಳಾಸವಾಗಿ ಆ ಶಿಷ್ಯನಿಗೂ ಸಿಕ್ಕಿಲ್ಲವಾದುದರಿಂದ, ಪೂರ್ವನಿಶ್ಚಯದಂತೆ, ಅವನು ರೈಲ್ವೆ ನಿಲ್ದಾಣಕ್ಕೆ ಇವರನ್ನು ಸ್ವಾಗತ ಮಾಡಲೂ ಬಂದಿರಲಿಲ್ಲ. ಕಾಲು ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ ಹಾಗೆಯೇ ಯೋಚಿಸುತ್ತ ನಿಂತರೆ ಹಾದಿ ಹೋಕರ ಹಾಯುವಿಕೆಯಿಂದ ಸುಗ್ಗುನುರಿಯಾಗಬಹುದು. ಪುಣ್ಯಕ್ಕೆ ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿಯೇ ಅವರ ಪರಿಚಿತ, ಬೇಕಾದ, ಆ ಶಿಷ್ಯನೇ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದನು ಅವನು ಆ ದಿನ ಆದಿತ್ಯವಾರವಾದುದರಿಂದ ನ್ಯಾಟನಿ ನಾಟಕವೊಂದಕ್ಕೆ ಹೋಗಿದ್ದನು ನ್ಯಾಟನಿ ಮುಗಿದು ಬರುವಾಗ ಹಾದಿ

ಯಲ್ಲಿ ಗುರುಗಳನ್ನು ಹಾದು ಕಣ್ಣೆರೆದು ನೋಡಲು, ಪರಮಾನಂದವಾಯಿತು. “ಹೂಂ, ಹೊರಡಿರಿ, ಇದೇನು ನನಗೆ ಒಂದು ಪತ್ರವನ್ನು ಬರೆಯಬಾರದಿತ್ತೇ?” ಎಂದು ಅವರನ್ನು ಮನಗೆ ಒಯ್ದನು. ಅಂತು ರಾತ್ರಿ ಸೆಕೆ ಯಲ್ಲಿ ಈ ಐದು ಶರೀರಗಳನ್ನು 6"X8"ಯ ದೊಡ್ಡ ಕೋರಡಿಯಲ್ಲಿ ತುಂಬಿಸಿ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬೇಯಿಸಿದನು. ಮರುದಿನ ನೆರೆ ಕೂರಡಿಯೊಂದರಲ್ಲಿ, ಗೆಳೆಯರ ಸ್ನೇಹ ಮಾಡಿ, ನಮ್ಮ ಶ್ರೀ|| ಗೋಡ್‌ಬೊಳೆಯು ಅತಿಥಿಗಳಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ವಿಶ್ರಾಂತಿಯುಂಟುಮಾಡಿಸಿಕೊಟ್ಟನು.

ಅವರು ಬಂದ ಮರುದಿನದ ವತ್ಸಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಇನ್ನರೈ ವರ ಭಾವಚಿತ್ರಗಳು ಪ್ರಕಟವಾಗಿದ್ದುವು ಹೆಚ್ಚೇನು — ಪಾತಿವ್ರತ್ಯ ಬಾಜಾರಿನಲ್ಲಿ ಇವರಿಗಾದ ಪ್ರಸಂಗವು ‘The Daily Pictorial’ ಎಂಬುದರಲ್ಲಿ ಬಂದಿತ್ತು. ಅದನ್ನವರು ಹೇಗೆ ಸಂಗ್ರಹಿಸಿದರೆಂದು ತಿಳಿಯಲು ನೀ ವಾದರೂ ಕುತೂಹಲವಡಬಹುದು. ಇವರು ಬರುವ ರೆಂಬ ಸುದ್ದಿ ಒಬ್ಬ ವತ್ರಕರ್ತನ ಕಿವಿಗೆ ಬಿದ್ದು, ಅವನು ತನ್ನ ‘ಕೆಮರಾ’ವನ್ನು ನಿಲ್ದಾಣಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿಸಿದನು. ಸರಿ. ಒಂದು ಕೆಮರಾ ಹೋದುದನ್ನು ಕಂಡೊಡನೆ ಬೋ ರಬಂದರಿಗೆ ಹಲವು ಕೆಮರಾಗಳು ಸಾಗಿದುವು. ನಮ್ಮ ‘ಡೈಲಿ ಪಿಕ್ಟೋರಿಯಲ್’ನ ಕೆಮರಾ ಹೋಗುವುದರೊ ಳಗೆ ಸಾಧುಮಂಡಳವು ಸಾಗಹೋಗಿತ್ತು. ಇವರನ್ನು ಅವನು ಅತಿವೇಗದಿಂದ ಹಿಂಬಾಲಿಸಿದನು. ಇವರ ನಡಿಗೆ ಮತ್ತೂ ಜೋರಾಗಿತ್ತು ಆದರೆ ಪಾತಿವ್ರತ್ಯ

ಬಾಜಾರಿನಲ್ಲಿ ಇವರ ನಡಿಗೆ ಮೆಲ್ಲಗಾಗಲು, ನಮ್ಮ ಚಿತ್ರ ಕಾರನು ಗೆದ್ದನು. ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರನು ನಿಂತುದೇ ಅವನ ಪಾಲಿಗೆ ಸುಸಂಧಿಯಾಯಿತು ತೇಜೋಸ್ಫುರಣ (Flash light)ದ ಸಹಾಯದಿಂದ ಭಾವಚಿತ್ರ ತೆಗೆಯುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ, ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಭಾವಂದಿರು ಅವರನ್ನು ಸುತ್ತಿವರಿದ್ದರು. ಮುಂದೆ ಅವರು ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಓಡಾಡಿದುದರಿಂದ ಫೋಟೋಗ್ರಾಫರನು ಅಷ್ಟಕ್ಕೇ ತೃಪ್ತನಾಗಿ ಮರಳಿದನು.

ಮರುದಿನ ಬೆಳಗ್ಗಿನ ವತ್ರಿಕೆಯಲ್ಲೇ ಈ ಚಿತ್ರವು ಪ್ರಕಟವಾಯಿತು ಅದರ ಮೇಲೆ ಯಥಾವತ್ ಟೀಕೆ ಬಿವರಣೆಗಳೂ ನಡೆದಿದ್ದುವು.

“ಸಾಯಂಕಾಲ ವರ್ತಮಾನ”ದಲ್ಲಿ, “ನಾಥು ಸದಾನಂದನ ಗುಟ್ಟು ಸಫೇದ್ ಗಲ್ಲಿಯಲ್ಲಿ ರಟ್ಟಾಯಿತು” ಎಂದಿತ್ತು. ಅವನಿಗೆ ಸಾಧುಗಳ ಹೆಸರನ್ನು ಕೇಳಿದ ರಾಗದು. ಇವರೆಂದೇನು ಹೆಚ್ಚಿನ ವಿಶೇಷವಲ್ಲ. ಅವನು ಜನಮೇಜಯನ ಸರ್ಪಯಾಗದಂತೆ, ಕಾಷಾಯಧಾರಿಗಳ ಯಾಗವನ್ನು ಮಾಡಲು ಸಾಂಟಕಟ್ಟಿದನು. ಹೀಗಾಗಿ ಸದಾನಂದನು ತಪ್ಪುವುದು ಹೇಗೆ? ಈ ವಿಷಯವಾಗಿಯೇ ವತ್ರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಎಂಚು ದಿನಗಳತನಕ ಬಡಿದಾಟವಾಯಿತು. ಸಾಲು ಸಾಲು ಅಗ್ರಲೇಖನಗಳು ಹೊರಟುವು. ಶ್ರೀ ಗೋಡಬೊಳೆಯು ಸ್ವತಃ ಪತ್ರಕತೆ. ಆದರೆ ಅವನದು ಪ್ರತಿ ಶನಿನಾರ ಹೊರಡುವ ವಾರವತ್ರಿಕೆ. ಈ ಪ್ರಸಂಗದಲ್ಲಿ, ಅವನು ತನ್ನ ಆತಿಥಿ

ಗಳ ಮಾನ ಉಳಿಸಲು “ಸದಾನಂದ ವಿಶೇಷಾಂಕ”
ಗಳೆಂದು ನಾಲ್ಕು ದಿವಸಗಳ ವರೆಗೆ ಹೊರಡಿಸಿದನು.
ಕೊನೆಗೆ ಇದೂ ತೀರ ಫಲಕಾರಿಯಾಗಲಿಲ್ಲವೆಂಬ
ಭಾವನೆಯಿಂದ ಮಾರವಾಡಿ ವಿಧ್ಯಾಲಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು
ಉಪನ್ಯಾಸವನ್ನು ಸಾಧುವರ್ಯರ ಬಾಯಿಯಿಂದಲೇ
ಕೊಡಿಸಲು ನಿರ್ಧರಿಸಿದನು. ಸ್ಥಳಸಂಕೋಚವಾಗಿ
ಬಹುದೆಂದು ಅವನ ಗೆಳೆಯರು ಹೇಳಿದುದರಿಂದ,
ಚೌಪಾಟಿಯಲ್ಲಿ ಆದಿತ್ಯವಾರ ಸಂಜೆ ೫ ಘಂಟೆಗೆ ಸಾರ್ವಜ
ನಿಕ ಸಭೆ ಜರುಗಿಸಬೇಕೆಂದು ನಿಶ್ಚಯಮಾಡಿದನು

ಶ್ರೀ ಗೋಡಬೋಳೆಯ ಶನಿವಾರ ಸಂಜೆಯ ವತ್ಸಿ
ಕೆಯಲ್ಲಿ ಸಾಧುಸದಾನಂದನು ನೋಡುತ್ತಾನೆ!
ಪ್ರಥಮ ಪುಟದಲ್ಲಿ ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ದೊಡ್ಡದೊಂದು
ಜಾಹೀರಾತು. “ಶ್ರೀ ಸಾಧುಸದಾನಂದರು ನಾಳೆ
ಸಂಜೆ ೫ ಘಂಟೆಗೆ ‘ಚೌಪಾಟಿಯಲ್ಲಿ ಆಯೋಜಿತವಾದ
ಉದ್ಘಾಟನೆ’ ಎಂಬ ವಿಚಾರವಾಗಿ ಶ್ರೀ ಜಗತ್ ನಾರಾ
ಯಣ ಕೀರ್ತಿಕರರ ಆಧ್ಯಕ್ಷತೆಯಲ್ಲಿ ಉಪನ್ಯಾಸ ಕೊಡ
ಲಿರುವರು ಅವರ ಸಂಗಾತಿಗಳೂ ಕೆಲವು ಮಾತುಗ
ಳನ್ನಾಡಲಿರುವರು” ಎಂಬ ಭಾರಿ ಪ್ರಕಟಣೆ ಒಳ
ಗಡೆಯಲ್ಲಿ ಸಾಧುಮಂಡಲದ ದೊಡ್ಡದೊಡ್ಡ ಚಿತ್ರಗಳು.

ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರ: - ಸದಾನಂದ, ಇದೇನು ಸಾರ್ವ
ಜನಿಕ ಉಪನ್ಯಾಸದ ಹುಚ್ಚು ನಿನಗೆ ಹಿಡಿಯಿತು ಈ
ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡುವ ಪೂರ್ವದಲ್ಲಿ ನನಗೆ ತಿಳಿಸಿದ್ದರೆ ನಾನು
ಬೇಡವೆಂದೇ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೆ.

ಸಾಧು:—ನಾನು ಅದನ್ನು ನಿಶ್ಚಯಪಡಿಸಿದವ ನಲ್ಲ; ಇದೆಲ್ಲಾ ಶ್ರೀ ಗೋಡಬೋಳೆಯ ಅಪರಿಮಿತ ಉತ್ಸಾಹದ ಫಲ. ಅವನು ನನಗೂ ಸಹ ಒಂದು ಮಾತನ್ನೂ ಹೇಳಲಿಲ್ಲ.

(ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಗೋಡಬೋಳೆಯು ಪ್ರವೇಶಿಸಿದನು)

ಗೋಡಬೋಳೆ:—ನಿಜ, ನಿಮಗೆ ತಿಳಿಸಿದ್ದರೆ ನೀವು ಒಪ್ಪುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲವೆಂದು ನನಗೂ ತಿಳಿದಿತ್ತು ಆದ್ದರಿಂದ ಹೀಗೆ ಮಾಡಿದೆ. ಕ್ಷಮಿಸುವಿರಷ್ಟೆ. ಅಂತು ನಾಳೆ ದಿನ ಆ ಸಾಯಂಕಾಲ ವರ್ತಮಾನ ವತ್ರಕಾರನ ಮುಖಕ್ಕೆ ಮುಸಿ ಬಳೆಯಬೇಕು ಮುಖ್ಯವಾಗಿ, ನಿಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಪತ್ರಿಕೆಗಳು ಹುಚ್ಚು ಹುಚ್ಚಾಗಿ ಮಾಡಿದ ಟೀಕೆಗಳಿಗೆ ನೀವು ಸರಿಯಾದ ಉತ್ತರವೀಯಬೇಕು

ಸಾಧು:—ಅದು ಹೇಗಾದೀತು? “ವಿಷಯವು ಆರ್ಯಾವರ್ತದ ಉದ್ಧಾರ” ನೆಂದಿರಲು?

ಗೋಡಬೋಳೆ:—ಅದರಿಂದೇನು ಆಡ್ತಿ? ಹಾಗೂ ಹೀಗೂ ವಿಷಯವನ್ನು ಅಲ್ಲಿಂದ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಎಳೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುವದೇನು ಕಷ್ಟ.

ಸಾಧು:—ಉದ್ದೇಶ ಬಿಟ್ಟು ಮಾತನಾಡಲಾರೆ.

ಗೋಡಬೋಳೆ:—ಉದ್ದೇಶವಿಲ್ಲದೆ ಮಾತನಾಡುವ ಯುಗದಲ್ಲಿ ನೀವು ಈ ಚಿಲ್ಲರೆ ಕಲಸಕ್ಕೆ ಅಂಜುವಿರೇಕ?

ಸಾಧು:—ಅದರೂ ನನ್ನಿಂದಾಗದು.

ಗೋಡಬೋಳೆ:—ಚಿಂತೆಯಿಲ್ಲ, ನಿಮ್ಮ ಪರಿಚಯ ವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಡುವಾಗ ಆ ಕೆಲಸ ನಾನು ಮಾಡುವೆ.

ಸಾಧು:— ಆ ವಿಷಯ ಹಾಳಾಗಲಿ. ಅಧ್ಯಕ್ಷರಾಂ
ವರು?

ಗೋಡಬೋಳೆ: — ನಿಮಗೆ ತಿಳಿಯದೇ? ನಮ್ಮ
ಕೀರ್ತಿಕರ. ಇಲ್ಲಿನ ಸನಾತನ ಸಭೆಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷ.

ಸಾಧು:— ಅವನು ತೀರ ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕನಲ್ಲವೇ?

ಗೋಡಬೋಳೆ: — ಅವನು ಎಲ್ಲವೂ ಆಹುದು,
ಯಾವುದೂ ಅಲ್ಲ. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಅವನು ಯಾರ ಮನ
ಸ್ಸನ್ನೂ ನೋಯಿಸದವನು. ಇನ್ನೆರಡನೆಯದಾಗಿ ಅವನ
ಮಾತಿಗೆ ಮುಂಬಯಿಯು ಎರಡಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಹಲವು
ಪತ್ರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಅವನ ಭಂಡವಳವಿದೆ. ಇಲ್ಲದೆ ಒಂದೆ
ರಡು ಪತ್ರಿಕೆಗಳು ಬೊಬ್ಬೆಹೂಡೆದರೆ ಕೇಳುವರಾರು?
ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಭಾರೀ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಿ ಅವನನ್ನು ಆರಿಸಿ
ರುವೆ. ಅದರಿಂದ ನನಗೂ ಲಾಭವಾಯಿತು. ನನ್ನ
ಪತ್ರಿಕೆಯ ಪೋಷಣೆಗಾಗಿ ೫೦೦೦ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು
ವರುಷಾವಧಿ ಕೊಡುವೆನೆಂದು ವಾಗ್ದಾನಮಾಡಿರುವನು.
ನಿಜವಾಗಿ ಕೀರ್ತಿಕರನೆಂದರೆ ಧರ್ಮರಾಯ.

* * * *

ಸರಿ! ಆದಿತ್ಯವಾರ ಬಂದಿತು. ಮಧ್ಯಾಹ್ನ
ಮೂರು ಘಂಟೆಯಿಂದ ಹಿಡಿದು ಜನಸಂದಣಿ ಚೌಪಾಟಿಗೆ
ಹರಿಯುತ್ತಿತ್ತು. ಮುಂಬಯಿಯ ಗ್ರೇಟ್ ಇಲೆಕ್ಟ್ರಿಕ್
ಕಂಪೆನಿಯವರು ತಾವಾಗಿ ಲೌಡ್‌ಸ್ಪೀಕರವ್ಯವಸ್ಥೆಮಾ
ಡಿದರು. ಹಾದಿಯುದ್ದಕ್ಕೂ - “ಸಾಧು ಸದಾನಂದರು
ಗ್ರೇಟ್ ಕಂಪೆನಿಯ ರೇಡಿಯೋವಿನಲ್ಲಿ ಇಂದು ಮಾತ

ನಾಡುವರು" ಎಂದಿತ್ತು ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಗದ್ದಲದಿಂದ ಸೇಂಡರ್ಬ್ಬ್ ಸೇತುವೆಬಳಿ ನಾಲ್ಕಾರುಪ್ರಾಣಿಗಳು ನಜ್ಜು ಗುಜ್ಜಾದುವು. ಅಂತು ಸಂಜೆ ನಾಲ್ಕುವರೆ ತಾಸಿಗೆ ಚೌಪಾಟಿಯಲ್ಲಿ ಮರಳಕಣವೊಂದೂ ಕಾಣಿಸದು. ಮುಂಬಯಿಯ ಸಾರ್ವಜನಿಕರು ಸಾಧುಗಳ ತಲೆಯನ್ನು ಚಿತ್ರದಲ್ಲಿ ಕಂಡಿದ್ದರಷ್ಟೆ; ಈಗ ಸಜೀವ ಕಾಣಬೇಕೆಂಬ ಕುತೂಹಲ ಅವರಿಗೆ.

ಸರಿ, ಅಧ್ಯಕ್ಷ ಕೀರ್ತಿಕರರ ಕಾರು ಅತಿ ಕಷ್ಟದಿಂದ ಬಂದಿತು ಅವರ ಅನುಯಾಯಿಗಳು ಅವರನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ವೇದಿಕೆಯಮೇಲೆ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿದರು. "ಜೈ, ಕೀರ್ತಿಕರ್ ಮಹಾರಾಜಕೀರ್ತೈ" ಎಂದು ಶಂಖನಾದವಾಯಿತು. ಸಾಧುಮಂಡಲವನ್ನು ಕಾಣದೆ ಸಭಿಕರ ತಾಳ್ಮೆ ಕೆಟ್ಟುಹೋಗಿತ್ತು. ಒಂದೇಸವನೆ ಸಿಳ್ಳು ಚಪ್ಪಾಳೆಗಳು ಆರಂಭವಾದುವು. ಐದು ಘಂಟೆಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಸಾಧುಮಂಡಲವು ಗೋಡಬೋಳೆಯೊಂದಿಗೆ ಆಗಮಿಸಿತು. "ಆಯಾ" ಎಂದು ಯಾರೋ ಅಂದುದೇ ಸರಿ—ಕುಳಿತವರೆಲ್ಲಾ ಎದ್ದು ಅವರಿರುವಲ್ಲಿ ಮುಂದೊತ್ತಲು ಆರಂಭ. ಪೋಲೀಸುಸಾಬರಿಗೆ, ಅವರಿಗೆ ಮಾರ್ಗಕಲ್ಪಿಸಲು ಪ್ರಾಣಕ್ಕೆ ಬಂದಿತು. ಅಂತು ಇಂತು ಮಂಡಲವು ವೇದಿಕೆಯಮೇಲೆ ಸ್ಥಾಪನೆಯಾಯಿತು.

ಗೋಡಬೋಳೆಯು ಎದ್ದು ಪರಿಚಯವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಡತೊಡಗಿದನು. ೧೫ ನಿಮಿಷ ಮುಗಿದರೂ ಪರಿಚಯದ ಕೆಲಸ ಮುಗಿಯಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಸಾಧುಗಳ ಸಮ

ರ್ಥನೆ, ಮತ್ತು ಕೀರ್ತಿಕರರ ಜಯಘೋಷವಾದುತ್ತಿ
ದ್ದನು. ಸಭಿಕರು ಜೇಸತ್ತು: “ಸಾಕು. ಸಾಕು. ನಾವು
ಸಾಧುಗಳನ್ನು ಕೇಳಬಂದವರು” ಎಂದು ಕೂಗಿದರು.
ಅಧ್ಯಕ್ಷರು ಒಂದು ಬಾರಿ ಗೋಡಬೋಳೆಗೂ, ಇನ್ನೊಂ
ದು ಬಾರಿ ಸಭೆಗೂ ಬೆರಳು ತೋರಿಸಿದರು. ಸಭೆಯು
ಶಾಂತವಾಯಿತು. ಗೋಡಬೋಳೆಯು ಕೆಳಕ್ಕಿಳಿದನು.
ಅಧ್ಯಕ್ಷರು ಎದ್ದು ನಿಲ್ಲಬೇಕೆನ್ನುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಪೋಲೀಸು
ಇನ್ಸ್‌ಪೆಕ್ಟರನೊಬ್ಬನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿ ಸಾಧುಮಂಡಲದ
ವರ ಮೇಲೆ ‘ರಾಜಕೀಯ ವಿಚಾರ ಪ್ರಸ್ತಾಪಮಾಡಕೂ
ಡದು’ ಎಂದು ನೋಟೀಸುಕೊಟ್ಟನು ಅಧ್ಯಕ್ಷರು ಈ
ವಾರ್ತೆಯನ್ನು ಸಭಿಕರಿಗರುಹಿದರು. “ಶೇಮ್! ಶೇಮ್!”
ನಿನಾದವೆಸಗಿತು. “ಲಾಂಗ್ ಲಿವ್ ದಿ ರಿವೊಲ್ಯೂಶನ್
|ಕ್ರಾಂತಿಯು ದೀರ್ಘಾಯುವಾಗಲಿ)” ಎಂದು ಕೂಗಿ
ದರು “ಬಾಲ್ಟಿವಿಸಮ್‌ಕೇ ಜೈ” ಎಂದು ಮೂರನೆಯ
ತಂಡದಿಂದ ನಿನಾದವೆಸಗಿತು.

ಇಷ್ಟರಲ್ಲಿ ೫|| ಘಂಟೆಯಾಯಿತು. ಕೀರ್ತಿಕರರು
ಮೆಲ್ಲನಿಯಿಂದ ಗೋಡಬೋಳೆಯಿಂದ ಸಾಧುಗಳ ವಿ
ಚಾರ ಕೇಳುವುದು — ಈಚೆ ಅದನ್ನು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಹೇಳು
ವುದು - ಹೀಗೆ ಮಾಡಿ ಅಧ್ಯಕ್ಷರ ಭಾಷಣ ಮುಗಿಸಿ
ದರು. ಬೇರೆ ಅಧ್ಯಕ್ಷರು ಹೀಗೆ ಮಾಡಿದ್ದರೆ ಮುಂಬಯಿ
ಯವರು ಅವರಿಗೆ ಸಮುದ್ರಸ್ನಾನಮಾಡಿಸುತ್ತಿದ್ದರು.
ಆದರೆ ಇದು ಮುಂಬಯಿಯ ಪ್ರಮುಖ ಕೀರ್ತಿ
ಕರರೆಂದ ಬಳಿಕ. —

ಸರಿ, ಸಾಧುಸದಾನಂದನು ನಗುತ್ತ ಎದ್ದು ನಿಂತನು. ತಿರುಗಿ ಜಯ ಜಯಕಾರಗಳು! ಕೆಲವರು “ಸಾಧು ಸದಾನಂದ ಮಹಾರಾಜಕೀ ಜೈ” ಎಂದರು. ಕೆಲವರು “ಮಹಾತ್ಮಾ ಸದಾನಂದಕೀ ಜೈ” ಎಂದರು. ಇನ್ನೂ ಕೆಲವರು “ಐ! ಸದಾನಂದಕೀ ಜೈ” ಅಂದರು. ಅದರ ಹಿಂದೆ — ‘ಸನಾತನ ಧರ್ಮಕ್ಕೆ ವಿಜಯವಾಗಲಿ,’ ‘ಸುಧಾರಣೆಗೆ ಜಯವಾಗಲಿ,’ ‘ಪಶ್ಚಿಧರ್ಮಕ್ಕೆ ಜಯವಾಗಲಿ,’ ‘ಕ್ರಾಂತಿಗೆ ಜಯವಾಗಲಿ’ — ಎಂದು ಕೂಗು ಗಳಿಸಗಿದುವು. ಅವು ಶಾಂತವಾಗಲಾಗಿ — “ನಾನು ರಾಜಕೀಯ ವಿಚಾರ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ” ಎಂದು ಸದಾನಂದನೆಂದನು.

ಸಭಿಕರು:—ಮಾತಾಡಿರಿ ಕಾಯಿದೆ ಭಂಗಮಾಡಿರಿ. ನಾವಿರುವೆವು. ಕಾಯಿದೆ ಭಂಗಕ್ಕೆ ಜಯವಾಗಲಿ.

ಸಾಧು: ಅಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ರಾಜಕೀಯ ವಿಚಾರವು ನನ್ನ ಉದ್ದೇಶವಲ್ಲ. ನಾನು ಸನ್ಯಾಸಿ. ಸನ್ಯಾಸಿಗೆ ಬೇಕಾದುದು ಧರ್ಮ; ದೇವರು

ಸಭಿಕರಲ್ಲಿ:—‘ಶೇಮ್ ಶೇಮ್.’ ‘ಡಿಸ್ ಆಪ್ರಾಂ ಟೆಡ್’ ನಮಗೆ ‘ಆರ್ಯಾವರ್ತದ ಉದ್ಧಾರವು ರಾಜ ನೀತಿಯಿಲ್ಲದೆ ಆಗದು. ಆ ಮೇಲೆ ಧರ್ಮವು ಬಂದರೆ ಬರಲಿ.’

ಅಧ್ಯಕ್ಷ:—ನೀವು ಗದ್ದಲನೆಬ್ಬಿಸಿದರೆ ಅವರು ಮಾತಾಡುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಅವರೇನು ಎನ್ನುವರೆಂದು ಕೇಳಿದ ಬಳಿಕ ನಿಮ್ಮ ಉದ್ಧಾರಗಳು ಮೊರಡಲಿ.

(ಎಲ್ಲರೂ ತತ್ಕಾಲಕ್ಕೆ ಶಾಂತರಾಗುವರು.)

ಸಾಧು:— ಧರ್ಮವು ರಾಜನೀತಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಜಗತ್ತಿನ ಪೋಷಣೆಗೆ ಬೇಕಾದುದೇ ಧರ್ಮ. ಇಂದು ಆರ್ಯಾವರ್ತದ ಉದ್ಧಾರಕ್ಕಾಗಿ ಬೇಕಾದುದೇ ಧರ್ಮ. ಅದುದರಿಂದ ನೀವು ಮೊದಲು ಧರ್ಮದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಒಗ್ಗಟ್ಟಾಗಿರಿ. ಒಗ್ಗಟ್ಟು, ಒಗ್ಗಟ್ಟು, ಒಗ್ಗಟ್ಟು — ಅದು ಇಂದು ಒಳಕು.

ಅಧ್ಯಕ್ಷ:— ಕೇಳಿರಿ, ಕೇಳಿರಿ.

ಸಭಿಕರಲ್ಲಿ:— ಹೂಂ, ಈಗ ಹಾದಿಗೊಬರುತ್ತಿರುವರು. ಶಾಂತವಾಗಿ ಕೇಳಿ. ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ.

ಸಾಧು:— ಮೊದಲು ನಮ್ಮಲ್ಲಿನ ಜಾತಿಭೇದಗಳು ಹೋಗಬೇಕು. ಅಸ್ಪರ್ಶತೆಯು ಹೋಗಬೇಕು. ಹಿಂದೂ ಯಾವನ ಕಲಹವು ನಿಲ್ಲಿಬೇಕು.

ಸುಧಾರಕರು:— ಕೇಳಿರಿ, ಕೇಳಿರಿ.

ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕರು:— ಕೇಳುವದೇನು ಮಂಣು: ಜಾತಿಕ್ಕಡಿಸುವ ಸನ್ಯಾಸಿಯ ಮಾತನ್ನು.

ಹಿಂದು ಮಹಾಸಭಿಕ:— ಹಿಂದುಗಳು ಮುಸಲ್ಮಾನರನ್ನೆಂದೂ ನಂಬಬಾರದು.

ಮುಸಲ್ಮಾನರು:— ಹಿಂದುಗಳು ರಕ್ಕರು.

ಅಧ್ಯಕ್ಷರು:— ಈ ರೀತಿಯ ಉದ್ಗಾರಗಳು ಸಭೆಯ ಮುಂಬಯಿಯವರಿಗೆ ಹೇಳಿಸಿದುದಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ವೈರಿಗಳ ಮಾತನ್ನು ನಾವು ಕೇಳಬೇಕು

ಸಾಧು:— ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಅವರವರು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ

ಧರ್ಮಗಳಂತೆ ಆಚರಿಸಲಿ; ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬನಿಗೂ ವ್ಯಕ್ತಿ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವಿರಲಿ. ಆದರೆ ಆ ವ್ಯಕ್ತಿ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವು ಬೇರೆಯವರ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಕ್ಕೆ ಭಂಗತರಬಾರದು.

ಸಭಿಕ: — ಗೋವಧೆ, ಮಜಾದಿಯ ಮುಂದೆ ವಾದ್ಯವಾರಿಸುವ ಪ್ರಸಂಗಗಳಲ್ಲಿ ಇದು ಹೇಗಾದೀತು? ನಿಮ್ಮದು ಪುರಾಣದ ಬದನೇಕಾಯಿ.

ಸಾಧು: — ಇವೆಲ್ಲ ಧರ್ಮದ ಮೂಲತತ್ವಗಳಲ್ಲ. ಯಾವನ ಧರ್ಮವು ಗೋವಧೆ ಬೇಕೆಂದೇ ಹಟಹಿಡಿಯುವುದಿಲ್ಲ.

ಕೂಲಿಕಾರ ಮುಖಂಡ: — ಅದು ಸಾಯಲಿ, ಜಾತಿ ಮತಗಳಿಗಿಂತ ಮೊದಲು ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರಶ್ನೆ — ಶ್ರಮಗಾರರಿಗೂ ಶ್ರೀಮಂತರಿಗೂ ಮೇಳವಾಗುವುದೆಂದು?

ಸಾಧು: — ದುಡ್ಡಿಗಾಗಿ ಓಡಾಡುವುದು ತಪ್ಪು. ಶ್ರೀಮಂತರು ತಾವಾಗಿ ತಮ್ಮ ಐಶ್ವರ್ಯವನ್ನು ಬಡವರ ಸುಖಕ್ಕಾಗಿ ವಿನಿಯೋಗಿಸಬೇಕು. ಹಿಂದಿನ ಕಾಲದ ವೈಶ್ಯರು ಹಾಗೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು.

ಪೊಲೀಸು: — (ಆ) ಇದು ಪಾಲಿಟಿಕ್ಸ್. ಬಾಲ್ಟಿವಿ ಸರ್ವ್.

ಕೂಲಿಕಾರರು: — ಶ್ರೀಮಂತರು ತಾವಾಗಿ ಕೊಡದಿದ್ದರೆ —

ಸಾಧು: — ಜುಲುಮೆಯಿಂದ ಕೇಳುವುದು ಹಿತಕಾರಿಯಲ್ಲ.

ಕೂಲಿಕಾರರು: — ಶೇಮ್! ಶೇಮ್! ಶ್ರೀಮಂತರ

ದಾಸ! ಸರಿ, ಅಲ್ಲಿಗೆ ಕೂಲಿಕಾರರು ಬೇಸರಗೊಂಡು ಹೊರಟುಹೋಗಲಾರಂಭಿಸಿದರು ಮುಂದಿನ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳುವ ತಾಳ್ಮೆ ಅವರಿಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವರು ಎಳಲು ಸಭೆಯು ಅಸ್ತವ್ಯಸ್ತವಾಗಿ, ಎಲ್ಲರೂ ಎದ್ದರು. ತಿರುಗಿ ಅವರನ್ನು ಕುಳ್ಳಿರಿಸಬೇಕೆಂಬುವ ಅಧ್ಯಕ್ಷರ ಯತ್ನವು ಸಫಲವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಸರಿ, ಸಭೆಯ ವಿಸರ್ಜನೆಯನ್ನು ಯಾರೂ ಮಾಡದೆ ತನ್ನಂತೆಯೇ ಆಯಿತು. ಗೋಡಬೋಳೆಯು ಹತಾಶನಾದನು. ಧಾರ್ಮಿಕ ಮಂಡಳದವರ ಕೆಲಸ ಆ ದಿನವೇ ಸಮಾಪ್ತಿಗೊಂಡಿತು.

ಇಲ್ಲಿಗೆ ಧಾರ್ಮಿಕ ಪ್ರಕರಣವು ಸಂಪೂರ್ಣವು.

ಪ್ರಕರಣ ೧೭.

ಅನ್ನಪಾನ ವಿಭಾಗ.

ಅದಿಗ ನಮ್ಮ ಆರೋಗ್ಯ ಸಮಿತಿಯ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸುವ. ಅದರ ಸದಸ್ಯರು ಅಗ್ನಿವಾಯುಗಳೆಂದೂ, ಅಧ್ಯಕ್ಷನು ವರುಣನೆಂದೂ ಮರವೆಯಾಗಿಲ್ಲವಷ್ಟೆ. ಅವರ ಪರೀಕ್ಷೆಯೂ ಸಹ ಸಂತರ್ಪಣೆ ನಗರದಲ್ಲೇ ತೊಡಗಿತ್ತು. ಆದರೂ ಅವರು ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಸುತ್ತದೆ ನಿರ್ವಾಹವಿಲ್ಲ ಅವರೂ ಒಬ್ಬ ಚತುರ್ಮುಖಿಯೊಡನೆ ಸಂಚರಿಸತೊಡಗಿದರು. ಹೋದ ಹೋದೂ ರುಗಳ ಅನ್ನ, ಪಾನ, ಉಡುಗೆ, ನಡಿಗೆಗಳನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸುವುದು, ಟೀಕೆಟಿಪ್ಪಣಿಗಳನ್ನು ಬರೆಯುವುದು, ಇದೇ ಅವರ ಕೆಲಸವಾಗಿತ್ತು.

ಸಂತರ್ಪಣೆಯ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ದಕ್ಷಿಣ ಹಿಂದುಸ್ಥಾನದ
 “ಬೇಷಾದ” ಉಟಗಳ ಪವಿಯು ಅವರಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿತು.
 ಕೆಲವನ್ನು ತಯಾರಿಸುವಾಗ ಲಡುಗೆಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕಾದು
 ಕುಳಿತರು ಎನೇನು ಹಾಕುತ್ತಾರೆ, ಹೇಗೆಗೆ ಸಿದ್ಧಮಾ
 ಡುತ್ತಾರೆ—ಎಂದು ನೋಡಲು ಪ್ರಾಯಶಃ ದೇವಲೋಕ
 ದಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ರೂಢಿಗೆ ತರುವುದಕ್ಕಿರಬೇಕು

ಮಾನವರ ನವಸಿದ್ಧಾಂತದಂತೆ ಆಹಾರಗಳಿಗೆ
 ಆರೋಗ್ಯವು ಪರೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲ. ನಾಲಗೆ, ಕಣ್ಣುಗಳು
 ನ್ಯಾಯಾಧಿಕಾರಿಗಳು ಚಾಮುಂಡಿ ಉಟವೆಂದರೆ
 ಒಬ್ಬೊಬ್ಬನಿಗೆ ಸರಾಸರಿ $\frac{1}{2}$ ಸೇರು ಅನ್ನ, $\frac{1}{4}$ ಸೇರು
 ಮೆಣಸು ಮೊದಲಾದ ಸಾಂಬಾರು, $\frac{1}{4}$ ಸೇರು ತರಕಾರಿ,
 $\frac{1}{4}$ ಸೇರು ಬೇಳೆ. ಅಂತ್ಯದಲ್ಲಿ ೧ ರಾತ್ರಿ ತೂಕ ರಸಾ
 ಯನ. ಉಳಿದ ತೂಕ ಭರತಿ ಮಾಡುವಷ್ಟು ಮೋಹನ
 ಲಾಡು, ಹೋಳಿಗೆ—ಇತ್ಯಾದಿ. ಇವು ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ
 ೧೦೦೦—೨೦೦೦ ವರೆಗೂ ಹೋಗಬಹುದು. ಇದು
 ವಿಶೇಷಾಂಕದ ವಿಚಾರ ಸಾಮಾನ್ಯಾಂಕಗಳು ಅಂದರೆ
 ನಿತ್ಯದೂಟದಲ್ಲಿ, ತ್ರೀಮಂತರಲ್ಲಿ—ಅಷ್ಟಬೇಳೆ ಸಾರತೆ
 ಗೆದ ಅಕ್ಕಿಯ ಅನ್ನ, ಪಲ್ಲೆ, ಖಾರದಸಾರು, ಮಜ್ಜಿಗೆ—
 ತಿನ್ನುವರು. ‘ಖಾರ’ವೇನೆಂದು ನಮ್ಮ ವರುಣವ್ವನ
 ಅನುಭವವನ್ನು ಹೇಳುವೆವು. ಮೊದಲಿನ ದಿನ ಸಂತ
 ರ್ಪಣೆ ನಗರದಲ್ಲಿ ಉಟಕ್ಕೆ ಕುಳಿತನು ಹಾಸಿಗೆ
 ಯಂಥ ಎಲೆ ಬಡಸಿದ್ದರು. ಅದರ ಮೇಲೆ ಘನ, ದ್ರವ,
 ತಿಂಡಿಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಬಡಿಸಿದರು ವರುಣನಷ್ಟೆ ದ್ರವ

ವ್ರೇಮಿ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಸಾರನ್ನು ಕುದಿಯುವ ಮನಸ್ಸು ಮಾಡಿದನು. ಆತುರದಿಂದ ಒಂದು ಔನ್ನು ಕುದಿದಿದ್ದನೋ ಇಲ್ಲವೋ, ಕಣ್ಣುಮೂಗುಗಳಿಂದ ಕುದಿದ ನಾರೆಲ್ಲಾ ಕೆಳಗಿಳಿಯಿತು. ಅರ್ಧತಾಸಿನ ತನಕ ಕೇಕ ರಿಸುತ್ತ ಕುಳಿತನು. ಕೊನೆಗೆ ಆಯಾಸವಾಗಿ ಅಲ್ಲಿ ಸಿದ್ಧಿಯು ಬಂದಿತು ಮುಂದೆ ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಮಾರಿದ ಉದಾತ್ತ ಔಷಧಗಳನ್ನು ಅವನು ತೆಲುಗರ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಕಂಡನು ಅವರ ಆಹಾರದ ವಿಭಾಗವು ಹೀಗಿದೆ. ಅನ್ನ ಸೇರು 1: ಕ್ಲೆಸೇರು ಮೆಣಸು : 1 ಸೇರು ಹುಣಸೆ ಕಾಯಿ. ದಕ್ಷಿಣದವರ ಇನ್ನೊಂದು ಪ್ರೀತಿಯ ಆಹಾರದ ವಸ್ತುವೆಂದರೆ ಈ ಕೊನೆಯವಸ್ತು. ಇದು ಅವರ ಆಹಾರದ $\frac{1}{4}$ ಅಂಶವಾದರೂ ಇರಬೇಕು ಇದಕ್ಕುಪಯೋಗಿಸುವುದು ಹುಣಸೆಕಾಯಿ. 'ಕಾಯಿ' — ಹೀಗೆಂದರೆ ನಮ್ಮ ಮಲಬಾರ ನಾಡಿನವರಿಗೆ ಸಿಟ್ಟು ಬರಬಹುದು. ಅವರು ಮಜ್ಜೆಗೆ ಎಂಬುವೊಂದು ವಿಶೇಷ ವಸ್ತುವನ್ನು ತಯಾರಿಸುವರು. 'ಮಜ್ಜೆಗೆ'ಯು ತನ್ನ ವ್ಯಕ್ತಿ ವಿಶೇಷ ವಸ್ತುವಲ್ಲ ಅದರ ತಯಾರಿಯ ಕ್ರಮವು ವಿಶೇಷವಿದೆ. ಹಾಲನ್ನು ಕಾಯಿಸಿ, ತಣಿಸಿ, ಹೆಪ್ಪುಹಾಕಿ, ೧೨ ತಾಸಿರಿಸಿ ಹೊರತೆಗೆದರೆ ಸಾಮಾನ್ಯರ ಮಜ್ಜೆಗೆ. ಆದರೆ ಅದು ಮಲಬಾರವರ ವಿಶೇಷದೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅವರು ಹೆಪ್ಪುಹಾಕಿ ಒಂದು ಗಡಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಹಾಕಿ ಬಾಯಿ ಮುಚ್ಚಿ, ಶುಭಮುಹೂರ್ತದಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ಭೂಗರ್ಭದಲ್ಲಿ ಹೂತಿದುವರು. ಯಾವ ಮುಹೂರ್ತದಲ್ಲಿ

ಸಿತೋ ಆ ಗಳಿಗೆಯ ಸಂ ಮೂರು ವರುಷ, ಮೂರು ತಿಂಗಳು, ಮೂರು ದಿನ, ಮೂರು ಗಳಿಗೆ, ಮೂರು ವಿಘಳಿಗೆಯ ಬಳಿಕ—ಆದನ್ನು ಹೊರತೆಗೆದರೆ ಆಗ ಅದು ಉಪಯೋಗಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧವಾಯಿತು. ಆದನ್ನು ಬಡಿಸುವ ವಿಧಾನವೂ ತೀರಾ ನಾಜೂಕಿದೆ. ದೊಡ್ಡದೊಂದು ನೀರಿನ ಕೊಳಗಕ್ಕೆ ಒಂದೆರಡು ಟೆನ್ನು ಈ ಮಜ್ಜೆಗೆಯ ನಾರವನ್ನು ಸೇರಿಸಿ ಆ ಮಿಶ್ರಣವನ್ನು ಎಲೆಯ ಮೇಲೆ ೦—೨ವರುಷದವರಿಗೆ ಒಂದು ಬೊಟ್ಟಿನಂತೆ, ೮—೧೬ಕ್ಕೆ ಎರಡು ಬೊಟ್ಟಿನಂತೆ, ೧೭—೨೫ಕ್ಕೆ ಮೂರು ಬೊಟ್ಟಿನಂತೆ, ೨೬ರ ಮೇಲೆ ನಾಲ್ಕು ಬೊಟ್ಟಿನಂತೆ ಬಡಿಸಿದರಾಯಿತು. ಆದನ್ನು ತಿನ್ನುವಾಗಲೂ ಬಡಿಸುವಾಗಲೂ ಮೂಗಿನ ಸೊಳ್ಳೆಯನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಹಿಡಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಈ ಎಜ್ಜರವನ್ನು ಮರೆತ ಎಷ್ಟೋಮಂದಿ ಮೂರ್ಛೆಹೋದುದು ಉಂಟು. ಉತ್ತರ ಹಿಂದುಸ್ಥಾನದವರು ಈ ಖಾರಹುಳಿಗಳ ಸೇಡನ್ನು ಸಕ್ಕರೆ ಯಿಂದ ತೀರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವರು. ಅವರ ಆಹಾರದಲ್ಲಿ ೧ ಸೇರು ಹಿಟ್ಟು : ೪ಸೇರು ಸಕ್ಕರೆ : ೨ಸೇರು ತುಪ್ಪ—ಕನಿಷ್ಠಪಕ್ಷಕ್ಕೆ ಬೇಕು. ಇನ್ನು ಹಿಂದುಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಸೇಕಡಾದಲ್ಲಿ ೧|| ಹಾಲು ಮೊಸರನ್ನು ನಿತ್ಯ ಉಣ್ಣುವ ಧಾರಾಳಿಗಳು ಉಳಿದವರು, ಗಂಗಾಜಲ. ಇದು ಜನರ ನಿತ್ಯ ಊಟ. ಮೇಲಿನದು ಸಸ್ಯಾಹಾರದ ಖಾತೆ.

ಮಾಂಸಾಹಾರದ ಖಾತೆ ಬೇರೆ ಇದೆ. ಸಮುದ್ರ ತೀರದವರು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ೧ ಅನ್ನ; ೪ ಮೆಣಸು; ೬ ಮೊನು;

ಕರಾವಳಿಯಲ್ಲಿ ಹಸಿವಿನಾಳು. ಕರಾವಳಿ, ನದೀತೀರದ
ವರು ಬಿಟ್ಟರೆ ಒಣವಿನಾಳು. ಇವೆರಡೂ ಸಿಗದಿದ್ದವರಿಗೆ
ವಿದೇಶದಿಂದ ಬರುವ 'ಡಬ್ಬಾ ಮಿನಾಳುಗಳು' ಇವೆ.
ಒಂ, ಒಂ ವರುಷಗಳ ಮೇಲೂ ಇವು ಹಾಗೇ ಸ್ವಚ್ಛ
ವಾಗಿ ಉಳಿಯುತ್ತವಂತೆ! ಬಡವರು ನಿತ್ಯ ಮಿನಾಳು
ತಿಂದರೆ ಶ್ರೀಮಂತರು ಯಾವಾಗಲೂ ತಿನ್ನರು. ಕುರಿ,
ಕೋಳಿ, ಹಂದಿ, ದನಗಳ ಮಾಂಸವು ಅವರಿಗೆ ಮೂ
ರನೆ ವಸ್ತುವಿಗೆ ದಕ್ಷಿಣ ಹಿಂದುಸ್ಥಾನದ ಕರಾವಳಿಗಳಲ್ಲಿ
ಗಿರಾಕಿ ಅಧಿಕ.

ವಾನೀಯಗಳ ವಿಚಾರ ಹೇಳುವೆವು ಇತ್ತೀಚೆಗೆ
ಸಾರ್ವಜನಿಕರು, ನೀರಲ್ಲಿ ರೋಗಾಣುಗಳಿರುವೆಂಬ
ವಿಚಾರ ತಿಳಿದುಕೊಂಡು, ಆರೋಗ್ಯದ ಸಲುವಾಗಿ
ಅಖರ ಪಾನವು ಚೆನ್ನಾಗಲಾರದೆಂದು—ಅದರ ಉಪ
ಯೋಗವನ್ನೇ ರದ್ದುಮಾಡಿರುವರು. ಬಾಯಾರಿಕೆ
ಆದಾಗ ಎಂಬ ನಿಯಮವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು - ನಿತ್ಯ ಬೆಳಗ್ಗೆ
೬ ಘಂಟೆಗೆ, ೧೦ ಘಂಟೆಗೆ, ೨ ಘಂಟೆಗೆ, ೬ ಘಂಟೆಗೆ—
ಹೀಗೆ ಕನಿಷ್ಠಾಂಶವೂ ನಾಲ್ಕು ಸಾರಿ, (ಜಾಸ್ತಿ ಶರೀರ
ಶ್ರಮವಡುವವರು ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ—) ಕಾಫಿ, ಟೀ
ಯನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸುವರು. ಇದರ ಮಹತ್ವವನ್ನು ಪ್ರತಿ
ಹಳ್ಳಿಗಳ ಗೋಡೆಯ ಮೇಲೂ ಅಂಟಿಸಿರುವ ಸೋಟೀ
ಸುಗಳಿಂದ ಸಮಿತಿಯವರು ತಿಳಿದುಕೊಂಡರು ಅದು
'ಜ್ವರಹಾರಿ, ಜೀರ್ಣಕಾರಿ, ಉತ್ಸಾಹಕಾರಿ, ಶ್ರಮವರಿ
ಹಾರಿ.'—ಇನ್ನೂ ಎಷ್ಟೋ ಕಾರಿಗಳಿವೆ. ಸೇರಿಸಲಿಲ್ಲ

ಅಷ್ಟೆ. ಇದನ್ನು ತಯಾರಿಸುವ ವಿಧಾನವನ್ನು ಸಮಿ
ತಿಯವರು “ದಿ ಆಫ್ ಡಿಯಲ್ ಹೆಲ್ತ್ ರೆಸ್ಪೋರೆಂಟ್”ನಲ್ಲಿ
ಕಂಡುಹಿಡಿದರು. ಈ ರೆಸ್ಪೋರೆಂಟ್‌ನವರು ಎಷ್ಟರ
ಮಟ್ಟಿಗೆ ಆದರ್ಶ (Ideal) ಆರೋಗ್ಯ ಇರಿಸಿರುವರೆಂದು
ಅವರ ತೂಕದಿಂದ ತಿಳಿಯುವುದು. ಅವರಲ್ಲಿ ೧೬-೧೮
ವರುಷದವರ ತೂಕ ೬೦ ರಾತ್ರಿಗೆ ಮೀರುವುದಿಲ್ಲ.
ಅದರ ಮೇಲಿನವರು ಲಂಕೆ ಮೀರಬಾರದಂತೆ. ಜಙ್ಗಲ
ವಟಕೆಯಿರಲು ಲಘುತ್ವ ಬೇಕಷ್ಟೆ. ಇರಲಿ, ವಿಷಯ
ಕ್ಕೆ ಬರುವ. ಕಾಫಿ, ಟೀ ತಯಾರಿಸುವ ವಿಧಾನ:-

೧ ಕಪ್ ನೀರು; ೧ ಟೆನ್ಸ್ ಟೀ - ಇಲ್ಲವೆ ಕಾಫಿ
ಪುಡಿ; ೬೦ ಗ್ರೈನ್ ಸಕ್ಕರೆ; $\frac{1}{16}$ ಟೆನ್ಸ್ ಹಾಲು.

ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಮಾಡುವ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಎಚ್ಚರಿಕೆ
ಬೇಕು. ಕುದುಕುದು ಬಿಸಿನೀರಿಗೆ ಹುಡುಕಾಕಿ, ಹುಡುಕು
ಬಣ್ಣದ ಬಟ್ಟೆಯಿಂದ ಗಾಳಿಸಬೇಕು. ಆ ಮೇಲೆ
ಸಕ್ಕರೆ ಮತ್ತು ಹಾಲು ಅವಶ್ಯಬಿದ್ದಲ್ಲಿ ಮೇಲಿನ ತೂಕಕ್ಕೆ
ಮೀರದಂತೆ ಹಾಕಬೇಕು ಕಾಫಿ, ಟೀಗಳಿಗೆ ನೀರಿ
ರಿಸುವ ಪಾತ್ರೆಯನ್ನು ಒಲೆಯಿಂದ ಎಂದೂ ಇಳಿಸಬಾ
ರದು. ಎಷ್ಟು ಕಾಲ ಅದು ಒಲೆಯಮೇಲೆಯೇ ಇರು
ವುದೋ ಅಷ್ಟು ಒಳಿತು ಇನ್ನು ಹಾಗೆ, ಬಡಿಸುವ ಲೋ
ಟಗಳಿಗೆ, ಕಾಫಿ, ಟೀ, ಕಿಟ್ಟುವು ಅಂಟಿ ಅಂಟಿ ಅವು
ಅದೇ ವರ್ಣಕ್ಕೆ ಬಂದಿರಬೇಕು ಹೀಗೆ ಮಾಡುವುದ
ರಿಂದ ಲೋಹದ ಕೆಡುಕು ದ್ರಾವಣಕ್ಕೆ ಅಂಟದು
ಈ ರೀತಿ ತಯಾರಿಸಿ ಬಡಿಸಿದ ಕಾಫಿರಸಾಯನಕ್ಕೆ

“ರಿನ್ವಾನ್” — ಎಂದು ಹೆಸರು. ಇದಲ್ಲದೆ ಸ್ವಾಂಗು, ಎಕ್ಸ್ತ್ರಾಸ್ವಾಂಗು, ಕಾಫಿ ಟೀ ಮಿಕ್ಸ್ — ಮೊದಲಾದ ತರಗತಿಗಳಿವೆ. ಕಾಫಿ, ಟೀಹುಡಿಯು ನೀರಲ್ಲಿರುವ ರೋಗಾಣುಗಳನ್ನು ನಾಶಮಾಡುವುದರಿಂದ, ಅದರ ಸೇವನೆಯು ಹಾನಿಕರವಲ್ಲ. ನಿತ್ಯ ಸೇವನೆಯಿಂದ ಹಸಿವು ಹಿಂಗುವುದು

ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಶ್ರೇಷ್ಠತರದ ಪಾನೀಯಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ಮುಂದೆ ಹೇಳುವೆವು

ಈಗ ಒಂದೆರಡು ಮಾತುಗಳು - ಈ ಆರೋಗ್ಯ ಸಂಸ್ಥೆಗಳ ವಿಚಾರ. ಎಂಥ ಚಿಕ್ಕ ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಇವುಗಳನ್ನು ಹುಡುಕಬೇಕೆಂದಿಲ್ಲ. ಪ್ರತಿ ಎರಡು ಮನಗಳಿಗೊಂದರಂತೆ ಇವುಗಳು ಇದ್ದೇ ಇರುವುವು. ಹೆಚ್ಚಿನವುಗಳಿಗೆ “ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣ ವಿಲಾಸ ಕಾಫಿ ಕ್ಲಬ್”, “ಮನೋಹರ ಉಪಾಹಾರಗೃಹ,” “ವೀರಶೈವರ ವರಾಳ ದಂಗಡಿ,” “ದಿ ಟ್ರಡಿಯಲ್ ರೆಸ್ಟೋರೆಂಟ್” — ಹೀಗೇ ನಾದರೊಂದು ಬಿರುದಾವಳಿಯ ವಟ್ಟಿ ಅವುಗಳ ಮುಂದೆ ಅಲ್ಲಿ ತೂಗುತ್ತದೆ. ಇದಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ — ಬೆಳಗ್ಗೆ ೫ ಘಂಟೆಯಿಂದ ಹಿಡಿದು ಸಂಜೆ ೧೦ರ ವರೆಗೂ ಚಿಕ್ಕ ಮಕ್ಕಳು ಸಹ ಯಾವಲ್ಲಗೆ ತಂಡತಂಡವಾಗಿ ಹೋಗುವರೋ — ಅದೇ ಆರೋಗ್ಯಮಂದಿರವೆಂದು ತಿಳಿಯಿರಿ. ಇನ್ನು ಸ್ಯಾನುಬೋರ್ಡ್ ಇರುವುದಿಲ್ಲ, ಕಾಲವು ಅಕಾಲ, ದೇಶವು ವಿದೇಶ — ಇಂಥ ಸಮಯದಲ್ಲಿಯೂ ಅವುಗಳ ಠಾಣೆ ತಿಳಿಯುವುದು ಕಷ್ಟವಲ್ಲ. ಬೀದಿಯಲ್ಲಿ

ಸಂಚರಿಸುತ್ತಿರುವಾಗ, ಎಲ್ಲ ರಸ್ತೆಯುಳ್ಳ ರಾಶಿರಾಶಿ ಯಾಗಿ ಕಾಫಿ, ಟೀ ಹಿಂದಿಯು ಬಿದ್ದಿರುವುದನ್ನು ಕಾಣುವಿರೋ, ಅದರ ಮುಂದಿರುವುದೇ ಆ ಸ್ಥಳ. ಈ ಮಂದಿರಗಳಿಂದ ಸಮಾಜಕ್ಕಿದ್ದ ಪ್ರಯೋಜನಗಳು ಅಷ್ಟಿಷ್ಟಲ್ಲ. ಮನೆಯ ಹೆಂಗುಸರಿಗೆ ಅಡುಗೆಯ ಕೆಲಸದ ಭಾರ ಎಷ್ಟೋ ಕಡಿಮೆಯಾಯಿತು ಇದರಿಂದ ಹಲವು ಗಂಡುಸರಿಗೆ ಬೆಳಗ್ಗೆ ಜಫಂಟಿಗೇ ಎಳುವ ಅಭ್ಯಾಸವು ಬಂದಿತು. ಇನ್ನು ಮಕ್ಕಳನ್ನೂ ಅದೇ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಎಚ್ಚರಿಸಿ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಒಯ್ಯುವರು ಬರುವಾಗ ಮನೆಹೆಂಗುಸರಿಗೂ ಇಷ್ಟು 'ಕಾಫಿ, ಚಾ' ತರುವರು ಈ ಉಪಾಹಾರಗಳ ದೆಸೆಯಿಂದ ಆಹಾರದ ವರಿಮಾಣ ಬಲುಕಡಿಮೆಯಾಯಿತು ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಪ್ರತಿ ತಿಂಗಳ ಮೊದಲನೆ ದಿನವೇ ನಿಮಗೆ ನಿಮ್ಮ ಅಫೀಸಿನಲ್ಲಿ ಭೇಟಿಯಾಗುವ ಹೋಟೇಲ ಮೇನೇಜರನ ದೆಸೆಯಿಂದ ನಿಮ್ಮ ಕಿಸೆಯ ಭಾರವು ಅರ್ಧಕ್ಕರ್ಧ ಕಡಿಮೆಯಾಗುವುದು.

ಮಂಗಳೂರಲ್ಲೊಂದು ದಿನ ನಡು ನಡು ಮಧ್ಯಾಹ್ನದಲ್ಲಿ ಸಮಿತಿಯವರು ಸಂಚರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ತಿರುಗಿ ತಿರುಗಿ ಬೇಸತ್ತು ರಥಬೀದಿಗೆ ಬಂದರು. ಹಸಿವು ಉಕ್ಕುಂಟು. ಇನ್ನು ತಮ್ಮ ನಿವಾಸದವರೆಗೆ ಹೋಗುವುದಕ್ಕೂ ಅದರ ತಾಪ ಬಡಲಿಲ್ಲ. ಇನ್ನೇನು ಮಾಡಲೆಂದು, ಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ವ್ರಾಣು ಬೋರ್ಡು ಕಾಣುತ್ತ ತಿರುಗಿದರು ಬೀದಿಯ ಬಳಿ ಮುನ್ಸಿವಲ್ ಜರಂಡಿಯ ಸುವಾಸನೆಯನ್ನು ಕಂಡೇ ಆರೋಗ್ಯಮಂದಿರವು ಸಮಾ

ಪಿಸಿತೆಂದು ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿಯಿತು. ಒಂದು ಸ್ಯಾನು ಬೋರ್ಡಿಗೆ ಮೋರೆ ಮಾಡಿ ಒಳನುಗ್ಗಿದರು ಜನ ಸಂದಣಿಯಲ್ಲಿ ಎಡೆ ಸಿಗಬೇಕೇ! ಒಳಹೋದರೆ ಅಲ್ಲೂ ಕುಳಿತರಲು ಎಡೆಯಿಲ್ಲ. ನಿಂತೇ ಸುಧಾರಿಸುವವರೆಷ್ಟು ಮಂದಿ ಬೇಕು. ನಡು ಮಧ್ಯಾಹ್ನದಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟು ಜನ ಏಕೆ ತುಂಬಿದೆಯೆಂದು ಯೋಚಿಸುವಾಗ ಯಾರೋ ಒಬ್ಬರು - ಏನು ಸ್ವಾಮಿ ಭಟ್ಟರೆ, ಏಕಾದಶಿ ವಲಾಹಾರಕ್ಕೆ ಬಂದಿರೇನು?" ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನೆಮಾಡಿದರು. ಆ ದಿನ ಏಕಾದಶಿಯಾದುದರಿಂದ ಜನರು ತುಂಬಿದುದು ಎಂದು ತಿಳಿದರು. ವರುಣನು ವಾಯುವಿನೊಡನೆ - "ಏನಪ್ಪ ಏಕಾದಶಿ ನಿರಾಹಾರ ಹೋಗಿ ಫಲಾಹಾರವಾಯಿತು. ಇಲ್ಲಿಗೇ ಅದೂ ಹೋಗಿ ಉಪಾಹಾರವಾಗಿದೆ." ಅದನ್ನಾದರೂ ಹೇಗೆ ಮಾಡುವರೆಂದು ನೋಡೋಣ - ಎಂದು ಆಶ್ರೋತ್ರ ಭಟ್ಟರನ್ನು ಆತುರದಿಂದ ಕಾಣತೊಡಗಿದರು. ಭಟ್ಟರೂ ನಿಂತಲ್ಲಿಂದಲೇ ಒಂದು ನಾಲ್ಕು ಇಲ್ಲಿ, ಒಂದೆರಡು ತುಪ್ಪದದೋಸೆ, ಮೇಲರ್ಧನೇರು ಹಲವಾ, ಇನ್ನು ಆರೋಗ್ಯರಸಾಯನವೆನಿಸಿದ ಕಾಫಿ ಡಬ್ಬಲ್ ಎರಡು - ಮುಗಿಸಿ ಹಿಂತಿರುಗುವಷ್ಟಕ್ಕೆ ಅವರ ಚಿಕ್ಕ ಮಗನು, ಐದು ವರ್ಷದ ಮರಿ, ತಮ್ಮ ಹಿಂದಿರುವುದನ್ನು ಕಂಡರು ಭಟ್ಟರಿಗೆ ಸಿಟ್ಟುಬಂದು ಎರಡೇಟು ಕೊಟ್ಟರು. ಅದರ ಅಳುವನ್ನು ಶಾಂತಪಡಿಸಲು ಒಂದು ಪ್ಲೇಟು 'ಮನೋಹರ ಬಾತ್'ನ್ನು ಕೊಡಿಸಿ ಮನೆಗೆ ಕರೆದೊಯ್ದರು.

ನಮ್ಮ ಸಮಿತಿಯವರು ವೇಳೆಕಾದು, ಕಾದು, ಯಾರೋ ಮೂವರು ಕುರ್ಚಿಬಿಟ್ಟದ್ದನ್ನು ಕಂಡು, ಅತಿ ಸಾಹಸದಿಂದ ಉಳಿದವರಿಗಿಂತ ಮೊದಲು ಅಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾಪಿತರಾದರು. ಅವರು ಕುಳಿತ ಅರ್ಧ ತಾಸಿನ ಬಳಿಕ ಮೇಜನಮೇಲಿನ ಹಳೇಸರಬರಾಯಗಳು ಹೊರಟು ಹೋದುವು. ಒಬ್ಬ ಹುಡುಗನು ಅವುಗಳನ್ನೆತ್ತಿ, ಬಳಿಯಲ್ಲಿರುವ ಒಂದು ವಾತ್ರೆಯಲ್ಲಿ, ಒಮ್ಮೆ ಮುಣುಗಿಸಿ ಎತ್ತಿ ತಿರುಗಿ ಒಳಗೆ ಕೊಂಡೊಯ್ದನು. ಇವರಿಗೆ ಕುತೂಹಲವಾಗಿ ಅವನುಸಯೋಗಿಸಿದ ಆ ವಿಚಿತ್ರ ಜಲವೇನೆಂದು ತಿಳಿಯಲು ಮುಂದರಿದರು. ಅದರ, ಪರಿಮಳ ಬಣ್ಣಗಳಿಂದ, ಅದನ್ನು ರಾಮೇಶ್ವರದ ಹಲವು ತೀರ್ಥಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದೋ ಒಂದರಿಂದ ತಂದುದು ಎಂದು ನಶ್ಚಯಿಸಿದರು. ಆ ಬಳಿಕ—'ಎನು ಬೇಕು?' ಎಂಬ ದೂತನು ಬಂದನು. ಎಲ್ಲರೂ ಆತುರದಿಂದ 'ಮನೋಹರ ಬಾತ್' ಎಂದುದನ್ನು ಕೇಳಿ, ಇವರೂ ಅದನ್ನು ತರ ಹೇಳಿದರು. ಮೇಲೆ ಬಾಯಾರಿಕೆಗೆ 'ಹಾಲು' ಕೇಳಿದರು. ಆ ದಿನ ಹಾಲು ಸಿಗದು ಎಂದುತ್ತರ ಬಂದಿತು. 'ಇವರ' "ಕಾಫಿ ನೋಡೋಣ" ಎಂದು ಕಾಫಿತರಲು ಹೇಳಿದರು. ಸರಿ, ಇನ್ನರ್ಧ ತಾಸಿನಲ್ಲಿ ಸರಬರಾಯಗಳು ಬಂದು ನಿಂತುವು. ಬೇರೆ ಸ್ಥಳವಾಗಿದ್ದರೆ ಇವರು ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಹಸಿವಿನಿಂದ ಸಾಯಬೇಕಿತ್ತು. ಆದರೆ ಅಲ್ಲಿನ ವಿಚಿತ್ರ ಸುಗಂಧದ ದನೆಯಿಂದ ಹಸಿವು ಮರೆತು ಹೋಯಿತು. ಈಗಂತು ಫಲಹಾರ ಬಂದಿತಷ್ಟೆ. ಬಕಾಸುರನ ಪೇಗ

ದಿಂದ ತಿನ್ನತೊಡಗಿದರು. ಮೇಲೆ ಒಂದಿಷ್ಟು ಕಾಫಿ ಹಾಕಿ, ಕಾಸುಕೂಟ್ಟು ಮನೆಗೆ ಬಂದರು. ಬರುವುದರಲ್ಲಿ ತಿಂದುದೆಲ್ಲಾ ಚರಂಡಿಗೆ ಸಂದು ತಿರುಗಿ ಮನೆಯಡುಗೆಗೆ ಸಿದ್ಧರಾಗಿ ನಿಂತರು. ಇಂಥ ವಿಚಿತ್ರ ಮನೋಹರ ಬಾತನ್ನು ತಯಾರಿಸುವ ರಹಸ್ಯವೇನೆಂದು ತಿಳಿಯುವ ಕುತೂಹಲ ಅವರಿಗೆ ಅಷ್ಟಿಷ್ಟಲ್ಲ. ಆದರೆ ಕಾಫಿ ಕ್ಲಬ್ಬಿನವರು ಇದರ ರಹಸ್ಯ ಹೇಳುವರೇ! ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಅವರು ಬಹಳ ಉಪಾಯಮಾಡಿ, ತಾವು ಹೋದ ಕಾಫಿ ಕ್ಲಬ್ಬಿನ ದೂತನೊಬ್ಬನ ಸ್ನೇಹ ಮಾಡಿದರು. ಉಂಡ ಮನೆಗೆರಡೆಣಿಸುವ ವಿಚಾರ! ಆದರೆ ಇವರ ಸ್ನೇಹಕ್ಕೆ ಮರುಳಾಗಿ ಅವನು ಹೇಳಬೇಕೆ? “ಸ್ವಾಮಿ, ಇನ್ನೇನು ಬೇಕಾದರೂ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಅದೊಂದು ವಿಚಾರ ಕೇಳಬೇಡಿ. ನಮ್ಮ ಹೋಟೆಲಿಗೆ ಜನರು ಬರುವುದೇ ಅದಕ್ಕೆ. ಇನ್ನಾರಿಗೂ ಅದನ್ನು ಮಾಡಲುಬಾರದು. ನಿಮ್ಮ ಆತುರವನ್ನು ಕಂಡರೆ, ನೀವೂ ಹೋಟೆಲಿಡುವ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿದ್ದಂತೆ ಕಾಣುವುದು” — ಎಂದನು. ವಾಯುರಾಯನು ಅವನ್ನುಬಿಟ್ಟು ಉಬ್ಬಿಸಿ, ಕೊನೆಗೆ ಶರೂಪಾಯಿಯ ನೋಟೊಂದನ್ನು ಕೈಮೇಲೆ ಹಾಕಲು ಬಿಗಿಹಿಡಿದ ಬಾಯಿ ತೆರೆಯಿತು. ಕಾಂಚನದಂಥ ರಹಸ್ಯಭೇದಕವು ಇನ್ನೊಂದಿಲ್ಲ.

“ರಾತ್ರಿ ಗಂಭೀರತೆಯ ಮೇಲೆ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಗಿರಾಕಿಗಳಿಲ್ಲ. ಆಗ ಅಂಗಡಿ ಬಾಗಿಲು ಹಾಕಿ, ತುಪ್ಪ, ಸಕ್ಕರೆ ಗೋಧಿ ಸೇರಿಸಿದ ಮ್ಹಾಲುಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಉಳಿದ ತಿಂಡಿ

ತಲಕುಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಒಂದು ಕಡಾಯದಲ್ಲಿ ಹಾಕಿ ಪುಡಿ ಮಾಡಿ, ಸ್ವಲ್ಪ ನೀರುಹಾಕಿರಿಸುವೆವು. ಮರುದಿನ ಮುಂಜಾನೆ, ಅದನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕುದಿಸಿ, ಸಾಕಷ್ಟು ಉಪ್ಪಿಟ್ಟು, ತಪ್ಪಿ ಉಳಿದರೆ ನಿನ್ನ ಮನೋಹರ ಭಾತಿನ ತಲಕನ್ನು ನೇರಿಸಿ, ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕಲಸಿಬಿಟ್ಟು ಬೆಳ್ಳುಳ್ಳಿ ಒಗ್ಗರಣೆಯೊಂದು ಹಾಕಿಬಿಟ್ಟರೆ—ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಿ ನಮ್ಮ ಮನೋಹರಬಾತು!” ಅದರಲ್ಲಿ ಸೇರಿಕೊಂಡ ತಿಂಡಿ, ಉಪತಿಂಡಿಗಳ ಕಾನಿಲರ್ಣಯ ಮಾಡಲು ಬ್ರಹ್ಮನೇ ಬರಬೇಕು ಎಂಬುದೇ ರಹಸ್ಯ.

ವಾಯು:—ಇದರಿಂದ ನಾತ ಬರುವುದಿಲ್ಲವೇ?

ಹೋಟೇಲಮರಿ:—ಸ್ವಾಮಿ, ಬೆಳ್ಳುಳ್ಳಿ ಒಗ್ಗರಣೆ ಹಾಕುವುದೇ ಅದಕ್ಕೈ.

ಅಗ್ನಿ:—ನಾನು ಏನು ತಿಂದರೂ ಕರಗಿಸಬಲ್ಲವನು. ಅಂಥ ನನಗೆ ನಿನ್ನ ಅದನ್ನು ತಿಂದು ವಾಂತಿಯಾಯಿತು.

ಇದನ್ನು ಕೇಳಿದೊಡನೆಯೇ ಹೋಟೇಲಮರಿಗೆ ಸಿಟ್ಟು ಬಂದು—“ಸ್ವಾಮಿ, ನಾಕು ನಿಮ್ಮ ನೊಕ್ಕು ನನ್ನಿಂದ ಗುಟ್ಟನ್ನು ತಿಳಿದು ಪರಿಹಾಸ್ಯ ಮಾಡುವಿರಾ. ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಿ, ಎಲ್ಲಾದರೂ ಗುಟ್ಟುರಟ್ಟಾದರೆ ಧರ್ಮಸ್ಥಳದ ದೇವರ ಆಣೆಯಿದೆ” —ಹೀಗೆಂದು ಅವರ ಬಾಯಿಗೆ ಬೀಗಮುದ್ರೆಹಾಕಿ ನಡೆದುಬಿಟ್ಟನು.

ನಮ್ಮ ಮಂಡಳದವರು ಅಖಿಲ ಹಿಂದುಸ್ಥಾನದ ಪ್ರವಾಸ ಮಾಡಿದರು. ಅವರಿಗೆ ಈ ಮನೋಹರ ಬಾತಿ ನಂಥ ತಿಂಡಿಸಿಗಿದ್ದರೂ ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಹೋಟೇಲುಗಳಲ್ಲಿ

ಇಂಥ ಒಂದಲ್ಲಒಂದು ಬಗೆಯ 'ವೇಟಿಂಟ್' ತಿಂಡಿಗಳು ದೊರೆತುವು.

ಮುಖ್ಯವಾಗಿ, ಆರ್ಥಿಕ ಪ್ರಶ್ನೆಯು ಅವರಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ್ದಲ್ಲದಿದ್ದರೂ, ಅವರಿಗನಿಸಿವೇನಂದರೆ— ತ್ರೀಮಂತನಾಗಬೇಕಾದರೆ ಮನೋಹರ ಬಾತಿನಂಥ ತಿಂಡಿಯನ್ನು ತಯಾರಿಸುವ ಒಂದು ಹೋಟೇಲನ್ನಿಡ ಬೇಕೆಂದು.

ಇಷ್ಟರವರೆಗೆ ಹೇಳಿದುದು ಅನಾಗರಿಕ ಸ್ಪದೇಶಿಯರ ಅನ್ನಪಾನಗಳ ವಿಚಾರ. ನಾಗರಿಕರು, ಅಂದರೆ ಸ್ವಲ್ಪ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದಿಂದ ಸುಧಾರಿಸಿದವರು ಈ ದೇಶೀ ತಿಂಡಿಗಳನ್ನು ತಿನ್ನುವುದಿಲ್ಲ. ಅವರ ಪಾನೀಯಗಳು ಇಲ್ಲಿನ ಕಾಫಿ, ಟೀಗಳಾದರೂ, ಅನ್ನವು ವಿಲಾಯತಿಯಿಂದಲೇ ಬರಬೇಕು. ಹೊಳಸಿನ ಡಬ್ಬೆಗಳಿಂದ ಅವುಗಳನ್ನು ಹೊರತಗದೆರೇನೇ ಅವಕ್ಕೆ ಬೆಲೆ. ಮಗುವು ಹುಟ್ಟುತ್ತಂದರೆ ತೂಡಗಿದುವು. ದಬ್ಬೆ ತಿಂಡಿಗಳು, ಡಾಫಿ, ಚಾಫಿ, ಜಾಫಿ, ವೆಪ್ಪರ್‌ಮಿಂಟ್, ಚಾಕ್ಲೇಟ್, ಜೇಮ್‌ಬಿಸ್ಕಿಟ್ ಇತ್ಯಾದಿ ಇತ್ಯಾದಿ. ಇವುಗಳನ್ನು ತಿನ್ನುವುದರಿಂದ ಅನಾರೋಗ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂದು ಎಷ್ಟೆಷ್ಟೋ ಜಾಹಿರಾತುಗಳೇ ಹೇಳುತ್ತವೆ. ಸಾಲದಿದ್ದರೆ — ಡಾ| ಬ್ರೇಕ್, ಡಾ| ಡೇನಿಯಲ್, ಡಾ| ಜೇನ್ಪುರಂಥವರ ಪ್ರಶಂಸಾವತ್ಸಗಳಿವೆ. "ಚಾದಂಥ ಆರೋಗ್ಯಕಾರಿ ಪಾನೀಯವಿಲ್ಲ"ವೆಂದು ಪ್ರಶಂಸಾವತ್ಸವನ್ನು ಕೂಟ್ಟವರೇ ನಮ್ಮ ಡಾ| ಬ್ರೇಕ್‌ರವರು. ಆದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಅವರು

ತಮ್ಮ ಈ ಮುಪ್ಪಿನ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ನೀಲಗಿರಿಯಲ್ಲಿ ಸ್ವತಃ ಚಾತೋಟವನ್ನಿರಿಸಿರುವರು ಹೆಚ್ಚೇನು, ವಿಲಾಯತಿ ಯಿಂದ ಬರುವ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಆಹಾರಕ್ಕೂ ಡಾ| ಸರ್ಜಿ ಫಿಕೇಟುಗಳಿರುವುದರಿಂದ, ಅದನ್ನು ಎಂಥ ರೋಗಿಯೂ ತಿನ್ನಬಹುದು.

ತಿನ್ನುವುದು—ಎನ್ನುವಾಗ ಇನ್ನೊಂದರ ನೆನಪು ಬಂದಿತು. ಅದು ಮಲಬಾರು ತೀರದವರ ಉಪೋಪ ತಿಂದಿ—ತಾಂಬೂಲ. ಬರೇ ತಾಂಬೂಲವು ಅನಾದಿಯಿಂದಿತ್ತು. ಆದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ಮುಕಟಪ್ರಾಯವಾಗಿರುವ 'ಹೊಗೆ ನೊಪ್ಪು'—ಇವರ ನವೀನ ಶೋಧೆ. ಒಂದು ದಿನ ಸ್ವತಃ ಅಗ್ನಿದೇವನು ಅದರ 'ಸ್ಯಾಂಪಲ್' ತಿಂದು ತ್ರಿಲೋಕಗಳನ್ನೂ ಕಂಡಿರುವನು ಇದು ಆರೋಗ್ಯಕ್ಕೆ ತೀರ ಅವಶ್ಯ. ಇದನ್ನು ಆಹಾರವಾಗಿ ಉಪಯೋಗಿಸಲಾರದವರು, ಜೂರ್ಣರೂಪದಿಂದಲೂ, ಉದಾ ಬತ್ತಿಯ ರೂಪದಿಂದಲೂ ಸೇವಿಸಬಹುದು.

ಪ್ರಕರಣ ೧೮.

ಪರೀಕ್ಷೆ.

ಆರೋಗ್ಯ ಸಮಿತಿಯವರು ಕನ್ಯಾಕುಮಾರಿಯಿಂದ ಹಿಮಾಲಯದ ವರೆಗೆ ಸುತ್ತಿದರು. ಅವರಿಗೆ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ ನವೀನ ಆರೋಗ್ಯ ನಿಯಮಗಳೇ ಕಂಡುವು. ಹಳೆಯ ವೈದ್ಯಶಾಸ್ತ್ರ, ವೇದಶಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನೆಲ್ಲ

ಅವರು ತಿರುವಿಹಾಕಿದರು. ಅವರಿಗೆ, ಮಾನವರ ಈ ಹೊಸ ಜೀವನ ಕ್ರಮಗಳಿಗೆ, ಆಧಾರಗಳು ಸಿಗಲಿಲ್ಲ. ಹೀಗಿರಲು, ಮಾನವರ ಸುಧಾರಣೆಯ ಕಲ್ಪನೆಗಳು ತೀರ ಸ್ವಾರ್ಜಿತವೆಂಬ ಅನುಭವವು ಅವರಿಗೆ ಬಂತು. ಹಿಂದು ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಮಾನವರ ಮುಟ್ಟುಗನ್ನು ವುದಾದರೆ ಅವರ ಅನುಭವದಲ್ಲಿ ಬಂದ ವಿಷಯವೆಂದರೆ — ಪ್ರತಿಯೊಂದು ವ್ಯಕ್ತಿಯೂ ತೀರ ನವೀನ ಶೋಧನೆಯಲ್ಲಿ ನಿಸ್ವಾರ್ಥ ಬುದ್ಧಿಯಿಂದ ಮುಗ್ಧನಾಗಿರುವನೆಂದು. ಆರೋಗ್ಯದ ನವೀನ ಸುಧಾರಣೆಗಾಗಿ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರೂ ತಮ್ಮ ಪ್ರಾಣವನ್ನು ಸಹ ಬಲಿಯಿರಿಸಲು ಸಿದ್ಧರಿದ್ದರು. ಇಂಥ ನಿಸ್ವಾರ್ಥ ಬುದ್ಧಿಯು ಅಲ್ಲಿಲ್ಲೆಂದೂ ಆಕ್ಷೇಪಗಳಿಲ್ಲ; ಅದು ಸಾರ್ವಜನಿಕ ನಡತೆಯಾಗಿತ್ತು. ಇಂಥ ಸ್ವಾರ್ಥತ್ಯಾಗದಲ್ಲಿ ಜಗತ್ತಿನ ಯಾವತ್ತು ಜನರಿಗಿಂತ ಹಿಂದೀಯರ ಸ್ವಾರ್ಥತ್ಯಾಗವು ಅತಿ ಹೆಚ್ಚಿನದೆನ್ನಬಹುದು. ಇದು ಬರೇ ಬಾಯಿಮಾತಲ್ಲ. ಗಣಿತಗಳಿಂದ ಸಿದ್ಧಾಂತಗೊಳಿಸಬಹುದಾದ ವಿಷಯ. ದೇವಲೋಕದವರು ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಮಾನವನಿಗೆ ಗರಿವರುಷಗಳ ಬಾಳ್ವೆ ಧಾರೆಯೆರದಿರುವಂತೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ನಾರ್ವೆಪ್ರಾಂತದವರು ಸಾಧಾರಣ ೪೫ ವರುಷಗಳಿಗೂ ಮಿಕ್ಕಿ ಆರೋಗ್ಯ ಜೀವನಕ್ಕಾಗಿ ವ್ಯಯಿಸುತ್ತಿದ್ದರು; ಅಮೇರಿಕಾ ಇತ್ಯಾದಿ ಶ್ವೇತ ವರ್ಣಿಯರು ಸಾಧಾರಣ ೫೫ ವರುಷಗಳನ್ನು ಅದರೆ, ಅನಾದಿಯಿಂದಲೂ ತ್ಯಾಗಕ್ಕೆ ಕೀರ್ತಿಗೊಂಡ ಭರತ ಖಂಡವು-೭೭ ವರುಷಗಳ ತ್ಯಾಗಮಾಡಿರುವುದು. ಅಲ್ಲಿ

ಸಾಮಾನ್ಯ ಮಾನವನು ೨೩ ವಯಸ್ಸುಗಳಿಗಿಂತ ಮೀರಿ ಬದುಕುವುದೆಂದರೆ ಕೇವಲ ಸ್ವಾರ್ಥವೆಂದು ತಿಳಿಯುವನು. ಅವನ ಉಳಿದಾಯುಷ್ಯವು ಆರೋಗ್ಯಶೋಧನೆಗೆ ಧಾರೆ ಎರೆಯಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ೩೩,೮೦,೦೦,೦೦೦ ಜನರ ಈ ಸ್ವಾರ್ಥತ್ಯಾಗದಿಂದ ಜಗತ್ತಿಗೆ—ಎಷ್ಟು ಧನಸಾಧನಗಳು ಉಳಿಯಲಿಲ್ಲ!

ಇಂಥ ನವೀನ ಶೋಧನೆಯ ಹಾದಿಗಳೇನೆಂದು ತಿಳಿಯಲು—ದೇವಲೋಕದ ಆಸ್ವಾರ್ಥಿ (ಕಾರಣ—ಅವರಿಗೆ ಸಾಯಲು ಇಷ್ಟವೇ ಇಲ್ಲ. ಅಮರರಲ್ಲವೆ ಅವರು!) ಗಳಿಗೆ ತಿಳಿಯಲು ಕುತೂಹಲವಾಯಿತು. ಇಂಥ ಮಹತ್ವದ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಜನರಲ್ಲಿ ಬಾಯಿಬಿಟ್ಟು ತರ್ಕಿಸಲು ಅವರಿಗೆ ನಾಚುಗೆಯಾಗಿ, ಅವರು ಕೇವಲ ಪರಿಶೀಲನೆಯಿಂದಲೇ ತಿಳಿಯಬೇಕೆಂದರು ಸಾಧ್ಯವಾದಾಗಲಿಲ್ಲ ತಮ್ಮ ದೇವಲೋಕದ ನಡೆಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು—ಮಾನವೀನಡೆಗಳನ್ನು ಅನುಸರಿಸತೊಡಗಿದರು. ಆದರೆ ಒತ್ತಟ್ಟು ಅವರಿಗೆ ಈ ಭೀತಿಯಿತ್ತು—ತಮ್ಮದೂ ಈ ಸ್ವಾರ್ಥತ್ಯಾಗದ ಜೀವನವೇ ಆದರೆ ಬಂದ ಕೆಲಸ ಪೂರೈಸುವುದರೊಳಗಾಗಿ ಎಷ್ಟು ಜನ್ಮಗಳಾಗಬೇಕೋ ಎಂದು. ಆದರೆ ಕೇವಲ ಅದೊಂದನ್ನು ನೋಡಲು ಸಾಧ್ಯವೇ?

ಈ ಮಹತ್ವದ ಕೆಲಸಕ್ಕಾಗಿ ಶಿಶುಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದು ಮುದುಕರ ವರೆಗೆ ಪರಿಶೀಲಿಸತೊಡಗಿದರು. ಸ್ತ್ರೀ ಪುರುಷರ ದಿನಚರ್ಯೆಯನ್ನೆಲ್ಲ ತಿಳಿಯತೊಡಗಿದರು.

ಈ ಕೆಲಸಕ್ಕಾಗಿ ಅವರು ಸಾಲೆಗಳಿಂದ ಹಿಡಿದು ಅಡುಗೆಯ ಮನೆಗಳವರೆಗೆ ನಿಲುಕಬೇಕಾಯಿತು

ಅಖಿಲ ಹಿಂದುಸ್ಥಾನದ ಶಾಲೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ತಿರುವಿಹಾಕಿದರು ಅಲ್ಲಿಂದಲೇ ಅವರ ಅನುಭವಕ್ಕೆ ಬಂದಿತು—ಈ ತ್ಯಾಗದ ಬುದ್ಧಿಯು ಮಕ್ಕಳಲ್ಲಿ ಸಹ ಬೇರೂರಿದೆಯೆಂದು. ಒಂದು ದಿನ ಅವರು ನಾಡಿನ ಶಾಲೆಯೊಂದನ್ನು ನೋಡುವ ಕುತೂಹಲದಿಂದ ಹೊರಟರು. ಒಂದು ದಿನ ಕಂಡುದರಿಂದೇನು ಫಲ? ಕೆಲವು ದಿನಗಳನ್ನಾದರೂ ಅವರು ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಕಳೆಯಬೇಕೆಂದು ಅವರಿಗೆ ತೋರಿತು. ಈ ಕೆಲಸ ಸುಲಭವಾಗುವಂತೆ ಅವರು, ಕೆಲವು ಸುತ್ತಮುತ್ತಲಿನ ಶಾಲೆಗಳ, ಕಾಲೇಜುಗಳ ಅಧ್ಯಾಪಕರಿಗೆ ಸಾಧುಸದಾನಂದನಿಂದ ಪರಿಚಯ ಪತ್ರವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡರು. ಪತ್ರದಲ್ಲಿ ಇವರು ಆರೋಗ್ಯಪರಶೀಲಕರು ಎಂದು ಬರೆಯಲ್ಪಟ್ಟಿದ್ದರೆ—ಇವರಿಗೆ ಶಾಲಾ ಹಿತ್ತಲಿನ ಒಳಗೆ ಪ್ರವೇಶ ಸಿಗುವುದು ಕಷ್ಟವಿತ್ತು. ಕಾರಣ ಇವರು ಎಂಟೆಂಟು ಫೀಟಿನ ರಕ್ತಸರಂತಿದ್ದರು. “ಹುಡುಗರು ಇವರನ್ನು ಕಂಡರೆ ಬೆದರಿ ಓಡಬಹುದು” ಎಂಬೊಂದೇ ನೆಪ ಸಾಕಲ್ಲವೇ ಅವರಿಗೆ. ಆ ಕಾರಣದಿಂದ, ‘ಇವರಿಗೆ ನಾಡಿನ ಶಿಕ್ಷಣ ಕ್ರಮವನ್ನೂ ಕಾಣುವ ಇಷ್ಟವಿದ್ದುದರಿಂದ ಇವರು ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿಯ ತನಕ ಬಂದಿರುವರು. ನನ್ನ ಮೇಲಣ ಮಮತೆಯಿಂದ ಇವರಿಗೆ ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ತಕ್ಕ ಅನುಕೂಲತೆಗಳನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಡಿರಿ’ ಎಂದು ವಿಜ್ಞಾಪನೆ

ಇತ್ತು. ಖರ್ಚಿಲ್ಲದ ವಿಷಯ; ಆದೂ ಗುರು ಮಹಾ ರಾಜರ ವಾಣಿ; ಹೀಗಾಗಿ ಅವರಾರೂ ಇವರಿಗೆ ಆಶ್ರಯ ವೀಯುವುದಿಲ್ಲೆನ್ನಲಿಲ್ಲ. ಇವರ ನಿವಾಸಕ್ಕೆ ಆ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು ತಂತಮ್ಮ ನಿವಾಸಗಳಲ್ಲಿ ಸೌಕರ್ಯವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಡುವೆವೆಂದರು. ಆದರೆ ಇವರಿಗದು ಇಷ್ಟವಿದ್ದಿಲ್ಲ. “ಇಲ್ಲ, ನಮ್ಮ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಆಶ್ರಮಗಳಲ್ಲಿರಲು ನಮಗೆ ಅನುಮತಿಯಾದರೆ . . .” ಎಂಬ ವಿನಂತಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡರು. “ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಆಶ್ರಮ” — ಎಂದು ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು ಕೆಲವರು ತಬ್ಬಿಬ್ಬಾದರು. “ಆಶ್ರಮಗಳು ನಮ್ಮೂರಲ್ಲಿಲ್ಲ ಬೇಕಾದರೆ ನೀವು ಅಹಮ್ಮದಾಬಾದಿಗೋ, ಹಿಮಾಲಯಕ್ಕೂ ಹೋಗಬೇಕು” ಅಂದರು.

ವರುಣ:— ನಮಗೆ ಬೇಕಾದುದು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು. ಇದು ಕೊಳ್ಳುವ ಸ್ಥಳ.

ಉಪಾ:— ಓಹೋ, ಆದೋ ಹಾಸ್ಟೆಲು- ಎನ್ನಿರಿ. ಹಲವರು ಹಾಟೆಲುಗಳಲ್ಲೂ ಇರುವರು. ಹಾಸ್ಟೆಲಾದರೆ ನಮಗೆ ತೊಂದರೆಯಿಲ್ಲ.

ಹೀಗೆಂದು ಇವರು ನಾಲ್ವರನ್ನು— ಆ ಊರಿನ “ದಿ ಸ್ಟೂಡೆಂಟ್ಸ್ ಓನ್ ಹಾಸ್ಟೆಲ” ಎಂಬ ಆಶ್ರಮದಲ್ಲಿ “ಆತಿಥಿ”ಗಳನ್ನಾಗಿ ಸೇರಿಸಿದರು. ಅಲ್ಲಿ ಐದು ವರುಷದ ಬಾಲಕರಿಂದ ಹಿಡಿದು ಮೂವತ್ತೈದು ವಯಸ್ಸಿನ ತರುಣರ ವರೆಗೆ ವಾಸವಾಗಿದ್ದರು. ಕೆಲವು ಉಪಾಧ್ಯಾಯರೂ ಅಲ್ಲಿ ಇರುತ್ತಿದ್ದರು ಇದನ್ನು ಕೇಳಿದೊಡ

ನೆಯೇ ದೇವದೂತ ತ್ರಯರಿಗೆ, “ಇವರಿನ್ನೂ ಗುರು ತಿಷ್ಠ ಬಂಧನವನ್ನು ಕಡಿದಿಲ್ಲ” — ಎಂದು ತಿಳಿದು ಹರುಷವಾಯಿತು.

ಮೊದಲನೆಯ ದಿನ ಅವರೊಂದು ಪ್ರಾಮುಖ್ಯ ಶಾಲೆಯನ್ನು ನೋಡಹೋದರು. ಅವರ ಚತುರ್ಮುಖಿಯು ಆ ಊರವನೇ ಆದುದರಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪ ಚುಟುವಟಕೆಯಿಂದ ತಿರುಗಿದನು. ಬೆಳಗ್ಗೆ ಎಬ್ಬೊಡನೆಯೇ ಇವರನ್ನು ವೇಟಿಗೆ ಒಯ್ದನು. ಆರೋಗ್ಯಾಲಯವೊಂದನ್ನು ನೋಡಿದರು; ಅವರ ಹಾಸ್ಟೆಲಿನ ಬಾಲಕರಲ್ಲಿ ಅರ್ಧಕೃಧ್ವ ಒಳಗೆ ಜಮಾಯಿಸಿದ್ದರು. ಸರಿ, ಒಂದೊಂದಾಣೆ ಪಕೊಡಾ, ಕಾರ, ಒರಿಯಕ್ಕಿ ತುಪ್ಪದದೋಸೆ, ಅರ್ಧಧ್ವ ಡಿಕಾಕ್ಯನ್ ಹೊಡೆದು — ಮುಂದರಿದರು. ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ ‘ಗುಂಯ್’ ಎಂಬ ನಿನಾದವು ಹೊರಟದ್ದನ್ನು ಕೇಳಿ — “ಎನು ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಸಂತಯಿದೆಯೇ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದರು. ಚತುರ್ಮುಖಿಯು “ಅಲ್ಲ — ಸಾಲೆ ಬಂತು” ಅಂದನು. ಹಾಗಾದರೆ ತಂಬೂರಿ ಹಿಡಿದು ಸಂಗೀತದಭ್ಯಾಸ ನಡೆದಿರಬೇಕೆಂದು ಊಹಿಸಿದರು. ಸಾಲೆಯೊಳಗೆ ನೇರಲಾಗಿ ಆ ಸ್ವರವು ಸಜೀವ ತಂಬೂರಿಗಳನ್ನು ಮೇಳೈಸಿದ ಸ್ವರವೆಂದು ತಿಳಿಯಿತು. ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣ ನಿಯಮಕ್ಕನುಸರಿಸಿ ಅಲ್ಲಿ ಜನಸಂದಣಿ ದಟ್ಟಾಗಿತ್ತು. ಕಿಟಕಿ ಬೆಳಕುಗಳು ಕಡಿಮೆಯಾಗಿದ್ದರೂ, ಧೂಳಿನ ಹಾರಾಟ ಸಾಕಷ್ಟಿತ್ತು. ಹುಡುಗರ ಕೋಮಲ ಚರಣಗಳಿಗೆ ಸಾಲೆಯ ಗಟ್ಟಿಯಾದ ನೆಲವು ತಾಗ

ಬಾರದೆಂದು ಅದನ್ನು—ಮಲ್ಲಯುದ್ಧದ ರಂಗಭೂಮಿಯನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿದ್ದರು. ಹುಡುಗರಲ್ಲಿ ಕೆಲವರು ಚೀರುತ್ತಿದ್ದರು, ಕೆಲವರು ತೂಕಡಿಸುತ್ತಿದ್ದರು, ಕೆಲವರು ಅಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಉಸಾಧ್ಯಾಯರು, ಹವಾಶುದ್ಧಿಗಾಗಿ ಊದು ಬತ್ತಿಯನ್ನು ತುಟಿಯಿಂದ ಹಿಡಿದು ಹೊತ್ತಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಮಂಡಲದವರು ಬರಲು, ಇವರಿಗೂ ಒಂದೊಂದು ಬತ್ತಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟರು. ಚತುರ್ಮುಖಿ ನಾಬ್ಬನು ಮಾತ್ರ ನೆಳೆದನು. ಅಗ್ನಿರಾಯನಿಗೆ ಇದು ತನ್ನ ಸೇನೆಯೆಂದು ತಿಳಿದು ಹರುಷವಾಗಿ, ದಾಕ್ಷಿಣ್ಯದಿಂದ ಒಂದು “ಆನೆ” (Elephant) ಊದುಬತ್ತಿಗೆ ಬಾಯಿಹಾಕಿದನು. ಇದರ ವರಿಣಾಮವಾಗಿ ಹೋಗುವಾಗ ಅವನ ಕೈಗಳನ್ನು ಗೆಳೆಯರು ತಮ್ಮ ಹೆಗಲಮೇಲಿರಿಸಬೇಕಾಗಿ ಬಂತು.

ಬಾಲಕರ ವಿಚಾರ—ಯಾರಿಗೂ ಎತ್ತರ ಬೆಳೆಯುವ ಮನಸ್ಸೇ ಇದ್ದಿಲ್ಲ. (ಆರ್ಥಿಕ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಲಾಭವಿದೆ. ಬಟ್ಟೆ ಖರ್ಚು ಕಡಿಮೆ). ಇತ್ತ ಕೆಲವೊಂದು ಹುಡುಗರಲ್ಲಿ ಬರಿ ತಲೆಯೊಂದೇ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿತ್ತು; ಕೆಲವರಿಗೆ ಬರಿ ಹೊಟ್ಟೆ ಮಾತ್ರ ಕೈಕಾಲುಗಳೆಲ್ಲ—ತ್ರೈರಾಶಿಕದಿಂದ ಹೇಳುವುದಾದರೆ—ಎಕ್ಕಳೆಯ ಕೈಕಾಲುಗಳಂತಿದ್ದವು ಅವರಲ್ಲಿ ಆರ್ಥಕ್ಕರ್ಥ ಬಾಲಕರು ಬೇರೆ ಗಾಡನ ಕನ್ನಡಕವನ್ನಿಟ್ಟಿದ್ದರು. ಅವುಗಳಲ್ಲೊಂದನ್ನು ವರುಣರಾಯನಿರಿಸಿಕೊಂಡನು ಕಣ್ಣಿನಿಂದ ಮಳೆ ಸುರಿಯಿತು. ಸುತ್ತನೋಡಲು — ಗೋಡೆ, ಮನೆ, ಮಠಗಳಿಗೆ ಭೇದ ಕಾಣಿಸಲಿಲ್ಲ. ಒಳ್ಳೆ ವಿಚಿತ್ರ

ವೆನಿಸಿತು. ಇದರ ಗುಟ್ಟು ತಿಳಿಯಲಾರದೆ—“ಇವೇಕೆ? ಆಟವಾಡುವುದಕ್ಕೇ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು ಉಪಾಧ್ಯಾಯನು “ಶಾರ್ಟ್‌ಸ್ಟಾಟ್” ಎಂದನು ಹೆಚ್ಚಿನ ಅಜ್ಞಾನಿಯೆಂದು ತೋರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಾರದೆಂದು ಸುಮ್ಮನಾದನು. ದೂರದಲ್ಲಿ, ಒಬ್ಬ ಗೆಳೆಯನು ವೇಳೆಯಾದರೂ ಮೆಲ್ಲಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದುದನ್ನು ಕಂಡು, ಹಲವು ಬಾಲಕರು ನಕ್ಕರು. ದೇವಲೋಕದವರಿಗೆ ಕಾಳದಾಸಾದಿಗಳ ಕೆಲವು ನಾಟಕದ ಪ್ರತಿಗಳು ಹೋಗಿರಬೇಕು ಅದರಲ್ಲಿ “ಮುತ್ತಿನಂತಹ” ಹಲ್ಲುಗಳು ಎಂಬ ವರ್ಣನೆ ಇದೆಯಷ್ಟೆ. ಅವನ್ನು ಕಾಣುವ ಆಸೆಯಿಂದ ಬರನೆ ಬರನೆ, ನಗಲು ಬಾಯಿತರೆದ ಬಾಲಕರ ಹಲ್ಲುಗಳ ಕಡೆಗೆ ಎವೆಯಿಕ್ಕದೆ ನೋಡಿದರು. ಅವರಿಗೆ ಮುತ್ತುಗಳು ಕಾಣಿಸಿಗಲಿಲ್ಲ ಹಲವು ಹಲ್ಲುಗಳು ಧವಳವರ್ಣ ತಾಳಿದ್ದುವು. ಆಗ “ಮುತ್ತೋ, ಹವಳವೋ” ಎಂಬ ಸಂಶಯ ಸಹ ಬಂದಿತು “ಏನ್ನು ಕೆಲವು ಬಾಯಿಗಳಲ್ಲಿ— ಅದಿದವಡೆಯಲ್ಲಿ ಶುಕ್ರವಕ್ಷದ ಚಂದ್ರನ ಕಳೆಯ ಸ್ಥಿತ್ಯಂತರಗಳೂ, ಮೇಲಿನ ಸಾಲಿನಲ್ಲಿ ಕೃಷ್ಣಪಕ್ಷದ ಚಿತ್ರವೂ ಇತ್ತು. ಮೇಲಿನ ಸಾಲಿನ ಎಡಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಹಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಕೆಳಗಿನ ಸಾಲಿಗೆ ಎಡಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಹಲ್ಲಿತ್ತು. ಇದು ಖಗೋಳ ತಿಕ್ಷಣದ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯೆಂದು ಊಹಿಸಿದರು. ಇದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಇನ್ನೊಂದು ದಂತವರ್ಗವು ದೊರೆಯಿತು ಒಬ್ಬ ಬಾಲಕನು ನಗುವಾಗ ಅವನ ಮೇಲುದವಡೆಯ ಹಲ್ಲುಗಳು

ಕಳಚಿಬಿದ್ದವು! ಇವರು ತಬ್ಬಿಬ್ಬಾದರು. ಆದರೆ ಬಾಲ ಕನು ಅವುಗಳನ್ನು ತಿರುಗಿ ಎತ್ತಿಹಿಡಿದು ಬಾಯಿಯಲ್ಲಿ ರಿಸಿಕೊಂಡನು. ಈ ಜಾದುವನ್ನು ಕಂಡು ವಾಯು ರಾಯನು ಕುತೂಹಲ ತಡೆಯಲಾರದೆ ಉಪಾಧ್ಯಾಯ ನನ್ನು ಕುರಿತು -- ಈ ಹಲ್ಲುಗಳಂತೆ, ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನಾ ಸಹ ಹೀಗೆ ಕಿತ್ತಿರಿಸಲು ಬಂದೀತೆ? ಎಂದು ಕೇಳಿದ ನು ಆ ಕೂಡಲೆ ಅವರು "ಗೋಪಾಲ" ಎಂದು ಕರೆದು, 'ನಿನ್ನ ಕಣ್ಣು ಕಿತ್ತುತೋರಿಸು' ಎಂದನು. ಅವನು ಕಣ್ಣಾಲಿಯನ್ನು ಕಿತ್ತು ತೋರಿಸಿದನು. ವರುಣನು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿಯಲು ಮುಂದಾದನು. ಅಗ್ನಿಗೂ ಅದೇ ಕುತೂಹಲವುಂಟಾಗಿ ಅವನೂ ಅದಕ್ಕೆ ಕೈಹಾಕಿದನು. 'ಇಬ್ಬರ ನ್ಯಾಯವಾಗಿ' ಅದು ನೆಲಕ್ಕೆ ಬಿತ್ತು. ಒಂದು ಕಣ್ಣಿಗೆ ಎರಡಾಯಿತು. ಗೋಪಾಲನು ಅಳತೊಡಗಿ ದನು. ದೇವದೂತರಿಗೆ ಎದೆ ಬಡಬಡ ಅಂದಿತು, "ಇನ್ನೇನು ಗತಿ" ಎಂದರು! "ಪರರ ಕಣ್ಣುಕಿತ್ತ ಪಾಪ ಬಂತಲ್ಲ" ಎಂದು ಅವರ ಧರ್ಮದೃಷ್ಟಿಯು ನುಡಿಯಿತು. "ಭೇ! ಅದಕ್ಕೇನು! ಹತ್ತು ರೂಪಾಯಿ ಕೊಡಿರಿ. ಬೇರೆ ಕಣ್ಣನ್ನು ತಂದರಾಯಿತು." ಎಂದು ಉಪಾಧ್ಯಾಯನು ಸಮಾಧಾನ ಹೇಳಿದನು. ಹತ್ತನ್ನಲ್ಲ, ನೂರನ್ನು ಕೊಡಲು ಅವರು ಸಿದ್ಧರಿದ್ದರು. ಸರಿ ಅರ್ಧ ತಾಸಿನಲ್ಲಿ ಹೊಸ ಕಣ್ಣು ಬಂದಿತು. ಅಂದಿಗೆ ಸಾಕೆಂದು ಅವರು ಮರಳಿದರು! ವೇಳೆಯಾದುದರಿಂದ ಅವರ ಹಿಂದೆಯೇ ಸಾಲೆ ಬಿಟ್ಟಿತು. ಬಾಲಕರು ಕೆಲವರು ಗಾಡಿಯ

ಮೇಲೆ ನಾಗಿಹೋದರು. ಕೆಲವರು ಮೋಟಾರಿನ ಮೇಲೆ. ಹರಕಂಗಿಯ ಕೆಲವರು ಕಾಲುನಡೆಯಿಂದ. ಇಂಥವರ ಹೆಜ್ಜೆಗಳ ಗತಿಯನ್ನು ಕಂಡು ಅವರು ದಣಿ ದಿರುವರೆಂದು ತಿಳಿದು ವಾಯುವು ಒಬ್ಬ ಹುಡುಗನನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡನು. ಹೂವಿನಷ್ಟು ಭಾರ! ಕೂಡಲೆ, ಬಳಿ ಯಲ್ಲಿದ್ದ ಇನ್ನಾರೆಂಟು ಹುಡುಗರನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡನು. ಒಟ್ಟು ತುಕ ೧೦೦ ರಾತ್ನಗಳಾಗಬಹುದೋ ಎನೋ! ಅವನಿಗಾಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. ಅವನು ರಾಮಾಯಣ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಮಂಗಳನಾಗಿದ್ದಾಗ, ಪುಷ್ಪಕ ವಿಮಾನವನ್ನು ಕಂಡಿದ್ದ. ಈಗ ಮನುಷ್ಯನಾದಾಗ ಪುಷ್ಪಸಮಾನ ರನ್ನು ಕಂಡ! “ಧನ್ಯವೆನ್ನವತಾರ. . .” ಎಂಬ ಹಾಡು ಅವನ ಬಾಯಿಗೆ ಬಂದಿತು. ಬಾಲಕರನ್ನೆಲ್ಲಾ ಅವರ ವರ ನಿವಾಸಗಳಿಗೊಯ್ಯಲು ಸಾಗಿದನು. ತುಸು ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಅವರವರ ಮನೆಗಳು ಬಂದುವು. ಅವರು ಅಲ್ಲಿನ ಗಿರಣಿಕಾಲಿಗಳ ಮಕ್ಕಳೆಂದು ತಿಳಿಯಿತು. ಆ ಬಾಲಕರನ್ನೂ, ಅವರ ನಿವಾಸಗಳನ್ನೂ ಕಂಡು — ದೈವ ಲೀಲೆಯ ನನಪಾಯಿತು. ದೇವರು — ಆತ್ಮರಕ್ಷಣಾ ಥವಾಗಿ ಪ್ರಾಣಿಗಳ ಮೈಬಣ್ಣವನ್ನೂ, ಅವುಗಳ ಜನ್ಮಭೂಮಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಕೂಡುವನಂತೆ. ಗಿಳಿಯ ನಿವಾಸವು ಹಸುರುನುರ, ಮೈಬಣ್ಣವೂ ಹಸುರು! ಆದರೆ ಈ ಬಾಲಕರು ನಿವಾಸದ ಬಣ್ಣದವರು ಮಾತ್ರ ವಲ್ಲ, ಮೈವಾಸನೆ ಸಹ ಸುತ್ತಲಿನ ಚರಂಡಿಯ ವಾಸನೆಯಂತೆಯೇ ಇತ್ತು. ಮುಂದಿನ ಶೋಧನೆಯಿಂದ —

ಇದು ಅಲ್ಲಿನ ಯಾವತ್ತು ಬಾಲಕರ ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯವೆಂದವರಿಗೆ ತಿಳಿಯಿತು.

ಹಾಸ್ಟೇಲಿನಲ್ಲಿನ ಜೀವನವಾದರೂ ಅವರಿಗೆ ವಿಶೇಷ ಅನುಭವವನ್ನುಂಟುಮಾಡಿತು. ಚಿಕ್ಕ ಮಕ್ಕಳು ಸಹ ಊದುಬತ್ತಿ ಸೇವಿಸುತ್ತಿದ್ದರು! ಇದರ ಪ್ರಭಾವವನ್ನು ಸಹಿಸಿದ ಆಗ್ನಿಯು ಒಮ್ಮೆ ಒಬ್ಬ ಬತ್ತಿಭಕ್ತನೊಡನೆ ಬಾಲಕಾ—“ಸಿನಗೂ ಈ ಪರಿಪಾಕವಿದೆಯೇ ಎಂದು ಕೇಳಿದನು” ಅದಕ್ಕವನಿಂದ ತೀಕ್ಷ್ಣ ಉತ್ತರ ಬಂದಿತು: ನಮ್ಮ ಊರಲ್ಲಿ—“ಇಷ್ಟಿಷ್ಟು ಚಿಕ್ಕ ಹುಡುಗರು ಬತ್ತಿ ಎಳೆಯುವರು” ಎಂದನು. ಆಗಿವನು “ಹಾಗಾದರೆ ನಿನ್ನ ವಯಸ್ಸು?” ಎಂದು ಕೇಳಲು, ಬಾಲಕನು—“ಹತ್ತು”—ಎಂದು ಉತ್ತರವಿತ್ತನು ಆಗಿವನು “ವಾಯುಶುದ್ಧೀಕರಣಕ್ಕಾಗಿ ಇದು ಹೋಮದಂತಿರಬೇಕು”—ಎಂದು ದಿನಚರಿಯಲ್ಲಿ ಟಿಪ್ಪಣಿಮಾಡಿಕೊಂಡನು.

* * * * *

ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಯಿಂದ ಹ್ಯಾಸ್ಕೂಲಿಗೆ ಹೋದರು. ಹುಡುಗರು ಹೆಸರಿಗೆ ತಕ್ಕಷ್ಟು “ಹ್ಯಾ” ಇದ್ದಿಲ್ಲ. ೧೬ ವಯಸ್ಸಿನವರು ಸಹ ೪ ಅಡಿಗಿಂತ “ಹ್ಯಾ” ಆಗಬಾರದೆಂದು ಪಣತೊಟ್ಟಿದ್ದರು. ಒಂದುದಿನ ಕೆಲವು ಹುಡುಗರು ಅಟವಾಡುತ್ತಿದ್ದರು ಒಬ್ಬರು ಇನ್ನೊಬ್ಬರ ಹೆಗಲನ್ನೇರಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು. ವಾಯುವಿಗೆ, ಹಿಂದೆ ತಾನು ರಾಮಲಕ್ಷ್ಮಣರನ್ನು ಹೊತ್ತ ನೆನಪಾಗಿ—ಅವರೊಡನೆ “ನಾನೂ ಬರಲೇ” ಅಂದನು. “ಬರ

ಬಹುದು ಆದರೆ ನಿನ್ನನ್ನು ಹೊರುವಕೆಲಸ ಮಾತ್ರ ಆಗದು. ಭೇ, ಭೇ, ಬೇಡಪ್ಪ" ಎಂದನು. ಸಂ ಆಟತೊಡಗಿತು. ಚೇಷ್ಟೆಗಾಗಿ ಇವನು ಕುಳಿತಿರಲು, ಇವನ ಹೆಗಲಮೇಲೆ ಎಂಟು ಹುಡುಗರು ಕುಳಿತರು. ವಾಯುರಾಯನು ಜಗಿಜಗಿದು ಓಡತೊಡಗಿದನು. ಗಂಗಳಜ ಸಾಗುವುದರಲ್ಲಿ ಬಾಲಕರೆಲ್ಲಾ "ಬೇಡಪ್ಪ" ಎಂದು ಕೂಗಿದರು. ವಾಯುವು ಹತಾಶನಾಗಿ ಅವರನ್ನಿಳಿಸಿದನು. ಇದರ ಮೇಲಿಂದ ಅವರ ತೂಕದ ಎಣಿಕೆ ಹಾಕಿದನು. ಹೀಗೆ ಉಪಾಯಾಂತರಗಳಿಂದ ಅವರ ಭಾರತೂಗುವ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಹೊರಟನು. ಅವನು ದಿನಚರಿಯಲ್ಲಿ ಬರೆದಿಟ್ಟ ಟಿಪ್ಪಣಿ ನೋಡಿರಿ:—

ಗಂ ವರುಷ.	ಸರಾಸರಿ ತೂಕ.	ಜಂ ರಾತಲು,
೧೨ "	"	೫೫ "
೧೪ "	"	೬೦ "
೧೬ "	"	೭೦ "
೧೮ "	"	೮೦ "
೨೦ "	"	೯೦ "
೨೪ "	"	೧೦೦ "
೩೦ "	"	೯೫* "
೫೦ "	"	೮೦* "

* ಈ ಪ್ರಾಯದವರ ಸಂಖ್ಯೆ ಸಾಕಷ್ಟಿಲ್ಲ.

ಅಂತು ಗಂಗಳಜ ರಾತ್ರಿಯ ಮೇಲೆ ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದಂತೆ ಯಾವ ತರುಣನಿಗೂ ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲದ ಸಂಗತಿಯಾಗಿತ್ತು.

* * * * *

ಇನ್ನು, ಈ ತರುಣರ (೧೨—೨೪ ವಯಸ್ಸಿನವರ) ಮುಖ ಮೈಕಟ್ಟುಗಳೆಲ್ಲ ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿದ್ದವು. ಚಿಕ್ಕ ಮಕ್ಕಳಲ್ಲಿ ಅಲ್ಪ ಸ್ವಲ್ಪ ಕೊಬ್ಬನ್ನು ಕಂಡದ್ದುಂಟು. ಒಬ್ಬಬ್ಬರಿಗೆ ಧಳಧಳಿಸುವ ಕಣ್ಣುಗಳೂ ಇದ್ದಿದ್ದವು. ಆದರೆ ತರುಣರಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟುಮಾತ್ರಕ್ಕೂ ಈ ದೋಷಗಳಿಲ್ಲ. ಅವರೆಲ್ಲಬಿಗೂ ಚರ್ಮಕ್ಕೂ ತುಂಬಾ ಮೈತ್ರಿ. ಕಣ್ಣುಗಳಿಗೆ ಸಾವಿನ ಭೀತಿ ಸಹ ಇದ್ದಿಲ್ಲ. (ಕಾರಣ ಸತ್ತವರಿಗೂ ಅಂಥ ಕಣ್ಣುಗಳೇ ಇರುವುವು.) ಇದರ ರಹಸ್ಯವನ್ನು ಹುಡುಕುವ ಯೋಚನೆಯಾಯಿತು. ಇದೇ ಅವರ ಶರೀರಸೌಷ್ಟವದ ಕಲ್ಪನೆಯೆಂಬುದನ್ನು ಈ ಕೆಳಗಣ ಘಟನೆಯ ಮೇಲಿಂದ ನಿರ್ಣಯಿಸಿದರು.

ಹಾಸ್ಟೆಲಿನಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಹದಿನಾರು ವರುಷದ ಬಾಲಕನಿದ್ದನು. ಅವನ ತೂಕ ೧೧೦ ರಾತಲು! ಮೈಕಟ್ಟು ಪುಷ್ಟವಾಗಿತ್ತು. ಅವನನ್ನು ಕಂಡರೆ ಎಲ್ಲರೂ ನಕಲಿ ಮಾಡುವವರೆ. ಅವನ ಹೆಸರು ರಘುದಾಸನೆಂದು. ಆದರೆ ಶಾಲಾಹುಡುಗರ ನಾಮಕರಣವೇ ಬೇರೆ—“ತೃತೀಯಾವತಾರ” (ವಿಷ್ಣುವಿನ) — ಎಂದು. ರಘುದಾಸನಿಗೆ ಈ ಹೆಸರು ಕೇಳಿ ಕೇಳಿ ಬೇಸರವಾಯಿತು. ಒಂದು ದಿನ ಅವನು “ತೃತೀಯಾವತಾರ” ಎಂದೊಬ್ಬ ಬಾಲಕನಿಗೆರಡೇಟನ್ನು ಕೊಟ್ಟನು. ಎಟು ತಿಂದವನು, ತಕ್ಷಣವೇ, (ಮರಳಿ ಸಲ್ಲಿಸಲಿಲ್ಲ. ಅಹಿಂಸಾಪರಮೋಧರ್ಮ:) ಗುರುಗಳಿಗೆ ಸುದ್ದಿ ಹೇಳಿದನು. ಎಟು ತಿಂದವನ ಹೆಸರು—ಮೋಹನರಾಯ—ಎಂದು. ಮೋಹನರಾಯ

ನಗೂ, ಅವನ ಗುರು ರಂಗಾಚಾರ್ಯರಿಗೂ ಪ್ರಾಣಕ್ಕೆ ಪ್ರಾಣ. ಸರಿ “ಕೇಸ್” ತೀರ್ಮಾನವಾಯಿತು. ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು—“ಧೂ, ವಟಂಗ” ಎಂದು ರಘುದಾಸಗೆ ಸರ್ತಿಪಿಕೇಟನ್ನು ಕೊಟ್ಟರು. ಅವನ ಮೈಮುಟ್ಟಿ ನೋಡುವ ತೂಕ ಅವರಿಗೂ ಇದ್ದಿಲ್ಲ. ಈ ದಾವೆಯ ತನಖಿಕಾಲಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ಹಲವು ಹುಡುಗರು ಜಜ ಮೆಂಟ್ ಹೊರಟ ಬಳಿಕ—“ಭೂಮಿಗೆ ಭಾರ; ಕೂಳಿಗೆ ದಂಡ”—ಎಂದು ತಮ್ಮ ತೀರ್ಮಾನವಿತ್ತರು. ಸರಿ! ರಘುದಾಸನು ನಾಲ್ಕನೆಯ ಅವತಾರ ಧರಿಸಿದನು. ಒಬ್ಬಬ್ಬರಿಗೆ (ಉಪಾಧ್ಯಾಯರಿಗೂ ಸಹ) ಗುರುದಕ್ಷಿಣೆ ಸಲ್ಲಿಸಿ—ಹಾಸ್ಟೆಲಿನಿಂದ ನಿವೃತ್ತಿಗೊಂಡನು.

“ಭೂಮಿಗೆ ಭಾರ; ಕೂಳಿಗೆ ದಂಡ”—ಈ ಮಾತು ವರುಣಾಗ್ನಿವಾಯುರಾಯರಿಗೆ ತಿಳಿದದಿನ, ತರುಣರ ಜೀವನದ ಧೋರಣೆ ತಿಳಿಯಿತು. “ಭೂಮಿಗೆ ಭಾರ; ಕೂಳಿಗೆ ದಂಡ”ವಾಗಬಾರದೆಂದು ಅವರು ತಮ್ಮ ಶರೀರವನ್ನು ರೂಪಿಸುತ್ತಿದ್ದರು ಎಂದು.

ಇನ್ನು ಕನ್ನಡಕ, ಹಲ್ಲು, ಕಿವಿ ಇತ್ಯಾದಿಗಳ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳಿಗಿಂತ ಹೈಸ್ಕೂಲುಗಳಲ್ಲಿ ೧೫೦% ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯಿದೆ. ಇಲ್ಲಿಂದ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಕನಿಷ್ಠ ೨೦೦% ರ ಸುಧಾರಣೆ! S. S. L. C. ಎಂಬ ಪರೀಕ್ಷೆ ತೀರ್ಗಡೆಯಾಗುವವರಲ್ಲಿ—ಹೆಚ್ಚಿನ ಶರೀರಶಾಸ್ತ್ರದ ಶೋಧನೆ ನಡೆದು ನೂರಾರು ಬಾಲಕರು—“ಲುನಾಟಕ್ ಆಶ್ರಮ”—ಎಂಬ ಆತಿ ಘೃಥ

ವಿದ್ಯಾಲಯಗಳಿಗೆ “ಮಾನಸಿಕ ವಿಜ್ಞಾನ” ಶೋಧನೆಗೆ ತರಳುವರು ಹೃಸ್ತಾಲಲ್ಲೇ ಈ ಶಕ್ತಿಬಾರದವರು—ಕಾಲೇಜನ್ನು ಈಸಿ ಮುಂದೆ ಅಲ್ಲಿಗೆ ತರಳುವುದುಂಟು.

ತರುಣರ ಜೀವನದ ಧೋರಣೆಯನ್ನು ತಿಳಿದ ಬಳಿಕ—ಅದನ್ನು ಕಾರ್ಯರಂಗಕ್ಕೆ ತರಲು ಅವರ ಯತ್ನಗಳೇನೆಂದು ತಿಳಿಯುವ ಕುತೂಹಲವು ಮಂಡಲಕ್ಕಾಯಿತು. ಇದು ತೀರ ಕದ್ದು ನಡೆಯಬೇಕಾದ ಕೆಲಸ. ತಿಳಿದರೆ—ಆಶ್ರಮಗಳಿಂದ ಹೊರಡಬೇಕಾದೀತು. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಕಳ್ಳರಂತೆ ಹೊಂಚುಹಾಕುತ್ತಿದ್ದರು ಇದರ ಶೋಧನೆಯು ಅವರಿಗೆ ಆಕಸ್ಮಿಕವಾಗಿ ದೊರೆಯಿತು. ಅದು ತೀರ ಗುಪ್ತ ವಿಷಯ ಆದರೆ, ನರದಿ ಬರೆಯುವವರಿಗೆ ಅಂತರಂಗ ಬಹಿರಂಗಗಳೆಂದರೇನು?

ಹಾಸ್ಟೆಲಿನಲ್ಲಿದ್ದ ಗುರುತಿಷ್ಠರ ಪ್ರೇಮಸಂಬಂಧವು ಅವರನ್ನು ತೀರ ಆಕರ್ಷಿಸಿತು. ಉಣ್ಣುವಾಗ, ತಿನ್ನುವಾಗ, ಊದುಬತ್ತಿ ಸೇವಿಸುವಾಗ—ಅವರು ಜತೆಯಲ್ಲಿರುತ್ತಿದ್ದರು ಇಂಥ ಆದರ್ಶ ಗುರುತಿಷ್ಠರಲ್ಲಿ ನೋಹನರಾಯ ರಂಗಾಚಾರ್ಯರು -- ಇಬ್ಬರೆನ್ನಬಹುದು. ಇವರು, ಆಶ್ರಮದ ಒಂದು ಕೊಠಡಿಯಲ್ಲಿ ವಾಸಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಅದರ ನೆರೆಕೊಠಡಿಯಲ್ಲಿ ಮಂಡಲದವರಿದ್ದರು. ಹೀಗಾಗಿ—ಅವರು ಈ ಆದರ್ಶ ಗುರುಚೇಲರನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಲು ಸುಲಭವಿತ್ತು. ಒಂದು ದಿನ ವಾಯುರಾಯನು, ಬೆಳದಿಂಗಳನ್ನು ನೋಡಿ, ವಿಹಾರಕ್ಕೆ ಹೊರಟದ್ದನು. ತಿರುಗಾಡಿ ಬರುವಾಗ ತಾಸು ೧೨

ಬಾರಿಸಿತ್ತು. ವೇಳೆಯಾಯಿತೆಂದು ಮರಳಿಬಂದನು. ತನ್ನ ಕೊಠಡಿಯೆಂಬ ಭ್ರಾಂತಿನಿಂದ, ಗುರುರಾಯರ ಕೊಠಡಿಯನ್ನು ಒಮ್ಮೆಗೇ ನೇರಿ, ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ವಿದ್ಯುತ್ ಲಾಂದ್ರವನ್ನು ಹೊಳೆಯಿಸಿದನು. ತನ್ನ ಕೊಠಡಿಯ ಲೈಂಡು ತಿಳಿದು ಮರಳಿ ಬರುವಂತಾಯಿತು. ಆ ಘಟನೆಯಿಂದ ಅವನ ಮನಸ್ಸು ತಳಮಳಗೊಂಡಿತು. ವಿಶೇಷ—ತನ್ನ ಪರಾಧಕ್ಕಂದಲ್ಲ; ಅಲ್ಲಿ ದೊರೆತ ಅನುಭವಕ್ಕಾಗಿ.

ವಾಯುರಾಯನು, ಅಂಜನೇಯನಾಗಿದ್ದ ನಲ್ಲವೇ; ಆಗಿಂದವನು ಚರಂಜೀವಿಯಾಗಲು ಬ್ರಹ್ಮಚರ್ಯ ಸಾಧನೆಮಾಡಿದ್ದನು. ಆ ಸ್ವಾರ್ಥಹಿಡಿಯಲಿಷ್ಟವಿಲ್ಲದವರು ಏನುಮಾಡಬೇಕು—ಎಂಬ ವಿಚಾರವು ಈ ಘಟನೆಯಿಂದ ಹೊಳೆಯಿತು. ಅಂದಿನಿಂದವನು ಈ ವಿಚಾರವಾಗಿಯೇ ಮನನಮಾಡತೊಡಗಿದನು. ಸಂಗತಿಯನ್ನು ತನ್ನ ಗೆಳೆಯರಿಗೂ ಸಹ ತಿಳಿಸದೆ ದಿನಚರಿಯಲ್ಲಿ ಬರೆದಿಡತೊಡಗಿದನು. ಮುಂದೆ ಆ ಗುರುತಿಷ್ಯರನ್ನು ಭಿನ್ನಭಾವದಿಂದ (ಮಧುರಭಾವ) ದಿಂದ ಕಾಣತೊಡಗಿದನು. ಅವನಿಗೆ ಈ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಬಿಡಿಸಿದನೆಂಬ ಹಿಗ್ಗಾಯಿತು. ಸಾವಿರಾರು ತರುಣರ ಧೈಯವನ್ನರಿತೆನೆಂದು ಅನಂದವಾಯಿತು. ಆದರೂ ಅವರು ಅರ್ಥಾಂಗರಾಗಿ ನಿಸರ್ಗದ ನಿಯಮದ ವಿಪರ್ಯಾಸ ಮಾಡಬೇಕೇಕೆ—ಎಂಬ ವಿಚಾರ ಅವನಿಗೆ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ.

ವಾಯುರಾಯನ ವಿಚಾರಾಕಾಶದಲ್ಲಿ ಇದೊಂ
ದು ಮೋಡವಾಗಿ ಆವರಿಸಿಕೊಂಡಿತು. *ಮಾತೃ
ತ್ವವು ಮಮತೆಯ ಬೀಡು*—ಹೀಗಿರಲು, ಪ್ರತಿ ಮಾ
ನವನು ಮಾತೃವಾಗಲು ಯತ್ನಿಸಬಾರದೇಕೆ?—ಎಂದು
ಅನುಮಾನವಾಯಿತು ಇಂಥ ಪ್ರಶ್ನೆಯ ರಹಸ್ಯವಂ
ಯಲು, ನೂರಕ್ಕೆ ತೊಂಭತ್ತು ತರುಣರು ಹೊರಟು,
ತಮ್ಮ ತಾರುಣ್ಯದ ಅಮೂಲ್ಯಕಾಲವನ್ನು ವ್ಯಯಿಸಿ, ಆ
ಯುಷ್ಯದ ಸ್ವಾರ್ಥತ್ಯಾಗವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿರುವುದನ್ನು
ಕಂಡು ಅವನು ಬೆಪ್ಪಾದನು

ತರುಣರು ತಮ್ಮ ಕರ್ತವ್ಯವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿರಲು,
ಅವರ ಮಾತಾಪಿತೃಗಳು ಕರ್ತವ್ಯ ಬಾಹಿರರಾಗುತ್ತ
ಲಿಲ್ಲ. ಅವರಿಗೆ, ಸಾಮಾನ್ಯ ಎಲ್ಲ ಹಿರಿಯರಿಗಿರುವಂತೆ,
ನವಶೋಧಗಳಲ್ಲಿ ನಂಬುಗೆಯಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಆ ಕಾರಣ
ದಿಂದ ಅವರು, ಈ ಗಾಳಿಗೋಪುರವನ್ನು ನಂಬಿ, ಕುಲ
ಕ್ಷಯವಾಗುವುದನ್ನು ಕಾಣಬಲ್ಲರೇ? ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳ
೭೭ ವರುಷಗಳ ಆಯುಷ್ಯಪ್ರಮಾಣದ ಸ್ವಾರ್ಥತ್ಯಾಗಕ್ಕೆ
ಅಡ್ಡಿಬರುವ ಧೈರ್ಯ ಅವರಿಗಿಲ್ಲವಾದುದರಿಂದ, ಸು
ಯಾದ ಕಾಲಕ್ಕೆ ತಮ್ಮ ವಾಲಿನ ಕರ್ತವ್ಯವನ್ನು ಸಲ್ಲಿಸ
ಲೆಂದು, ಪ್ರಜಾಧರ್ಮಪರಿಪಾಲನೆಗಾಗಿ, ತಮ್ಮ ಬಾಲ
ಕಿಯರಿಗೆ ಏನೇ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲೂ (ಕನಿಷ್ಠಪಕ್ಷಕ್ಕೆ) ಬಾಲ
ಕರಿಗೆ ೧೪ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲೂ — ಗಾರ್ಹಸ್ಥ್ಯಧರ್ಮ
ವನ್ನು ಕೊಡಿಸುವ ಶಾಸ್ತ್ರಮಾಡಿದರು ತ್ಯಾಗಜೀವ
ನಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧರಾದ ಬಾಲಬಾಲಕಿಯರು ಪಿತೃವಾಕ್ಯವ

ನ್ನೆಂದೂ ಅಲ್ಲಗಳೆಯರು. ಈ ಧಾರಾಳ ಬುದ್ಧಿಯಿಂದ ಬಾಲಕಿಯರು ೧೨ನೇ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ತಾಯಂದಿರಾಗಿ, ಬಾಲಕರು ೧೬-೧೮ರಲ್ಲಿ ತಂದೆಗಳಾಗಿ - ಮಾನವ ವಂಶಕ್ಕೆ ತಮ್ಮ ಕರ್ತವ್ಯವನ್ನು ಸಲ್ಲಿಸಿ-ತಮ್ಮ ೨೫ ವಯಸ್ಸಿನೊಳಗಾಗಿ ಈ ಭಾರದಿಂದ ನಿವೃತ್ತರಾಗುವರು. ಹಿರಿತನದ ಕರ್ತವ್ಯವನ್ನು ಕಿರಿಯರಾಗಿರುವಾಗಲೇ ಸಲ್ಲಿಸಬೇಕೆಂಬ ಇಂಥ ಆತುರವನ್ನು ಇನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕಾಣಲಾರರಿ! ಇದು ಎಂಥ ದೇವದೂತರನ್ನೂ ಮುಗ್ಧರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವ ವಿಚಾರ.

ಇನ್ನು ಹಿರಿಯರ ಉಪದೇಶಕ್ಕೆ ಕಾರಣಾಂತರಗಳಿಂದ ಬೀಳಲಾರದ ಬಾಲಕರು ತಮ್ಮ ಕರ್ತವ್ಯವನ್ನು ಮರೆಯುವುದಿಲ್ಲ. ಹೃಸ್ವಾಲು ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿರುವಾಗ ಆವರೇ ಪರೀಕ್ಷೆಯನ್ನು - ಅವಿವಾಹಿತ ಗೆಳತಿಯರ ಸಹಾಯದಿಂದ ಪೂರೈಸಲೆತ್ತಿಸುವರು ಆದರೆ - ಕೆಲವರಿರುವರು. ಅವರಿಗೆ - ಸಂತತಿ ಪೋಷಣಾಶ್ರಮವು ಎಂದೂ ಸಲ್ಲುವುದಿಲ್ಲ. ಅಂಥವರು--ಶಕ್ತ್ಯಾನುಸಾರ ಸೇವೆಮಾಡಿ ಹೋಗುವರು. ಇದು ಹೇಗೆಂಬ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಹಿಂದೆ 'ನವತೇಜ' ಪತ್ರಿಕೆಯಿಂದಾರಿಸಿಕೊಟ್ಟ ಅಗ್ರಲೇಖನವನ್ನೋದಿದರಾಯಿತು. ನಿಜವಾಗಿ ಜನರು--ಮಾನವನ ಹಕ್ಕನ್ನು (ಹೊಣೆಯನ್ನಾಗದಿದ್ದರೂ) ಸ್ಥಾಪಿಸಲು ಬಲುಶ್ರಮವಹಿಸುತ್ತಿರುವರು. ಅವಕ್ಕಾಗಿ ದಣಿಯುವರು. ಆದರೆ ದಣಿದೆವೆಂದು ದುಡಿತದಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸದು.

ಬಾಲಕರ ವಿಷಯ ಇಷ್ಟು ಮಾತು ಹೇಳಿದೆವು. ಇನ್ನು ವೃದ್ಧರ ವಿಷಯ ಹೇಳಬೇಕೇನು?—ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಯಿದೆ. ಅದು ಅನಾವಶ್ಯಕ. ವೃದ್ಧರೆಂದರೆ ಜಿಂಕೆ ಮಾರಿದವರು. ಅವರ ಸಂಖ್ಯೆ ಇರುವುದೆಷ್ಟು? ಅವರಾದರೂ—'ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾಕರು ನಾವು, ನಮಗೆ ರಕ್ಷಣೆಬೇಕೆಂದು' ಕೇಳುವುದಿಲ್ಲ (Minority protection.). ಈಗ ನಡೆದಿರುವ ಸುಧಾರಣೆಯು ಹೀಗೆ ಸಾಗಿದರೆ ಮುಂದೆ ಒಂವಯಸ್ಸಿಗೆ ಮಾರಿದ ಸ್ವಾರ್ಥಿಗಳೇ ಇಲ್ಲದಾಗಬಹುದು.

ಇರಲಿ, ಪುರುಷರ ವಿಚಾರ ಹೇಳಿದ ಬಳಿಕ ಸ್ತ್ರೀಸಾರನ್ನು ಕುರಿತು ಒಂದೆರಡು ಮಾತುಗಳು ಬೇಡವೇ? ಈಗ ಭರತಖಂಡದಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಜಳವಳಗಾರರು ಸ್ತ್ರೀಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವಿಲ್ಲವೆನ್ನುವರಾದರೂ ಅದು ನಿಜವೆಂದು ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ. ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವಿರುವುದೇತಕ್ಕು? ತಮ್ಮ ಧೈಯದ ಕಡೆಗೆ ಸಾಗಲು. ಭಾರತೀಯರ ಧೈಯವೆಂದು ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದಂತೆ, 'ಭೂಮಿಗೆ ಭಾರ, ಕೂಳಿಗೆ ದಂಡ' ಆಗಬಾರದೆಂದು. ಈ ಗುರಿಯ ಕಡೆಗೆ ಸಾಗಲು ಅವರಿಗೆ ಯಥೇಷ್ಟ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವಿದೆ. ಇನ್ನೇನು ಬೇಕು?

(೧) ಬೇಗ ತಾಯಂದಿರಾಗುವ ಅಧಿಕಾರ ನೀಡಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. (ಕೇವಲ ೧೦ ವರ್ಷದಲ್ಲೂ ಸಹ.)

(೨) ಊಟ ವ್ಯವಹಾರಗಳಲ್ಲಿ ಸಮಾನತೆಯಿದೆ.

(೩) ಪುರುಷನ ಕಾಮದೇವತೆಯನ್ನಾರಾಧಿಸುವ ಪೂರ್ಣ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವಿದೆ.

(೪) ಉದು ಬತ್ತಿಯ ವಿಷಯ—ಅದನ್ನು ತಡೆ ದವರಿಲ್ಲ. ಅದು ಹೊಸದಾಗಿ ಬಂದ ಸಂಗತಿ. ಎರೋವ್ಯ ಮಹಿಳೆಯರ ಆದರ್ಶವನ್ನು ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಇವರಾದರೂ ಕಾಲಕ್ರಮೇಣ ಅನುಸರಿಸಬಹುದು. ಈಗಲೇ ಅಂಥವರಿಲ್ಲವೆಂದಲ್ಲ. ಆದರೆ ತೀರ ಕಡಿಮೆ. ಹೊಸ ಸುಧಾರಣೆಗಳ ಪ್ರಾರಂಭದಲ್ಲಿರುವುದೇ ಹಾಗೆ!

(೫) 'ಭೂಮಿಗೆ ಭಾರದ' ವಿಚಾರ—ಅವರ ತೂಕವಾದರೂ ೧೦೦ ರಾತಲಿಗೆ ಮಿಕ್ಕದು. ವಯೋನಿಯ ಮದಂತೆ ಪುರುಷರಿಗಿಂತ ಅವರು ಕನಿಷ್ಠ ೧೦ ರಾತಿಗಾದರೂ ಕಡಿಮೆಯಿರುವರು. ಭಾರವಾಗದಂತೆ, ಬೆಳಕು, ಗಾಳಿ, ವ್ಯಾಯಾಮ ಇವನ್ನು ಎಂದೇ ತ್ಯಜಿಸಿರುವರು. ಗಾಳಿಯಲ್ಲಿ ಸಂಚರಿಸಿದರೆ, ಭಾರವೇರಬಹುದೆಂದು ಅವರು ಮನೆಬಿಡುವಂತಿಲ್ಲ. ಅವರ ನಿವಾಸವು ಛಡುಗೆಮನೆ. ಅಲ್ಲಿ ಗಾಳಿಬೆಳಕುಗಳು ಕಡಿಮೆಯಾದರೂ ಧೂಳುಧೂಮಗಳು ಅನುಕೂಲವಾಗಿವೆ.

ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಪುರುಷರು ಸ್ತ್ರೀಯರಿಗೆ ಕಲ್ಪಿಸಿದ ಸೌಲಭ್ಯಗಳನ್ನು ಕಂಡರೆ ಅವರ ಧಾರಾಳ ಬುದ್ಧಿಯು ವ್ಯಕ್ತವಾಗುವುದು. “ಯತ್ರ ನಾರ್ಯಸ್ತು ಪೂಜ್ಯಂತೇ ತತ್ರ ರಮಂತೇ ದೇವತಾಃ” ಈ ಮಾತು ಅಕ್ಷರಶಃ ನಿಜ. ಇದನ್ನು ನೋಡಿ ಆನಂದಿಸುವುದಕ್ಕಲ್ಲವೇ ದೇವದೂತ ಮಂಡಲವು ಬಂದುದು.

ಇನ್ನು ಈ ಅಧ್ಯಾಯವನ್ನು ಬೆಳೆಸಬಾರದು. ಈಗಾಗಲೇ ನನ್ನ ವಾಚಕರಿಗೆ ಬೇಸರವಾಗಿರಬಹುದು.

ಮಾನಸಿಕ ಆಹಾರವನ್ನು ಮಾನವನು, ಅನರ್ಘ್ಯವಾಗಿ ಸೇವಿಸದೆ, ಯತಿಶ್ವರರ ಚಾಂದ್ರಾಯನ ವೃತದಂತೆ ಸ್ವೀಕರಿಸಬೇಕೆಂಬ, ನಿಯಮವನ್ನು ನಾನಾದರೂ ಏಕೆ ತಡೆಯಬೇಕು.

ಪ್ರಕರಣ ೧೯.

ಆರೋಗ್ಯ ಪಥದಲ್ಲಿನ ಹೆಗ್ಗುರುತುಗಳು.

ಈ ಪ್ರಕರಣದೊಂದಿಗೆ ಆರೋಗ್ಯಪ್ರಾತೆಯ ವಿಚಾರ ಮುಗಿಸುವ ಉದ್ದೇಶ ನನಗೆ. ಆದುದರಿಂದ ವಾಚಕರು—ಇನ್ನೆಷ್ಟು ಪುರಾಣವಿದೆಯಪ್ಪ ಎಂಬ ಕ್ಲೇಶತಾಳುವ ಕಾರಣವಿಲ್ಲ.

ಆರೋಗ್ಯಪಥದಲ್ಲಿ ಮಾನವನು ಮಾಡಿದ, ಮಾಡುತ್ತಿರುವ, ಮಾಡಬೇಕೆಂದಿರುವ ಸುಧಾರಣೆಯ ಹೆಗ್ಗುರುತುಗಳನ್ನಷ್ಟೇ ಹೇಳುವೆವು. ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಮಂಡಲದವರ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿದ್ದ ವೃತ್ತಪತ್ರಗಳ ವಿಚಾರ ಹೇಳುವೆವು. ವೃತ್ತಪತ್ರಗಳು ಮಾನವನ ಮಾನಸಿಕ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಬಿಂಬಿಸುವ ಕನ್ನಡಿಗಳೆಂಬುದಿಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ; ಶರೀರರಾಜ್ಯದ ಚಿತ್ರವೂ ಅದರಲ್ಲಿ ಹೊರಡುತ್ತದೆ. ಯಾವ ಉದ್ದೇಶದಿಂದಲೇ ಒಂದು ಪತ್ರಿಕೆ ಹೊರಡಲಿ—ಅದು ರಾಷ್ಟ್ರಸೇವೆ, ಸಮಾಜಸೇವೆ, ಸಾಹಿತ್ಯಸೇವೆ. ಇಂಥವುಗಳೇನೆ ಇದ್ದರೂ ಆ ಪತ್ರಿಕೆಯ ಸೇವೆಯ ಅಧಿಕಾಂಶವು ಈ ಧೈಯಗಳಿಗಿಂತ ಮಿಗಿಲಾಗಿ ಆರೋಗ್ಯ

ಖಾತೆಗೆ ಸಲ್ಲುವುದು. ವೃತ್ತಪತ್ರಿಕಾಪುಟಗಳಲ್ಲಿನ ಪ್ರತಿ ಹತ್ತು ಪುಟಕ್ಕೆ, ಓದುವ (ಲೇಖನ ಇತ್ಯಾದಿ) ವಿಷಯಗಳಿರುವುದು ನಾಲ್ಕು ಪುಟ. ಉಳಿದ ಆರು ಜಾಹೀರಾತಿಗಾಗಿ. ಅವುಗಳಲ್ಲೊಂದು ಕೇವಲ ಆರೋಗ್ಯ ಸಂಬಂಧದ ಜಾಹೀರಾತುಗಳು ಅವುಗಳಲ್ಲಿ - ಯಾವತ್ತುರೋಗಗಳಿಗೂ ಔಷಧಗಳು ಕಾಣಿಸಿರುವುವು. ಹೆಚ್ಚೇನು-ವಾಸ್ತವಿಕ ರೋಗಗಳಿಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ; ಕಾಲ್ಪನಿಕ ರೋಗಗಳಿಗೂ ಸಹ ವೈದ್ಯರ ರಾಮಬಾಣ ಸಮಾನ ಔಷಧಗಳಿವೆ. ಈ ನಾಗರಿಕ ಕಾಲದಲ್ಲಿ, ಬೇನೆಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ಹೆಚ್ಚಿದೆಯೆಂದೂ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಿದೆಯೆಂದೂ, ಮಾನವರೇ ಒಪ್ಪುವರು. ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ನಿತ್ಯೋಪಯೋಗಕ್ಕೆ ಬರುವ ಶಬ್ದಗಳ ಸಂಖ್ಯೆಗಿಂತ, ರೋಗಗಳ ಹೆಸರಿನ ಸಂಖ್ಯೆ ಅಧಿಕ. ಇಷ್ಟೆಲ್ಲಕ್ಕೂ ಚಿಕಿತ್ಸೆ ಸಿದ್ಧವಿವೆ. ಆಯುರ್ವೇದ, ಎಲೋಪತಿ, ಹೋಮೋಪತಿ, ರೋಗೋಪತಿ, ನರಳೋಪತಿ ಇತ್ಯಾದಿ ಹಲವು ಚಿಕಿತ್ಸಾ ಪದ್ಧತಿಗಳಿವೆ. ಔಷಧಗಳು, ತೀವ್ರ ಚಿಕಿತ್ಸಾಕಾರ "ಇಂಜೆಕ್ಷನ್" ಹಿಡಿದು, ಗುಳಿಗೆ, ಚೂರ್ಣ, ರಸ, ದ್ರಾವಕ, ವಾಯು, ನಾನಾರೂಪದಲ್ಲಿವೆ. ರೋಗಿಯು ಬೇಕಾದ್ದನ್ನಾರಿಸಬಹುದು. ಅವನಿಗಿಷ್ಟಬಂದ ರೂಪದಲ್ಲಿ, ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಇಷ್ಟ ಬಂದ ಬಣ್ಣದಲ್ಲೂ ಅವು ಸಿಗುವುವು. ಆರೋಗ್ಯದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಅನುಕೂಲವಿರುವ ಶ್ರೀಮಂತರು, ಈಗ ಆಹಾರಕ್ಕಿಂತ ಔಷಧವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಸ್ವೀಕರಿಸುತ್ತಿರುವರು. ಅಂಥವರಿಗೆ ಮುಂದೆ ರೋಗನಾಟುವ ಸಂಭವವಿಲ್ಲವಂತೆ.

ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಹೊಸುದಾಕಗಳ (Vaccination & Inoculation) ಶೋಧನೆಯಾಗಿದೆ. ಮಗುವು ಹುಟ್ಟಿದ ನಾಲ್ಕು ತಿಂಗಳಿನಿಂದ ಹಿಡಿದು ಒಂದು ವರುಷದೊಳಗೆ ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ, ಮೈಲಿಗೆ, ಕಾಲರಾ, ಟ್ರಾಫ್ಯಾಡ್, ಕ್ಷಯ, ಬಹುಮೂತ್ರ, ಮೇಹ, ಫರಂಗಿ ಇತ್ಯಾದಿ ಗಲ ಬೇನೆಗಳಿಗಾಗಿ ದಾಕುಹಾಕುವ ಯೋಚನೆಯು ನಡೆದಿದೆ. ದಾಕುಹಾಕಿದ ಬಳಿಕವೂ ಈ ಬೇನೆಗಳು ಬರುವುದಾದರೆ, ತಿರುಗಿ ಹಾಕಿದರಾಯಿತು.

ಈ ಶೋಧನೆಯ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಇದೊಂದು ಸೊಗಸು. ಯಾವುದೋ ದುಷ್ಟಶಕ್ತಿಯೊಂದು ದಿನ ಹೋದಂತೆ ರೋಗಗಳ ಸಂಖ್ಯೆಯನ್ನು ಬೆಳೆಯಿಸುತ್ತದೆ. ಪೈದ್ಯರು (ಇವರ ಸಂಖ್ಯೆ ಜನತೆಗೆ ೨೦%ರ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿವೆ) ಅದನ್ನೆಲ್ಲಾ ತಡೆಯಲು ಶೋಧನೆಯಿಸಿರುವರು. ಆದರೆ, ಬೇನೆಗಳ ಕಾರಣವನ್ನು ಅರಿತರೂ ಅದರ ನಿವಾರಣೆಗೆ ಯತ್ನಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಇದರ ಕಾರಣವಿಷ್ಟೆ; ಈಗ ಯುಧ್ಧವಾಗುವುದೆಂದು ತಿಳಿಯಿರಿ. ಆಗ ಗಾಯ, ಮರಣಗಳು ಇದ್ದೇಇವೆ. ಅಲ್ಲಿ ಗಾಯಗೊಂಡವರಿಗೆ ಚಿಕಿತ್ಸೆ ನಡೆಯಿಸುವರು; ಆದರೆ ವೀರರು ಯುಧ್ಧವನ್ನು ಇದಕ್ಕಂಜಿ ನಿಲ್ಲಿಸುವರೇ? ಅಂತೆಯೇ ನಿಸರ್ಗಕ್ಕೂ ನರನಿಗೂ ಆಗುತ್ತಿರುವ ಈ ನವನಾಗರಿಕ ಕಾದಾಟದಲ್ಲಿ, ನಿಸರ್ಗವು ಕೋಪಗೊಂಡು ಬೇನೆ ತರುವುದೆಂದು, ಅಂಜಿ, ನೈಸರ್ಗಿಕ ನಿಯಮಗಳಿಗೆ ತಲೆವಾಗುವುದೆಂ

ದರೆ ಮಾನವನಿಗೆಷ್ಟು ಲಜ್ಜೆಯಾಗಬೇಡ? ಅವನ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವೆಲ್ಲಾಳಿಯಿತು? ಆದುದರಿಂದ ಅವನು ಮನಸ್ಸಿವ್ಯವಹರಿಸುವನು; ಬೇನೆ ಬಂದರೆ ಚಿಕಿತ್ಸೆಮಾಡುವನು. ಎಂಥ ಕ್ಷಾತ್ರ ಸಮ!

ನಡುವೆ, ಜನರಲ್ಲಿ ವಿವಾದಕ್ಕೆ ಗುರಿಯಾದ ಒಂದು ಆರೋಗ್ಯಸಮಸ್ಯೆಯ ವಿಚಾರ. ಅದು ಮಧ್ಯಪಾನ. ಜನರಲ್ಲಿ ಒಂದು ವಕ್ಷದವರು—ಅದು ಒಳಿತು; ಶಾಂತಿಕರ; ದಣಿದುಬಂದ ಬಡವರ ದೇಹಶ್ರಮ, ಮನೋಶ್ರಮಗಳು ಅದರಿಂದ ಕಡೆನೆಯಾಗುವುವು—ಎಂದು ತಿಳಿಯುವರು ನೀರಿನ ಬದಲು ಅದನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸತೊಡಗಿರುವರು. ಇನ್ನೊಂದು ವಕ್ಷದವರು—ಅದು ಕೆಟ್ಟದು; ಅದರಿಂದ ಆಯುಷ್ಯ ಹಾನಿಯಿದೆ; ಜನರು ನೀತಿಭ್ರಷ್ಟರಾಗುವರು—ಎಂದು ವಾದಮಾಡುವರು. ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಯು ಕೌನ್ಸಿಲಿನ ವರೆಗೂ ಹೋಯಿತು. ಮೊದಲಿನ ತಂಡದವರು ಇನ್ನು ಮುಂದೆ, ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಬಾವಿಗೊಂದರಂತೆ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಹೆಂಡದಂಗಡಿಗಳಿಗೆ ಬೇಕು ಎಂದಿರುವರು. ಎರಡನೇ ವಕ್ಷದವರು ಇದ್ದ ಅಂಗಡಿಗಳನ್ನು ತಗೆಯಬೇಕೆಂದಿರುವರು. ಎರಡೂ ವಕ್ಷಗಳು ಸರಿಸಮವಿವೆ. ಪಾನವಾದಿಗಳು ಅನ್ನುವುದಿಷ್ಟು—“ಕೆಲಸಮಾಡಿದರೆ, ಉಸಿರಾಡಿದರೆ, ದೇಹಾಣುಗಳು ಸಾಯುವುವು. ಇವು ಸಾಯುವುದೆಂದರೆ ಮರಣ ಸಮೀಪ ಎಂದರ್ಥ. ಮರಣತಪ್ಪದು. ಹಿಂಗಿರಲು. ಬದುಕಿರುವಾಗಲೇ ಸುಖಿಸಿ ಸಾಯುವುದೊಳಿತ

ಲ್ಲವೇ?" ನಾಗರಿಕತೆ ಹೆಚ್ಚಾದಂತೆ ಪಾನ ವಿರೋಧಿಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ತಗ್ಗಬಹುದೆಂದಿದ್ದರೂ ಈಗಣ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಅವರು ಸರಿಸಮರು. ನಡುವೆ ಇದೆ ಸರಕಾರ. ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ಇದರಿಂದ ಆಯವಿದೆ. ಅವರು ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಅಸಮಾಧಾನವಾಗದೆ, ತಮ್ಮ ಕೆಲಸ ಸಾಗುವಂತೆ ಒಂದುಪಾಯ ಹೂಡಿರುವರು. ಮದ್ಯದಂಗಡಿಗಳಿಂದ ಮದ್ಯಪಾನ ಬೆಳೆಯಿಸುವ "ಅಬಕಾರಿ" ಖಾತೆ ಇದ್ದೇ ಇದೆಯಷ್ಟೆ. ಇನ್ನೊಂದು ಪಂಗಡದವರ ಸಂತುಷ್ಟಿಗಾಗಿ "ಕುಡಿಯಬೇಡಿ" ಎನ್ನುವ ಸಂಸ್ಥೆಯೊಂದು ತೆರೆದಿರುವರು. ಒಂದು ಪಂಗಡದವರಿಗೆ ಕ್ರಿಯೆಯಿಂದ ತೃಪ್ತಿ; ಇನ್ನೊಂದು ಪಂಗಡದವರಿಗೆ "ವಾಕ್ಯ"ನಿಂದ ಸಂತುಷ್ಟಿ. ವಾಕ್ಯಾಯವೆರಡಾಯಿತು. ಇನ್ನು ಮೂರನೆಯದು: ಮನಸ್ಸು. ಸರಕಾರವು ಒಂದು ಯಂತ್ರ. ಅದಕ್ಕೆ ಸ್ವತಃ ಮನಸ್ಸೆಲ್ಲಿ? ಇದ್ದ ವಾಕ್ಯಾಯಗಳನ್ನು ಸರಿ ಹಂಚಿಯಾಯಿತು. ಅದರೆ ಮಧ್ಯೆ ಆರ್ಥಿಕ ಪಾಲಾಗಾರಿಕೆ ಬಂದಿದೆ. ಪಾನವಿರೋಧಿಗಳು ತಮಗಾಗಿ, ಅಬಕಾರಿಗೆ ವ್ಯಯಿಸಿದಷ್ಟೇ ಹಣ ಬೇಕು ಎಂದಿರುವರು.

ಆದರೆ ಸರಕಾರದಲ್ಲಿ ಹಣವಿಲ್ಲದ ಕಾರಣ-- ಹೀಗೊಂದು ಸೂಚನೆಮಾಡುತ್ತಿದೆ. ಪಾನದಿಂದ ರಾಜಾಯವು ಬೆಳೆದರೆ ಮುಂದೆ ಅದರಲ್ಲಿ ಸರಿ ಆರ್ಥವನ್ನು ಪಾನವಿರೋಧಿಗಳಿಗೆ ಕೊಡುವೆವೆಂದು.

"ವಿಲಾಯತಿಯವರು ಕುಡಿಯುತ್ತಿರುವುದನ್ನು

ಕಂಡು ಹಿಂದೀಯರು ಪಾನವಿರೋಧದಲ್ಲಿ ಹಣ ಹಾಳು ಮಾಡುವುದನ್ನು ಕಂಡರೆ ಸಖೀದಾಶ್ಚರ್ಯವಾಗುವುದು ಎಂದು "ದಿ ಸರ್ವೆಂಟ್" ಎಂಬ ಪತ್ರಿಕೆಯು ಅಂದಿತ್ತು.

* * * * *

ಈಗ ಹೆಗ್ಗುರುತುಗಳ ವಿಚಾರ:— ಒಂದನೆಯದು ಮರಣನಿರೋಧ; ಎರಡನೆಯದು — ಕ್ಷುಧಾನಿರೋಧ. ಮರಣವೆಂಬುದೊಂದಿದ್ದು ದರಿಂದ ಆಯುಷ್ಯದಲ್ಲಿ ತ್ಯಾಗ ಮಾಡುವ ಪ್ರಸಂಗವಿದೆ. ಮರಣವೇ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಪ್ರಾಪಂಚಿಕರು ಎಷ್ಟು ಆಯುಸ್ಸನ್ನು ವೈಯಸಿ, ತಮ್ಮ ಶೋಧನೆ ಸುಧಾರಣೆಗಳಿಗೆ ಮುಂದಾಗಬಹುದಷ್ಟೆ. ಇದರಿಂದ ನರರು ಸಾಯಲು ಅಂಜುವರೆಂದಲ್ಲ. ಈ ಗಿರುವವರನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ ಹಿಂದೆ ಇದ್ದವರೆಲ್ಲ ಹುಟ್ಟಿ ಸತ್ತಿದ್ದರು. ಏನೋ, ಸಾಯುವ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಭೀತಿಯಾಗಿದ್ದಿರಬಹುದು. ಅದು ದೊಡ್ಡ ವಿಷಯ ವಲ್ಲ. ಎಂಥ ವೀರನೂ ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ ಹೋಗುವಾಗ, ಒಮ್ಮೆಗೇ ಒಂದು ಹಕ್ಕಿಯ ಚೀರುವಿಕೆಯು ಕೇಳಿದರೆ, ತಬ್ಬಿಬ್ಬಾಗುವುದುಂಟು ಕಾರಣ, ಅದು ಅಕಸ್ಮಿತ ವಾಗಿ ಬಂದುದರಿಂದ. ಹಾಗೇ, ಕೊನೆಯ ತನಕ ಸಾವಿದೆಯೆಂದು ಕಾರ್ಯದಲ್ಲರಿಯದ ನರನಿಗೆ ಫಕ್ಕನೆ ಸಾವು ಬಂದರೆ ಭೀತಿಯಾಗದಿರುವುದೇ? ಆದರೆ ಸತ್ತಬಳಿಕ ಅವನಿಗೆ ತಿರುಗಿ ಆ ಅಂಜಿಕೆ ಇಲ್ಲ.

ಇರಲಿ, ಈ ಕೆಲಸ ಹೇಗೆ ಸಾಧನೆಗೊಳ್ಳಬಹುದು

ದೆಂಬ ಬಗ್ಗೆ ಒಬ್ಬ ವಿದ್ಯುತ್‌ವಿಜ್ಞಾನಿಯ ಕಲ್ಪನೆ ಹೀಗಿದೆ. ಕೆಲವು ಯಂತ್ರಗಳಿಂದ ವಿದ್ಯುತ್ ಶಕ್ತಿ ಯನ್ನು ಒಡಲು ಮತ್ತು, ಶ್ವಾಸಕೋಶಗಳಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಅವುಗಳು ಯಾವಾಗಲೂ ಬಡಿಯುವಂತೆ ಮಾಡಿದರೆ ಸಾವುಬಾರದು—ಎಂದು. ಆದರೆ ಇನ್ನೂ ಅದು ಶೋಧನೆಯಲ್ಲೇ ಇದೆ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ಬರಲಿಲ್ಲ.

ಆಯುರ್ವೇದಿಗಳು ಸಂಜೀವನ ಕಡ್ಡಿಯನ್ನು ಹುಡುಕುತ್ತಿರುವರು ಆದರೆ ಹನುಮಂಶನು ಅದಿರುವ ಸ್ಥಳದ ಗೊತ್ತುಗುರಿಗಳನ್ನು ಸ್ವಾರ್ಥದಿಂದ ತಿಳಿಸದಿದ್ದರಿಂದ ಬರೇ ಹುಡುಕಾಟ ನಡೆದಿದೆ.

ಕೆಲವು ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ವೈದ್ಯರು ಈ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಮುಂದರಿದಿರುವರು. ಒಬ್ಬ ವೈದ್ಯನು—ಒಂದು ಅಮೂಲ್ಯ ಔಷಧಿಯನ್ನು ಕಂಡು ಹಿಡಿದಿರುವನು ಅದರ ಇಂಜೆಕ್ಷನ್‌ನಿಂದ ಮಾನವನ ಶರೀರಾಣುಗಳು ಕೆಡುವುದೇ ಇಲ್ಲವಂತೆ. ಆದರೆ ಚಿಕಿತ್ಸೆಗೆ ೧೦,೦೦,೦೦೦. ಪವನುಗಳಂತೆ. ಅವನ ಔಷಧವನ್ನು ಇತರರಿಗೆ ಅವನು ಕಾಣಗೊಡಿಸಲು ಸಹ ಇಲ್ಲ. ಒಮ್ಮೆ, ಸತ್ತಂತಾದ ಕಪ್ಪೆಯೊಂದನ್ನು ಕೆಲವು ಪ್ರಮುಖ ವೈಜ್ಞಾನಿಕರ ಮುಂದೆ ಬದುಕಿಸಿ ತೋರಿಸಿದನು. ಆಗಲೇ ಅವನ ಕಡೆಗೆ ಹಲವು ಪ್ರಶಂಸಾ ಪತ್ರಗಳು ಬಂದುವು. ವೈದ್ಯನಿಗೆ ಈ ದಂಡ ತತ್ತು ಚಿರಂಜೀವಿಯಾಗಲು ಅಮೇರಿಕದ ಕೋಟ್ಯಾಧಿಪತಿ ಮಿಸ್ಸಿಲ್ವರ್‌ಟನ್ ಎಂಬವನು ಬಂದನು. ಅವನ ವಯಸ್ಸು ೭೦ ಇತ್ತು. ಆದರೆ ವೈದ್ಯನ ಚಿಕಿತ್ಸೆಯಿಂದ

ಒಮ್ಮೆಗೇ ೨೦ ವಯಸ್ಸಿನವನಂತಾಗಿ ಮರಳಿದನು. ಮನೆಗೆ ಬರಲು ಅವನ ಮಗ ಗೋಲ್ಡ್‌ಟನ್‌ನಿಗೆ ತಂದೆಯ ಗುರುತು ಸಿಗಲಿಲ್ಲ! ಅವನಿಗೆ ಸಿಲ್ವರ್‌ಟನ್‌ನಿಗೆ ಡೈಮಂಡ್‌ಟನ್ ಎಂಬ ೩೦ ವಯಸ್ಸಿನ ಮಗನಿದ್ದನು. ಅವನೆಂದೇ ಭ್ರಾಂತನಾದನು! ಬಳಿಕ ಮಾತಿನಿಂದೆಲ್ಲ ತಿಳಿಯಿತು. ಆಗ ಅವನೂ, ಅವನ ಮಗನೂ ವೈದ್ಯನಿಂದ ಚಿಕಿತ್ಸೆಮಾಡಿಸಿಕೊಂಡರು. ಆದರೆ ಒಂದು ವಿಚಿತ್ರವಾಯಿತು. ಸಿಲ್ವರ್‌ಟನ್‌ನು (ಮೊದಲಿನ ವಯಸ್ಸು ೫೦) ೨೦ ವಯಸ್ಸಿನವನಂತಾದನು; ಡೈಮಂಡ್‌ನು ೨ ವರುಷದ ಬಾಲಕನಂತಾದನು!

ಗೋಲ್ಡ್‌ಟನ್‌ನು ಮರಳಿ ಬಂದವನು, ಯೌವನವನ್ನು ತಾಳಲಾರದೆ ನಾಲ್ಕಾರು ಮದುವೆಯಾದನು. ಅವನದೇಗೆ ೨,೩೦೦,೦೦೦,೦೦೦,೦೦೦ ವಿವಾಹದ ಮನವಿಗಳು ಬಂದಿದ್ದವು. ಕೆಲವು ೬೦ ವಯಸ್ಸಿನ ತರುಣಿಯರಿಂದಲೂ ಇತ್ತು. ಅವನೂಡನೆ ವಿವಾಹವಾದರೆ ಇವನಂತ ತಿರುಗಿ ತಾರುಣ್ಯ ಬಂದೀತಲ್ಲ ಎಂಬಾನೆ!

ಈ ಮೂರು ಟನ್‌ರ ಕಥೆ ಕೇಳಿ ಶ್ರೀಮಂತರೆಲ್ಲ ಆ ವೈದ್ಯನ ಬಳಿಗೋದಿದರು. ಚಿಕಿತ್ಸೆ ಪಡೆದರು. ಎಲ್ಲರೂ ತರುಣರೋ, ಮಕ್ಕಳೋ, ಮಗುಗಳೋ ಆಗಿ ಬಂದಿರುವರು. ಇವರೆಲ್ಲರಲ್ಲಿ ಈಗ ಅಷ್ಟಿಷ್ಟು ಉತ್ಸಾಹವಲ್ಲ. ಮೊದಲು ೨ ರಾತ್ನು ಉಣ್ಣುತ್ತಿದ್ದವರು ಈಗ ೨೦ ರಾತ್ನು ತಿಂದರೂ ತೃಪ್ತಿಯಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲಾ ಕ್ರಿಯೆಗಳಲ್ಲೂ ಅವರ ಚಟುವಟಿಕೆ ಕನಿಷ್ಠ ೧೦ ಪಾಲಿಗೆ ಏರಿತು.

ಇದನ್ನು ಕಂಡು ಹಿಂದುಸ್ಥಾನದಿಂದ ಕೆಲವು ವೃದ್ಧರಾಜರು ವಿಲಾಯತಿಗೋಡಿ ಚಿಕಿತ್ಸೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು, ತರುಣರಾಗಿ, ಆಲ್ಲೇ ಮದುವೆಯಾಗಿ ನೆಲಸಿಬಿಟ್ಟಿರುವರು.

ಶ್ರೀಮಂತರೆಲ್ಲ ಚಿಕಿತ್ಸೆ ಪಡೆದಾಗ ಔಷಧದ ಧಾರಣೆಯನ್ನು ಡಾ| ಕಾಂಕರರ್ F. G. C. I. D. E. F. L. T. S., etc. etc. ರವರು, ಬಡವರ ಸಲುವಾಗಿ ೧೦,೦೦೦ ಪವನಿಗೆ ತಗ್ಗಿಸಿದರು. ಇನ್ನಷ್ಟು ಪ್ರಯೋಗಗಳಾದವು. ಹೀಗೆ ಒಂದು ವರುಷದಲ್ಲಿ ಸಾವಿರಾರು ಜನರಿಗೆ ನವಜೀವನ ಬಂದಿತು. ಹಿಂದುಸ್ಥಾನದಿಂದ ಹೋದವರೆಂದರೆ ಹತ್ತಿಂಟು ಮಂದಿ ದೇಶೀಯ ಅರಸರು ಮಾತ್ರ.

ಈಗ ಪ್ರಯೋಗದ ಧಾರಣೆ ೧೦೦೦ ಪವನಿಗೆ ಇಳಿದಿದೆ ಎನ್ನುವಾಗಲೇ ಒಂದು ಹೊಸ ಸುದ್ದಿ ಹೊರಟದೆ. ಚಿಕಿತ್ಸೆ ಹೊಂದಿದವರೆಲ್ಲ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರಾಗಿ ನಾನಾ ತರದ ಶರೀರ, ಮನೋವೇದನೆಗಳಿಗೆ ಗುರಿಯಾಗಿ ಸಾಯುತ್ತಿರುವರೆಂದು. ಇದಕ್ಕೆ ಮೊದಲು ಬಲಿಯಾದವರು—“ಟನ್‌ತ್ರಯರು.” ನಿನ್ನೆ ದಿನದ ಪತ್ರಿಕೆಯಲ್ಲಿತ್ತು—ಡಾ| ಕಾಂಕರರನ್ನು ಈ ಕಾರಣದಿಂದಲೇ ದಸ್ತಗಿರಿ ಮಾಡಿರುವರೆಂದು. ಈಗ ಉಳಿದ ಇಂಥ ಯಾವತ್ತು ಶ್ರೀಮಂತ ತರುಣವೃದ್ಧರಿಂದ ಕೂಗು ಹೊರಟದೆ.

ಒಮ್ಮೆ ಡಾ| ಕಾಂಕರನ ಚಿಕಿತ್ಸೆ ನಿರುಪಯೋಗವೆನಿಸಿದರೂ, ಡಾ| ಡೆತ್‌ಲೆಸ್ ಎಂಬವನ ಪ್ರಯೋಗ

ಗಳು ಯಶಸ್ವಿಯಾಗುವ ಧೋರಣೆಯಿದೆಯೆಂದು
ವದಂತಿ.

* * * * *

ಈಗ ಕ್ಷುಧಾ ನಿವಾರಣೆಯ ವಿಚಾರ. ಈ ವಿಚಾರ
ಚಿಕಿತ್ಸೆಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಇದುವರೆಗೆ ಯಾವನೊಬ್ಬ
ಮರುಳನಿಗೂ ಹೊಳೆದಿರಲಿಲ್ಲ. ಡಾ| ಕಿಲ್ಲರ್ ಎಂಬ
ವರು — ಮಾನವನ ಸಮಯವು ಆಹಾರೋತ್ಪತ್ತಿಯಲ್ಲಿ
ಅತಿಯಾಗಿ ಹಾಳಾಗುತ್ತದೆ — ಎಂಬಕಾರಣದಿಂದ ಹಸಿ
ವಿಲ್ಲದಂತೆ ಮಾಡುವ ಯತ್ನದಲ್ಲಿರುವರು. “ಕಲ್ಲು
ಗಳು ಹಸಿವಿಲ್ಲದೆ ಒದುಕಬಲ್ಲವಾದರೆ ಮಾನವನೇ
ಕಾಗಬಾರದು?” ಎಂದವರ ತರ್ಕ. ಇವರಿಗೂ ಯ
ಶಸ್ಸಿನ ಬೆಳಕು ಈಗಾಗಲೇ ಕಾಣಿಸಿಕ್ಕಿದೆಯಂತೆ. ಇವರ
ಚಿಕಿತ್ಸೆಯು, ಮಿದುಳು, ಹೃದಯ, ಎಲುಬು, ಈ ಮೂ
ರಕ್ಕೆ. ಸದಾ ಶ್ರಮಿಸಬೇಕಾದ ಇವುಗಳ ದೆಸೆ
ಯಿಂದ ಹೊಟ್ಟೆಗೆ ತೊಂದರೆ. ಹಸಿವಿಲ್ಲದಂತೆ ಮಾಡ
ಬೇಕಾದರೆ—ಅನಾವಶ್ಯಕವಾಗುವ ಪಡನೇಂದ್ರಿಯಗಳ
ನ್ನೆಲ್ಲಾ, ಶಸ್ತ್ರಪ್ರಯೋಗದಿಂದ ತೆಗೆದುಹಾಕಿ ಮಾನವ
ನಿಗೆ ಅವನ್ನೂ ಹೊರುವ ಶ್ರಮ ಉಳಿಸಬೇಕೆಂದು
ಇನ್ನೊಂದು ವಿಚಾರ.

ಇದನ್ನು ಕಂಡು — “ದಿ ಹ್ಯೂಮರಿಸ್ಟ್” ಎಂಬ
ಪತ್ರಿಕೆಯು — “ಕಲ್ಲಿನಂತೆ ಆಹಾರ ಬೇಡದ ಮಾನ
ವನು ಕಲ್ಲಿನಂತೆ ಚಲಿಸದೆ ಇರಬೇಕಾದೀತೋ ಎನ್ನೋ”

ಎಂಬೊಂದು ಮಾತನ್ನು ತನ್ನ ಹಾಸ್ಯಲಹರಿಮಲ್ಲಿ
ಪ್ರಕಟಿಸಿದನು.

ಪ್ರಕರಣ ೨೦.

ಆರ್ಥಿಕ ವಿಚಾರಣಾ ಮಂಡಲ.

ಹಿಂದುಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ 'ಆರ್ಥಿಕ' ಎಲ್ಲವನ್ನವರಾರು?

ಎಲ್ಲ ಮಂಡಳದವರ ಕೆಲಸಗಳಿಗಿಂತ ಇವರ ಕೆಲಸ
ತೀರಸುಲಭವಾಯಿತು. ಸ್ವಪೂರು ನಗರದಲ್ಲಿ
ಅವರಿಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಅನುಭವ ದೊರೆಯಿತು ಲಕ್ಷ್ಮಿ
ಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷತೆಯಲ್ಲಿ ಚಂದ್ರಕುಮಾರರು ಸಂತರ್ಪ
ಣೆಯ ಸಂತೆ ಮುಗಿದ ಬಳಿಕ ಬಹಳ ಆತುರದಿಂದ
ಕೆಲಸತೊಡಗಿದರು. ಸಂತರ್ಪಣೆಗೆ ಹಣವನ್ನೊದ
ಗಿಸಿದ ಧರ್ಮಪ್ರಕಾಶ ಚನ್ನಪ್ಪನವರ ಹೆಸರು
ಅವರ ಕಿವಿಗೆ ಮೊದಲು ಬಿತ್ತು. ಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಈ ಲಕ್ಷ್ಮೀ
ಪುತ್ರರನ್ನು ಕಂಡು ಆನಂದವಾಯಿತು. ಅವಳು
ಅವರ ಮನೆಯನ್ನು ಸಂದರ್ಶಿಸಬೇಕೆಂಬ ಆಸೆ ತೋರಿ
ದಳು. ಚನ್ನಪ್ಪನವರು ಆ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸಿದ್ಧ. ಸೋ
ಮವಾರ ಬೆಳಗಿನ ಏಳು ಘಂಟೆಗೆ ಬರುವುದೆಂದು
ನಿಶ್ಚಯವಾಯಿತು. ಧರ್ಮಪ್ರಕಾಶರು ಮೊದಲಿನ ದಿನ
ತೀರ ಅವಸರದಿಂದ ಮನೆಗೆ ಹೋದರು. ಯಾವತ್ತು
ಸಿದ್ಧತೆಯನ್ನು ತೀವ್ರದಿಂದ ಮುಗಿಸಬೇಕೆಂದು ಅವರ
ಉದ್ದೇಶವಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ನಡುಹಾದಿಯಲ್ಲಿ ವಿಜಾ

ಪುರದಿಂದ ಒಬ್ಬ ಭಾರಿವ್ಯಾಸಾರಿಯು ಭೇಟಿಯಾದನು. ಅವನು ಇವರ ಮಂಡಿಯಲ್ಲಿ ಜೀನಸುಗಳ ಖರೀದಿಗೆ ಬಂದನನು. ಇಂಥ ಭಾರಿ ಗಿರಾಕಿಯ ಆಗಮನವಾಗಲು ಅವರು ತಮ್ಮ ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ಮರೆತು ಅಂಗಡಿಗೆ ತೆರಳಿದರು. ರಾತ್ರಿ ೧೨ ಘಂಟೆಯ ತನಕ ಖರೀದಿಯ ಕಸವಿಸಿಗಳು ನಡೆದುವು. ರಾತ್ರಿ ಮನೆಗೆ ಬಂದು ಉಟವಾಡಿ ಚನ್ನಪ್ಪನವರು ನಿದ್ರಿಸುವಾಗ—೨ ಘಂಟೆ! ಸರಿ ಬೆಳಗಿನ ೭ ಘಂಟೆಗೆ ಎಳುವ ರೂಢಿ ಇಂದು ತಪ್ಪಿತು. ಇತ್ತ ಮನೆಯಾಳುಗಳಿಗೆ ಅತಿಥಿಗಳಾಗಮನದ ಸುದ್ದಿಯನ್ನು ಸಹ ಹೇಳಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವರು ಎಳು ಘಂಟೆಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಮನೆಯ ಧೂಳಿಯನ್ನು ಹಾರಿಸಲು ತೊಡಗಿದರು. ಅದೇ ಎಳು ಘಂಟೆಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಲಕ್ಷ್ಮೀಮಂಡಲವು ಬಂದಿತು. ಒಳಗೆ ಒಮ್ಮೆಗೆ ಹೋಗಲು ಸಾಹಸವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅವಳು ಭಾರಿಮನೆಯ ಮುಂದೆ ನಿಂತರು. ಮನೆಯೊಳಗಿನಿಂದ ರಾಶಿ ರಾಶಿ ಧೂಳು ಹೊರಬರುತ್ತಿತ್ತು. ನಿಂತವರು ಆಚೀಚೆಗಿನ ಮನೆಗಳನ್ನು ನೋಡತೊಡಗಿದರು ಅಲ್ಲೆಲ್ಲ ಭಿಕ್ಷುಕರ ಸಾಲೇ ನಿಂತಿತ್ತು. ಆದರೆ ಈ ಮನೆಯ ಮುಂದೆ ಒಬ್ಬನೂ ಇದ್ದಿರಲಿಲ್ಲ. ಇದನ್ನು ಕಂಡು ಮಂಡಲದವರಿಗಾಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು; ಪ್ರಾಯಶಃ ರಾಯರು ಭಿಕ್ಷುಕರಿಗೆ ಮಾಸಾಶನವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿರಬೇಕೆಂದು ತಿಳಿದರು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಪರವೂರಿನ ಒಬ್ಬ ಭಿಕ್ಷುಕನು ರಾಯರ ಮನೆಯ ಹಿತ್ತಲಿಗೆ ಕಾಲಿ

ಕೈದನು. ಕೂಡಲೇ ಉಳಿದವರು — “ಅವರೇನು ಕೊಡುತ್ತಾರೆ.” ಎಂದರು. ಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಸೋಜಿಗವೆನಿಸಿತು. ಇಷ್ಟಕ್ಕೆ ೭|| ಘಂಟೆಯಾಯಿತು. ಧರ್ಮಪ್ರಕಾಶರು ಕಣ್ಣುಹಿಚುಕಿಕೊಂಡು ಮನೆಯ ಮುಂದೆ ನಿಂತರು. ಆಗಲೂ ಅವರಿಗೆ ಮಂಡಲದವರ ನೆನಪಿದ್ದಿಲ್ಲ; ಈಗ ಅವರೇ ನಿಂತುದನ್ನು ಕಂಡು ಎದೆಜಗ್ಗಿದಿತು. ಓಡೋಡಿ ಬಂದರು. ‘ಒಳಗೆ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿದ್ದೆ; ಬಂದು ಬಹಳ ಹೊತ್ತಾಯಿತೇ? ಕ್ಷಮಿಸಿರಿ’ ಎಂದರು. ಒಮ್ಮೆಗೆ — ‘ನಾಗಪ್ಪ, ಸುಬ್ಬ, ವೆಂಕಟ, ರಾಮು, ಮುನಿಸಾಮಿ’ — ಎಂದು ಹತ್ತೆಂಟು ಆಳುಗಳನ್ನು ಕರೆದು ಅವರ ಕಿವಿ ಯೊಳಗೆ ಊದಿ ಮಂಡಲದವರ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು — ‘ನಮ್ಮ ತೋಟಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಬರೋಣ’ ಎಂದರು. ಸರಿ; ಅರ್ಧ ಮೈಲಿ ದೂರದಲ್ಲಿರುವ ತೋಟಕ್ಕೆ ಮೊಟಾರಿನಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಹೋದರು. ಅಲ್ಲಿ ಆ ಫಲಭರಿತ ತೋಟದ ಒಳಗೆ ಸಂಚರಿಸಿದ್ದಾಯಿತು. ಕೆಲವು ಆಳುಗಳು ಅಲ್ಲಿನ ಹಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಕೊಯ್ದು, ಕೆಲವು ಗಿರಾಕಿಗಳಿಗೆ ವಿಕ್ರಯಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಧರ್ಮಪ್ರಕಾಶರು ಅದನ್ನು ಕಂಡು — ‘ಅವರನ್ನು ಕರೆದು ಹಣ್ಣನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕೂಡಲೆ ಮನೆಗೆ ಒಯ್ದು ಮುಟ್ಟಿಸು’ ಅಂದರು. ಸರಿ, ಗಿರಾಕಿಗಳು ನಿಂತಲ್ಲಿ ಸ್ತಬ್ಧರಾದರು.

ತೋಟ ನೋಡಿಯಾಯಿತು. ತಿರುಗಿ ಮನೆಗೆ ಮರಳಿದರು. ಇನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಹೊತ್ತು ಕಳೆಯಲು ಮಾರ್ಗವಿಲ್ಲ; ಮನೆಯ ಕಡೆಗೆ ಮರಳಿದರು. ಬಾಗಿಲಿನೊ

ಳಿಗೆ ಕಾಲು ಹಾಕುವ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ, ಒಳಗೆ ಆಳುಗಳು ಧವಸ ಧಾನ್ಯ, ಉಳ್ಳಗಡ್ಡೆ ಆಲುಗಡ್ಡೆಗಳನ್ನು ಅತ್ತಿತ್ತ ಸೇರಿಸಿ, ಸ್ಥಳವನ್ನು ಚೊಕ್ಕಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ದ್ದರು. ಕೊನೆಯ ಎರಡು ವಸ್ತುಗಳು ಕೊಳೆತು ಚೆನ್ನಾಗಿ ನಾರುತ್ತಿದ್ದವು. ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ ಬರುವಾಗ, ಮಂಡಲವವರಿಗೆ ಎನೋ ದುರ್ವಾಸನೆ ಬಂದಿತ್ತು. ಅವರದರ ಪರಿಶೀಲನೆಗಾಗಿ ಅತ್ತಿತ್ತ ನೋಡಿದರು. ನಾತವು ಹಾದಿಯ ಬಳಿಯದಾಗಿರದೆ, ಬಂದಿಯೊಳಗಿದ್ದಂತಿತ್ತು. ಆಗ ಚಂದ್ರನ ದೃಷ್ಟಿಯು ಧರ್ಮಪ್ರಕಾಶರ ಉಡುಗೆಯ ಮೇಲೆ ಬತ್ತು ಅದು ದಿವ್ಯವರ್ಣವನ್ನು ತಾಳಿತ್ತು; ಸುಗಂಧವೂ ಅದರಿಂದಲೇ ಬರುತ್ತಿದ್ದಿರಬೇಕು. ಅವರ ಸರದಲ್ಲಿ ರಾಯರು, ತಮ್ಮ "ಹೋಮ್ ಡ್ರೆಸ್ಸ್"ನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಲು ಮರೆತಿದ್ದರು.

ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಧರ್ಮಪ್ರಕಾಶರು ಅತಿಥಿಗಳಿಗೆ ಹಣ್ಣುಹಂಪಲನ್ನಿತ್ತು ತುಂಬಾ ಉಪಚರಿಸಿದರು ಬಳಿಕ ತಮ್ಮ ದಿವಾನಖಾನೆಗೆ ಒಯ್ದರು ಎನು ರಾಜರೀವಿಯದು! ಎಲ್ಲಿ ನೋಡಿದರೂ ಗೋಡೆಯಲ್ಲಿ, ಧರ್ಮಪ್ರಕಾಶರ, -ರೂಪಚಿತ್ರ, ತೈಲಚಿತ್ರಗಳೇ ತುಂಬಿದ್ದವು. ಸರಿ! ಅಂದಿಗೆ ಭೇಟಿ ಮುಗಿದು ಒಕ್ಕಿಯು ಮರಳಿದಳು. ಮರಳುವಾಗ- "ಕೋಪಿಸಬೇಡಿ, ತಮ್ಮ ಉಪ್ಪತ್ತಿ? ಹೇಗಿದೆ" - ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು. "ಹೆಚ್ಚಿಲ್ಲ, ವರುಷಕ್ಕೆ ಸರಾಸರಿ ೪ ಲಕ್ಷದ ಮುನಾಫೆ ಹಿಡಿಯಬಹುದು. ಅದರು.

ಎಲ್ಲರೂ, ಚಾಮುಂಡಿ ಶಿಬಿರಕ್ಕೆ ಹೊರಟರು.

ಅವರಲ್ಲಿಗೆ ಮುಟ್ಟಿದ ಅರ್ಧ ತಾಸಿನಲ್ಲಿ. ಧರ್ಮಪ್ರಕಾಶರ ಆಲೋಚನು ಓಡೋಡಿ ಬಂದು ಕುಬೇರನು ಬಿಟ್ಟು ಹೋದ ಬೆತ್ತವನ್ನು ಕೊಟ್ಟನು ಆಗ ಲಕ್ಷ್ಮಿಯೂ ಬಳಿಯಲ್ಲಿದ್ದಳು. ಅವಳು — “ಹೂಂ ನೀನು ಬಂದುದು ಒಳಿತಾಯಿತು. ನಿನಗೆ ರಾಯರಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಸಂಬಳ ಸಿಗುತ್ತೆ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು “ತಿಂಗಳಿಗೆ ೧೦ ರೂಪಾಯಿಗಳು.” ಎಂದು ಪ್ರತಿಬಂದಿತು

ಲಕ್ಷ್ಮಿ:— ಉಚಿತವೇ?

ಅಳು:— ಉಚಿತವೆಂದು

ಲಕ್ಷ್ಮಿ:— ಮನೆಯಲ್ಲಾರಾರುವರು?

ಅಳು:— ನನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ಮತ್ತುರು ಜನ ಮಕ್ಕಳಿರುವರು.

ಲಕ್ಷ್ಮಿ:— ಬೇರೆ ದುಡಿಯುವವರು ಕುಟುಂಬದಲ್ಲಿರುವರೆ?

ಅಳು:— ಇಲ್ಲವೆಂದಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ಹೆಂಡತಿಗೆ ನೆರಮನೆ ಚಾಕರಿಯಿಂದ ತಿಂಗಳಿಗೆ ೩ ರೂಪಾಯಿ ಸಿಗುವುದು.

ಲಕ್ಷ್ಮಿ:— ಒಟ್ಟಿಗೆ ೧೩ ರೂಪಾಯಿಗಳು ಜೀವನಕ್ಕೆ ಸಾಕೇ?

ಅಳು:— ಸಾಲವೆಂದರೆ ಕೊಡುವವರಾರು?

ಲಕ್ಷ್ಮಿ:— ನಿನ್ನ ಶ್ರೀಮಂತ ಧನಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

ಅಳು:— ಹಾಗೆ ನಾಲಿಗೆ ಉದ್ದಮಾಡಿದರೆ—ಇದ್ದ ವೇತನವೂ ಹೋದೀತು.

ಈ ಎಲ್ಲ ಘಟನೆಗಳ ಮೇಲಿಂದ — ಮಂಡಲದವರಿಗೆ ಧರ್ಮಪ್ರಕಾಶರ ಮರ್ಜಿಯ ಆಳವೇ ತಿಳಿಯದಾಯಿತು. ದಾನ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲವೆನ್ನಲೇ? ವಿಲಾಯತಿಯಲ್ಲಿ ನಾಯಿ ಸಾಕುವ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿಗೆ ಸಹ ವಂತಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವರು!

* * * * *

ಪೈಸಾರಲ್ಲಿ ಮಂಡಲದವರ ಎರಡನೇ ಕಾರುಭಾರ ವೆಂದರೆ — ನಗರ ಪರಿಭ್ರಮಣ ಎರಡು ಮೂರು ದಿನಗಳ ತನಕ ಬೆಳಗಿಂದ ಸಂಜೆಯತನಕ ತಿರುಗಿದರು. ವಿದ್ಯುತ್‌ದೀಪಮಾಲಿಕೆ, ಬಂಗ್ಲೆಗಳು, ಅರಮನೆಗಳು, ಬಾಗ್‌ಗಳು, ರಸ್ತೆಗಳು, ಬೆಟ್ಟಗಳು — ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಕಂಡದ್ದಾಯಿತು. ಪ್ರತಿಯೊಂದೂ ಶುಚಿತ್ವನೋಗಸುಗಳಿಂದ ಮೆರೆಯುತ್ತಿದ್ದವು. ಒಬ್ಬರು ಇದಕ್ಕೆ ಅಮರಾವತಿಯೆಂದರು; ಇನ್ನೊಬ್ಬರು ಅಯೋಧ್ಯೆಯೆಂದರು, ಮೂರನೆಯವರು — ಲಂಕೆಯೆಂದರು. ಅವರ ಪೈಸಾರು ನಿವಾಸದ ಕೊನೆಯ ದಿನವನ್ನು ಅರಮನೆಯ ದರುಶನಕ್ಕಾಗಿ ಕಾದಿರಿಸಿದರು. ಆ ದಿನ ಯಾವನೋ ದೇಶೀಯ ರಾಜಕುಮಾರನು ಬರುವನೆಂದು ಅರಮನೆಯೆಲ್ಲ ದೀವಗಳಿಂದ ಹೊತ್ತಿ ಉರಿಯುತ್ತಿತ್ತು. ಆ ನೋಟವನ್ನು ಕಂಡು — ಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಪೈಕುಂರಕ್ಕೆ ಮರಳುವ ಇಚ್ಛೆ ಸಹ ಇಲ್ಲದಾಯಿತು. ಅರಮನೆಯ ಒಳಗಿನ, ಡ್ರಾಯಿಂಗ್‌ರೂಮುಗಳು, ದರ್ಬಾರು ಮಂಟಪಗಳು — ಸುವರ್ಣರೇಖಿತ ಸ್ತಂಭರಾಜಗಳು — ಏನೇ

ನು! ಉಕ್ಕಿನ ಕಂಬಗಳು ಅಮೇರಿಕದಿಂದ ಎಳೆಕವಾಗಿ ಬಂದುವು. ಈಗ ಬಂದು ಹೋಗುವ ಅತಿಥಿಗಳಿಗಾಗಿ ದೊಡ್ಡೊಂದು ಅರಮನೆಯಾಗುತ್ತಿದೆ. ಅರಮನೆಯ ಪೋಟಾರುಗಳ ಮಾಲೆಯಂತೂ ಉದ್ದವಿದೆ. ದಸರೆಯಲ್ಲಿಂತ! ಆ ವೈಭವದ ಮೆರವಣಿಗೆ ಇಂದ್ರನನ್ನು ನಾಚಿಸುವುದಯಂತೆ

ಅರಮನೆಯ ಸುದ್ದಿಹೇಳುವಾಗ ಬೇರೆ ಅರಸು ಮಕ್ಕಳ ಸುದ್ದಿಹೇಳಿದರೆ ನಷ್ಟವಿಲ್ಲವಷ್ಟೆ. ಹೆಚ್ಚಿನ ರಾಜರಿಗೂ, ಅವರ ಕುಮಾರ, ಕುಮಾರಿಯರಿಗೂ ಹಿಂದುಸ್ಥಾನದ ಹವೆಗಳೇ ಒಗ್ಗುವುದಿಲ್ಲ. ಎಷ್ಟೋ ಜನರಿಗೆ ಇಲ್ಲಿನ ವತ್ಸಿಯರೂ ಒಗ್ಗುವುದಿಲ್ಲ. ಹೀಗಾಗಿ ವರುಷದಲ್ಲಿ ೩೬೫ ದಿನ ಬಿಟ್ಟು ಉಳಿದ ದಿನಗಳನ್ನು ಅವರು ಸ್ವದೇಶದಲ್ಲಿ ಕಳೆಯುವರು ಈ ಅರಸು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಲಂಡನ್, ಪ್ಯಾರಿಸ್ ನಗರಗಳಲ್ಲೂ ಸಹ ಅರಮನೆಗಳಿವೆ, ಆಸ್ತಿಗಳಿವೆ. ಇವರು ವಿದೇಶಗಳಿಂದ ಸ್ವದೇಶಕ್ಕೆ ಬರುವ ಯೋಚನೆಯಾದರೆ—ಬರುವಾಗ ಅಪೂರ್ವ ಒಡವೆಗಳನ್ನು ತರುವರು. ಹಲವರು—ಶ್ವೇತಕುಮಾರಿಕೆಯರನ್ನು ತರುವರು ಕೆಲವರು ೧೦;೨೦,೦೦೦ ಪವನು ಬೆಲೆಯ ನಾಯಿಗಳನ್ನೋ, ಅದರಿಮ್ಮಡಿ ಬೆಲೆಯ ಜಾಜುಕುದುರೆಗಳನ್ನೋ ತರುವರು. ಇತ್ತೀಚೆಗೆ, ಅಳುಮುಂಡಿ ಮಹಾರಾಜರು, ೩೦,೦೦,೦೦೦ ಬೆಲೆಯ ರತ್ನಖಚಿತ ಪಾಯಿಖಾನೆಯೊಂದನ್ನು ವಿಲಾಯತಿಯಲ್ಲಿ ಮಾಡಿಸಿರುವರು. ಅದರ ಜೋಡಣೆಯ

ಕೆಲಸ ಮಾತ್ರ ಅಳುಮುಂಡಿ ರಾಜಧಾನಿಯಲ್ಲಾಗುವುದು. ಇನ್ನು ವ್ಯಾಸರಾಯರ ಆಗಮನವು ಈ ರಾಜಕುಮಾರರ ರಾಜ್ಯಗಳಿಗಾಯಿತೆಂದರೆ ಆಗ ಸುವರ್ಣ ಪೃಷ್ಠಿಯೇ ಆಗುವುದು. ಕಳೆದ ಬಾರಿ ಲಾರ್ಡ್ ಎಡಮಂಟರ್‌ವರು ಬಂದಾಗ ದೊರೆತಾ ರಾಜ್ಯದ ಅರಸರು — ತಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿನ — “ನಕ್ಷತ್ರ ಮಾಲಾ” ಎಂಬ ಜಲಪಾತವನ್ನು ಶೃಂಗರಿಸಲು ಆರು ಸೊನ್ನೆಗಳನ್ನು ವ್ಯಯಿಸಿದ್ದರಂತೆ. ಇಂಥ ಶ್ರೀಮಂತ ಅರಸರ ಪ್ರಜೆಗಳಾಗುವುದೆಂಥ ಭಾಗ್ಯ!

ಲಕ್ಷ್ಮಿದೇವಿಯು ಅತುರದಿಂದ ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ತಿಳಿದಾಗ ಅವಳ ಗಮನಕ್ಕೆ ಕೆಲವು ಸುದ್ದಿಗಳು ಹೊಡೆದುವು. ಇಂಥ ದೊರೆಗಳ ಮೇಲಿನ ಮಮತೆಯಿಂದ ಅವರ ಪ್ರಜೆಗಳು (ರಾಜಭಕ್ತಿಯಿಂದ,) ವರುಷಕ್ಕೆ ೩೦೦ ಏಕಾದಶಿಗಳನ್ನು ಮಾಡುವರೆಂದು.

ಮಿಕ್ಕ ಹಿಂದುಸ್ಥಾನದ ಪ್ರಜೆಗಳು — ಇಷ್ಟು ತ್ಯಾಗಗಳಿಲ್ಲ. ಅವರ ಪಾಲಿಗೆ ಕೇವಲ ೨೨೦ ಏಕಾದಶಿಗಳು ಬರುವುವು.

* * * * *

ಮೈಸೂರಿಂದ ಅವರ ಪ್ರಯಾಣ ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ ಸಾಗಿತು. ಅಲ್ಲಿನ ಮತ್ತು ಭರತಖಂಡದ ಇತರ ನಗರ ಸಂಚಾರಗಳ ದೆಸೆಯಿಂದ ಅವರಿಗೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಮೇಲೆ ತುಂಬಾ ಗೌರವವುಂಟಾಯಿತು. ಬೆಂಗಳೂರು ಬಾಬುಗಳ ಸಿಲ್ಹಿನ ಕೋಟುಪಾಂಟುಗಳು; ಹುಬ್ಬಳ್ಳಿ

ನೆಟ್ಟರ ಜರತಾರಿ ಮುಂಡಾಸುಗಳು, ಮುಂಬಯಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿವೀರರ ಆನ್‌ಟುಡೇಟ್ ಡ್ರೆಸ್ಸುಗಳು, ಮಂಗಳೂರಪರ ಬೆಡಗಿನ ಎರಡೆದೆ ಕೋಟುಗಳು— ಹಿಂದೀಯರು ಬಡವರಲ್ಲ ಎಂಬ ಭರವಸೆಯನ್ನುಂಟು ಮಾಡಿದುವು. ಗಾಂಧಿ ಎಂಬಾತನ - ಬಡತನದ ಕುರಿತಾದ ಕಾಲ್ಪನಿಕ ಸ್ವಪ್ನವಾರ್ತೆಯು ಸುಳ್ಳು ಎಂಬ ಬಗ್ಗೆ ಈ ತರುಣವೀರರು ಕೂಡುತ್ತಿರುವ ಈ ಉಡುಗೆಯ ಉತ್ತರವೇ ಸಾಕು ಹಿಂದೀಯರಿಗೆ ಊಟ ಕ್ಲಿಷ್ಟವೆಂಬ ಮಾತನ್ನು-ಒಬ್ಬ ಸಾರೋಜಿಯು ಹೇಳಿದ್ದರೆ ಅವನ (Poverty and Un British Rule in India)—ಗ್ರಂಥವನ್ನು ಸುಡಲು ಈ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಕಾಫಿಕ್‌ಬ್ ಆಕೌಂಟು ಬಾಕುಗಳು ಸಾಕು.

ಮೊನ್ನೆ ಮೊನ್ನೆ ಪ್ರಾಣಾನ್ವ ಮೆಂಬರರಂದಿದ್ದರು.— ಹಿಂದೀಯರು ವರುಷಾನಧಿ ೩೮|| ಕೋಟಿ ಚಿನ್ನಬೆಳ್ಳಿಗಳನ್ನು ಅಭರಣಗಳಿಗಾಗಿ ವಿದೇಶಗಳಿಂದ ತರಿಸುತ್ತಿರುವರೆಂದು. ಹಿಂದುಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ “ಕೋಲಾರ”ದಂಥ ಗಣಿಗಳಿರುತ್ತ ತಿರುಗಿ ಚಿನ್ನ ತರಿಸುವುದೆಂದರೆ ಎಂತಹ ಕುಬೇರರಿರಬೇಕು? ಅಷ್ಟೇ; ಅಲ್ಲ ಅವರ ದಾನಧರ್ಮದ ಬುದ್ಧಿಯಾದರೂ ವಿರೇಷ! ವಿದೇಶಗಳಿಗೆ ವಾಣಿಜ್ಯರಾವ ದಿಂದ ೨೦೦ ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳಿಗೂ ಮಿಕ್ಕಿ ಸಲ್ಲಿಸುವರು! ಅವರಿಗೆ ಕ್ಷಾತ್ರಧರ್ಮದ ಮೇಲಿರುವ ಅಭಿಮಾನಕ್ಕಾಗಿ ಅವರು ವ್ಯಯಿಸುತ್ತಿರುವ ಹಣವೆಷ್ಟು— ಸ್ವಲ್ಪವೇನು? ಸ್ವತಃ ಅವರಲ್ಲಿ ವೀರತ್ವ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೂ

ಕ್ಷಾತ್ರಧರ್ಮದ ಮೇಲೆ ಅಭಿಮಾನ ಬಹಳ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ರಾಜಾಯದಲ್ಲಿ, ಪ್ರತಿವರುಷ ಮುಕ್ಕಾಲುಪಾಲು ಹಣವು ಸೇನೆಗಾಗಿ ವ್ಯಯವಾಗುತ್ತಿದೆ.

ಒಬ್ಬೊಬ್ಬ ರಾಜಾಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ವೇತನವೆಷ್ಟು! ಅಮೇರಿಕ, ಜವಾನದೇಶಗಳು ಶ್ರೀಮಂತ ದೇಶವೆನಿಸಿದ್ದರೂ ಅಲ್ಲಿನ ಅತಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಸಹ ಇಲ್ಲಿನ ವ್ಯಾಸರಾಯರ ಸಂಬಳ ಭತ್ತೆಗಳಿಲ್ಲ ಇನ್ನು ಹಿಂದಿನಾಕರರಿಗೇ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಧನದುವಯೋಗ ತಿಳಿದುಬಂದು, ದೊಡ್ಡ ಅಧಿಕಾರಕ್ಕೆ ಶ್ರೇತ ಮುಖಿಗಳೇ ಬರುವರು.

ದೇಶದಲ್ಲಿ ಸಂವತ್ಸಂದರೆ ಬರೇ ಧನವೊಂದೇ ಆಲ್ಲ; ಜನವೂ ಅಹುದು. ಹಿಂದುಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಜಗತ್ತಿನ ಜನ ಸಂಖ್ಯೆಯು ಎದನೇ ಒಂದಂಶವಿದೆ. ಇದರ ದಾನದಲ್ಲಾದರೂ ಅವರ ಔದಾರ್ಯ ಕಡಿಮೆಯಿಲ್ಲ. ೧೯೧೪-೧೫ ರ ವರೆಗೆ ಯುರೋಪಿನಲ್ಲಿ ಘೋರ ಯುದ್ಧವಾಯಿತಷ್ಟೆ. ಕೇವಲ ನ್ಯಾಯಕ್ಕಾಗಿ ನಡೆದ ಈ ಹೋರಾಟದಲ್ಲಿ ಅವಾರ ಧನ ವ್ಯಯವಾಯಿತು! ೧೧ ಮಿಲಿಯದಷ್ಟು ಜನವ್ಯಯವಾಯಿತು. ಹಿಂದುಸ್ಥಾನವು ಇದರಲ್ಲಿ ನಾಕಷ್ಟ ದೊಡ್ಡ ಭಾಗವನ್ನು ವಹಿಸಿದ್ದಲ್ಲದೆ, ಅದೇ ಸಮಯ ದೊಡ್ಡದಾದ ಜನದಾನದ ಯೋಚನೆಯೊಂದನ್ನೂ ಮಾಡಿತು. ದೇಶಕ್ಕೆ ಸುಖವಾಗಲೆಂದು ಒಂದೇ ವರುಷದಲ್ಲಿ-ಇನುವು ಯೆಂಜಾ ಬಂದಿತೆಂಬ ನೆವದಿಂದ ೬ ಮಿಲಿಯ ಜನದಾನ ಮಾಡಿತು. ಈಗಾದರೂ, ಜನದಾನವು ಭರತಖಂಡದಲ್ಲಿ ತುಂಬಾ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ.

ಅದರೆ ಕೆಲವು ಚಳವಳಿಗಾರರಿರುವರು — ಅವರು ಹಿಂದುದೇಶವು ಬಡದೇಶವೆಂದೂ, ಹಿಂದೀಯರಿಗೆ ದಿನ ಒಂದರ ಸರಾಸರಿ ೧ ಆಣೆ ೭ ಪೈ ಉತ್ಪನ್ನವೇ ಸರಿಯೆಂದೂ ಕೂಗುತ್ತಿರುವರು. ಆಮೇರಿಕವನರಿಗೆ ದಿನಕ್ಕೆ ೩ ರೂಪಾಯಿಗಳಷ್ಟಿದೆಯಂತೆ ಅದನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ನಾವೇನು ಮಾಡಬೇಕು? ಹಿಂದುಸ್ಥಾನವು ಧರ್ಮಕ್ಷೇತ್ರ ಕಾಂಚನವು ಧರ್ಮಬುದ್ಧಿಗೆ ಹಾನಿ ತರುವುದು ಆ ನಿಮಿತ್ತ ಜನರು ಅಡಷ್ಟ ಕಡಿತನಾಗಿ ಅದರ ಉಪಯೋಗನಾಡುತ್ತಿರುವರು. ಅವರಿಗೆ — ಐರೋಪ್ಯರಂತೆ ಚಂದ್ರನಲ್ಲಿ ಚೆನ್ನವಿರಬೇಕು; ಅಲ್ಲಿಯ ತನಕ ಏನೂನ ಓಡಿಸಿದರೆ ಹೇಗೆ -- ಎಂಬ ಆಸೆ ಉಂಟಾಗಿಲ್ಲ!

ಅಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿ ಅವುರ್ವಾವಾಗಿ ಮಂಡಳವರಿಗೆ ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಸುಧಾಮರು ಸಿಗಲಿಲ್ಲವೆಂದಲ್ಲ. ಧರ್ಮಪ್ರಕಾಶರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅವರ ಆಳದಂತೆ ಮುಂಬಯಿಯಲ್ಲಿ ಮುಷ್ಕರಹಿಡಿದ ಗಿಲಕ್ಷ ಮಂದಿ ಗಿರಣಿಯಾಳುಗಳನ್ನು ಕಂಡರು ಔಧ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಗಳಿಗೆ ಎಣಿಕೆ ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದ ಅಸ್ತಿವಂಜರಗಳನ್ನು ಕಂಡರು. ಕುತೂಹಲದಿಂದ — ಮಿರುಗುವ ಶಾಲಾಭಟರ (ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ) ಹಿರಿಯರು ಹಲವರನ್ನು ಸಂದರ್ಶಿಸಿದರು. ಅವರಿಗೆ ವರುಷಕ್ಕೆ ಒಟ್ಟು ೨೦೦ ರೂಪಾಯಿ ಉತ್ಪನ್ನವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ, ಸಾಲಮಾಡಿಯಾದರೂ ತಮ್ಮ ಅಭಿಮಾನಿಗಳ ಸಲುವಾಗಿ ತಿಂಗಳಿಗೆ ೪೦ ರೂಪಾಯಿಯವರೆಗೆ

ವೈಯುಕ್ತರು. ಕಾರಣ, ಅದೊಂದು ವ್ಯಾಪಾರ; ಮುಂದೆ ಅವರು ಬೊಡ್ಡ ನೌಕರರಾಗಿ ತಿಂಗಳಿಗೆ ೧೦೦—೨೦೦ ದುಡಿಯಬಹುದೆಂದು ಆನೆ. ಹೀಗೆ, ಓದಿ ವಿದ್ಯಾವಂತರಾಗಿ ತಿಂಗಳಿಗೆ ೨೪×೩೦೦ರ ವರೆಗೆ ದುಡಿಯುವ ಬಿ. ಎ. ಪಾಸಾದ ವೀರರು ಹಿಂದುಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಲಕ್ಷಾಂತರವಿರುವರು ಮಂಗಳೂರು ಜಿಲ್ಲೆಯ ಲಕ್ಷ್ಮೀಪುತ್ರರ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ವರುಷಕ್ಕೆ S S L. Cಯವರಿಂದ ಹಿಡಿದು B. A. ಯವರ ತನಕ ೧೦೦೦ಕ್ಕೆ ಮಿಕ್ಕಿ ಭಾವೀಶ್ರೀಮಂತರು ತಯಾರಾಗುವರು ಅವರು ಪ್ರತಿ ದಿನ ೧೨ ತಾಸಿಗೂ ಮಿಕ್ಕಿ ಅರ್ಧಕ್ಕಾಗಿ (ಸಿದ್ರೆ) ದುಡಿದರಾಯಿತು. ಆಗ ೨೪×೩೦೦ರ ಮಾಸಿಕ ವೇತನವು ಇವರಿಗೆ ತಪ್ಪಿಸಿಗುವುದು.

ಉಪಸಂಹಾರದಿಂದ ನಾವು ಹೆಚ್ಚು ನ್ನೇವು. ಮಂಡಳಿಯವರ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಆಯಾಸವರ್ತ ಮತ್ತು ದ್ರಾವಿಡ ಭೂಮಿಗಳ ಸಿರಿಸಂವತ್ತುಗಳು ಬಂದುವು. ಹಿಂದೆ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿರುವ ಎರಡು ವರ್ಗದ ಜನರಿಂದಲೂ ಅವರಿಗೂ ತೃಪ್ತಿಯಾಯಿತು ಮೊದಲನೆಯ ತರಗತಿಯವರು ಅರಮನೆಯ ನಿವಾಸಿಗಳು ಅವರ ವಿಷಯ ಬಡತನದ ಚರ್ಚೆಬರಲು ಕಾರಣವೇ ಇಲ್ಲ. ಅವರ ಬಗ್ಗೆ ವಿಲಾಸಿತಿಯ ಎಷ್ಟೋ ಮಹಿಳೆಯರು ಪ್ರಶಂಸಾವತ್ಸವಿತ್ತಿರುವರು. ಇನ್ನುಳಿದವರ ವಿಚಾರ ಅವರ ಸಂಖ್ಯೆ ತೀರ ಕಡಿಮೆ. ಹೆಚ್ಚೆಂದರೆ ಅವರು—೧೦೦,೦೦೦,೦೦೦,೦೦೦ ರ್ಕು

೯೯೯೯೯ರಷ್ಟಿರಬಹುದು. ಶ್ರೀಮಂತರ ಸಂಖ್ಯೆಯು ೧೨ ಸ್ಥಾನಗಳಿಗೆ ಹಾರುವಾಗ ಇವರ ಸಂಖ್ಯೆ ಐದಕ್ಕೆ ಮೀರುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾಕರು ಶ್ರೀ ಕೃಷ್ಣನ ಭಕ್ತರು. ಒಮ್ಮೆ ಅವನ ವತ್ಸಿಯಾಗಿದ್ದ ಲಕ್ಷ್ಮೀದೇವಿಗೆ ಈ ಸುಧಾಮರನ್ನು ಕಂಡು ಅತ್ಯಪ್ಪಿಗೊಳ್ಳುವ ಕಾರಣ ವೇನಿದೆ? ಅಧ್ಯಕ್ಷರಿಗೆ ತೃಪ್ತಿಯಾಯಿತೆಂದರೆ ಉಳಿದ ಸದಸ್ಯರಿಗೆ ತೃಪ್ತಿಯಾಗಲೇ ಬೇಕು; ಇದು ಎಂಥಂಥ ಕೌನ್ಸಿಲು, ಎಸೆಂಬ್ಲಿಗಳಲ್ಲಾ ಇರುವ ಸಂಗತಿ. ಈ ನಿಯಮಕ್ಕನುಸರಿಸಿ ಚಂದ್ರಕುಬೇರರು ತೃಪ್ತರಾದರು.

ಅವರು ತೃಪ್ತಿಯಿಂದ ತುಂಬಿ ತಮ್ಮ ವರದಿಯ ಲೇಖನವನ್ನು ಹಿಂದುಸ್ಥಾನವನ್ನು ಬಿಡುವ ಮೊದಲೇ ಬರೆಯುವ ನಿರ್ಧಾರ ಮಾಡಿದರು. ಉತ್ತರ ಹಿಂದುಸ್ಥಾನವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಸಂಚರಿಸುವ ಯೋಜನೆಯಾಯಿತು. ಕಲ್ಕತ್ತಾ ನಗರವನ್ನು ನೋಡಿದರು, ಗಿರಣಿ ಸುಧಾಮರನ್ನು ಕಂಡರು; ಕಾಶಿ, ಪ್ರಯಾಗಗಳಿಗೆ ಬಂದರು. ಕಾಂಚನ ಭಕ್ತ ವಂಡರನ್ನು ಕಂಡರು; ಆಗ್ರಾದ “ತಾಜಮಹಲ್”ನ್ನು ಕಂಡು ಬೆಪ್ಪಾಗಿ ನಿಂತರು. ಅದರ ರಚನೆಯ ಮೇಲಿಂದ ಇದು, ಇದೇ ಇಸವಿಯ ಮಂದಿರವೆಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಿ, ಅದರ ಬೆಲೆಯನ್ನೆಣಿಕೆ ಹಾಕಿ ವರದಿಯಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಿಕೊಂಡರು. ಮುಂದೆ ವಾಯುವ್ಯದತ್ತ ಕಡೆ ತೆರಳಿದರು. ಆಗ ಆ ಪ್ರಾಂತದ ಅರಸುಗಳು, ದಶಂಬರದ ಸೆಕೆಯನ್ನು ತಾಳಲಾರದೆ ಎಲಾಯಿತಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದರು. ಹೀಗಾಗಿ ಮೇಲಿಂದ ಮೇಲೆ ಆ ದೇಶದ ಗಿಡ

ಮರಗಳ ಸಂಪತ್ತನ್ನು ಕಂಡು, ಜನರೂ ಹೀಗೇ ಸೊಂಪಿನವರಿರಬೇಕೆಂದು ಊಹಿಸಿ ದೇಹಲಿಗೆ ಮರಳಿದರು. ಹಳೆ ದೇಹಲಿಯನ್ನು ಕಂಡರು. ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಬೇಸರವಾಯಿತು. ಕೊನೆಗೆ ನವದೇಹಲಿಗೆ ಬಂದರು. ಅಲ್ಲಿನ ದೊಡ್ಡ ಅರಮನೆಯೊಂದರ ಮುಂದೆ ಕಾಲುನೀದಿಕೊಂಡು “ಇದು ಚಿನ್ನದ ನಾಡಾದ ಹಿಂದುಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿದ ಕವಿತೆ” — ಎಂದು ವರದಿಯನ್ನು ಬರೆದು ಮುಗಿಸಿದರು.

ಪ್ರಕರಣ ೨೧.

ವಿದ್ಯಾ.

ಮೂರು ಮಂಡಳಗಳ ಕಾರ್ಯಗಳ ಸಿಂಹಾವಲೋಕನವನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದಾಯಿತು. ಈಗುಳಿದುದು ಕೊನೆಯದೆನಿಸಿದ ವಿದ್ಯಾಮಂಡಳದವರ ಕಲಾವಗಳು. ಸರಸ್ವತಿಯು ಅಧ್ಯಕ್ಷಿ, ವಾಲ್ಮೀಕಿ ವಿಶ್ವಕರ್ಮರು ಸದಸ್ಯರು ಮಾನವನ ಸಾರ್ವತ್ರಿಕ ಬೆಳವಣಿಗೆಯೇ ವಿದ್ಯೆಯೆಂದು ಅವರ ಅಭಿಮತವಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಮಾನವರ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ಕಂಡು ಅವರು ತಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಸುಧಾರಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನಮಾಡಿಕೊಂಡರು. ಅವರ ಪ್ರಾಚೀನಾಶ್ರಮಗಳ ಕಲ್ಪನೆಯಾಗಲಿ, ಗೃಹಶಿಕ್ಷಣದ ಕಲ್ಪನೆಯಾಗಲಿ ನಾಶವಾಗಿ ಅವರು ಶಾಲಾ ಕಾಲೇಜುಗಳನ್ನೂ ಅವುಗಳಿಂದ ಪಾರಂಗತರಾಗಿ ಬಂದ ಪರಾಕ್ರಮಿಗಳನ್ನೂ, ಕಾಣಬೇಕಾಯಿತು. ವಿದ್ಯೆಯು ಮಾನ

ವನ ಶಾರೀರಿಕ, ಮಾನಸಿಕ, ನೈತಿಕ ಸಂಸ್ಕರಣವೆಂದು ಸರಸ್ವತಿ ತಿಳಿದಿದ್ದಳು ಇದೇ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಅವಳು ತನ್ನ ಗೆಳೆಯರೊಂದಿಗೆ ಸಾವಿರಾರು ಶಾಲಾ ಕಾಲೇಜುಗಳನ್ನು ತಿರುಗಿದಳು ಅವರಿಗೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳೆಂದರೆ ದೊಡ್ಡ ತಲೆಯಿದ್ದು, ಉಳಿದ ಅವಯವಗಳಿಲ್ಲದಂತಹ ನವೀನ ಜಂತುಗಳೆಂಬ ತಿಳುವಳಿಕೆಯಾಯಿತು. ಈ ಕಾರಣದಿಂದ ಅವರು ಕೇವಲ ಬುರುಡೆಗಳ ಪರಿಶೀಲನೆಗೆ ಹೋದರು. ಇಲ್ಲದ ವಸ್ತುವನ್ನು ಹುಡುಕಲು ವ್ಯಯಿಸುವ ವೇಳೆಯು ವ್ಯರ್ಥವಲ್ಲವೇ? ಇನ್ನೆರಡನೆಯದಾಗಿ ನೈತಿಕ ಬೆಳವಣಿಗೆಯ ಜವಾಬುದಾರಿಯನ್ನು ಧಾರ್ಮಿಕಮಂಡಲದವರಿಗೆ ಹಂಚಿದರು. ಶಾರೀರಿಕ ಬೆಳವಣಿಗೆಯಿದ್ದರೆ, ಆರೋಗ್ಯಮಂಡಲದವರು ಪರಿಶೀಲಿಸುವರು. ಹೀಗೆಂದು ಮೂರು ಹೊರಗಳಲ್ಲಿ ಎರಡನ್ನಿಳಿಸಿದರು.

ಮಾನಸಿಕ ಶಿಕ್ಷಣದ ವಿಚಾರ. ಇದು ಎಲ್ಲರ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಬೇಕಾಗುವ ವರೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲ. ಭರತಖಂಡದಲ್ಲಿ ಸೇಕಡಕ್ಕೆ ೯೭ ಮಂದಿ, ಸರಸ್ವತಿಯೊಡನೆ ವೈರ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಹೀಗಿರುವುದರಿಂದ ಅವರು ಅವಳ ಮೋರೆ ನೋಡುವಂತಿಲ್ಲ. ಉಳಿದ ೩% ರಷ್ಟು ಜನರನ್ನು ಕಾಣುವ ವಿಚಾರ. ಅದೊಂದು ಮಹತ್ವದ ಸಂಗತಿಯಲ್ಲವಾಗಿ ತೋರಿತು.

ಕೆಲಸತೊಡಗಿದ ಪ್ರಾರಂಭದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ಸುತ್ತತೊಡಗಿದರು. ಹುಡುಗನು ಬಂದೊಡನೆ,

‘ಅ. ಆ’ - “ಆಳಿಲು — ಆನೆ”, ಈ ಶಿಕ್ಷಣ ನಡೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತ ಹುಡುಗನ ಶರೀರಕ್ಕೆ ಆಕ್ಷರ, ಅಂಕಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ತಿನ್ನಿಸಬೇಕೆಂದು ಉಪಾಧ್ಯಾಯರ ದಟ. ಶರೀರವು ಎಷ್ಟೋ ಬಾರಿ, ಅಲ್ಲೇ ತೂಕಡಿಸುವುದು; ಆಕಳಿಸುವುದು. ಇದನ್ನು ಎಚ್ಚರಗೊಳಿಸಲು ದಯಾಳು ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು ನಮ್ಮ ಚಿಕ್ಕ ಬೆತ್ತದಿಂದ ಆ ಶರೀರಗಳಿಗೆ ಸಂಭಾವನೆ ಮಾಡುವರು. ಆಗ ಹೊರಗೆ ಸಂಚಾರಕ್ಕೆ ಹೋದ ಮನಸ್ಸು ಶರೀರದಲ್ಲಾದ ತಳಮಳವೇನೆಂದು ವಿಚಾರಿಸಲು ಬರುವುದು. ಕೆಲವು ಮನಸ್ಸುಗಳು ತೂಕಡಿಕೆಯಲ್ಲಿ — ಮನೆ, ತಿಂಡಿ, ಗೆಳೆಯರು, ಆಟ, ಕೂಟ — ಇವುಗಳ ನೆನಪು ಮಾಡುತ್ತಿರುವುವು. ಆಕಳಿಸುವ ಶರೀರಗಳ ಮನಗಳಿಗೆ ತಾವೆಲ್ಲಿರುವೆವೆಂದೇ ತಿಳಿಯದು. ಇನ್ನು ಉಳಿದ ಮನಗಳು ಈ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಬೋರ್ಡು ಸ್ಲೇಟುಗಳ ಮೇಲೆ ಅರ್ಥವಾಗದಿರುವ ನಿರ್ಜೀವ ಗೆರೆಗಳ ಕಡೆಗೆ ಗಮನವಿರಿಸಲಾರದೆ, ಹೊರಗೆ ಮರದಲ್ಲಿ ಓಡುತ್ತಿರುವ ಆಳಿಲನ್ನೋ, ಸುತ್ತಲಿನ ಹಸುರುಹಚ್ಚೆಯನ್ನೋ, ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಹೋಗುತ್ತಿರುವ ರೈತರನ್ನೋ, ಬಳಿಯಲ್ಲೇ ದನಮೇಯಿಸುತ್ತಿರುವ ಬಾಲಕರ ಆಟಗಳನ್ನೋ, ನಿರೀಕ್ಷಿಸುತ್ತಿರುವುವು. ಅಲ್ಲೇ ತಲ್ಲಿನವಾದ ಆ ಮನಗಳಿಗೆ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರೆಂದರೆ ಯಮನ ‘ತಿದ್ದಿದ ಆವೃತ್ತಿ’ಗಳಿರಬೇಕೆಂದು ಕಾಣಿಸುವುವು. ಆದರೂ ಅವೂ ‘ಆ ಆ’ ಎಂದೋ, ‘ಆರು ಎಂಟು ನಾಲ್ಕತ್ತೆಂಟು’ ಎಂದೋ—

ಖಡ್ಗಮೃಗಕ್ಕೆ ಕಾಲೆಷ್ಟು ಎಂದೋ ಗುರುದಕ್ಷಿಣೆ ಸಲ್ಲಿಸಿ, ಗುರುವಿನಿಂದ ಪ್ರಸಾದ (ಬೆತ್ತದಿಂದ) ಪಡೆದು, ಶಾಲೆ ಮುಗಿಯುವ ವೇಳೆಯನ್ನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸುವುವು. ಇಷ್ಟ ರೊಳಗೆ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರಿಗಾದರೂ ತಮ್ಮ ಮೇಜಿನಲ್ಲಿ ಊದುಬತ್ತಿ, ಹೊಗೆಸೊಪ್ಪಿನ ಚೂರ್ಣ ಮೊದಲಾದುವು ಗಳಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಹಗಲನ್ನೇ ರಾತ್ರಿ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು! ಸರಿ, ಸಾಲೆ ಬಿಟ್ಟಂತೆ—“ಹೋ!” ಎಂಬ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಜಯಘೋಷವು ಬಾಲಕರ ಬಾಯಿಂದ ಹೊರಡುವುದು. ತಿರುಗಿ ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಎರಡು ಘಂಟೆಯ ತನಕ ಅವರಿಗೆ ಸ್ವರಾಜ್ಯ ಆ ಬಳಿಕ ತಿರುಗಿ ಬಾಲಕರ ದೊಡ್ಡಿಯು ಸಂಜೆ ಐದರ ತನಕ ಸಾಗುವುದು ಬಾಲಕರಿಗೇ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ವಿರಾಮ. ಹಾದಿಯುದ್ದಕ್ಕೂ ಅವರು, ಕುಣಿದಾಡಿ ಬಡಿದಾಡಿಕೊಂಡು ಮನೆಗೆ ಸಾಗುವರು. ತೀರ ಹಸಿವಾಗಿದ್ದರೆ ಒಂದು ಮೈಲಿ ದೂರವೂ ಹತ್ತು ಐಮಿಷದಲ್ಲಿ ಸಾಗುವುದು. ಅದಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ, ಸಂಜೆ ೫ ಘಂಟೆಗೆ ಹೊರಟ ಬಾಲಕರು ೨ ಫರ್ಲಾಂಗು ದೂರ ಏರುವ ಮನೆಗೆ ಅತಿ ಕಷ್ಟದಿಂದ ೭ ಘಂಟೆಯೊಳಗೆ ಸೇರುವರು. ಕಾರಣ, ಮನೆಯೆಂಬುದು ನೂರಾರು ಬಾಲಕರ ಪಾಲಿಗೆ, ಸಾಲೆಯ ಮಲತಾಯಿ.

ಮನೆಗೆ ಹೋದಬಳಿಕ ಅವರು ತಿರುಗಿ ಪುಸ್ತಕ ವನ್ನು ತೆರೆದರೆ: ಅವರು ಯೋಗ್ಯ ಹುಡುಗರು. ಅದಿಲ್ಲದೆ ಅವರ ನಾಲಿಗೆಯಿಂದ ಒಂದಕ್ಕೊಂದು ಹೊರಟರೆ, ಇಲ್ಲವೆ ಕೈಕಾಲು ಚಲಿಸಿದರೆ, ಬಿನ್ನಿನ ಮೇಲೆ ವ್ಯಾಘ್ರ

ರೇಖೆಗಳು ಬರುವುವು. ಹಿರಿಯರ ಕಲ್ಪನೆಯಂತೆ, ಹುಡುಗರು ಸದಾ ಸಮಾಧಿಷ್ಟರಾಗಿರಬೇಕು.

ಸೇಕಡ ಕಂಠುತ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಶಾಲೆಗೆ ಕಳುಹಿಸುವವರು ಮಕ್ಕಳ ತಂಟೆ ಸಹಿಸಲಾರದೆ ಹಾಗೆ ಮಾಡುವರು. ಇಂಥ ವಾತಾವರಣದಲ್ಲಿ ಅವರು ನಾಲ್ಕುಕ್ಷರಗಳನ್ನು ಕಲಿತು, ಸ್ವಲ್ಪ ಗಣಿತದಲ್ಲಿ ಪಾರಾಂಗತರಾದರೆ, ಅಷ್ಟೇ ಯಥೇಚ್ಛವೆನಿಸುವುದು. ಬಳಿಕವರು ಕೇವಲ ಗಂವರುಷದವರಾದರೂ ದೊಡ್ಡವರಂತೆ, ಕಾಯಕಷ್ಟಗಳನ್ನು ಮಾಡಬೇಕಾಗುವುದು. ಇದು ಸುಧಾಮರ ಮಕ್ಕಳ ಪಾಡು. ಇನ್ನು ಶ್ರೀಮಂತರ ಮಕ್ಕಳಾದರೂ ಇದೇ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಮೀರಿಲ್ಲ. 'ಓದಿನಿಂದಾಗುವುದೇನು?'—'ಸುಮ್ಮನ ಓದಿನಲ್ಲಿ ಹಣವ್ಯಯಿಸಿ, ಸತ್ತು ಬಿಟ್ಟರೆ ಎಲ್ಲಿವೂ ವ್ಯರ್ಥ'—ಎಂಬ ಕಲ್ಪನಗಳು ಅವರಿಗೆ. ಹೀಗಾಗಿ ಈ ಸರಸ್ವತಿ ಪುತ್ರರಲ್ಲಿ ೩%ರಷ್ಟು ಮಂದಿ ನಗರಗಳನ್ನು ಸೇರಿ ಎತ್ತರ ಶಾಲೆಗಳ ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ಮುಂದಾಗುವರು ಒಮ್ಮೆಗೇ ಅವರ ತಲೆಯೊಳಗೆ ಗಣಿತ, ಓದು, ಬರಹ, ದೇಶಭಾಷೆ, ಆಳುವವರ ಭಾಷೆ, ವಿಜ್ಞಾನ, ಖಗೋಳ, ಭೂಗೋಳ, ಇತಿಹಾಸ ಮೊದಲಾದುವುಗಳು ತುಂಬಿಸಲ್ಪಡುವುವು. ಇವುಗಳಿಗೆಲ್ಲಾ ಕೋವಿದರು ಬರೆದ ಗ್ರಂಥಗಳಿವೆ. ಅವುಗಳಲ್ಲಾ—ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕ, ಓದಿಯೇ ತೀರಲು (ತೀರು=ಸಾಯು?) ಬೇಕಾದ ಪುಸ್ತಕ; ಉಪವರ್ಯಪುಸ್ತಕಗಳು, (ಕೇವಲ ಪರಿಕ್ಷಾಸಮಯದಲ್ಲಿ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಓದಬೇಕಾದ ಪುಸ್ತಕ

ಗಳಿವು) ಎಂದಿವೆ. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಬಾಲಕರ ಜೀವನಕ್ಕೆ ನಿಕಟ ಸಂಬಂಧವಿರುವ ಒಂದು ವಿಷಯ ಬಿಟ್ಟು ಮಿಕ್ಕುಳಿದ ಎಂಥ ಪ್ರೌಢ ಜ್ಞಾನವೂ ಸಿಗುವುದು. ಇವುಗಳ ತೂಕದಿಂದಲೇ ಬಾಲಕರ ಮನೋಶಿಕ್ಷಣವು ಎಷ್ಟು ಸಾಗುವುದೆಂದು ಊಹಿಸಬಹುದು ಅದಕ್ಕಾಗಿ ತಯಾರಿಸಿದ ಕೋಷ್ಟಕವನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಿರಿ.

ಪ್ರಾಯ	ಪರ್ಮ್*	ಹುಡುಗರ ತೂಕ	ಪುಸ್ತಕಗಳ ತೂಕ
೧೧	೧	೫೨ ರಾತ್ನ	೪೦ ರಾತ್ನ
೧೨	೨	೫೫ "	೫೦ "
೧೩	೩	೫೮ "	೬೦ "
೧೪	೪	೬೦ "	೮೦ "
೧೫	೫	೬೫ "	೧೦೦ "
೧೬	೬-SSLC	೭೦ "	೧೨೦ "

*ಪರ್ಮ್ = Form = ರೂಪ = ಅವತಾರ = ಜನ್ಮ.

ಅಂದರೆ ಒಂದೊಂದು ತರಗತಿಯು ಒಂದೊಂದು ಜನ್ಮದಂತೆ 'ಎಂದರ್ಥ'. ಈ ಕೊನೆಯ ತರಗತಿಯವರ ಪುಸ್ತಕದ ತೂಕವನ್ನು ೧೨೦ರಿಂದ ೧೪೦ ರಾತ್ನಗಳಿಗೆ ವರಿಸುವ ನವಸುಧಾರಣೆಯೊಂದು ನಡೆದಿದೆ.

ಹೀಗೆ ೧೬ ವರುಷಗಳು ಸಂದರೆ ಅವರು ೧೫೦೦ ರೂಪಾಯಿಯ ವರದಕ್ಷಿಣೆಗೂ, ೧೨ ರೂಪಾಯಿ ಮಾ ಸಾಶನದ ಸರಕಾರಿ ನೌಕರಿಗೂ (ಸಿಕ್ಕಿದರೆ ಮಾತ್ರ)

ಅರ್ಹರಾಗುವರು. ಇವರಲ್ಲಿ ೧೦೦೦ ಮಂದಿ ವರೀ ಕ್ಷೆಗೆ ಕುಳಿತರೆ ೩೦೦ ವಾಸಾಗುವರು. ೧೦೦೦ ಪಾಸು ಗಳಿಗೆ ೩೦ ಮಂದಿ ಕಾಲೇಜನ್ನೇರುವರು, ೨೦ ಮಂದಿ ನೌಕರರಾಗುವರು. ಉಳಿದವರು ತಂಡುಲಧ್ವಂಸ ಮಂಡಳದ ಗೌರವ ಸದಸ್ಯರು. ಇದಕ್ಕೂ ಪ್ರವೇಶ ಸಿಗದವರು ಸುಧಾಮ ಮಂಡಲಕ್ಕೆ ನೇರುವರು.

ಕಾಲೇಜು. ಕೈಯಿಂದ ಈಜುವುದನ್ನು ಮರೆತು ಕಾಲಿಂದೀಜತೊಡಗಿದರೆ ಕಾಲೇಜು ಆಗುವದು. ಇಲ್ಲಿ ಇವರು ಎರಡು ವರುಷ ಮಧ್ಯೆ ಬಾಯಿಹಾಕುವವ ರಾಗಬೇಕು (Intermediate); ಬಳಿಕ-ದಿಗ್ರಿಹೊರಲು ಬರುವದು. ಇವರ ಓದಿನ ಪ್ರಮಾಣವು-ತೀರ ಹೆಚ್ಚಿನ ದ್ದೇ. ಇವರ ಭವಿಷ್ಯ ಹೀಗಿದೆ: ಮಧ್ಯೆ ಬಾಯಿಹಾಕುವ ವರ ವರದಕ್ಷಿಣೆ ೩೦೦೦. ವೇತನ (ಸಿಕ್ಕಿದರೆಮಾತ್ರ) ೩೦.

ಬಿ ಎ. — ಗಳಿಗೆ ವರದಕ್ಷಿಣೆ ೪೦೦೦ಕ್ಕೆ ಮೇಲ್ಪಟ್ಟು; ವೇತನ ೬೦. ಇವರಾದರೂ ವೇತನದ ಮೇಲೆ ದುರಾಭಿಮಾನವಿರಿಸದೆ ೧೫ ರೂಪಾಯಿಗಳಿಗೂ ಸಿಗುತ್ತಿರುವರು. ಆದರೆ ಈ ವ್ಯಾಸಂಗದ ಒಂದು ಶೋಭೆಯು ಸರಸ್ವತಿಗೆ ತೀರಾ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಬಂತು. “ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ವಿದ್ಯೆಗಾಗಿ ಕಲಿಯಬೇಕಂತೆ.” ಇವರೆಲ್ಲರೂ ಆ ಮಾದರಿಯವರೇ — ಕಾರಣ, ಯಾರೊಬ್ಬರಿಗೂ “ಎಕೆ, ಕಲಿಯುತ್ತಿರುವಿ” ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಉತ್ತರ ಕೊಡಲುಬಾರದು. ಆದರೂ ಕಲಿಯುತ್ತಿರುವುದೆಂದರೆ ಎಂಥ ಕರ್ಮ ಸನ್ಯಾಸ?

ಇನ್ನು ಕಲಿತ ಜ್ಞಾನವನ್ನಾದರೂ, ಕಲಿತುದಕ್ಕಿಂತಲೂ ತೀವ್ರದಲ್ಲಿ ಮರೆಯುವ ಅವೂರ್ವ ಜ್ಞಾಪಕ ಶಕ್ತಿಯು ಇವರಿಗಿದೆ.

ಜನರು ಕೇವಲ ಹೊಟ್ಟೆ ಪಾಡಿಗೇ ಬದುಕುವುದೆಂದರೆ ಮಾನಸಿಕ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಅಪಮಾನವೆಂಬುದರಿಂದ ಸರಕಾರದವರು ತಮ್ಮ ಶಿಕ್ಷಣ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಕೃಗಾರಿಕೆಯ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಕೊಡುವ ಸಾಹಸ ಮಾಡಲು ಮನಸ್ಸಿಲ್ಲದವರಾಗಿದ್ದಾರೆ.

ಇನ್ನು ಈ ಮಾನವ ಜಗದಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಜನೆಗೆ ಗುರು ಸೇವೆಯಂತಹ ಕಠಿಣ ತಾಪಗಳಿಲ್ಲ. ಕಾಸಿದ್ದವನು ತಲೆಯಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಕಲಿಯಲು ಬರುತ್ತದೆ.

ಎಂದು ನರನು ಶಾಲಾ ಕಾಲೇಜುಗಳಿಂದ ಹೊರಬರುವನೋ ಅಂದಿಗೆ ಅವನ ವಿದ್ಯೆಯು ಮುಗಿಯಿತು. ಅಲ್ಲಿಂದ ಮರೆಯುವ ಸಂಗತಿಗಳಿರಬೇಕೇ ಎನಹ ಕಲಿಯುವ ವಿಷಯಗಳಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಕೆಲವು ಚಳವಳಿಗಾರರು, ಭ್ರಾಂತಿನಿಂದ ಸಾಯುವ ತನಕ ಕಲಿಯುವಿಕೆಗೆ ವಿಶ್ರಾಂತಿಯಿಲ್ಲವೆಂದು ತಿಳಿಯುವರು. ಅವರ ದೆಸೆಯಿಂದ ಪುಸ್ತಕಗಳು, ವರ್ತಮಾನ ಪತ್ರಗಳು, ಎಲ್ಲಾ ಹೊರಡುತ್ತಿವೆ. ಆದರೆ ಇವಾದರೂ 'ಓದಲಾರೆವೆಂಬ,' ವಿದ್ಯಾವಂತರ ಸತ್ಯಾಗ್ರಹ, ದೃಢ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆಗಳ ಮುಂದೆ ಎಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲಬೇಕು? ಇಂಥ ವಣತೊಟ್ಟ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಕರ್ಣಾಟಕ ಪ್ರಾಂತವು ತೀರ ಮುಂದಾಳು. ಆದರೆ ಇಂಥವರಲ್ಲಾ ಕೆಲವು ಕುಮತಿಗಳಿರುವರು. ಅವರಿಗೆ

ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಜೀವನದ ಓದುವಿಕೆಯ ವ್ಯಸನವನ್ನು ಬಿಡಲು ಬರುವಂತಿಲ್ಲವಾದುದರಿಂದ ಅವರು ಈ ಉಭಯ ಅತಿಗಾಮಿಗಳಿಗೂ ಸಿಟ್ಟಾಗಬಾರದೆಂದು “ನಾವು ಹಣವ್ಯಯಿಸಿ ಓದುವುದಿಲ್ಲ”—ಎಂಬ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆ ಹೊರುವರು.

ಇಷ್ಟರವರೆಗೆ ಆರ್ವಾಚೀನ ಶಿಕ್ಷಣಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಹೇಳಿದೆವು. ಆದರೆ ಎಲ್ಲರೂ ಇದಕ್ಕೆ ಮರುಳಾಗಿಲ್ಲ. ಅವರಲ್ಲಿ ಪೂರ್ವಾಭಿಮಾನ ಹೋಗದಿದ್ದರಿಂದ ಅವರು ಗೀರ್ವಾಣಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶಕೊಟ್ಟಿರುವರು. ಅವರಿಗೂ ಮರ, ಶಾಲೆ, ಕಾಲೇಜುಗಳಿವೆ. ಶಿರೋಮಣಿ, ತುಳಸೀಮಣಿ, ಘಂಟಾಮಣಿ ಇತ್ಯಾದಿ ಬಿರುದುಗಳಿವೆ. ಇವರಲ್ಲಿ—ಎರಡು ವರ್ಗದವರಿರುವರು. ಒಂದು ವರ್ಗದವರು (ಇವರ ಸಂಖ್ಯೆ ೧೦೦ಕ್ಕೆ ೯೦) ಯಾವ ಬಗೆಯ ನಿಘಂಟೂ ಇಲ್ಲದೆ ಹಲವು ಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ಪಾಠ ಮಾಡಿ ವಿದ್ವನ್ಮಣಿಗಳೋ, ಬ್ರಹ್ಮಶ್ರೀಗಳೋ ಆಗುವರು. ಉಳಿದರ್ಧದವರು ಕಾವ್ಯ, ನಾಟಕ ಓದಿ—ಮಣಿಗಳಾಗುವರು. ಈ ಎರಡು ವರ್ಗದವರಲ್ಲೂ ಕೆಲವು ನಿಷ್ಠೆಗಳಿರುತ್ತವೆ. ಅವರು ತಮ್ಮ ಸಾಲೆಗಳ ಹೊಸ್ತಿಲನ್ನು ಮೊದಲನೆ ಬಾರಿ ಸೇರುವಾಗಲೇ ಈ ಕಳಗಣ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆಗಳನ್ನು ಹೊರುವರು.

೧. ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿರುವುದೆಲ್ಲ ಶಾಸ್ತ್ರ. ಅದನ್ನು (ಜೀರೆಯವರು, ಅನುಕೂಲವಾದರೆ ತಾವು) ಮೀರಬಾರದು.

೨. ದೊಡ್ಡ ಗ್ರಂಥಗಳೆಲ್ಲಾ ಗ್ರಂಥಕರ್ತನ ಹೆಸರಿಲ್ಲದಿದ್ದಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಸ ಪ್ರಣೀತವಾದುವುಗಳು. ತೀರ ದೊಡ್ಡ ಗ್ರಂಥಗಳಾದರೆ ದೈವ ಪ್ರಣೀತವಾದುವು.

೩. ನಾನಿನ್ನು, ಈ ಗ್ರಂಥ ಪ್ರಮಾಣಗಳನ್ನು ನನ್ನ ಮಿದುಳನ್ನು ಪಯೋಗಿಸಿ ಅಪಮಾನಿಸುವುದಿಲ್ಲ.

ಅವರು ವಿದ್ಯಾವಂತರಾಗಿ ಹೊರಗೆ ಬರುವಾಗ ಲಾದರೂ ಈ ಉಚ್ಚ ಧೈಯಕ್ಕೆ ಶಿರವಾಗಿ ಬರುವರು ಇದೇ ಮಾದರಿಯಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಉದ್ದುಶಾಲೆಗಳಿವೆಯಂತೆ. ಆದರೆ ಹಿಂದುಗಳಾದವರು ಮುಸಲ್ಮಾನರ ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಹೋಗುವುದರಿಂದ ಅವರ ಶಾಸ್ತ್ರಾರ್ಥಗಳು ತಿಳಿದು, ಜಾತಿಭಂಗವಾದೀತೆಂದು ಅವರ ಚತುರ್ಮುಖಿಯು ಸೂಚಿಸಿದ ನಿಮಿತ್ತ—ಇವರು ಪ್ರವೇಶಮಾಡಲಿಲ್ಲ.

ಆದರೆ ಒಂದು ವಿಚಾರ ನಿಜ. ಈ ವಿದ್ಯಾರಣ್ಯದಲ್ಲಿ ಗಂ—ಗಳ ವರುಷಗಳ ವಾಸಮಾಡದಿದ್ದರೂ, ಅವನಲ್ಲಿ ಸಾಕಷ್ಟು ಲಕ್ಷ್ಮೀಪ್ರಸಾದವಿದ್ದರೆ, ಅವನು ತೀರ ಹೆಚ್ಚಿನ ವಿದ್ಯಾವಂತನೆನಿಸಿಕೊಳ್ಳುವನು. ಎಂಥೆಂಥ ಪಂಡಿತರೂ ಅವನ ಮುಂದೆ ತಲೆನಾಗುವರು. ಈ ಕಾರಣ ದಿಂದ ಹಲವರ ಮನಸ್ಸು ಸರಸ್ವತೀ ಪ್ರಸಾದಕ್ಕೂ ಮಿಗಿಲಾಗಿ ಲಕ್ಷ್ಮೀಪ್ರಸಾದದ ಕಡೆಗೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಹರಿಯುವುದು. ಇದನ್ನು ಲಕ್ಷ್ಮೀಪತಿಯ ನಾಭಿಕಮಲದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ ಬ್ರಹ್ಮನ ಪತ್ನಿಗೆ ಖಂಡಿಸುವ ಸಾಹಸ ಬರಲಿಲ್ಲ.

ಪ್ರಕರಣ ೨೨.

ವಾಲ್ಮೀಕಿಯ ಓ ದಾಟ.

ವಿದ್ಯಾ ಮಂಡಲದಲ್ಲಿ, ಸಾಹಿತ್ಯಲೋಕವನ್ನು ವಿಚಾರಿಸುವ ಕೆಲಸವಿದೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ವಾಲ್ಮೀಕಿಯು ಪ್ರಸಿದ್ಧನೆಂಬ ತಿಳುವಳಿಕೆಯಿಂದ ದೇವದೂತ ಗಣವು ವಾಲ್ಮೀಕಿಯ ಹೆಸರನ್ನು ಸೂಚಿಸಿದುದು. ಅವನಲ್ಲಿ ತಾನೊಬ್ಬ ಸಾಹಿತ್ಯವಿಶಾರದ, ಕವಿಕುಲಕಂಠೀರವನೆಂಬ ತಿಳುವಳಿಕೆಯುಂಟಾಗಿರಬೇಕು. ಆದರೆ, ಅವನ ಕಾಲದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯೇನು? ಇಂದಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯೇನು? ಆಗ ಏನು, ಒಟ್ಟು ಹತ್ತೆಂಟು ಗ್ರಂಥಗಳಿದ್ದವೋ ಇಲ್ಲವೋ, ಅವು ಕೆಲವೊಂದು ಮಂದಿಯ ಗಂಟಲಲ್ಲಿ. ಆದರೀಗ ಸಾಹಿತ್ಯರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಅಂಥ ಗಿಳಿಗಳಿಲ್ಲ; ಇರಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದರೂ ಶಕ್ಯವಿಲ್ಲ. ಪುಸ್ತಕಗಳ ಸಂಖ್ಯೆಯು ಒಂದೆರಡೇ! ಭರತಖಂಡದಲ್ಲಿ ವಾಲ್ಮೀಕಿ ಕಾಲದ ಗೀರ್ವಾಣ ಗ್ರಂಥಗಳ ಬೆಳೆವಣಿಗೆಯಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಉಳಿದ ಗ್ರಂಥಗಳು ನಾಕಷ್ಟಿವೆ ಭಾಷೆಯಾದರೂ ಒಂದೆರಡೇ? ಹೀಗಾಗಿ ಅವನು ಬಹು 'ವಜೀತಿ'ಗೆ ಬಂದನು ಚತುರ್ಮುಖಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಶತಮುಖಿಯು ಬಂದರೂ ಸಾಗುವ ಕೆಲಸವಲ್ಲ. ಅದನ್ನು ಕಂಡೇ ಸರಸ್ವತಿಯು—“ವಾಲ್ಮೀಕಿ, ಈ ಒಂದು ಭಾರ ನಿನ್ನ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ” ಎಂದಳು. ಅಧ್ಯಕ್ಷರ ಆಜ್ಞೆ; ಶಿರಸಾವಹಿಸುವುದೇ ಸರಿ.

ಈ ಪ್ರಸಂಗದಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು, ಸುಲಭೋಪಾಯವನ್ನು ಅವನು ಹಿಡಿಯಬೇಕಾಯಿತು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ತನ್ನ ಚತುರ್ಮುಖಿಯೊಡನೆ ಕಲವು ಪ್ರಶೋತ್ತರಗಳನ್ನು ಮಾಡತೊಡಗಿದನು.

ವಾಲ್ಮೀಖಿ:— ಭರತಖಂಡದಲ್ಲಿನ ಭಾಷೆಗಳೆಷ್ಟು!

ಚ. ಮುಖಿ:— ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಇಂಗ್ಲಿಷು, ಹಿಂದಿ, ಬಂಗಾಲಿ, ಮರಾಠಿ, ತೆಲುಗು, ತಮಿಳು, ಕನ್ನಡ, ಮಳಯಾಳನೆನ್ನಬಹುದು.

ವಾಲ್ಮೀಖಿ:— ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವ ಯಾವ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೆಷ್ಟು ಗ್ರಂಥಗಳಿರಬಹುದು.

ಚ. ಮುಖಿ:— (ಮಾತಾಡದಾದನು ಅವನಿಗದೆಲ್ಲಿ ತಿಳಿಯಬೇಕು.)

ವಾಲ್ಮೀಖಿ:— ಏಕೆ, ಮೌನವಾದಿರಿ?

ಚ. ಮುಖಿ:— ಇವೆ ಬಹಳ; ಸಂಖ್ಯೆ ಹೇಳಿ ತೀರದು. ಆದರೆ, ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಇಂಗ್ಲಿಷು ಗ್ರಂಥಗಳೇ ಅಧಿಕ. ಇತರ ಭಾಷೆಗಳಿಗೆ ಬಂದ ಅವಾಚೀನ ಸ್ಫೂರ್ತಿಯು ಇದರಿಂದಲೇ.

ವಾಲ್ಮೀಖಿ:— ಇದು ನಾಡಭಾಷೆಯೇ.

ಚ. ಮುಖಿ:— ಅಲ್ಲ. ಆದರೆ ಶಾಸಕರದು.

ವಾಲ್ಮೀಖಿ:— ಆದರೆ ಪ್ರಚಾರ ಬಹಳ ಇರಲು ಕಾರಣ?

ಚ. ಮುಖಿ:— ಎಂಥ ಪ್ರಶ್ನೆ ನಿಮ್ಮದು? ಯಥಾರಾಜಃ ತಥಾ ಪ್ರಜಾಃ.

ವಾಲ್ಮೀಖಿ:— ಇರಲಿ, ಆ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿಷ್ಟು ಗ್ರಂಥ
ಗಳಿರಬಹುದು?

ಪ. ಮುಖಿ:— ಅದಕ್ಕೆ ಮಿತಿಯೇ ಇಲ್ಲ.

ಹೀಗೆಂದು ಅವನಿಗೆ ಚತುರ್ಮುಖಿಯು ಕೊನೆ
ಮರ, ಬಡೋದೆ ಮೊದಲಾದಲ್ಲಿನ ಪುಸ್ತಕ ಭಂಡಾರ
ಗಳನ್ನು ತೋರಿಸಿದನು. ವಾಲ್ಮೀಕಿಯ ಪಿತೃವೆಲ್ಲಾ
ಕೆದರಿತು ಬಂದ ಕೆಲಸವು ಅತ್ಮಸಾಕ್ಷಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ
ಸಾಗಲು ಇಂಗ್ಲಿಷು ಕಲಿಯುವುದು ತೀರ ಅವಶ್ಯವೆನಿ
ಸಿತು. ಚತುರ್ಮುಖಿಯ ಬಳಿ ಕುಳಿತು ಕೆಲವು
ಸಮಯ ವ್ಯಾಸಂಗಮಾಡಿದನು ದೈವೀ ಮಿದುಳಿನ
ಬಲದಿಂದ ತೀವ್ರ ಓದುವುದಾಯಿತು. ಬಳಿಕ ದೇಶದ
ಒಂದು ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಪುಸ್ತಕ ವಿಕ್ರಯಾಲಯಕ್ಕೆ ಹೋದನು.
ಅಲ್ಲಿ—“ತೀರ ಜನಪ್ರೀತವಾಗಿರುವ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು
ಕೊಡಿರಿ” ಎಂದನು. ಅವನ ಮುಂದೆ ವ್ಯಾಸೇಜರನು
ಒಂದು ೫೦೦೦ ಪುಟದ ಕೆಟಲಾಗನ್ನು ಇರಿಸಿದನು.
ಎನು ತಿಳಿದಿದೆಯೆಂದು ಆರಿಸಬೇಕು? “ನೀವೇ ಆರಿಸಿ
ಕೊಡಿರಿ. ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಖರ್ಚಾಗುತ್ತಿರುವ ಪುಸ್ತ
ಕಗಳನ್ನು ಕೊಡಿರಿ”—ಎಂದನು. ವ್ಯವಸ್ಥಾಪಕನು ತನ್ನ
ಜಾಣ್ಮೆಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ಉಪಯೋಗಿಸಿ ೩,೦೦೦,೦೦೦,೦೦೦
ಪ್ರತಿಗಳಿಗೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಮುದ್ರಣಗೊಂಡ ಪುಸ್ತಕಗಳ
ಹೊರೆಯೊಂದನ್ನು ಮಾಡಿದನು. ವಾಲ್ಮೀಕಿಯು ಹಣ
ಕೊಟ್ಟು ಅವನ್ನು ಅತಿ ಆತುರದಿಂದ ಕೊಂಡುಕೊಂ
ಡು ಮನೆಗೆ ಬಂದನು ಇನ್ನು ತನ್ನದೊಂದು “ಓದು

ಮನೆ ಯಾಗದೆ ನಿರ್ವಾಹವಿಲ್ಲೆಂದು ಮಂಗಳೂರಿಗೆ ಬಂದು, ಅಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮನೆಯನ್ನು ಬಾಡಿಗೆಗೆ ಕೊಂಡು, ಅವುಗಳ ಕದಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಮುಚ್ಚಿ ಸಿ ತಾನು ಒಳಗೆ ಕುಳಿತು ಬಾಗಿಲು ಹಾಕಿಸಿಬಿಟ್ಟು ಪರಿಶ್ರಮಕ್ಕೆ ತೊಡಗಿದನು.

ಹೀಗಂದರೆ, ವಾಚಕರು-ಊಟ 'ಆಹಾರ'-ಎಂದು ನಡುವೆ ಬಾಯಿಹಾಕಬಹುದು. ಅವನು ತವಸ್ವಿ ಯೆಂಬುದು ಅದಕ್ಕೆ ಉತ್ತರ.

ತಂದ ಪುಸ್ತಕಗಳ ಹೆಸರನ್ನು ಒಂದೊಂದಾಗಿ ನೋಡತೊಡಗಿದನು. ರೈನಾಲ್ಡಿನ Loves of the Harem; Mysteries of the Court of London; ಇತ್ಯಾದಿ ಪುಸ್ತಕಗಳು, ಮಿಸ್! ಲೌವ್‌ಡೇಲಳ-Pretty Backs; Oh, One Kiss & no more Oh, Woman-ಎಂಬ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು, ಮಿಸ್ ಬಾರ್ಬರ ಬೆನೆಟ್‌ನ-The Garden of Youth; The Pleasures of Youth; Youth; Behold Her-ಎಂಬ ಗ್ರಂಥಗಳಿದ್ದುವು ಇನ್ನು ಹತ್ತೆಂಟು ಪತ್ತೆದಾರಿ ಕಥೆಗಳಿದ್ದುವು ಇವೆಲ್ಲವುಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಅತಿ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಮುದ್ರಿತವಾದ ಪುಸ್ತಕಗಳೆಂದರೆ-Sex in Natures Garden; Get Rid of the Family Burden; Marriage a nuisance ಎಂಬವುಗಳು ಆದರೆ ಈ ಯಾವತ್ತು ಗ್ರಂಥಗಳ ಸಂಖ್ಯೆಯು ಲಂಕಾಪುರುಷನಾದ ದರೂ ಬೆಲೆ ಕೇವಲ ಒಂ ರೂಪಾಯಿಗೆ ಮಾರಲಿಲ್ಲೆಂಬುದರಿಂದ ಜತೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೆಚ್ಚಿನ ಬೆಲೆಯ ಪುಸ್ತಕಗ

ಳನ್ನು ನೇರಿಸಿದ್ದನು. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಹಾರ್ಕೆನನ—
Redemption; The Playhouse; The Spoiled garden ಎಂಬಿತ್ಯಾದಿ ನಾಟಕಗಳೂ, "The Cup of Tears", "Were I the Master" — ಎಂಬೆರಡು ಕಾದಂಬರಿಗಳೂ, ಇನ್ನು ಡಾ| ಗ್ರೇವಿಸ್‌ನ—"Let me weep for you" — ಎಂಬ ಗ್ರಂಥ ಮೊದಲಾದುವುಗಳಿದ್ದವು. ಹಾರ್ಕೆನನನ್ನು ಅವನ ಗ್ರಂಥಗಳ ಜನಯಿಂದ ಅವನ ದೇಶೀಯರು ಕೂಲಿ ಮಾಡಿದ್ದರು ಗ್ರೇವಿಸ್‌ನಿಗೆ ತನ್ನ ಸರಕಾರದವರ ಕಟ್ಟಪ್ಪಣೆಯಿಂದ ರಾಜ್ಯ ಭ್ರಷ್ಟನು. ಇವರ ಸಾಲಿನ ಮೂರನೆ ಗ್ರಂಥಕರ್ತನಿರುವನು. ಅವನ ಹೆಸರು ಏಕೂಟ. ಈ ಪುಸ್ತಕಗಳ ರಾಶಿಯಲ್ಲಿ "The Mad Trio" ಎಂಬೊಂದು ಗ್ರಂಥವಿತ್ತು. ಹೆಸರಿನ ಮೇಲಿಂದ ವಾಲ್ವೀಕಿಯು ಅದನ್ನು ಮೊದಲು ಎತ್ತಿಹಿಡಿದನು. ನೋಡಹೋಗಲು ಅದು ಮೇಲಿನ ಮೂವರ ಗ್ರಂಥಗಳ ಮೇಲೆ ಮಿ| ಬ್ರಾಡ್‌ಶಾ ಎಂಬ ವಿದ್ವಾಂಸನ ತುಲನೆಯಾಗಿತ್ತು. ಆ ಗ್ರಂಥದಲ್ಲಿ ಬ್ರಾಡ್‌ಶಾನ ಚಿತ್ರವೂ ಇತ್ತು. ಚಿತ್ರದ ಕೆಳಗೆ "ಅತಿ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಸಾಹಿತ್ಯ ತುಲನಾಕರ್ತ" — ಎಂದಿತ್ತು.

ಅವನ ಅಭಿಪ್ರಾಯವೇನೆಂದು ನೋಡುವ ಕುತೂಹಲವಾಯಿತು. ಪುಸ್ತಕದ ೫೦೦ ಹಾಳೆಗಳನ್ನು ಅಂದೇ ಮುಗಿಸಿದನು. ಅದರಲ್ಲಿ ಈ ಮೂವರು ಹುಚ್ಚರನ್ನು ಎಷ್ಟು ನಿಂದಿಸಬೇಕೋ ಅಷ್ಟು ನಿಂದೆಗಳಿದ್ದವು. "ಇವರು ಬದುಕಿರುವಾಗಲೇ ಸಾವಿನ ಆಚೆಗೆ ಇಣಕುವವರು;

ಬದುಕುವುದು ಸಾವಿನ ಚಿಂತೆಗಾದರೆ, ಬದುಕಬೇಕೇಕೆ?" ಎಂದು ಅವರ ಧೈರ್ಯವನ್ನೂ ಖಂಡಿಸಿ ಒಂದು ಭಾಗ ಅವರ ಪಾತ್ರ, ಭಾವ, ಕಥೆಗಳನ್ನು ಖಂಡಿಸಿ ಇನ್ನೊಂದು ಭಾಗ. ಅದರಲ್ಲಿ—“ಮನಸ್ಸು ತೀರ ಭ್ರಾಂತವಾದರೆ ಆಗ ಇಂಥ ವಿಚಾರಗಳು ಹೊರಡುವುವು ಇವರ ಪಾತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಯಥಾರ್ಥತೆಯಿಲ್ಲ (Realism). ಈ ಭಾತಪ್ರೇತಗಳ ಕಥೆಯು ಬದುಕಿರುವವರ ಸಲುವಾಗಿ ಬರೆದುದಲ್ಲ. ಕಾರಣ ಅಂಥ ಮಾನವರು ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಜೀವಿಸಿಲ್ಲ” — ಎಂಬ ಎರಡನೇ ಭಾಗವಿದೆ. ಒಟ್ಟಾರೆ ಅವರ ಶೈಲಿ ಕ್ರಮಗಳನ್ನು ನಿಂದಿಸಲಾರದೆ - “ಆಹಾ! ಇಂಥ ಲೇಖನ ಶಕ್ತಿಯು ಹುಚ್ಚರ ಕರದಲ್ಲಿ ಸಿಗಬೇಕೇ?” — ಎಂದಿರುವನು.

ಈ ವಿಮರ್ಶೆಯನ್ನೇದ್ದಿ, ಆ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನೇದ್ದು ವ ಆತುರವಾಯಿತು. ಆದರೆ ಬ್ರಾಡಶಾನಂತೆ— ಅವುಗಳನ್ನು ನಿಂದಿಸುವ ಮನವು ಅವನಿಗಾಗಲಿಲ್ಲ. ಹೆಚ್ಚೇನು, ಓದಿ ಅವನ ಕಣ್ಣಿಂದ ಆನಂದಭಾಷ್ವಗಳೇ ಸುರಿದುವು. ಇವು ಕೋಟಗಟ್ಟಲೆಯಿಂದ ವಿಕ್ರಯವಾಗಿರಬೇಕೆಂದು ಪ್ರಥಮ ಹಾಳೆಯನ್ನು ನೋಡಿದರೆ— ಪುಸ್ತಕದ ಮುದ್ರಣವು ಗೃಹದಲ್ಲಿ ಆಗಿತ್ತು. ಅದೂ ಎಷ್ಟು ಪ್ರತಿಗಳು? ೨೦೦೦ ಮಾತ್ರ. ಇನ್ನೂ ಖರ್ಚಾಗದೆ ಉಳಿದವೆ!

ಇದನ್ನು ಕಂಡೊಡನೆ ತೀರ ಹೆಚ್ಚು ಖರ್ಚಾದ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ತೆರೆಯತೊಡಗಿದನು. Sex in nat-

ures Garden, Get Rid of the family burden.
 ಎಂಬ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ತೆರೆದನು. ಅವುಗಳಿಗೂ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ
 ಶಾಸನ ಮುನ್ನುಡಿಗಳಿದ್ದವು. ಒಬ್ಬನೇ ಲೇಖಕನು.
 ಮುನ್ನುಡಿಯಲ್ಲಿ—“ಇಂಥ ಗ್ರಂಥಗಳಿಗೆ ಮುನ್ನುಡಿ ಬರೆ
 ಯುವುದೆಂದರೆ ಅಪೂರ್ವ ಆನಂದ ಈ ಗ್ರಂಥವನ್ನು
 ಕುರಿತು ತುಲನೆಯೆಂದರೆ, ಮ್ಯಾಕಲ್ ಎಂಜಿಲೋವಿನ—
 ವಿಗ್ರಹಗಳಿಗೆ ಮಸಿ ಬಳೆದಂತ! ಓದಿದರೆ ವಿಷಯವು
 ಶಾಸ್ತ್ರೀಯವೆಂದು ಹೊಳೆಯಬಹುದಾದರೂ ಲೇಖಕರು
 ಅದಕ್ಕೆ ಕಾವ್ಯದ ಶಾಲನ್ನು ಹೊದಿಸಿರುವರು. ವಿಷಯ
 ಗಳನ್ನು ಆಧುನಿಕ ವಿಚಾರಶೀಲನು ವಂಶೀಲಿಸಲೇ ಬೇ
 ಕಾದುದು. ಮ|| ಹೆವನ್‌ಸ್ಟೀನನ ಲೇಖನದಲ್ಲಿ ಉಜ್ವಲತ
 ಯಿದೆ, ಸ್ವಾರ್ಥಿಯಿದೆ, ನಾವೀನ್ಯವಿದೆ, ಮಾಧುರ್ಯ
 ವಿದೆ; ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರೌಢತೆಯಿದೆ, ವಿವೇಕವಿದೆ; ರಚ
 ನೆಯಲ್ಲಿ ಅತ್ಯದ್ಭುತ ಸೊಗಸಿದೆ”—ಎಂದು ಬರೆದಿರುವನು.

ವಾಲ್ಮೀಕಿಯು ಓದಿ ಓದಿ ನಿದ್ರಿಸಿದನು. ತಿರುಗಿ
 ಮುಂದರಿಸಿದನು. ಹಟಮಾರಿಯಂತೆ ಮುಗಿಸದೆ ಬಿಡ
 ಲಿಲ್ಲ “ಇದನ್ನು ಶುಕಮುನಿಯು ಓದಬೇ
 ಕೆಂದು”—ಉದ್ಗಾರತೆಗೆದನು. ಅವನ ಕಣ್ಣುಗಳಿಂದ
 ಭಾಷ್ಪಗಳುದುರಿದುವು “ಆಹಾ! ಸರಣಿ ರಚನೆಗಳೆಲ್ಲ
 ರಂಭೆಯ ಸೌಂದರ್ಯ ಸಾಹಸಗಳಂತಿವೆ!”—ಎಂದು
 ಅಚ್ಚರಿಗೊಂಡನು. ನಂತರ ಉಳಿದ ಪುಸ್ತಕಗಳ
 ಪಾರಾಯಣವು ಸಾಗಿತು ಆ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಒಂದರ
 ಮೇಲೊಂದಿರಿಸಿ, ಅವು ವಾರದರ್ಶಕವೆಂಬ ಭಾವನೆ

ಯಿಂದ ತನ್ನ ಕಲ್ಪನಾಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಇರಿಸಿ, ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿದನು. ಆಗ "ನಾರಿ, ನೀನಿಂದು ನರರ ನಾರಾಯಣನು." ಎಂಬ ದೃಶ್ಯವು ಅವನಿಗೆ ಕಾಣಿಸಿತು. ಮಾನವನ ಊಹೆ, ಭಾಷಾಸರಣಿ, ರಚನಾಶಕ್ತಿಗಳೆಲ್ಲವು ಈ ಸತ್ಯವನ್ನು ಚಿತ್ರಿಸಲು ಶ್ರಮಿಸುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಕಂಡಿತು.

ಪತ್ತೇದಾರಿ ಕಾದಂಬರಿಗಳಲ್ಲಿ — ನರರ ಇದೇ ಅಭಿಷ್ಠಾತ್ರಿಯ ಕೈಗೂಸಾಗಿ ಸುನರ್ಣದ ಬೊಂಬೆಯೊಂದಿದ್ದಂತೆ ಕಂಡಿತು.

ಅವನು ನಾಟಕಗಳನ್ನು ತೆಗೆದನು, ಕಾದಂಬರಿಗಳನ್ನು ತೆಗೆದನು, ಕವಿತೆಗಳನ್ನೊದ್ದಿದನು ಎಲ್ಲವುಗಳಲ್ಲೂ ಸಂಚರಿಸಿದ ಶಕ್ತಿಯೊಂದೇ.

ಸರಿ ಅವನ ಓದುಮನೆಯು ಬಾಗಿಲು ತೆರೆಯಿತು. ತಿರುಗಿ ಅವನು ಅದೇ ಪುಸ್ತಕವಿಕ್ರಲಯಕ್ಕೋದಿದನು. ಈಗ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕಲ್ಲ. ಗಿರಾಕಿಗಳನ್ನು ನೋಡುವುದಕ್ಕೆ. ಗಳ ವಯಸ್ಸಿನಿಂದ, ಯಮರಾಯನ ಆತಿಥಿಗಳ ವರೆಗೂ ಗಿರಾಕಿಗಳಿದ್ದರು. ಶಾಲಾ ಹುಡುಗರಿಗೆ ಅಂಥ ಪುಸ್ತಕಗಳಿದ್ದರೆ ಅನ್ನ ಬೇಡ, ನಿದ್ರೆ ಬೇಡ; ಹೆಜ್ಜೇನು, ಅವರ ವರ್ತಮಾನಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಆ ಮಾದರಿಯವಿದ್ದವು.

ಈಗ ವಾಲ್ಮೀಕಿಯ ದೃಷ್ಟಿಯು ಪುಸ್ತಕಾಲಯಗಳಿಗೆ ಹರಿಯಿತು! ಅವನು ಕೂನೆಮರಾ ಮುಂತಾದ ಪುಸ್ತಕಾಲಯಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಲಕಳೆಯತೊಡಗಿದನು. ಅಲ್ಲಿ, ಹಾರ್ಕನ್, ಸಿಕೊಟಿ, ಗ್ರೇವಿಸರವರ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನರಿ

ಸಿದ್ಧ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಮಾನವೀಹಸ್ತವು ತಿರುಗಿ ಸಂಚರಿಸಿ ದಂತ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಕೆಲವು ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ತೆರೆದರೆ — ಅಲ್ಲಿಂದಿಲ್ಲಿಯವರೆಗೂ ಕೆಂಪುಗೆರೆಗಳನ್ನು ಹಾಕಿದ್ದರು ಹಾಗೆ ಗೆರೆ ಹಾಕಿದ ಒಂದೆರಡು ಭಾಗಗಳನ್ನೇದಿದನು; ಮುಂದೋದುವ ಆಸೆ ಆ ವೃದ್ಧನಿಗಾಗಲಿಲ್ಲ. ಒಂದು ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ಅವನ ರಾಮಾಯಣದ ಅಂಗಭಾಷಾ ಭಾಷಾಂತರವಿದ್ದಿತು. ಹೋಗಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡನು. ಮೊದಲಿನ ಹಾಳೆಯ ಮೇಲೆಯೇ ಪ್ರಥಮ ಲೇಖಕನ ವಿನಂತಿಯು ಇದ್ದಿತು. "For God's sake don't waste your time over this silly book [ದೇವರ ಸಲುವಾಗಿ ನಿಮ್ಮ ಸಮಯವನ್ನು ಇಂಥ ಹುಚ್ಚು ಪುಸ್ತಕದ ಮೇಲೆ ವ್ಯಯಿಸಬೇಡಿ] ಎಂದಿತ್ತು. ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಕಾಣಲು, ಮಿಕ್ಕವರು ಈ ಬುದ್ಧಿವಾದವನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿದಂತೆಯೂ ಕಂಡಿತು! ಆಗವನಿಗೆಷ್ಟಾನಂದವಾಗಿರದು, ಅವನ, ಲೇಖಕನೆಂಬ ಅಹಂಕಾರವು ಭಸ್ಮವಾಯಿತು

ವಾಲ್ವೀಕಿಯು ನೋಡಹೋದ ಇನ್ನೊಂದು ಸ್ಥಳವೆಂದರೆ — "Brodiess Club" ಎಂಬ ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಚನಾಲಯ. ಅಲ್ಲಿ ಹಲವು ಉತ್ಕೃಷ್ಟ ಮಾಸಿಕವಹಿಗಳು ಬರುವವೆಂದು ಕೇಳಿದ್ದನು ಅಲ್ಲಿಹೋಗಿ ಆ ಸಚಿತ್ರ ಮಾಸಿಕವಹಿಗಳನ್ನು ತಿರುವಿದನು. ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ "ನೈಸರ್ಗಿಕ ಉದ್ಯಾನಪ್ರಿಯರದೇ ವಿಚಾರ." — ಅವೇ ಚಿತ್ರಗಳು. ಅವುಗಳೊಳಗಿನ ಚಿಕ್ಕ ಕಥೆಗಳನ್ನು

ಮನದಣಿಯೆ ಓದಿದನು. ಇವಾದರೂ ಆ ಜನಪ್ರೀತ
ಗ್ರಂಥಗಳ ಅನುಕರಣೆಯಲ್ಲಿ ಅವಕ್ಕೂ ಒಂದು ಹೆಜ್ಜೆ
ಮುಂದರಿದಿದ್ದವು. ಅವುಗಳಿಗೆ ಚಿತ್ರರಾಜಯ್ಯ ಜೀವ
ಕಳೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿತ್ತು

ಅಲ್ಲಿಗೆ ವಾಲ್ಮೀಕಿಯು. "ದಣಿದೆ" -- ಎಂದನು!

ಪ್ರಕರಣ ೨೩.

ಕಲಾ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ವಿಹಾರ.

ಈ ಪ್ರಾಚೀನ ಯುಗದ ದೇವತೆಗಳ ಎಣಿಕೆಯಲ್ಲಿ
ಮಾನವನ ವಿದ್ಯೆಯು ಕಲಾರಾಜ್ಯದೊಳಗೆ ಪೂರ್ಣವಾ
ಗದು ಎಂದಿತ್ತು. ಈಗಾದರೂ ಇಲ್ಲವೆಂದಲ್ಲ. ಉಭ
ಯತರೂ ಕಲೆಯೊಂದರೆ ಸೌಂದರ್ಯೋಪಾಸನೆ
ಯೊಂದೇ ಎಣಿಸುವರು ಆದರೆ ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಕೂಡು
ವರೋ ಎಂಬ ಸಂಶಯವು ನಮಗಿದೆ. ಸಿಶ್ಯಕರ್ಮನು
ಹಿಂದೀಯರ-ಶಿಲ್ಪ, ಚಿತ್ರಕಲೆ, ವಾಸ್ತುಶಿಲ್ಪಗಳನ್ನು ಪರಿ
ತೀರಿಸಲು ಮುಂದಾದನು; ಸರಸ್ವತಿಯು ತನಗೆ ಸಹ.
ಪ್ರಿಯವೆನಿಸಿದ ನಾಟ್ಯಕಲೆ, ಗಾಯನ, ನರ್ತನ ಇವು
ಗಳ ವಿಚಾರ ಗಮನವೀಯತೊಡಗಿದಳು. ಭರತ
ಖಂಡದಲ್ಲಿ, ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಅಲ್ಲದಿದ್ದರೂ, ಇವುಗಳಿಗೆ
ಜನರ ಬೆಂಬಲ ಸಾಕಷ್ಟಿತ್ತೆಂದೂ ಅವರಿಗೆ ಅನುಭವ
ವಾಯಿತು ಜನರಿಗೆ ನಾಟಕ, ನರ್ತನ, ಸಿನೆಮಾ
| 'ಇದೊಂದು ಬಗೆಯ ಛಾಯಾ ನಾಟಕವಂತೆ' ಎಂದು

ಅವನ್ನು ನೋಡುವ ಮೊದಲು ಪರಸ್ಪರತೆಯ ಟಿಪ್ಪಣಿ ನಡೆದಿತ್ತು) ಇವುಗಳಿಗೂ, ಆಗಾಗ ಸಂಗೀತ ಬೈರಕು ಗಳಿಗೂ ಕೊಡುವ ಸ್ತೋತ್ರಾಹ, ತೂಗಾಡಿಸುವ ತಲೆ- ಇವುಗಳನ್ನು ಕಂಡು, ಪ್ರತಿ ನುಸೆಯಲ್ಲಿ ತೂಗುತ್ತಿರುವ, ಪ್ರತಿ ಸಿಗರೇಟು ಕರಡಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಅಂಟಿರುವ, ಬಂಡದ ಬರಹಗಳನ್ನು, ಕಂಡು ದೂರದಿಂದಲೇ ಅವರು ಹಿಂದೀಯ ರಸ್ತೆ ಕೂಂಡಾದತೊಡಗಿದ್ದರು. ಅದರೆ ದೂರದಿಂದಲೇ ತೃಪ್ತಿಯಾಗುವ ಕಣ್ಣುಗಳು ಅವಲ್ಲ. ಸಕಟವರಿ ಜಯದ ಆವಶ್ಯಕತೆಯನ್ನು ಅವರು ಕಂಡರು.

ಪಶ್ಚಿಮೋರ್ ನ ಸವಾರಿಯು ಈ ಕಲಸಕ್ಕಾಗಿ ಅವಿಲಭಾರತವರ್ಷದ ಸಂಚಾರ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವನ್ನು ಕೈಕೊಂಡಿತು. ಅಜಂತ, ಸಂಟಿ, ವೇರಾಳ, ಹಳೇ ಜೀದು, ಬೇಲೂರು, ಶ್ರೀರಂಗ, ಜಗನ್ನಾಥ, ಆಬು, ಖಜುರಾಹೋ, ವಟ್ಟದ ಕಲ್ಲು ಮೊದಲಾದ ಸ್ಥಳಗಳನ್ನು ತಿರುಗಿದನು. ಆನಂದಿಸಿದನು. ಹಲವು ಭಿಕ್ಷಾವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿದ್ದುದನ್ನೂ, ಕಾಲನ ಕರಕ್ಕೆ ಸಿಲುಕಿ ಜೀರ್ಣವಾದುದನ್ನೂ, ಅವನ್ನು ಅದೇ ಸರಣಿಯಲ್ಲಿ ಮುಂದರಿ ಸದೆ ಇದ್ದುದನ್ನೂ ಕಂಡು ಸ್ವಲ್ಪ ವ್ಯಥೆಯಾಯಿತು. ಆದರೆ ಈ ಸ್ಥಳಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಸಂದರ್ಶಿಸಿದವನು ಅವುಗಳ ಕಾಲನಿರ್ಣಯದ ಗೊಡವೆಗೆ ಹೋಗದಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವು ಗಳು ೧೨-೧೩ ಶತಮಾನದೊಳಗಿನವು ಎಂದು ತಿಳಿದು - ಇವುಗಳ ಕೀರ್ತಿ ಈಗಿನವರಿಗೇಕೆ? ಎಂದು ನಿರ್ಣಯಿಸಿದನು. ಅದಕ್ಕೆ ಇನ್ನೊಂದು ಬಲವಾದ ಕಾರಣವಿತ್ತು.

ಇಂಥ ಹಲವು ಸ್ಥಳಗಳಿಗೆ ಜನರ ಗಮನನಿರ್ಗಮನಗಳು ಸಾಕಷ್ಟಿಲ್ಲ. ಇನ್ನು ಕ್ಷೇತ್ರಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಮಂದಿರಗಳಿದ್ದರೆ, ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬರುವ ಯಾತ್ರಿಗಳು — ಅವನ್ನು ಕಂಡೂ ಕಾಣದ ಕುರುಡರಂತೆ ಹಣ್ಣುಕಾಯಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಹೊರಡುವರು. ಪ್ರಾಯಶಃ ಅವರ ಅಭಿರುಚಿ ಭಿನ್ನವಾಗಿರಬೇಕೆಂದು ತಿಳಿದನು. ಇವುಗಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಅವನರಿತ ಒಂದು ಸ್ವಾರಸ್ಯವೆಂದರೆ, ದಕ್ಷಿಣ ಹಿಂದುಸ್ಥಾನದ ಗುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಆರ್ಥಾಂಶಕ್ಕೆ ಮಿಕ್ಕಿದ್ದುವು ಪಾಂಡವರ ರಚನೆಯೆಂದು! ಕರ್ಣಾಟಕದ ಗುಡಿಗಳೆಲ್ಲ ಯಾರೋ ಒಬ್ಬ ಜಕಣಾಚಾರಿಯದಂತೆ! ಗುಡಿಗಳ ಎದುರು ಶಿಲಾಶಾಸನದಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಿದಕಾಲ ಕಟ್ಟಿದವರ ಹೆಸರಿದ್ದರೂ, ಜನರು ಅವನ್ನು ಹಟಹಿಡಿದು ಓದಲಾರರು ಅವರು ಪಾಂಡವರಿಗೆ ಮತ್ತು ಆ ಜಕಣನಿಗೆ ಅದರ ಶ್ರೇಯಸ್ಸನ್ನು ಒಪ್ಪಿಸುವರು. ಸ್ವರ್ಗಲೋಕದ ವಿಶ್ವಕರ್ಮನಿಗೆ, ಪಾಂಡವರಿಗೆ ಕಲ್ಲು ಕೆಲಸದ ಜ್ಞಾನ ಇಲ್ಲೆಂದು ಗೊತ್ತು. ಒಮ್ಮೆ ಗೊತ್ತಿದೆಯೆಂದು ತಿಳಿಯುವ; ಅವರು ಕ್ರಿಸ್ತಪೂರ್ವದಿಂದ ಗ್ರೀಸಿನಯ ಶತಮಾನದ ತನಕ ತಿರುಗಿ ಭರತಭೂಮಿಗೆ ಬಂದರೇನು! — ಎಂಬ ಸಂಶಯ. ಜನರ ಈ ಬಲವಾದ ನಂಬುಗೆಯ ಮುಂದೆ ಅವನ ಮನವು ಅಸ್ಥಿರವಾಗಿ ಅವನು — ಯಮರಾಯನಿಗೆ "ನೀನು ನಿನ್ನ ನರಕದಿಂದ ಕಿರಿಯ ಪಾಂಡು ಸಹೋದರರು ನಾವ್ವರನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬಿಟ್ಟುದು ಯಾವ ತಾರೀಖಿಗೆ?" — ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನೆಮಾಡಬೇ

ಕೆಂದಿರುವನು. ಹಾಗೆಯೇ ಈ ಜಕಣನು ಆರೆಂಟು ಶತಮಾನಗಳ ತನಕ ಬದುಕಿದ ಮಾನವಜೀವಿಯೆಂದು ಕಂಡಿತು. ಕಲಿಯುಗದಲ್ಲಿ ಮಾನವರಾಗಲಿ ಗಂಗೆ ವರುಷಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ವಾಯಿದೆ ಕೊಡದ ಯಮರಾಯನು ಇವನಿಗೆ ಲಂಗೆ ವರುಷದ ಆಯುಃಪ್ರಮಾಣವನ್ನು ಕೊಟ್ಟನೆಂತು? — ಎಂಬುದಿನ್ನೊಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ. ಎಲ್ಲಾದರೂ ಚಿತ್ರಗುಪ್ತನು ಇವನ ಲೆಕ್ಕಾಚಾರವನ್ನು ಬರೆದಿರಿಸಲು ಮರೆತನೇ? — ಎಂಬ ಸಂಶಯ.

ಈ ಪ್ರಾಚೀನ ವಾಸ್ತವ್ಯುಗವನ್ನು ಕಂಡ ಅವನು ಮಧ್ಯಕಾಲೀನ ಭಾರತದ ಮಂದಿರಗಳನ್ನು ಕಾಣಹೊರಟನು. ದಿವಾನಿಖಾಸ್, ತಾಜಮಹಾಲ, ಮೊತಿಮಜೀದ್, ವಂಡಮಹಾಲ್, ಗೋಲಗುಮ್ಮಟ, ಇತ್ಯಾದಿ ಕಟ್ಟಡಗಳನ್ನು ಕಾಣತೊಡಗಿದನು. ಅವನಿಗೆ ಅಲ್ಲಿ ಹಿಂದೂಯನನ ಐಕ್ಯತೆಯು ಕಾಣಿಸಿತು. ಅದಕ್ಕೂ ಮಿಗಿಲಾಗಿ, ಅವನಿಗೆ ಹೊಳೆದ ಸಂಗತಿಯೆಂದರೆ, ಜನರು ಅನಾವಶ್ಯಕವಾದ ಧಾರ್ಮಿಕ ಭ್ರಾಂತಿನಲ್ಲಿ ಕೈಹಾಕದೆ, ರಾಜಕೀಯ ವಾತಾವರಣದಲ್ಲಿ ಸಂಚರಿಸಿರುವರೆಂದು. ಹಲವು ಅರಮನೆಗಳನ್ನು ಕಂಡನು. ಜನರಲ್ಲಿ ಧರ್ಮದ ಅನುಲಿಲ್ಲವೆಂದು ತಿಳಿಯಿತು. ಆದರೆ ಈ ರಾಜರೀವಿಯ ಮಂದಿರಗಳಲ್ಲಿ ಕೇವಲ ಕೆಲವೊಂದು ವ್ಯಕ್ತಿಗಳ ವಿಲಾಸಕ್ಕಾಗಿ—ದುಡಿದವರ ದುಡಿಸಿದವರ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನೆಣಿಸಿಕೊಂಡನು. ಈ ಮಂದಿರಗಳಿಂದಲೂ ಅವನು ಅಸಂತುಷ್ಟನಾಗಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಇವೂ

ಆರ್ವಾಚೀನವಲ್ಲ. ಅವನಿಗೆ ಬೇಕು 'ಈ ಮಿತಿ'ಯು (Up-to-date) ವಸ್ತುಗಳು! ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಜಳಿಗಾಲಕ್ಕೆ ಹಿಂದುಸ್ಥಾನದ ಹವೆ ಸಹಿಸದೆ ವಿಲಾಯತಿಗೆ ಹೋಗುವವರ ಅರಮನೆಗಳನ್ನು ಕಾಣುವ ಇಚ್ಛೆಯಾಯಿತು ಮೈಸೂರು, ಇಂದೋರು, ಬಡೋದೆಗಳೆಂದು ಸುತ್ತಿದನು ನವದೇಹಲಿಯನ್ನೂ ಕಂಡನು. ಇನ್ನು ಕಲ್ಕತ್ತೆಯ ವಿಕೋರಿಯ ಮೆಮೋರಿಯಲ್ ಹಾಲನ್ನೂ ಕಂಡನು. ಅಂಥಿಂಥ ನೂರಾರು ಸ್ಥಳಗಳನ್ನು ಕಂಡನು. ಕಂಡುಕಂಡು ಬೇಸತ್ತು ಒಂದು ದಿನ ಅವನು, ವಿಂಧ್ಯದ ತೊಪ್ಪಲೊಂದರಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಈ ಮಂದಿರಗಳ ಕಲ್ಪನಾ ಸಾಲನ್ನಿರಿಸಿಕೊಂಡನು. ಬಳಿಯಲ್ಲಿ, ಪ್ರಾಚೀನ ಯುಗದ, ಮಧ್ಯಕಾಲದ ಮಂದಿರಗಳ ಪಂಕ್ತಿಗಳನ್ನಿರಿಸಿದನು. ಕೊನೆಗೆ ಎರಡು ಮಂದಿರಗಳ ಸಾಲಿನಿಂದ ಕಣ್ಣನ್ನು ಹಿಂದೆಗೆದು ಈ ಸಮಿತಿಯ ಮಂದಿರಗಳ ಚಿಂತನೆ ಮಾಡತೊಡಗಿದನು! ಆಗ ಅವನ ಮನವು ಅವನನ್ನು ಒಮ್ಮೆ ಇಂಗ್ಲಾಂಡಿನಲ್ಲಿರಿಸಿತು. ಒಮ್ಮೆ ಅಮೇರಿಕಕ್ಕಾಯಿತು ಒಮ್ಮೆ ಗ್ರೀಸಿಗೂ, ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ರೋಮಿಗೂ ಮುಟ್ಟಿಸಿತು. ಅವುಗಳೆಲ್ಲ ಭರತಖಂಡದಲ್ಲಿದ್ದಂತೆ ಅವನಿಗೆ ಕಾಣಿಸಲಿಲ್ಲ. ಕೆಲವು ಅರಮನೆಗಳ ಕಮಾನು, ಗೋಪುರಗಳನ್ನು ಕಂಡು—ಇವು ಹಿಂದುಸ್ಥಾನದ್ದಿರಬಹುದೇ, ಎಂದು ಯೋಚಿಸಲು, ಇನ್ನುಳಿದ ಭಾಗಗಳು ಇನ್ನಾವುದೋ ದೇಶದ ನೆನಪನ್ನು ತಂದುಕೊಟ್ಟವು ಆಗವನು ತಿಳಿದನು. ಪ್ರಾಯಶಃ ಬಿರುಗಾಳಿಯೊಂದು ಹಲವು

ದೇಶಗಳ ಮೇಲೆ ಬೀಸಿ, ಅಲ್ಲಲ್ಲಿನ ವಸ್ತುಗಳ ಒಂದೊಂದು ಚೂರನ್ನು ಕಿತ್ತು ತಂದು, ಇಂಥ ವಿನಾಯಕಶಿಲ್ಪಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಗಿರಬೇಕು.

ಭರತಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದುಗೂಡಿಸಿದ ಇಂಥ ಹಲವು ಮಂದಿರಗಳನ್ನು ಕಂಡು — ಇವುಗಳನ್ನೇಕೆ ಕಟ್ಟಿಸಿದರು ಎಂಬ ಯೋಚನೆಯಾಯಿತು. ಪ್ರಾಯಶಃ ಇವುಗಳ ಯಜಮಾನರಿಗೆ ತಮ್ಮ ಕಿಸೆಯ ಭಾರವನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಲು ಬೇರೆ ಹಾದಿ ದೊರೆಯಲಿಲ್ಲೆಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದನು. ಆದರೆ ದುರ್ದೈವಿ ಪ್ರಾಣಿಯು ಒಂದು ದಿನ ವಾಸ್ತುಶಿಲ್ಪವೆಂಬೊಂದು ಗ್ರಂಥವನ್ನು ಕೊಳ್ಳಲು ಈ ಮಂದಿರಗಳ ಚಿತ್ರಗಳೆಲ್ಲ ಅದರಲ್ಲಿದ್ದವು ಗ್ರಂಥ ಕರ್ತನು — “ಇವನ್ನು ಕಂಡು ಸಾಯಬೇಕು” ಎಂದು ಬರೆದಿದ್ದನು. ಬಡ ವಿಶ್ವಕರ್ಮನಿಗೆ ಕೆಲಸವಾಗದೆ ಸಾಯುವ ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲದುದರಿಂದ — ಬೇಗಬೇಗ ಆ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಮಡಿಸಿದನು.

ಅನನಿಗೇಗ ಶಿಲ್ಪವರೀಕ್ಷೆಯ ಮನಸ್ಸಾಯಿತು. ಪ್ರತಿ ಸ್ಥಳ ಹುಡುಕಿ ಹುಡುಕಿ ಬೇಸರವಾಗುವುದೆಂದು ಒಂದೆರಡು ಪ್ರಾಚೀನ ದೇವಾಲಯಗಳಿಗೆ ಹೋದನು. ಆದರೆ ವಿಗ್ರಹಗಳನ್ನು ನೋಡಲು ಹಾತೂರೆದುಹೋದ ಇವನ ಕಣ್ಣುಗಳಿಗೆ, ಹಾವು, ಗಂಧ, ಚಿನ್ನ, ಬೆಳ್ಳಿ ಇವುಗಳಲ್ಲದೆ ಬೇರೇನೂ ಕಾಣಿಸಲಿಲ್ಲ. ಕೆಲವು ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ದೇವರ ಕಣ್ಣನ್ನೇ ಕಿತ್ತು ಎಚ್ಚೆ ಹರಳುಗಳನ್ನಿರಿಸಿದ್ದರು. ಪ್ರಾಯಶಃ ಬೆಳಕಿನಿಂದ ಅವನ ಕಣ್ಣು ರಿಂಸು.

ಬಾರದೆಂದೂ ಎನೋ! ಒಂದು ಕಡೆ ಇವನಿಗೆ ಒಳಗೇ ನಿದ್ರೆಯೆಂದು ನೋಡುವ ಹಟವಾಯಿತು. ಆದರೆ ಪೂಜಾರಿಯು ಶೃಂಗಾರವಿಲ್ಲದೆ ದೇವರನ್ನು ಕಾಣಗೊಡುವಂತಿಲ್ಲ. ಶೃಂಗಾರ ಹಾಕಿದ ಗೊಂಬೆ ಕಂಡರೆ ಗರ್ಭಿಣಿಯರು ಹೆರಬೇಕು. ಹಾಗೂ ಹೀಗೂ ದಕ್ಷಿಣಾಬಲದಿಂದ ಆ ಗಳಿಗೆಯನ್ನು ಗಳಿಸಿಕೊಂಡು ಗರ್ಭಗುಡಿಗೆ ಹೋಗಿನಂತನು; ವಿಸ್ಮಯಗೊಂಡನು! ತಿರುಗಿ ಚೇತನಗೊಳ್ಳುವಾಗ ಅದೇ ಕರಾಳ ಸ್ವರೂಪವಿತ್ತು.

ಹೀಗೆ ಯತ್ನಿಸಿ ಉಪಯೋಗವಿಲ್ಲೆಂದು ಒಂದು ಪ್ರಸಿದ್ಧವಸ್ತು ಸಂಗ್ರಹಾಲಯಕ್ಕೆ ತೆರಳಿದನು ತೋಟದಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಅರ್ಥ ಮುಕ್ತಾಲು ಪ್ರತಿಮೆಗಳಿದ್ದವು. ಕೈಯನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಕಾಲಿಲ್ಲ, ಕಾಲನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಮುಖವಿಲ್ಲ ಪ್ರಾಯಶಃ ಅವನ್ನು ಮೆಡಿಕಲ್ ಕಾಲೇಜಿನ ಹುಡುಗರ ಕೈಯಲ್ಲಿರಿಸಿದ್ದರೆಂದು ಎಣಿಸಿಕೊಂಡನು. ಪ್ರದರ್ಶನಾಲಯದ ಮುಂದೊಂದು ಚಿಕ್ಕ ಉದ್ಯಾನವಿತ್ತು. ಆ ಉದ್ಯಾನದ ನಡುವೆ ಒಂದು ಬುಧ್ಧದೇವನ ಮೂರ್ತಿಯನ್ನಿರಿಸಿದ್ದರು ವಿಶ್ವಕರ್ಮನು ಅದರ ಸುತ್ತಿದ್ದ ಕಟ್ಟಿಗೆ ಒರಗಿ, ನೋಡುತ್ತ ನಿಂತನು. ತಾಸುಗಳು ಕಳೆದರೂ ಅವನೇಳನು. ಅವನಿಗೆ ಬಿಸಿಲಿನ ಜಳವು ಸಹ ಸುಡಲಿಲ್ಲ. ಪ್ರಾಯಶಃ ಅವನು, ಈ ಬುಧ್ಧನು ಎಷ್ಟು ಕಾಲದಿಂದ ಈ ಚಳಿಬಿಸಿಲುಗಳಿಗೆ ಎದೆಯೊಡ್ಡಿ ನಿಂತಿರುವನೆಂದು, ಚಿಂತಿಸುತ್ತಿರಬೇಕು. ಅದೇ ವೇಳೆಗೆ—ಒಬ್ಬ ದೊಡ್ಡ ಮನುಷ್ಯನು ಕೆಲವು

ಅನುಯಾಯಿಗಳೊಂದಿಗೆ ಬಂದನು. ಅವರಲ್ಲೊಬ್ಬ ಬಾಲಕನು ದೊಡ್ಡವರೊಡನೆ "ಪಂಡಿತಜೇ, ಅಲ್ಲೊಂದು ಸುಂದರ ಬುದ್ಧ ವಿಗ್ರಹವಿದೆ"—ಎಂದನು. ಪಂಡಿತವರ್ಯರು—"ಆ ಮೂರ್ತಿಗಳನ್ನು ಸುಡಲಿ!" ಅಂದರು. ವಿಶ್ವಕರ್ಮನ ಸಮಾಧಿ ಭಂಗವಾಯಿತು. ಬಾಲಕನು ಹಟಹಿಡಿದು-"ಹೀಗೇಕೆನ್ನುವಿರಿ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. "ವೇದಗಳಲ್ಲಿ ಮೂರ್ತಿಪೂಜೆಗಳಿಲ್ಲ" ಎಂದುತ್ತರ ಬಂದಿತು ಸರಿ. ಎಲ್ಲರೂ ಹಾಗೇ ಮಂದಿರದೊಳಕ್ಕೆ ಹೋದರು. ವಿಶ್ವಕರ್ಮನ ತವವು ತಿರುಗಿ ತೊಡಗಿತು. ಅಷ್ಟಕ್ಕೆ ಒಬ್ಬ ಕಾಲೇಜು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯು ಆ ಹಾದಿಯಾಗಿ ಬಂದನು ಇವನು ನಿಂತುದನ್ನು ಕಂಡು ಅವನೂ ವಿಗ್ರಹ ನೋಡಲು ಬಂದನು. ಅದನ್ನು ಕಂಡನು! ತನ್ನಷ್ಟಕ್ಕೆ "ಇದನ್ನಿಲ್ಲೇಕೆ ಇರಿಸಿದರು? ಇದೀ ಉದ್ಯಾನದ ಸೌಂದರ್ಯವೇ ಕೆಟ್ಟಿತು. ಶರೀರ ರಚನೆಯ ತಿಲಾಂಶ ಕಲ್ಪನೆಯಿಲ್ಲದ ಮಂಕರ ಕೆಲಸ"ವೆಂದನು ಈ ಗುಟುಕನ್ನು ವಿಶ್ವಕರ್ಮನು ನುಂಗಿದನು. ವಸ್ತುಸಂಗ್ರಹಾಲಯಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಶಿಲ್ಪ ವಿಭಾಗವನ್ನು ನೇರಿದನು. ದಾರಿಯುದ್ದಕ್ಕೂ ಹಳ್ಳೇ ಕಂಚಿನ ಮತ್ತೆ ಕಲ್ಲಿನ ಪ್ರತಿಮೆಗಳನ್ನು ಕಂಡನು. ಇವನ ಮುಂದೆ ಆ ಸುಶಿಕ್ಷಿತ ತರುಣನು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದನು. ಇವನು ಅವನನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸಿದನು. ನಡುವೆ ಆ ತರುಣನ ಗೆಲೆಯನೊಬ್ಬನು ಬೆಟ್ಟಿಯಾಗಿ—"ಎನು ಇಂದು ನಿಮ್ಮ ಆರ್ಟ್ ಸ್ಕೂಲಿಗೆ ರಜೆಯೇ?" ಎಂದನು. "ಇಲ್ಲ,

ನನ್ನ 'ಸೌಂದರ್ಯ ರಾಣಿ' ಎಂಬ ಚಿತ್ರಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಮಾದರಿ ಸಿಗುವುದೋ ಎಂದು ನೋಡಲು ಪ್ರಿನ್ಸಿಪಾಲರಿಂದ ರಜೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಂದೆ ಎಂದನು.

ಇವನು ಕಲಾಶಾಲೆಯ ವೀರನೆಂದು ತಿಳಿದ ಬಳಿಕ ಪಿಶ್ವಕರ್ಮನ ಆತುರ ಹೆಚ್ಚಿತು. ಅವನ ಹಿಂದೆ ಹೋದನು; ಅವನು ನಿಂತಲ್ಲಿ ನಿಂತನು; ನೋಡಿದ್ದನ್ನು ನೋಡಿದನು. ಕೊನೆಗೆ ನಮ್ಮ ಕಲಾವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯ ದೃಷ್ಟಿಯು ಒಂದು ಚಂದ್ರಕಾಂತ ಶಿಲಾ ವಿಗ್ರಹದ ಮೇಲೆ ಬಿತ್ತು. ಅದರ ಕೆಳಗೆ-"ಆದರ್ಶ ನಾರಿ" ಎಂಬ ಶಿರೋಲೇಖವೂ, ಅದರ ಕೆಳಗೆ ಶ್ರೀ - ರು. ೧೫,೦೦೦ ಪವನಿಗೆ ಕೊಂಡು ಈ ಪ್ರದರ್ಶನಶಾಲೆಗೆ ಬಹುಮಾನವಿತ್ತದೆಂದೂ ಬರಹವಿತ್ತು. ಈ ಬರಹವನ್ನೋದಿ ವಿಗ್ರಹದ ಸುತ್ತಿನ ಆಸನ ಪಂಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತನು. ಇವನಿಗೆ ನಾಲ್ಕು ಅಡಿ ದೂರದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಕಲಾವಾಲನಿದ್ದನು. ಇನ್ನೂ ಅನೇಕ ಸ್ತ್ರೀಪುರುಷರು ಸುತ್ತ ನೆರೆದಿದ್ದರು. ಕೆಲವರಿಗೆ ಅದನ್ನು ಧೈರ್ಯದಿಂದ ನೋಡುವ ಸಾಹಸವಾಗದೆ, ಊದುಬತ್ತಿಯಳಿಯುತ್ತ, ಓರೆಗಣ್ಣಿನಿಂದ ಬೇರೆಯವರಿಗೆ ತಿಳಿಯದಂತೆ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದರು ಪ್ರಾಯಶಃ "ಆದರ್ಶ ನಾರಿಯ" ಪಾತಿವ್ರತ್ಯ ಭಂಗವಾದೀತಂಬ ಭೀತಿಯಿಂದಲೋ ಅನೇಕ ನಮ್ಮ ಚಿತ್ರಕಾರನು - "ಆದರ್ಶ ನಾರಿಯನ್ನುವುದರ ಒಡಲು ನಾನದನ್ನು ದೈವೀ ನಾಟಕವನ್ನುತ್ತಿದ್ದೆಯೆಂದು ತನ್ನಷ್ಟಕ್ಕೆ ನುಡಿದನು. ಇನ್ನೊಂದು ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ಓರ್ವ ರಮಣಿಯು ಕುಳಿತಿದ್ದಳು ಅವಳು

ಏನ್ನ ಗೆಳತಿಯೊಡನೆ "ಆದರ್ಶ ಪುರುಷನ ಪ್ರತಿಮೆ ಯಿಲ್ಲವೇ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು. ವಿಶ್ವಕರ್ಮನ ದೃಷ್ಟಿ ಇಷ್ಟರ ತನಕ ಈ ಮಾತುಗಳ ಕಡೆಗೆ ಹರಿಯಿತಲ್ಲದೆ ವಿಗ್ರಹಕ್ಕೆ ಹೋಗಿದ್ದಿರಲಿಲ್ಲ. ಈಗವನು ಅದನ್ನು ನೋಡ ತೊಡಗಿದನು. ಕಲೆಯ ನಗ್ನ ಸ್ವರೂಪವೇ ಅದು! ಅವಳ ಆದರ್ಶನಡತೆಯು ಅವಳಿಗೆ ಬಟ್ಟೆಯಂತೆ ಯನ್ನೂ ಇಲ್ಲದಾಗಿ ಮಾಡಿಸಿತ್ತು. ಮೈರೂಪು, ಶುಕ ನನ್ನೂ ಬೆರಗುಮಾಡುವಂತಿತ್ತು. ಈ ಆದರ್ಶನಾರಿಯ ಚಿತ್ರಕಲ್ಪನೆಯು ವಿಶ್ವಕರ್ಮನಿಗೆ ಎಂದೆಂದೂ ಮರಸೆ ಯಾಗಲಾರದು. ಅದು ದೇಶದ ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿಗಳಿಗೆ ನಿಸ್ಸ ವಾದ ಆದರ್ಶವಾಗಿತ್ತು!

ಒಂದು ದಿನ ಈ ದೇವಶಿಲ್ಪಿಯ ಸವಾರಿಯು ಬದೋ ದೆಯ ಅರಮನೆಗೆ ಸಾಗಿತ್ತು. ಅಲ್ಲೊಂದು ಚಿಕ್ಕ ಸ್ನಾನ ದ ಕೊಳವಿದೆ. ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸೊಗಸಾದ ಪ್ರತಿಮೆಯಿದೆ. ಅದನ್ನೂ ಕಂಡನು ಇನ್ನೋರ್ವ ರಾಜಕುಮಾರರ ಶಯ್ಯಾಗ್ರಹದಲ್ಲಿದ್ದ ಒಂದೆರಡು ಚಂದ್ರ ಕಾಂತ ಶಿಲಾ ವಿಗ್ರಹಗಳನ್ನು ಕದ್ದು ನೋಡಿದನು. ಆಗವನಿಗೆ ಶಿಲ್ಪದ ಕಲ್ಪನೆ ಹುಟ್ಟಿತು. ಕಲೆಯು ಬೆಡಗು ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ತೋರಲು ಬಟ್ಟೆಬರೆಗಳೆರಬಾ ರದು, ಅದು ಕೇವಲ ತಾದ್ರೂಪಿಕವಾಗಿರಬೇಕು ಪ್ರೇಕ್ಷಕರ ಮನವನ್ನು ಆನಂದದ ನರಕಕ್ಕೆ ತಳ್ಳು ವಷ್ಟು ಪ್ರಜ್ವಲ ಆಕರ್ಷಕ ಶಕ್ತಿಯಾಗಿರಬೇಕು— ಎಂದು.

ಆನನ ಒಂದೆರಡು ಕಲಸಗಳಾದುವು; ಈಗವನಿಗೆ ಚಿತ್ರಕಲೆಯನ್ನು ಅರಿಯುವ ಆಸೆ. ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದ ವಸ್ತುಸಂಗ್ರಹಾಲಯದಲ್ಲಿಯೇ ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿದನು. ಅಲ್ಲಿ ನೂರಾರು ಐರೋಪ್ಯಚಿತ್ರಕಾರರ ಚಿತ್ರಗಳಿದ್ದುವು. ಅವುಗಳೆಲ್ಲ ಸ್ಥಾನಭ್ರಷ್ಟ ನಕ್ಷತ್ರಗಳಂತೆ ಅಲ್ಲಿ ರಂಜಿಸುತ್ತಿದ್ದುವು. ಆಗವನು ಅತ್ಯಪ್ತನಾಗಿ—ಬಳಿಯಲ್ಲಿರುವ ಒಬ್ಬನನ್ನು ಕರೆದು—ಗೆಳೆಯ, ಭಾರತವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಚಿತ್ರಕಾರರಿಲ್ಲವೇ ಎಂದು ಕೇಳಿದನು! 'ಇರುವರು--ಆದರೆ...' ಎಂದು ಅಲ್ಲಿಗೆ ನಿಲ್ಲಿಸಿದನು 'ಇರಲಿ, ಅವರ ಹೆಸರೇನು?'—ಎಂದು ತಿರುಗಿ ಪ್ರಶ್ನೆಮಾಡಲು—'ಓಹೋ ರವಿವರ್ಮ, ದುರಂಧರ, ಮುಜುಮದಾರ ಶಾಕೂರಸಿಂಗ ಎಂಬವರು. ಮೊದಲಿನವನಿಗೆ ದೇವರನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ ಬೇರೆ ವಸ್ತುಗಳೇ ಇಲ್ಲ. ಚಿತ್ರಗಳೇನೋ ಸಾಧಾರಣ ಇವೆ—ಆದರೆ ನಾನು ಕ್ರಿಸ್ತಿಯನು ಹಿಂದೂಚಿತ್ರಗಳನ್ನು ಕಂಡೇನು ಮಾಡಲಿ!'—ಎಂದನು. 'ಇರಲಿ, ನಿಮ್ಮ ಮನಕ್ಕೆ ಸ್ಥಾಪಿಸಿದ ಹಿಂದೀ ಚಿತ್ರಕಾರರಾರು?' ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನೆಮಾಡಲು—'ಹುಂ, ಮುಜುಮದಾರನೇ'. ಎಂಬ ಉತ್ತರ

ಈ ಹೇಳಿಕೆಯ ಮೇಲಿಂದ ಮುಂಬಯಿಗೆ ಬಂದು ಅಲ್ಲಿನ ಚಿತ್ರದಂಗಡಿಗಳನ್ನು ತಿರುಗಿದನು. ರವಿವರ್ಮನ ಚಿತ್ರಗಳು ಬಕರಿಯಾಗುವ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿನ ಉತ್ಕೃಷ್ಟ ಚಿತ್ರಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದನು ಸರಿ, ಖಂಚಿತ್ರಗಳನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಂಡನು ಅವುಗಳನ್ನು ಅಲ್ಲಿ

ನೋಡುವ ಗೋಜಿಗೆ ಹೋಗಲಿಲ್ಲ. ಹೋದರೆ ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳುವ ಮನಬಂದಿತೋ ಇಲ್ಲವೋ ಎಂದು ಸಂಶಯ. ಅಲ್ಲಿ, ಇಲ್ಲಿ ರೈಲ್ವೆ ಪೋಸ್ಟರುಗಳಲ್ಲಿ— ದುರಂಧರನ ಕಲಾ ಪರಿಚಯವಾಯಿತು. ಆ ಬಳಿಕ ಒಂದು ಸೆಟ್ಟು— ಮುಜುಮದಾರನ ಚಿತ್ರಗಳನ್ನು ಕೊಂಡನು. ತಂದು, ವಾಲ್ಮೀಕಿಯಂತೆ ಬೇರೆಯೊಂದು ಮನೆಮಾಡಿಕೊಂಡು, ಶಾಂತತೆಯಿಂದ ವಂಶೀಲಿಸ ತೊಡಗಿದನು. ರವಿವರ್ಮನ ಚಿತ್ರ ಕಂಡಂತೆ ಹಲವು ದೇವರ, ಅವರ ಪತ್ನಿಯರ, ಕಾವ್ಯವರ್ಣಿತ ಪುರುಷರ, ವ್ಯಕ್ತಿಗಳ ಚಿತ್ರಗಳನ್ನು ಕಂಡನು. ಪ್ರತಿ ಚಿತ್ರವನ್ನು ಕಂಡರೂ - “ಛೇ ಇವಳು ಸೀತೆಯೇ! ಇಂಥ ಒಂದು ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ನಾನು ಮೊನ್ನೆ ಪುನೆಯಲ್ಲಿ ಕಂಡಿದ್ದೆ, ಇವಳು ನಮ್ಮ ಕೇಶವ ಮೆಸೋನರ ಮಗಳು, ಇವಳು ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಗಾಯಕಿಯೆನಿಸಿಕೊಂಡ ಅವಳಲ್ಲವೇ” ಎನ್ನು ತೊಡಗಿದನು. ಅವನ ರಾಮಕೃಷ್ಣರನ್ನು ನೋಡಿ “ಇವರು ಈ ನಾರಿಯರಂತೇ ನನಗೆ ಪರಿಚಿತರು!” ಎಂದಂದನು. ಈಗವನ ಕೈಗೆ ಶೇಷನ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತ ವಿಷ್ಣು, ಬಳಿ ಯಲ್ಲಿವರು ಪತ್ನಿಯರಿದ್ದ ಚಿತ್ರ ಬಂದಿತು. (ಒಬ್ಬಳು ಲಕ್ಷ್ಮಿ; ಇನ್ನೊಬ್ಬಳು?) ಚಿತ್ರ ಕಂಡನು; ಕಂಡು ಕಂಡು—“ವಿಷ್ಣುವು ಈ ಸಹೋದರಿಯರನ್ನು ಮದುವೆ ಯಾದನೇಕೆ?” ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದನು. ಚಿತ್ರ ಗಳನ್ನು ನೋಡಿ—ನಿಜವಾಗಿ ಈ ಚಿತ್ರಕಾರನಲ್ಲಿ

ಸಮತಾಬುದ್ಧಿಯಿದೆ. ದೇವರನ್ನು ಮನುಷ್ಯರಂತೆಯೇ ಚಿತ್ರಿಸಿರುವನು. ಅವರೂ ಅವೇ ಮನೋವಿಕಾರಗಳಿಗೆ ಬಲಿಯಾಗುವಂತೆ ಮಾಡಿರುವನು!"— ಎಂದು ಅವನ ನವಭಾವನೆಗಳನ್ನು ಕೊಂಡಾಡಿದನು.

ದುರಂಧರನ ಚಿತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ರೀತಿಯ ಏಕತೆಯಿದೆ. ಅವನ ಚಿತ್ರಗಳ ಎಲ್ಲಾ ಪಾತ್ರಗಳನ್ನೂ ಕೇವಲ ಒಂದೆರಡು ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ಅಭಿನಯಿಸುತ್ತಿದ್ದಿರಬೇಕು. ಅವನ ಕಲೆಯ ವರಿಸಮಾಪ್ತಿಯು ಆ ರಾಮಪಟ್ಟಾಭಿಷೇಕದಲ್ಲಿತ್ತು. ಶರೀರರಚನಾಶಾಸ್ತ್ರದ ತಿಪ್ಪನೆನಿಸಿದ ಅವನು, ಈ ಚಿತ್ರದಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ಮುರಿದು ಒಕ್ಕಾ ಪಾಲಾಗಿರಿಸಿ, ತನ್ನ ನ್ವಾತಂತ್ರವನ್ನು ತೋರಿಸಿರುವನು.

ಇವರಿಗಿಂತ ಒಂದು ಹೆಜ್ಜೆ ನಮ್ಮ ಮುಜುಮದಾರನು ಸಾಗಿರುವನು. ಇವನು ಬರೆದ ಪೌರಾಣಿಕ ಚಿತ್ರಗಳು ಕಡಿಮೆ. ಒಮ್ಮೆ ಬರೆದರೂ ಅವನ ರಾಧೆಯು ಗ್ರಾಂಟಿ ರೋಡಿನಿಂದ ಬಂದವಳೆಂದೇ ಕಾಣುವುದು. ಅವನಿಗೆ ಕುಟ್ಟಿನಿಂದ ಬಣ್ಣವನ್ನು ಪಸರಿಸುವ ವಿಶೇಷ ಶಕ್ತಿಯಿದೆ. ಅದರ ಅನಾರ ಬಲವು ಎಂಥ ವೃದ್ಧನಲ್ಲಿಯೂ ನವಯೌವನವನ್ನು ತುಂಬಬಲ್ಲದು. ಅವನು ಹಲವು ಚಿತ್ರಗಳನ್ನು ಬರೆದಿರುವನು. ಅವುಗಳಿಗೆ ಚಮತ್ಕಾರದ ಹೆಸರುಗಳನ್ನೂ ಕೊಟ್ಟಿರುವನು "Loves dart" ಎಂಬ ಅದ್ಭುತ ಚಿತ್ರವು ಅವನದೇ! ಸಜವಾಗಿಯೂ ಅವನ ಚಿತ್ರ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ತೆರೆದವನಿಗೆ ಮದಿಸಲು ಮನಬಾರದು.

ಕಣ್ಣನ್ನು ಕುಕ್ಕುವ ಬಣ್ಣಗಳನ್ನು ಬಡಿಸಬಲ್ಲವನು. ಆ ಉಡುಗೆತೊಡಿಗೆಗಳನ್ನು ಕಂಡರೆ ಮರುದಿನ ಅವೇ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಧರಿಸುವ ಆನೆ ನಮಗಾಗಬೇಕು ಅದೇಂತಿ ಕುಪ್ಪಸಗಳನ್ನು ವ್ಯವಸ್ಥೆಗೊಳಿಸಿ—ಶರೀರದ ನಿಸರ್ಗಶೋಭೆಯನ್ನು ಮರೆನಾಡಬಾರದು — ಎಂದು ಆಸೆಯಾಗಬೇಕು. ಅತಿ ಶೀತದ ದಿನಗಳಲ್ಲೂ ಸಹ, ಆ ಚಿತ್ರ ಪ್ರೇರಿತ ರಮಣಿಗೆ ತನ್ನ ಸೀರೆಯ ಭಾರ ಅತಿ ಹೆಚ್ಚೆಂದು ಕಾಣಿಸಬೇಕು. ಜನಾಂಗಕ್ಕೊಂತಹ ನವಸ್ಥೂತಿ! ಯುವಕರು, ತಮ್ಮ ಭಾವೀಸಹಧರ್ಮಿಯರನ್ನು, ಈ ಚಿತ್ರಗಳ ಮೇಲಿಂದಲೇ ಆರಿಸಬೇಕು. ಒಂದೇ ಶಬ್ದದಲ್ಲಿ ಅವನ ಕಲೆಯ ಸಾರವನ್ನು ಹೇಳಬೇಕೆಂದಿದ್ದರೆ— ಅದು “ರತಿ” ರಾಜ್ಯ!

ಇಂಥ ಆದ್ಭುತ ಪರಿಶೀಲನೆಯಿಂದಲೂ, ಆಗಾಗ ಹಜಾಮಾಲಯ, ಆರೋಗ್ಯಧಾಮಗಳಲ್ಲಿ ತೂಗುತ್ತಿರುವ ನವಶಿಲ್ಪದ ಪ್ರತಿಬಿಂಬದ ಚಿತ್ರಗಳಿಂದಲೂ, ಸಾಮಾನ್ಯ ಧಾಮಭಕ್ತನ ಸಿಗರೇಟು ಡಬ್ಬಿಯ ಮೇಲಿನ ಚಿತ್ರಗಳ ದರ್ಶನದಿಂದಲೂ, ವಿಶ್ವಕರ್ಮನು ನವಕಲಾರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ವಿಹರಿಸತೊಡಗಿದನು. ಅಲ್ಲಿಂದ ಮನವನ್ನು ಸೆಳೆದು ಇತರ ಕಡೆಗಿರಿಸಲು ಬಲು ಕಷ್ಟವಾಯಿತು. ಅಕೆಲಸವನ್ನು ಚಿಕ್ಕದೊಂದು ಲೇಖವುಂಟು ಮಾಡಿತು. “ಭಾವದೇವಿ” ಎಂಬ ಕಲಾವತ್ರಿಕೆಯು ಅವನ ಕಣ್ಣಿಗೆೊಂದು ದಿನ ಬಿತ್ತು. ಅದರೊಳಗೆ ‘ನಮ್ಮ ಅಜಂತದ ಮರಿಗಳು’ — ಎಂದು ಒಂದು ಲೇಖ

ವಿತ್ತು. ಅದರಲ್ಲಿ, ಕೆಲವು ವಂಗ ಚಿತ್ರಕಾರರಿಗೂ, ಪ್ರಾಚೀನ ರಾಜಪುತ್ರ ಚಿತ್ರಕಾರರಿಗೂ ಮಂಗಳಾರತಿಗಳಿದ್ದವು. ಅವನೊಮ್ಮೆ ಅಜಂತಕ್ಕೆ ಹೋಗಿದ್ದನು. ಅದರೇ ಅದು ವಾಸ್ತವವಾದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ. ಅವನಿಗೆ ಒಂದು ಹಿಡಿದರೆ ಉಳಿದ ಪ್ರವಂಚವೇ ಕಣ್ಣಿನಿಂದ ಮಾಯವಾಗುವುದು. ಇದವನ ಹುಟ್ಟುಗುಣ ಹೀಗಾಗಿ, ಅಲ್ಲಿ ಚಿತ್ರಗಳಿದ್ದುವೆಂಬ ಕಲ್ಪನೆ ಸಹ ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಈ ಕಾರಣದಿಂದವನು ತಿರುಗಿ ಆ ಸ್ಥಳವನ್ನು ಸಂದರ್ಶಿಸುವ ಯೋಚನೆಮಾಡಿದನು. ಅದರ ಒಮ್ಮೆಗೆ ಹೋಗುವ ಮೊದಲು—ಈ ವಂಗಭೂಪರನ್ನೂ, ಚಿತ್ರಗಳನ್ನೂ, ಕಾಣುವ ಮನವಾಯಿತು ಆ ಲೇಖಕನು ಇವರನ್ನು ಕುರಿತು—“ಈ ಮಂಗಳ ಚಿತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಮಾಣವಿಲ್ಲ. ದೃಶ್ಯೋಪಮಾನವೂ (Perspective) ಇಲ್ಲ, ಛಾಯಾತೇಜವಿಲ್ಲ, ಯಥಾತ್ಮಿಕತೆಯಿಲ್ಲ (Realism). ಆವ್ಯಕ್ತಿಗಳು—ಕ್ಷಾಮಪೀಡಿತ ರಾಜ್ಯದಿಂದ ಹೊರಟು, ಪ್ರೇತರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಯಾತ್ರೆಯನ್ನು ಕೈಕೊಂಡಂತಿದೆ. ಹೆಚ್ಚಿನವುಗಳಿಗೆ ನಿದ್ರೆಯಿಂದ ಅರೆಗಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿರುತ್ತದೆ. ಹುಟ್ಟಿದಂದಿನಿಂದ ಆಹಾರವನ್ನು ಅವು ಕಂಡಿರಲಾರವು. ಸರಿಗೆಯನ್ನು ಬಗ್ಗಿಸಿದಷ್ಟು ಸುಲಭದಲ್ಲಿ ಬೆರಳುಗಳು ಬಗ್ಗಿ ಚಿತ್ರವಿಚಿತ್ರಗತಿಯನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತಿವೆ. ಬೆರಳುಗಳಿಗಂತು ಪಡವಲ ಕಾಯಿಗಳಿಗೆ ಕಲ್ಲುಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿ ಉದ್ದಮಾಡುವಂತೆ ಪ್ರಯೋಗಗಳು ನಡೆದಿರಬೇಕು. ಒಮ್ಮೆ ಒಬ್ಬ ದೇವಿಯ ಬೆರಳುಗಳನ್ನು ಕಂಡು,

ಇವೇನು ಹಾವಿನ ಮರಿಗಳೇ! ಎಂಬ ಭ್ರಾಂತಿ ನನಗಾಯಿತು. ಇಷ್ಟಿದ್ದರೂ ಅವುಗಳನ್ನು ಕೆಲವು ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಪತ್ರಕರ್ತರು ಪ್ರಕಟಮಾಡುತ್ತಿರುವರು; ಪ್ರಶಂಸಿಸುತ್ತಿರುವರು! ಇದೇ ಸೌಂದರ್ಯವೆನಿಸುವುದಾದರೆ, ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರು ತೀರ ಕುರೂಪಗಳನ್ನು ಕಾಣಬಯಸುವರೇ ಹೊರತು ಸೌಂದರ್ಯದ ತಂಟೆಗೆ ಹೋಗುವಂತಿಲ್ಲ.*—ಎಂದು.

ಇವುಗಳಿಂದ ಇದೆಂಥ ಹೊಸ ಮಾದರಿಯ ಚಿತ್ರವೆಂದು ಬಹಳ ಪ್ರಯಾಸದಿಂದ ಕೆಲವು ಚಿತ್ರಗಳನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸಿದನು. ಕೊನೆಗೆ ಇವುಗಳಿಗೆ ಪ್ರೇರಣೆಯನ್ನಿತ್ತ “ಆ ಅಜಂತವೆಂತಿಹುದೋ?”—ಎಂದು ಅಲ್ಲಿಗೂ ಓದಿದನು! ಅಲ್ಲಿಂದ ಮರಳಿ ಬರಲು ಅವನಿಗೆ ಒಂದು ತಿಂಗಳು ಹಿಡಿಯಿತು!

ಅವನು ಇವುಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕಂಡು, ತನ್ನ ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ—“ಈ ವಿಚಿತ್ರ ಚಿತ್ರಕಾರರು ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದ ಮೌನಿನಂತೆ ಒದ್ದಾಡುತ್ತಿರುವರು. ಇದವರಿಗೆ ತಕ್ಕ ತಿಕ್ಕ. ಕಾರಣ, ಇವರು ಸಹಸ್ರಾರು ಕಲಾವಂತರೆನಿಸುವವರ ಮನಮುರಿಯುವ ಸಾಹಸಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಬೇಕೇಕ?”

ಪ್ರಕರಣ ೨೪.

ವೀಣಾಪಾಣಿಯ ಅನುಭವ.

ವೀಣಾಪಾಣಿ ಭಾರತಿಯು ಅಲ್ಲಿ ಸಂಚರಿಸತೊಡಗಿದಳು. ಭಾರತದಲ್ಲಿ ತಂತಿಯು ಹೇಗೆ ಧ್ವನಿ

ಗೊಡುವುದೆಂದು ತಿಳಿಯಲು ಅವಳಿಗೆ ಸೊಂಟಕಟ್ಟಿರು
ವಳು. ಈಗ ತಂತಿಗಳೆಲ್ಲಾ ಅಳಿಯುವ ಕಾಲ ಬಂದ'
“ವಾಯರ್‌ಲೆಸ್” ಹೊರಟವೆಯಂತೆ. ಎಂದೇ ಹಾರ್ಮೋನಿ
ಯಂಗಳು ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ ತುಂಬಿವೆ. ‘ನವಸಾಹಸಿ’
(Ameture)ಗಳು ಮಾಡುವ ಸವಾರಿಯೆಲ್ಲ ಇವುಗಳ
ಮೇಲೆ. ಕತ್ತೆಯ ಕಂಠಕ್ಕೂ ಮೇಳವಾಗುವ ತಾಳೆ
ಅದರಲ್ಲಿದ್ದುದರಿಂದಲೇ ಅದಕ್ಕೆ ಮೇಳಕಾರ (Har-
monium) ಎಂದು ಹೆಸರು ಬಂದಿದೆ. ಆದರೆ ಇದರ
ಜನ್ಮಕ್ಕೂ ಮೊದಲು, ಅಥವಾ ಪ್ರಚಾರಕ್ಕೂ ಮೊದಲು,
ಹುಟ್ಟಿನ ಗುರುಗಳಿಂದ ಸಂಗೀತ ಕಲಿತ ಶಿಷ್ಯರು
ಮಾತ್ರ, ವೀಣೆ, ತಂಬೂರಿ, ಸಾರಂಗಗಳನ್ನು ಬಾರಿಸು
ತ್ತಿರುವರು. ಆದರೆ ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನರ ಮನೆಯಲ್ಲೂ,
ಸಹ ಈ ಸ್ವರಮೇಳದ ಡಬ್ಬಿಯಿವೆ. ನಮ್ಮೂರಿನ
ಯಾವ ಗಲ್ಲಿಯಲ್ಲಿನೀವು ಯಾವ ಗಳಿಗೆಯಲ್ಲೇ ತಿರುಗಿ
ನಿಮ್ಮ ಕಿವಿಗೆ ದಕ್ಷಿಣಾದಿಯ “ಅವಳೇ ತರುಣಿಮಣಿ,”
“ಇವನಾರೀ ಸುಕುಮಾರ,” “ಸಾ ಸಾನಿನಿದ ಪದಪಮ
ಗಾನಾ” — ಉತ್ತರಾದಿಯ — “ಕೃಷ್ಣ ಪ್ರಿಯಾ ಹೈತೋ
ಮೇರಾ” “ಸಾವಲ ಬನ್ನಿವಾಲಾ” — “ಪೇಳಲೇನಾ
ರಮಣಿ” ಹಾಡುಗಳನ್ನು ಕೇಳುವಿರಿ. ಇನ್ನು “ಸಗ್ಗಾ,
ಸಗ್ಗಾ, ಸಗ್ಗಾ, ಮಗರಿಸ”ಗಳಿವೆ. ದಕ್ಷಿಣೋತ್ತರಾದಿಯ
‘ಲಲನಾಮನಾ, ಧಿಕ್ಕಾರ ಮನಸಾಹಿನಾ,’ಗಳಿವೆ. ಸಂಜೆ
ಹೊತ್ತಿಗೆ — ಭೂಪಾಳಿ, ಭೂಪ, ಬಿಭಾಸಗಳನ್ನು ಹಾ
ಡುವ “ಗವಾಯಿ” (ಆದರೆ ಗಾನದ ಅವತಾರಗಳು)

ಗಳಿರುವರು. ಬೆಳಗ್ಗೆ ವಸಂತ, ಪೂರ್ವಿಗಳನ್ನು ಹಾಡುವ ಕಲಾವಂತರಿರುವರು.

ಈಗಂತು ಆ ಗ್ರಾಮಪೋಷಣಗಳು ಬಂದುದರಿಂದ ಯಾವತ್ತು ಗಾನಕೋವಿದರ ತಂಡವನ್ನು ಸಿಮ್ಮ ಆಡುಗೆಯ ನುನೆಯ ಬುಡದಲ್ಲೆ ತುರುಕಿಸಬಹುದಾಗಿದೆ. ಸರಸ್ವತಿಯು ಒಬ್ಬರಿಂದ ಒಂದು ದಿನ ಅಂಥ ಪೋಷಣವನ್ನು, ಕಲವು ಗಾನದೋಷ (Plates)ಗಳನ್ನೂ ತಂದಳು. ಅವನ್ನು ಪೋಷಣದ ಕಾವಲಿಯ ಮೇಲೆರಿಸಿ, ತಿರುಗಿಸಿದಳು. ಒಮ್ಮೆಗೇ, ಪರವರ್ಧನನ ಆ "ಸಂಗೀತದ ಸರ್ಕಸ್ಸು" ಹೊರಟಿತು. ಸ್ವರಮೇಳದಿಂದ ಈ ರೀತಿ ಕಸರತ್ತು ಮಾಡಲು ಬರುವುದೆಂದು ಅವಳಿಗೆ ತಿಳಿದಿರಲಿಲ್ಲ. ಈ ಸದ್ದನ್ನು ಕೇಳಿ ಹೊರಗಿಂದ ಹಾದಿ ಹೋಕರು ಮನೆಯ ಸುತ್ತ ಕವಿದರು! ಸಂಗೀತದ ಮೇಲೆ ಎಂಥ ಆಭಿಮಾನ! ಜೀಬುಜಾನಳ — "ಸಿಯಾ, ಮೈತೋ" ಹಾಡು ಬರಲು ಹೊರಗಿನ ಸಭಿಕರು ಕರತಾಡನದಿಂದ ತಾಳ ಹಾಕತೊಡಗಿದರು, ಕಲವರು ಹಾಡನ್ನು ಸಿಳ್ಳಿನಲ್ಲಿ ಅನುಕರಿಸಿದರು; ಕಲವರು—'ವಹವ್ವಾ, ವಹವ್ವಾ' ಎಂದರು. ಈ ಗದ್ದಲವೇನೆಂದು ಕೇಳಲು ಹೊರಗ ಬಂದರೆ ಜನರ ಸಂತೆಯೇ ನೆರೆದಿತ್ತು. ಒಳಗಿನ ಹಾಡು ಮುಗಿದರೂ, ಹೊರಗೊಬ್ಬನ ಸಿಳ್ಳು ಮುಗಿಯಲಿಲ್ಲ!

ಒಂದು ದಿನ ಗಾನಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಸರಸ್ವತಿಯು, ಮಿಸ್ (೪೦ ವರ್ಷದ) — ಮೋಹನಾಬಾಯಿ. ಎ-ಬ

ವಳ ಗಾನವನ್ನಾಲ್ತೆಸಲು, 'ದಿ ಗ್ರೇಂಡ್ ಥಿಯೇಟರಿ'ಗೆ ನಡೆದಳು. ಅವಳಿಗೆ 'ಕಲಿಯುಗದ ರಂಭಾ' — ಎಂಬ ಬರುದಿತ್ತು. ಅವಳಾಗ ಶಕುಂತಲೆಯಾಗಿ ಹಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅವಳು ತನ್ಮಯಾವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ಒಳಗಿಂದ ಸ್ವೇಜು ಮೆನೇಜರನು — "ಒಂದು ಘಂಟೆಯಾಯಿತು ಸಾಕುಮಾಡು" ಅನ್ನಬೇಕಾಯಿತು. ಆಗವಳು ಸಿಟ್ಟಿನಿಂದ, ಅಲ್ಲಿ ಅರ್ಧದಲ್ಲಿಯೇ ನಿಲ್ಲಿಸಿಬಿಟ್ಟು, ಒಳಗೆ ನಡೆದಳು. ಜನರು 'ಓನ್ಸ್‌ಮೋರ್' ಎಂದರು ತಿರುಗಿ ಬರಬೇಕೆ ಬೇಕಾಯಿತು! ಈಗ ದ್ವಿಗುಣಿತ ಉತ್ಸಾಹ ದಿಂದ! ಆದರೆ ಆಯಾಸವಾಗಿ ಅವಳ ಕಂಠವು ಸ್ವಲ್ಪ ಬಿರುಸಾಗತೊಡಗಿತು. ಎಡಗಡೆಯ ಪ್ರೇಕ್ಷಕರ ಸಲುವಾಗಿ ಪಂಚಮದಲ್ಲಾ, ಬಲಗಡೆಯವರ ಸಲುವಾಗಿ ರಿಷಭದಲ್ಲಾ ಸ್ವರವನ್ನು ಚೆಲ್ಲತೊಡಗಿತು. ಮಧ್ಯೆ — ನಡುಗಡೆಯು ಜನರ ಸಲುವಾಗಿ — ಗಾಂಧಾರವೂ ಸೇರಿತು. ಸೋತುಸುಣ್ಣವಾದಳವಳು. ೧೧ ಘಂಟೆಗೆ ತೂಡಗಿದ ಹಾಡು ೧ ಘಂಟೆಯಾದರೂ ಮುಗಿಯದು. ಜನರಿಗೆ ಕೊನೆಗೆ — 'ಅವಳ ಹಾಡಿಲ್ಲ ದಿದ್ದರೆ ಹೋಗಲಿ; ಬರೆ ಅವಳನ್ನಾದರೂ ಕಾಣುವ' ಎಂಬಷ್ಟು ಆತುರವಿತ್ತು. ಆದರೆ ವೇಳೆಯಾಯಿತೆಂದು ಕೂಡಲೆ—ಅಂದರೆ ದುಶ್ಯಂತನ ವತ್ಸಿತ್ಯಾಗಪಲ್ಲದೆ—ಅವರಲ್ಲಿ ವಿನಾಹವಾಡಿಸಿ ನಾಟಕ ಮುಗಿಸಿದರು. ಸರಸ್ವತಿಯು ಕುಳಿತಲ್ಲಿ ಇದ್ದಳು. ಅವಳನ್ನು ಕಂಪನಿಯ ಕಾಲಿಗೆಳು ಬಂದು, "ಉಲೋ, ಉಲೋ," ಎಂದು ಎಚ್ಚರಿಸಿದರು.

ಒಮ್ಮೆ ಅವಳು ದ. ಹಿಂದುಸ್ಥಾನದ ರಂಗರಾಮಾ
ನುಜ ಭಾಗವತರ ಕಚೇರಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದಳು. ಆ ದಿನ
ಸ್ಥಳ ದೊರೆಯುವುದೇ ಕಷ್ಟವಾಗಿತ್ತು. ಅಂತು ದೊರ
ಕಿಸಿಕೊಂಡು ಮುಂದರಿದಳು. ಭಾಗವತರ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ
ಅಖಿಲ ತಮಿಳುನಾಡಿಗೆ ಹೆಸರುಹೋದ ವೆಂಕಟಪತಿ
ಅಯ್ಯರವರು ಮೃದಂಗಕ್ಕೆ ಕುಳಿತಿದ್ದರು. ಭಾಗವತರ
ಭಗವತಿಯು (ಅವಿವಾಹಿತ ವತ್ಸಿ)ಯು ಪಿಟಲಿಗೆ ಕೈ
ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಳು. ಘಂಟೆಗಂ ಆಗಲು—“ಇಂ ಇಂಯಿ,
ಇಂ ಇಂಯಿಂ ಇಂಯಿಂ.” ಎಂದು ಭಾಗವತರು ಗಂಟ
ಲನ್ನು ಸಂಪದಿಸತೊಡಗಿದರು. ಆಗಲೇ ಜನರು ತಲೆ
ತೂಗಲು ಆರಂಭ ಸರಿ, ಹಾಡು ತೊಡಗಿತು. ಜನರ
ಚಪ್ಪಾಳೆಯೇ ಚಪ್ಪಾಳೆ. “ಎಂತು ಟೋ... ”
ಎಂದು “ವರಾಳಿ”ಯಲ್ಲಿ ಹಾಡತೊಡಗಿದ್ದರು. ಪಲ್ಲ
ವಿಯ ಅಕ್ಷರಗಳನ್ನು, ನಾಯಿಯ ಒಣ ಎಲುಒನ್ನು
ಕಚ್ಚತೊಡಗಿದಂತೆ ಹಂದೆಳೆಯ ತೊಡಗಿದಳು. ಇವರು
ಕಚ್ಚಿ ಮುಗಿಯಲು, ಭಗವತಿ, ವೆಂಕಟಪತಿಗಳು
ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆಯಿಂದ ಹಂದೆಳೆಯುವರು. ಈ ಸ್ಪರ್ಧೆ
ಯು ೧೨ ತಾಸಿನ ತನಕ ನಡೆಯಿತು. ಇಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಭಾಗ
ವತರ ಗುಡಾಣವತ್ ಶರೀರದಿಂದ ಎರಡು ಗುಡಾಣ
ಸೀರು ಹರಿಯಿತು. ಈಗ ಬಂತು—ಚರಣ. ಇದನ್ನು
೧೦ ನಿಮಿಷಗಳಲ್ಲಿ ಮುಗಿಸಿದರು. ಮುಂದೆ ಶ್ರೀರಾಗ,
ಗರುಡಧ್ವನಿ, ಧನ್ಯಾಸಿ, ಪಂತುರಾವಳಿಗಳು ನಡೆದುವು.
ಕೊನೆಯ ಗಳಿಗೆಗೆ ಮಂಗಳವಾಯಿತು. ಮಂಗಳಕ್ಕೆ

ಬರೇ ಅಕ್ಷಣ ತಗುಲಿತು. ಮರುದಿನ ಆ ಊರಲ್ಲಿ ಅಮೃತಾಂಜನ ಡಬ್ಬಿಗಳಿಗೆ ತುಂಬಾ ಗಿರಾಕಿ! ಗಾನಕ್ಕೆ ಬಂದವರೆಲ್ಲಾ ಒಂದೊಂದನ್ನು ತಪ್ಪದೆ ಕೊಂಡರು. ಅವರೆಲ್ಲರ ಕತ್ತುಗಳೂ ಹಿಂದಿನ ರಾತ್ರಿ, ತೂಗಿ ತೂಗಿ ಬಾತು ಹೋಗಿದ್ದವು. ಸರಸ್ವತಿಗೂ ಇದೇ ಪಾಡು. ಅವಳಷ್ಟ ರಿಂದಲೇ ತೃಪ್ತಳಾದಳು. “ಸಂಗೀತವೆಂದರೆ ಸ್ವರಗಳ ಸರ್ಕಸು” — ಎಂದು ಬರೆದಳು.

ಅವಳ ಹುಚ್ಚು ನಾಟಕಗಳ ಕಡೆಗೆ ಹರಿಯಿತು. ಕರ್ಣಾಟಕದ ಕಂಪೆನಿಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ ತಿರುಗಿದಳು. ತಮಿಳು, ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರ, ವಂಗ ದೇಶಗಳ ಶಾಲೆಗಳನ್ನೂ ಸಂಪರಿಸಿದಳು. ಕನ್ನಡದ “ಕೃಷ್ಣಲೀಲೆ”. ಬೆಳ್ಳಾವೆ ಕವಿಗಳ “ಪಾರಿಜಾತ” — ಮರಾಠಿಯಲ್ಲಿ ತರುಣ ಪತ್ನಿ — ಇವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕಂಡು ಅವಳು ಮುಗ್ಧೆಯಾದಳು. ಆ ಫರದೆ, ಡ್ರೆಸ್ಸು ಸೀನರಿ, ಮನವನ್ನು ಕದಲಿಸದ ಆಗಾಧ ಅಭಿನಯಗಳೇನು! ಮಿಸ್ ತಾರೆ, ಮಿಸ್ ಗುಣವತಿಯರು ಮೇಲ್ತರಕದ — ಆಕೃಷ್ಟಿಗಳು. ಮಿ ಗುಲಾ ಬಳಿಗಂತೂ ರಾನಾಯಣದ ಸೀತೆಯನ್ನು ಗ್ರಾಂಟ್ ರೋಡಿನಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲಿಸುವ ಶಕ್ತಿಯಿದೆ! ಮಿ ಗಂಧರ್ವರ — ವಸಂತಸೇನೆಯು ಭೂಮಿಕೆಯು ವೃಷಕಟದಲ್ಲಿ ಅದ್ವಿತೀಯ! ಆ ಬೌದ್ಧಕಾಲೀನ ನಾಟಕಕ್ಕೆ, ೨೦೩೦ನ ಇಸವಿಯ ಒಪ್ಪನ್ನು ಕೊಟ್ಟು, ವಸಂತಸೇನೆಯ ಶರೀರ ಸೌಂದರ್ಯವನ್ನು ಪ್ರತಿಬಿಂಬಿಸುವ ಉಡುಗೆಯಲ್ಲಿ, ಮಳೆಗೆ ಮೈಯೊಡ್ಡಿ, ಕೋನುಲ ಮೈಯ್ಯು ಫರಫರತೆ

ಯನ್ನು ತೋರಿಸುವಾಗ ಆದೇಷ್ಟು “ಒನ್ಸ್ ಮೋರು”ಗಳು ಬೇಕು. | ಆದರೆ ಇಂಥ ಆದರ್ಶನಾಟಕಾಲಯಗಳು. ಇಂದು-ಮೂಕನಾಟಕಗಳ ದೆಸೆಯಿಂದ ಕೆಡುತ್ತಿವೆಯೆಂದು’ ಒಬ್ಬ ವಿಮರ್ಶಕರು ಬರೆದಿರುವರು (ಈಗೀಗ ಮೂಕಚಿತ್ರಗಳು ಮಾತನಾಡ ತೊಡಗಿವೆಯಂತೆ!) ಈ ಚೋದ್ಯವನ್ನು ನೋಡಲು ಅವಳಿಗೆಷ್ಟು ಆತುರವಾಗಿರಬೇಡ. ಅವಳು—ವಾಲ್ಮೀಕಿ, ಎಶ್ವಕರ್ಮರನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು, ಮಂಗಳೂರಿನ ಹಿಂದುಸ್ಥಾನ ಸಿನೆಮಾಕ್ಕೆ, ಸಾಗಿದಳು. ಆ ದಿನ ಅವರ ಆದ್ಯಷ್ಟವನ್ನು ಬೇಕು. ಇಂಪೀರಿಯಲ್ ಕಂಪೆನಿಯ ಆತ್ಮದ್ಭುತ, ಆಗಾಧ, ಅನುಪಮ, ಅಪೂರ್ವ, ಅನೀರಿಕ್ಷಿತ, ಆತ್ಮೈತ್ಯಮ ಚಿತ್ರಪರವಾದ—“ಮೋಹನ ಮುರಲಿ” ಎಂಬ ಮೂಕಚಿತ್ರವನ್ನು ಪ್ರದರ್ಶಿಸುವವರಿದ್ದರು! ಹನುಮಂತನ ಬಾಲದಷ್ಟು ಉದ್ದವಿರುವ ಆ ಚಿತ್ರವನ್ನು ಕಾಣಲು—ಮಂಗಳೂರು ನಗರವೇ ಸೇರಿತ್ತು. ಆ ದಿನದ “ಪತಿ ಭಕ್ತಿ”ಯನ್ನು ಮಾರಿಸುವ ಜನಸಂದಣಿ. ಒಂದನೇ ಪ್ರದರ್ಶನಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ ತ್ರಯರು ಪ್ರವೇಶದೊರೆಯದ ಮರಳಿದರು; ಎಸೇದು ಆದರಂತ. ಮೂರನೇ ದಿನದ ವರೆಗೆ ಅವರ ಆಸೆ ಉಕ್ಕಿ ಉಕ್ಕಿ, ಆತುರದಿಂದ ಬಿಕ್ಕಿ ಬಿಕ್ಕಿ ಅಳುವಂತಾಯಿತು. ಕ್ಷಾಮಪೀಡಿತನ ಮುಂದೆ ಅನ್ನವಿರಿಸಿ, ತಿನ್ನಬೇಡೆಂದರೆ ಅವರಿಗೆ ಎಷ್ಟು ವ್ಯಥೆಯಾಗಬೇಡ! ಅಂತು ಮೂರನೇ ದಿನದ ಕೊನೆಯ ಪ್ರದರ್ಶನಕ್ಕೆ ಪ್ರವೇಶದೊರೆಯಿತು. “ಮೋಹನ ಮುರಲಿ”

ಎಂಬ ಹೆಸರನ್ನು ಕೇಳಿ ಇದು “ಕೃಷ್ಣನದೇ” ಎಂದು ಯೋಚನೆಯಾಯಿತು. ಆದರೆ ಕಥೆ ತೊಡಗಲು ಅವಳ ಭ್ರಮೆ ಬಯಲಾಯಿತು. ಹೆಂಡತಿಯ ಕಾಟ ಸಹಿಸದ ಸಮಗಾರನೊಬ್ಬನಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದ ಒಂದು ಜಾದು ಕೊಳಲಿನ ಕಥೆ! ಆ ಕೊಳಲನ್ನು ಊದಲು ಅದನ್ನು ಕೇಳಿದವರೆಲ್ಲ ಸುತ್ತ, ತಿರುಗತೊಡಗುವರು! ಎಂಥ ಯೋಚನೆ ಹೆಚ್ಚೇನು — ನೋಡನೋಡುತ್ತ ಎರಡು ರೀಲುಗಳು ಸಂದುವು ಆ ಮುರಲಿ ಧ್ವನಿಗೋ ಎನೋ — ಸರಸ್ವತಿಯ ತಲೆಯೂ ತಿರುಗತೊಡಗಿತು ಅವಳು ಅಲ್ಲಿ ಕುಳಿತರಲಾರದೆ ಒಮ್ಮೆಗೇ ಹೊರಗೋಡಿಬಂದಳು. ಇದರ ಗುಟ್ಟು ವಾಲ್ಮೀಕಿ ವಿಶ್ವಕರ್ಮನಿಗೆ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ತಿರುಗಿ ಸರಸ್ವತಿಯು ಬರುವುದರೊಳಗೆ ಕಥೆಯು ಎಷ್ಟೋ ದೂರ ಸಾಗಿತ್ತು. ಸಮಗಾರನು ಹೆಂಡತಿಯಿಂದೋಡಿ ಹಡಗನ್ನೇರಿಯಾಗಿತ್ತು. ಬಂದವಳು — ತಲೆಯನ್ನು ಅಮೃತಾಂಜನದಿಂದ ತಿಕ್ಕಿಕೊಳ್ಳತೊಡಗಿದಳು! ಆದರೆ ಪರಿಮಳವು ಸುತ್ತಲಿದ್ದ ಜನರಿಗೂ ಸ್ವಲ್ಪ ವಿಶ್ರಾಂತಿಯನ್ನು ಕೊಡಿಸಿತು. ಸರಿ, ಸಮಗಾರನು ಸಜೀವ ತಿಮಿಂಗಿಲವನ್ನು ಎರುತ್ತಾನೆ; ದಡಕ್ಕಿಳಿಯುತ್ತಾನೆ, ಅರಸನಿಗೆ ಭೇಟಿಯಾಗುತ್ತಾನೆ! ಅರಮನೆಗೊಯ್ಯಲ್ಪಟ್ಟು ಅರಸುಮಗಳಿಗೆ ಇವನೇ ಅವನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಆಹಾ ಎಂಥ ಅರಮನೆ! ಕಥೆಯು ಹಾರೂನು ಆಲಪ್ರಾಶ್ವಿಡ್‌ನ ಕಾಲದ್ದು. ಆದರೆ ಕಾಲೈಕ್ಯತೆಯಬಗ್ಗೆ ಈ ಮಿತಿಯ ಅರಮನೆಗೆ ಎಳೆಯಲ್ಪ

ಟ್ಟನು. ಆ ಅರಸನು ಯವನನಾದರೂ, ದೇಶಾಭಿಮಾನದ ಸಂಕುಚಿತ ದೃಷ್ಟಿಯಿಲ್ಲದೆ. ಐರೋಪ್ಯರು ಕಟ್ಟಿಸಿದ ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿ ವಾಸಮಾಡುತ್ತಿರುವನು ಅವನ ಮಗಳೆಂದರೆ ಆಪ್ತರಕನ್ಯೆ. ಅವನಿಗಾಗಿಯೇ ಅವಳು ವ್ಯಾರಿಸಿನಿಂದ ಬಂದಿರಬೇಕು. ಎಂಥ ದೇಶೈಕ್ಯತೆ! ಅರಮನೆಯಲ್ಲವೇ! ನರ್ತನವಿಲ್ಲದೆ ಕಾಲಕಳೆಯದು. ಮಿಶ್ರದೇಶದ ನರ್ತಕಿಯರು ಬಂದರು; ಚೀನಿಯರು ಬಂದರು; ಸ್ವದೇಶದವರು ಬಂದರು. ರಾಜಕುಮಾರಿಗೆ ಇದಾವುದರಿಂದಲೂ ತೃಪ್ತಿಯಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅವಳು ಖಾಸಗಿ ಬೈರಕುವಾಡಿಸಿ ಈ ಮಿತಿಯ ಶ್ವೇತಮುಖಿ ನರ್ತಕಿಯರನ್ನು ಕರೆದಳು. ಈ ನಿಸರ್ಗ ಭಕ್ತರು ಅನಾವಶ್ಯಕದ ಉದಿಗೆಯನ್ನು ತೆಗೆದುಹಾಕಿ ಕುಣಿಯ ತೊಡಗಿದರು. ನೋಡುವ ಉತ್ಸಾಹದಲ್ಲಿ ಪ್ರೇಕ್ಷಕರ ಕತ್ತು ಕೂಕ್ಕರೆಯ ಕಂಠದಂತಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಕೊನೆಗೆ ನಿಷ್ಕರುಣೆ ಅರಸನು ಸಮಗಾರ ರಾಜಕುಮಾರನನ್ನು ಶೂಲಕ್ಕೆರಿಸುವ ಯೋಜನೆಮಾಡಿದನು. ಇದಕ್ಕೆ ಅವನ ಜಮ=ನ್ ಸೇನಾನಿಯೇ ಕಾರಣ. ಭಾವಿ ಪತಿಯ ಆಗಮನ, ನತ=ನದ ಸವಿಸ್ಪಾದನ, ಪತಿಯ ಭೀಕರ ಮರಣಪ್ರಸಂಗ—ಇಂಥ ಮೂರು ಕಾಲಗಳಲ್ಲೂ ರಾಜಕುಮಾರಿ(ಸುಲೋಚನಾ)ಯ ಮುಖಭಾವವು ಸ್ಥಿತ ಪ್ರಜ್ಞಾ ವಸ್ಥೆಯನ್ನು ತೋರುತ್ತಿತ್ತು. ಈಕೆಯ ನಟನೆಯು ಜಗತ್ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ. ಅವಳ ಅಭಿನಯದ ತುರಿಯಾವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಕಾಣಲು — “ಅನಾರಕಳೇ”

ಚಿತ್ರ ಕಾಣಬೇಕು. ಅಲ್ಲಿ ಮರಣದ ಮುಂದೆ, ಎಂಥೆಂಥ ವೀರನ ಹೃದಯವೂ ಸಹ ಕಣ್ಣೀರಿನಿಂದ ತಬ್ಬಿಬ್ಬಾಗುವ ಪ್ರಸಂಗಗಳ ಮುಂದೆ, ಸುಲೋಚನೆಯು ಅನಾರಕಳಿಗಾಗಿ ನಕ್ಕುದನ್ನು ಕಂಡರೆ ಯಾರಿಗಾದರೂ ಅವಳ ಕೀರ್ತಿಯು ಮಂದಟ್ಟಾದೀತು!

ಒಹೋ ಮರೆತೆವು! ಚಿತ್ರಪಂಕ್ತಿಯು ಸಾಗುವಾಗ ಆ ಚಿರಸ್ಮರಣೀಯ ನರ್ತನ ಬಂದಿತು; ಬಳಿಕ ಸೆಕೆ ತಾಳಲಾರದ ಕೋಮಲಾಂಗಿಯರ ಜಲವಿಹಾರ ಬಂದಿತು. ಇವನ್ನು ಕುತೂಹಲದಿಂದ ನಿರೀಕ್ಷಿಸುವ ಸಮಗಾರ; ಅವಸಿಗೂ ಮಿಗಿಲಾದ ಕುತೂಹಲ ತಾಳಿ, ಪರದೆ ಬಳಿಗೋಡಲು ಸಿದ್ಧರಾದ ಪ್ರೇಕ್ಷಕರನ್ನಲ್ಲಾ ಕಂಡು—ವಾಲ್ಮೀಕಿಯು 'ಇದು ನಾನು ಓದಿದುದರ ಪ್ರತಿಬಿಂಬ!' ಎಂದನು. ವಿಶ್ವಕರ್ಮನು—'ನಾನು ಕಂಡುದರ ಪ್ರತಿಬಿಂಬ' ಎಂದನು. ಆಗ ಸರಸ್ವತಿಗೆ ನಗು ಬಂತು. ಅವಳೆಂದಳು: "ನೀವೆಂಥ ತೈಲಬುದ್ಧಿಯವರು. ಅದರಲ್ಲೇನು ಆಶ್ಚರ್ಯವಿದೆ? ಕಲೆಯು ಸೊಗಸನ್ನು ತೋರಿಸುವುದು.

ಸೌಂದರ್ಯವೇ ಸತ್ಯ; ಸತ್ಯವೇ ಸೌಂದರ್ಯ.

ನೀನು ಓದಿದ್ದು ಸೊಗಸು = ಸತ್ಯ.

ನೀನು ಕಂಡದ್ದು ಸೊಗಸು = ಸತ್ಯ.

ಇಲ್ಲಿ ಕಾಣುವುದು ಸೊಗಸು = ಸತ್ಯ.

ಸತ್ಯವಾವಾಗಲೂ ಒಂದೇ!"

ಇನ್ನು ಮೂಕನಾಟಕವು ಮುಗಿದ ಬಗೆಯನ್ನು ಹೇಳು

ವೆವು. ಸಮಗಾರನು ಇಷ್ಟೆಲ್ಲವನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟದಲ್ಲಿ ಕಂಡು ದುಡಂತ* ಕಥೆಯ ಆರಂಭವು ಕೊಳಲಾದುವ ಸಮ ಗಾರನಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿ ಕೊಳಲಾದುವ ಅವನಲ್ಲಿ ಐಕ್ಯ ಗೊಂಡಿತು. ಇದು ಕಥಾ ಐಕ್ಯತೆ.

ಹೀಗೆ ಹತ್ತಿಂಟು ಹಿಂದೂ ಚಿತ್ರಗಳನ್ನು ಕಂಡು, ಇದು ವಿಲಾಯತಿಯಿಂದ ಬಂದ ಕಲೆಯೆಂಬುದರಿಂದ ಅದರ ಪಿತರು ಹೇಗೆ ಅದನ್ನು ಚಿತ್ರಿಸುವರೆಂದು ಕಾಣುವ ಆತುರವಾಯಿತು ಹೀಗಾಗಿ ಕೆಲವು — ಇಂಗ್ಲಿಷು ಮತ್ತು ಆಮೇರಿಕದ ಚಿತ್ರಗಳನ್ನು ಕಾಣಲು ಮುಂದಾ ದರು ಅವರು ಕಂಡ ಆ 'ಸೆರೀನ್ಸ್ ಆಫ್ ದಿ ಸೀ' ಎಂಬುದರಲ್ಲಿ ತುಂಬಾ ನಿಸರ್ಗಭಕ್ತರಿದ್ದರು, ಅದರ ಹಿಂದೆ ಅವರಿಗೆ ಸಾಧೆಯವರು 'ಸುಪರೋಸುಪರ್' ಜ್ಯುವೆಲ್ — 'ವಾಂಡರರ್' ಎಂಬ ಚಿತ್ರ ಸಿಕ್ಕಿತು. ಸುಶೀಲ ತರುಣಸೊಬ್ಬನು ಹಾದಿಹೋಕ ನಾರಿರಾಣಿಯೊಬ್ಬಳನ್ನು ಕಂಡು ಓಡುತ್ತಾನೆ! ಅವಳಿಗೆ ಇವನ ಮೇಲೆ ಆತ್ಮಧಿಕ ಹುಚ್ಚು. ಅವಳ ಸಂಚಾರವು ತೀರ ಉಷ್ಣ ಪ್ರದೇಶವಾದ ಅರೇಬಿಯಕ್ಕೆ ತಾಗಿದ ನಾಡುಗಳಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವುದರಿಂದ ಅವಳು ಹೇಗಿರಬಹುದೆಂದು ನೀವೆ ಯೋಚಿಸಿರಿ . . . ಈ ಚಿತ್ರದ ಆರ್ಥ ಅನಂದವನ್ನು ಸಹ ಜೀರ್ಣಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾರದೆ ಮಂಡಳದವರು ಮರಳಿ ಬಂದರು.

* ಇದಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸ್ಪಷ್ಟಗಳು ಈ ಸಿನೆಮಾ ಕಂಡ ಜನರಿಗೆ ದೀಳಬಹುದು.

ಆಮೇಲೊಂದು ದಿನ 'ವೆಂಜೆನ್ಸ್' ಎಂಬ ಚಿತ್ರಪಠ ವನ್ನು ಕಂಡರು. ನಿಮಗೆಷ್ಟು ಕಳ್ಳರು ಬೇಕು; ಕಾಕರು ಬೇಕು; ಪೋಕರು ಬೇಕು! ಇವರ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕುವ ಕಥಾನಾಯಕನ ಸಾಹಸವೆಷ್ಟು! ರೈಲಿನಿಂದ ದೋಣಿಗೆ, ದೋಣಿಯಿಂದ ವಿಮಾನಕ್ಕೆ, ವಿಮಾನದಿಂದ ಬೆಂಕಿಗೆ, ಬೆಂಕಿಯಿಂದ ನೀರಿಗೆ ಹಾರುವನು. ನಿಮಗಾಗಿ ಎರಡು ತಾಸಿನ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಕನಿಷ್ಠ ನೂರು ಸಾರಿ ಸಾರಯುವನು! (ತಿರುಗಿ ಹುಟ್ಟುವನು.) ಆದರೆ ಇಷ್ಟಕ್ಕೂ ನಿಸರ್ಗಭಕ್ತಳೊಬ್ಬಳು ಕಾರಣಳು.

ಕೊನೆಯದೊಂದು ರ‍್ಯಾಡರ್ ಹೆಗ್ಗಾರ್ಡ್‌ನ "She" (Who must be obeyed). ಯಾರಿಗೆ ಎಧೇಯ ತೆಯು ಸಲ್ಲಲೇ ಬೇಕೋ — "ಅವಳು" — ಈ ಕಾದಂಬರಿಯ ಮೂಕಚಿತ್ರ ಕಾಣಲು ಹೋದರು. ಶಾಲಾ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಈ ಕಾದಂಬರಿಯ ಮೇಲೆ ಮನುತೆ ಯಧಿಕ. ಈ ಕಾರಣದಿಂದ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಶಾಲಾ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯ ಹಾಜರಿಯಿತ್ತು. ಮಂಡಳದವರೂ ಆ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಸೇರಿಕೊಂಡರು. "ಅವಳು — ಇವನ ಕುಲ ಪಿತಾಮಹನನ್ನು ತನ್ನ ಅನುರಾಗತೃಪ್ತಿಸಡಿಸದ್ದಕ್ಕಾಗಿ ಕೊಲ್ಲುವಳು. ಇವನಿಗೆ ಆ ಪಿತಾಮಹನು ಇದರ ಸೇಡನ್ನು ತೀರಿಸಲು ಒಂದು ಶಾಸನ ಬರೆದಿಟ್ಟಿದ್ದನು. ಶಾಸನದ ಮೇಲಿಂದ ಅವಳಿರುವ ನೆಲೆಗೆ ಇವನು ತನ್ನ ಬಂಧುವಿನೊಡನೆ ಹೋಗುವನು. ಅಲ್ಲಿ ನೆರೆಸಿಗುವನು. ಬಂಧಮುಕ್ತನಾಗುವನು. ಬಂಧುವು ಅವಳಿಗೆ

ತಲೆವಾಗುವನು. ಇವನು ಅವಳ ಮುಂದೆ ಬರಲು ಅವನ ಕುಲಪಿತಾಮಹನ ಪುನರವತಾರವಿವನೆಂಬ ತಿಳುವಳಿಕೆಯಾಗಿ—ಅವಳ ಅನುರಾಗದ ಸೀಮೆ ಎಣ್ಣೆ ಕೆರೆಗೆ ಬೆಂಕಿಹತ್ತುವುದು. ಆ ಸೆಕೆಗೆ ಸಿಲುಕಿದ ಅವಳು ಇವನನ್ನು ಕಣ್ಣನ್ನೆಯಿಂದ ಕರೆಯುವಳು. ಇವನು ಬಳಿಗೆ ಹೋಗುವನು. — ವಿಧೇಯನಾಗಿ ಚುಂಬನವನ್ನೀಯುವನು. ಕಾರಣ—ಅವಳಿಗೆ ವಿಧೇಯತೆಯು ಸಲ್ಲಲೇ ಬೇಕು. ಮುಂದವಳು ಇವನನ್ನು ಕರೆದೊಯ್ಯುವಳು. ಸೀತಾದೇವಿಯಂತೆ ಚಿತಿಗೆ ಹಾರುವಳು. ತಿರುಗಿ ಬರಲಿಲ್ಲ—ಇದು ಕಥೆಯ ಸಾರ.

ವೈರಿಯಾಗಿ ಸೇಡನ್ನು ಸಲ್ಲಿಸಲು ಹೋದ ಇವನು ಅವಳನ್ನು ಕಂಡು ವಿಧೇಯನಾಗಿ ಚುಂಬನಕೊಡುವ ವೇಳೆಗೆ, ಸರಸ್ವತಿಗೆ ಚಿತ್ರವು ಕಣ್ಣರೆಯಾಯಿತು. ಏಕೆಂದು ಪರಿಶೀಲಿಸಲು, ಇವಳ ದೃಷ್ಟಿಪಥಗಳು ಎರಡು ತಲೆಗಳಿಂದ ಅಡ್ಡವಾಗಿದ್ದವು. ಪಾಪದ ತರುಣರವರು! ಜನರ ಕಿಕ್ಕಿರಿಯುವಿಕೆಯಿಂದ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ಅವನಂತೆ—ವಿಧೇಯತೆಯನ್ನು ಸಲ್ಲಿಸಲಾರದೆ, ತಂತಮ್ಮೊಳಗೆ ವಿಧೇಯತೆಯನ್ನು ಸಲ್ಲಿಸುತ್ತಿದ್ದರು! ಅವಳಲ್ಲವೆ! ವಿಧೇಯತೆಯು ಸಲ್ಲಲೇಬೇಕು! ಎಂಥ ಅದ್ಭುತ ಚಿತ್ರ! ಪ್ರೇಕ್ಷಕರಿಗೆ ತನ್ನಲ್ಲಿ ಅಷ್ಟೊಂದು ಪರಿಯಿಂದ ಕೇವಲ ಮಾನಸಿಕ ತಲ್ಲಿನತೆಯನ್ನಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಕ್ರಿಯಾತ್ಮಕ ತಲ್ಲಿನತೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿಸಲು!

ಜುಂಬನ — ವೆಂಬಲ್ಲಿಗೆ ನೆನಪಾಯಿತು ಯಾವು
 ದೊಂದು ದೃಶ್ಯದಲ್ಲಿ ಅದಿಲ್ಲವೋ — ಅದು ಕಲೆಯು
 ಅಭಾವವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವುದೆಂದು ಅಧುನಿಕರ ತತ್ವ.
 ಕೆಲವು ಉತ್ತಮ ಚಿತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಮಾನವರ ಜುಂಬನ
 ಪದ್ಧತಿಯು ಕುದುರೆಗಳ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಅನುಕರಿಸುವು
 ದುಂಟು!

ಇಂಥ ಚಿತ್ರಗಳಿಂದಲೇ ತರುಣರು ವಿದ್ಯಾವಂತ
 ರಾಗಬೇಕು. ಒಬ್ಬ ಕಾಲೇಜಿನ ಪ್ರೊಫೆಸರರು — “ಅವ
 ಳನ್ನು ಕಾಣಲೇಬೇಕು” ಎಂದಾಜ್ಞೆಯಿತ್ತಿದ್ದರಂತೆ
 ಅಷ್ಟಿದ್ದ ಬಳಿಕ ಹುಡುಗರು ‘ಅವಳನ್ನು’ ಎಲ್ಲಾದರೂ
 ಹುಡುಕದೆ ಇರಲಾರರು.

* * * *

ನರ್ತನದ ಕುರಿತು ಒಂದೆರಡು ಮಾತುಗಳು.
 ಇವಳನ್ನು ಸಜೀವಸ್ವರೂಪದಲ್ಲಿ, ಹೈದ್ರಾಬಾದಿನ ರಸಿ
 ಕರ ಸಿನೆಮಾ ಮಂಟಪಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಬಹುದು. ಮೂಕ
 ಚಿತ್ರಗಳಲ್ಲಂತೂ ಇವಿಲ್ಲದೆ ಜೀವನೇ ಇಲ್ಲ.

ಈಗಿನ ದೇವಾಲಯಗಳಲ್ಲಿ ಈ ನರ್ತನದ ಮರಿಗ
 ಳನ್ನು ಉಂಬಳಿಕೊಟ್ಟು ಸಾಕುತ್ತಿರುವರು. ದೇವರಿಗೆ
 ಈ ನರ್ತನದ ಮನುಷ್ಯ ಹೆಚ್ಚಂತೆ! ಇದು ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ
 ನಿಜವೆನ್ನಲು ಬಾರದು. ಕಾರಣ — ನರ್ತಕಿಯರಿಗೆ
 ನರ್ತನದ ಅರ್ಥ ತಿಳಿಯದಿರುವಾಗ ಆ ಪ್ರೇಕ್ಷಕ ಸ್ವ
 ರೂಪದ ದೇವನಿಗೇನು ತಿಳಿಯಬೇಕು? ಪ್ರಾಯಶಃ
 ಅವನು ನರ್ತಕಿಯರ ಭಕ್ತಿಗೆ ಮೆಚ್ಚಿರಬೇಕು. ಹಾಗೆ

ಸಂಭಾವಿಸಲು ತನಗೇ ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲದುದರಿಂದ, ಅವನ ಈ ಕೆಲಸವನ್ನು, ತನ್ನ ಇಹಲೋಕದ ವ್ಯಾಸರಾಯಿ ಯಾದ ಪೂಜಾರ್ಯನಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಿರುವನೆಂದು ವರ್ತಮಾನ ಪತ್ರಗಳು ಸಾರುತ್ತವೆ!

(ಈ ಕೆಲಸ ಮುಗಿಸುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ, ಸರಸ್ವತಿಯು ಟ್ರಂಕಿನಲ್ಲಿ ಒಲ—ಖಾಲಿ ಅಮೃತಾಂಜನ ಡಬ್ಬೆಗಳು ಸಂಗ್ರಹಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿರುವು. ಪ್ರಾಯಶಃ ಕಲೆಯನ್ನು ತುಂಬಿಸಿ ಒಯ್ಯಲಿಕ್ಕಿರಬೇಕು.)

ಪ್ರಕರಣ ೨೫. (ಇನ್ನಿಲ್ಲ.)

ಅವರು ಈ ನಿರ್ಧಾರಕ್ಕೆ ಬರುವರು.

ಭಿನ್ನ ಭಿನ್ನ ಮಂಡಲಗಳು ತಂತಮ್ಮ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮುಗಿಸುವುದರೊಳಗಾಗಿ ಮಾನವನ ಎರಡು ವತ್ಸರಗಳು ಸಂಧುವು. ಈಗ ಅವರು ಮೊದಲೇ ನಿಶ್ಚಿತವಾದಂತೆ ಜಾಮುಂಡಿ ನಗರದಲ್ಲಿ ತಿರುಗಿ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರಾಗಿ ಬಂದು ಸೇರಿದರು. ಎಲ್ಲರೂ ಕೂಡಿದೊಡನೆ ಮುಂದಿನ ಯೋಜನೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿ ಬಂತು. ಅವರ ಮೊದಲನೆಯ ಕೆಲಸವು ತಮಗಿಷ್ಟೊಂದು ಧನಸಹಾಯಮಾಡಿದ ಧರ್ಮಪ್ರಕಾಶರ ಉಪಕಾರಸ್ತರಣೆಮಾಡಲು ಅವರ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿಬರುವುದು. ಹೀಗೆಂದು — ಎನೂ ತಡ ಮಾಡದೆ, ಜನರಲ್ಲಿ ಗದ್ದಲ ಬೇಡೆಂದು ಸಂಜೆ ಕತ್ತಲೆ ಹರಿದಮೇಲೆ ಅವರ ಮನೆಯಕಡೆ ಸಾಗಿದರು. ಮನೆಯ ಹಿತ್ತಲಿನೊಳಗೆ ಕಾಲಿಡುವುದೇ ತಡ—

ಎರಡು ಬೇಟಿನಾಯಿಗಳು "ಗಾ ಗಾ" ಎಂದು ಮುಂದೆ ಬಂದುವು. ಗದ್ದಲವನ್ನು ಕೇಳಿ ಒಳಗಿಂದ ಒಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯನು, ಈ ಜನರ ತಂಡವನ್ನು ಕಂಡು — "ಯಾರದು, ಹೊರಗೆಹೋಗಿರಿ" — ಎಂದಾಜ್ಞೆಯಿತ್ತನು. ಅದು ಚನ್ನಪ್ಪನವರ ಕಂಪೋರೆಯಾಗಿರಲಿಲ್ಲ ಆಜ್ಞೆ ಬಳಿ ಮೋರೆ. ಇವರು ಬೆರಗಾದರು. "ಇಲ್ಲಿ, ಚನ್ನಪ್ಪನವರು ವಾಸವಾಗಿಲ್ಲವೇ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದರು. "ಓ — ಅವರು ಸತ್ತು ಆರು ತಿಂಗಳಾಗುತ್ತಬಂದಿತು" ಎಂದರು. ಮಂಡಲದವರ ಎದೆ ಧಸಕ್ಕೆಂದಿತು. ಸ್ವಲ್ಪೋಕಕ್ಕೆ ಮರಳಿದೊಡನೆ ಯಮರಾಯನಿಗೆ ಮನಬಂದಂತೆ ಶಪಿಸಬೇಕೆಂದು ನಿರ್ಣಯಿಸಿರುವರು. ಅಲ್ಲಿಂದ ಮರಳಿಬಂದು ತಮ್ಮ ಪೂರ್ವಪರಿಚಿತ ಗೆಳೆಯನೊಬ್ಬನ ಕಡೆಗೆ ಶಿವರಾಯನು ಮಕ್ಕನವರನ್ನು ಕರೆದೊಯ್ದನು. ಅವರಲ್ಲಿ ಚನ್ನಪ್ಪನವರ ಸುದ್ದಿಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ಪ್ರಸ್ತಾಪಿಸಲು — ಅವನು ಇವರ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಉತ್ತರವನ್ನೀಯುವ ಮೊದಲು — "ಎನು? ಯಾವಾಗ ಬಂದಿರಿ, ಎಲ್ಲಾ ಸೌಖ್ಯವೆ, ಊಟವಾಗಿದೆ ತಾನೆ? ಹಾಗಾದರೆ, ಬನ್ನಿ ಕುಳಿತಿರಿ" ಎಂದು — "ನೋಡಿರಪ್ಪಾ — ಕೆಲವು ದಿವಸಗಳಿಂದ ಮೈಯೇ ಚೆನ್ನಾಗಿಲ್ಲ" — ಎಂದೆಲ್ಲಾ ಹರಟತೊಡಗಿದನು. ಆಂತು ಅವನ ಪುರಾಣ ಮುಗಿಯುವ ತನಕ ಬಾಯಿ ಬಿಗಿಹಿಡಿದು, ಅದು ಮುಗಿಯಲು ತಿರುಗಿ ಚನ್ನಪ್ಪನವರ ಸುದ್ದಿಯೆತ್ತಿದರು.

"ಓಹೋ, ಅದೇ ದೊಡ್ಡ ಕಥೆ ಇದೆಯೇ, ಒಂದುದಿನ

ನಮ್ಮ ರಾಯರು ಕುರ್ಚಿಯಿಂದ ಪಕ್ಕನೆ ಬಿದ್ದು ಬಿಟ್ಟರು. ಅಲ್ಲೇ ವಕ್ಷವಾತತೊಡಗಿತು ನೋಡಿ. ಮುಂದೆ ಮಲಗಿದಲ್ಲಿ, ನಿಂತಲ್ಲಿ ಈ ಕಾರಣದಿಂದ ಮಂಡಿ, ಮನೆ, ವಹಿ ವಾಟನೆಲ್ಲ ಮಗನ ಹೆಸರಿಗೆ ಮಾಡಿದರು. ಮಗನನ್ನು ನೀವು ಕಂಡಿಲ್ಲ ಅಂತ ಕಾಣುತ್ತದೆ ಅಹುದು. ಸಂತ ಪುಣೆ ನಡಿಯುವಾಗ ಅವನು ಬಾರ-ಅಟಲಾ ಪಾಸು ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ವಿಲಾಯತಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದ. ಇವರ ಅಸ್ಪೃಶ್ಯ ಶುರುವಾಗಲು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಕೇಬಲ್ ಹೋಯಿತು. ಸರಿ ಒಂದು ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ ಮಗರಾಯರು ಬಂದರು. ಬಂದರು. ಹಾಗೆ ವಹಿವಾಟು ವಹಿಸಿಕೊಂಡರು. ಅದೇ ಒಂದು ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ.—ಇವರು ಪಾಸಾದ ಪರೀಕ್ಷೆ ಬಾಕು ಬಂತು—ಎಂದರು.

ಶಿವ:—ಅಂದರೆ

ಗೆಳೆಯ:—ಅಂದರೆ, ಈ ವಿಲಾಯತಿಗೆ ಹೋಗೋ ಮಂದಿಯೆಲ್ಲ ಬರುತ್ತಾ ಒಂದೊಂದು ಬಾಕು ತರುವ ಪದ್ಧತಿ. “ಬಾಕು”- ಅಂದರೆ “ಬೆಸ್ಪ್ ಕಂಪೇನಿಯನ್” (ಉತ್ತಮ ಗೆಳೆಯ) ಎಂದರ್ಥ. ತಿಳಿ ಲಿಲ್ಲವೇ? ದೊರೆಸಾನಿ, ದೊರೆಸಾನಿ. ಅಲ್ಲೇ ಮದುವೆ ಆಗಿದ್ದಂತೆ. ಅಪ್ಪನಿಗೆನು ಗೊತ್ತು? ಇಲ್ಲಿ ಬಂದರೂ ಆದರ ಗುಟ್ಟು ಒಬ್ಬರಿಗೂ ಹತ್ತಲಿಲ್ಲ. ಅವರೇ ಬೇರೆ ಬಂಗ್ಲೆಯಲ್ಲಿದ್ದು. ಮಗರಾಯರ ಸವಾರಿ ಆಗಾಗ ಭೇಟಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಾ ಇತ್ತು. ಬಳಿಮಂದಿ ಪಾದಸೇವೆ ಮಾಡೋದಂಥ ನಮ್ಮಂದಿಗೊಂದು ಗೌರವ-ಅಂತಿದೆ. ಹಾಂಗೇ

ಅಪ್ಪ ತಿಳಿದ ಮಗ ಗೌರವಾ ಸಂಪಾದಿಸುತ್ತಾನೆ—
ಎಂದ ತಿಳಿದ. ಇತ್ತ ಆಕೆಗೆ ತಿಳಿಯಿತು, ಚನ್ನಪ್ಪ
ನವರ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಆ ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಮದುವೆ ಆಗಿತ್ತು ಅಂತ.
ಅವಳು ಕೂಡೆ ಡ್ರಾಪೋರ್ಸ್ ಕೇಳಿದಳು.

ಶಿವ: — ಡ್ರಾಪೋರ್ಸ್ ಅಂದರೆ ಸಾಯುವ ಕುದುರೆ
ಯಂದೇ.

ಗೆಳೆಯ: — ಡ್ರಾಪೋರ್ಸ್ ಅದು; ಡೈವೋರ್ಸ್
ಅಂತ. ಅಂದರೆ ದಾಂಪತ್ಯ ಭಂಗಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಅಧಿ
ಕಾರ. ಸರಿ—ಊರೆಲ್ಲಾ ಆಯಿತು ಗದ್ದಲ. ಅಪ್ಪನ
ಕಿವಿಗೂ ಸುದ್ದಿಬಿತ್ತು. ಆದರೆ ಮಿಂಚಿದಕ್ಕೆ ಅತ್ತರೇ
ನೆಂದು, ಬೇನೆ ಜತೆಯಲ್ಲಿ ಇದನ್ನು ನುಂಗಿಕೊಂಡು
ಕುಳಿತರು. ಅಷ್ಟರಿಂದಲೇ ಕೆಲಸ ಮುಗಿಯಿಲ್ಲ.
ಈ ರಾಯರು ತಮ್ಮ ಕೈಗೆ ಅಧಿಕಾರ ಬಂದೊಡನೆಯೇ
ಎಲ್ಲಾ ಆಕೆ ಹೆಸರಿಗೆ ಟ್ರಾನ್ಸ್‌ಫರ್ ಮಾಡಿದ್ದು. ಹೀ
ಗಾಗಿ ಆಕೆ ಅವುಗಳ ಸ್ವಾಧೀನತೆಗೆ ದಾಪಾ ಮಾಡಿದ್ದು.
ಇದೆಲ್ಲಾ ಹೊಲಸಾಯ್ತಲ್ಲಾ ಎಂದು ಮಗನು ಎಸ
ತಂದು ಸತ್ತ. ನಮ್ಮ ಚನ್ನಪ್ಪನವರು ಹಾಗೇ ಉರು
ಳಾಡ್ತಾ ಭಾವಿಗೆ ಬಿದ್ದು ಸತ್ತರು—ಇಷ್ಟಿದೆ ನೋಡಿ
ಅಂದರು. ಅಲ್ಲವರು ಷೆಚ್ಚುಹೊತ್ತು ಕಳೆಯದೆ ಕಾಲು
ಕಿತ್ತರು. ಧರ್ಮಪ್ರಕಾಶರು ತಾವೇ ಹೊರಟು
ಬಂದುದಕ್ಕೆ ಯಮನನ್ನು ಬೈದು ಉಪಯೋಗವೇನೆಂದು
ಅನಿಸಿತವರಿಗೆ. ಇನ್ನುಮುಂದೆ ಅವರು ಜನಸಂಚಾರ
ವಿಲ್ಲದ ಪಶ್ಚಿಮಘಟ್ಟದ ಒಂದು ಕಾಡಿನ ಸಂದುಹಿಡಿ

ದರು. ಅಲ್ಲಿದ್ದು — ತಾವು ಸಂಗ್ರಹಿಸಿದ ವಿಷಯಗಳ ಮೇಲೆ ತಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಪ್ರಕಟಿಸುವ ನಿರ್ಧಾರಮಾಡಿ ಕೆಲಸವನ್ನೂ ತೊಡಗಿದರು. ದೇವಲೋಕಕ್ಕೆ ಹೋಗುವಾಗ ಕೈಬೀಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವ ಆಸೆ. ಸ್ಯಾನುನ ಭೂವರ ಹಾಗೆ ಎಲಾಯತಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಆಶೀರ್ವಾದ ಮಾಡುವುದು ಬೇಡ ಎಂದು ಎನ್ನಿಸಿತವರಿಗೆ. ಸಂ, ಆಯಾಯ ಮಂಡಳಗಳು ಕೆಲಸತೊಡಗಿದುವು. ತಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳೂ, ಸೂಚನೆಗಳೂ ತೀರ ಚುಟಕಿರಬೇಕು; ಹೆಚ್ಚು ದೀರ್ಘವಿದ್ದರೆ, ಅನುರರು ಕೇಳಲಾರರು — ಎಂಬುದರಿಂದ ಚುಟುಕಿನ ಚಟಕಮಾಡಲು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದರು.

ಧಾರ್ಮಿಕಮಂಡಲದವರ ಸೂಚನೆಗಳು.

(ಬೇ = ಬೇನೆ. ಚಿ = ಚಿಕಿತ್ಸೆ.)

ಬೇ. |೧|. ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು ಭೋಜನಪ್ರಿಯರು.

ಚಿ. — ಈಗಿದ್ದ ಹೊಟ್ಟೆಯನ್ನು ತೆಗೆದು ಒಂಟಿ ಹೊಟ್ಟೆಯನ್ನು ಇರಿಸಬೇಕು.

ಬೇ. |೨|. ವರ್ಣ ಧರ್ಮವು ಚೆನ್ನಾಗಿಲ್ಲ ಎಂದು ಜಾತಿ ಧರ್ಮ ರೂಢಿಗೆ ಬಂದಿದೆ ರೂಪವ್ಯತ್ಯಾಸವಿಲ್ಲದಕಾರಣ ತಿರುಗಿ ಇದೂ ಸಂಕರವಾಗುವುದೆಂದು ಅವರ ಅಂಜಿಕೆ.

ಚಿ. — ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಜಾತಿಯವರನ್ನು ಗುರುತಿಸಲು ಅನುಕೂಲಿಸುವಂತೆ ಕೊಂಬು, ರೆಕ್ಕೆ, ಗೊರಸು, ಬಾಲ ಇತ್ಯಾದಿಗಳನ್ನು ಮೂವನದಿಗೂ ಕೊಡಬೇಕು.

ಬೇ. (೩). ಜನರಿಗೆ ಯಮನಿಯಮಗಳು ಕಡಿ
ಮೆಯಾದರೂ ಸನ್ಯಾಸಿಗಳ ಮೇಲೆ ಮಮತೆ ಅಧಿಕ.
ಸನ್ಯಾಸಿಗಳಿಗೆ ಸ್ತುತಿಭಕ್ತರ ಮೇಲೆ ಅನುರಾಗ ಹೆಚ್ಚು.

ವೇಶ್ಯೆಯರನ್ನೂ, ಪತಿತ್ಯಾಗಿಗಳನ್ನೂ ಇನ್ನು
ಮುಂದೆ ಸನ್ಯಾಸಿನಿಯರೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸಿ, ಸನ್ಯಾಸಿಸನ್ಯಾ
ಸಿನಿಯರಿಗೆ ಯಾವ ವಿಧದ ವ್ಯವಹಾರ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ
ವಿದೆಯೋ ಅದನ್ನು ಕೊಡಬೇಕು — ಇದು ಅವರ ಇಚ್ಛೆ.

ಚಿ.— ಈ ವರ್ಗದವರು ಜನಿಸುವಾಗುವಾಗಲೇ,
ವೀರ್ಯಕೋಶ, ಗರ್ಭಕೋಶಗಳಿಲ್ಲದವರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿ
ದಿಡಲಿ ಉಭಯತರೂ ನಿಶ್ಚಿಂತೆಯಿಂದಿರಬಹುದು.

ಬೇ. (೪). (ಅ) ತರಕಾರಿ ತಿನ್ನುವ ರೂಢಿಯನ್ನು
ಯಜ್ಞದ ನೆಪದಿಂದಲಾದರೂ ಮುರಿಯುವ ಆಸೆ ಬ್ರಾ
ಹ್ಮಣರಿಗೆ.

(ಆ) ಬೇರೆ ಪ್ರಾಣಿಗಳ ಪ್ರಾಣತ್ಯಾಗದಿಂದ ತಾವು
ಸ್ವರ್ಗವಡೆಯಬೇಕೆಂದವರ ಆಸೆ

ಚಿ.— (ಅ) ಅಡು ಕುರಿ ಮೊದಲಾದುವುಗಳನ್ನು
ಸಂಚರಿಸುವ ತರಕಾರಿಯೆಂದು ತಿಳಿದರಾಯಿತು.

(ಆ) ನರಕದಲ್ಲೇ ಒಂದು ವಿಭಾಗವನ್ನು ಸ್ವರ್ಗ-
ವೆಂದು ಇವರಿಗಾಗಿ ಕರೆದರಾಯಿತು.

ಬೇ.— (೫). (ಅ) ತಮ್ಮ ದೇವರನ್ನು ನಂಬಿದವ
ರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಸ್ವರ್ಗ ಎಂದು ತಿಳಿಯುವರು.

(ಆ) ಕೆಲವರು ದೇವರೇ ಇಲ್ಲವೆನ್ನುವರು.

(ಇ) ದೇವರ ಸಾಕಾರ ಪೂಜೆಯು ಅಪರಾಧ.

ಚಿ.—(೮) ಉಳಿದವರನ್ನು—ಮಹಾರಾಜರ ಮನೆಗೆ ಕಳುಹಿಸಿದರಾಯಿತು.

(೮) ಅಂದವರ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಪೇವರು ಕಾಣಿಸದಿದ್ದರಾಯಿತು.

(೯) ವೇವರನ್ನು ನೋಡುವವನಿಗು ಉದ್ದ ಅಳತೆ ಇಲ್ಲದಂತೆ ಮಾಡಬೇಕು.

ಬೇ.—(೧೦) (೮) ಬಾಲ್ಯವಿವಾಹವಿಲ್ಲದೆ ಧರ್ಮದ ಪಾಲನೆಯಿಲ್ಲ.

(೮) ವಿವಾಹವೇ ಬೇಡ. ಅದು ಮಾನವನ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಕ್ಕೊಂದು ತಡೆ.

(೯) ವಿವಾಹಸುಖ ಬೇಕು. ಸಂತತಿಯ ಜವಾಬುದಾರಿ ಬೇಡ.

ಚಿ.—(೧೧) ಪುರುಷನು ಎಷ್ಟೂ ಮದುವೆಯಾಗಬಹುದು. ಸ್ತ್ರೀಯರು ಒಮ್ಮೆ ಗಂಡ ಸಾಯಲಾಗಿ ವಿಧವೆಯರೇ.

ಚಿ.—(೧೨) ಗೃಹವೇ ವಯಸ್ಸಿನ ವರೆಗೆ ಹೆಣ್ಣಾರು ಗಂಡಾರು ಎಂದು ಸೃಷ್ಟಿಕೃತನು ತಿಳಿಸಬಾರದು.

(೧೨) ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಸ್ತ್ರೀಯರನ್ನೂ ಪುರುಷರನ್ನೂ ಆಗಿ ಮಾಡಿದರಾಯಿತು.

(೧೩) ಮಾನವರು ಶಿಶುಗಳನ್ನು ಹಡೆಯುವ ಬದಲು—ಮುಂದೆ ಪೋಷಿಸಿದಲ್ಲಿ, ಶಿಶುವಾಗುವಂತಹ ಬೀಜಗಳನ್ನು ಹೆರುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಬೇಕು.

(೧೪) ಆ ಅಭಿಪ್ರಾಯದ ಪುರುಷರನ್ನೆಲ್ಲಾ ಒಮ್ಮೆಗೆ

ವಿಧವಾಸ್ತ್ರೀಯರಾಗುವಂತೆ ಮಾರ್ಪಡಿಸಬೇಕು. ಇಲ್ಲವೆ ಪುರುಷರು ಅವರ ವಿಧವೆಯರು ಅನುಸರಿಸಬೇಕಾದ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಅನುಸರಿಸಬೇಕೆಂದು ಹೊಸ ಶಾಸ್ತ್ರವನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿದರಾಯಿತು.

ಬೇ. — (೭). ಪ್ರಪಂಚವೆಲ್ಲ-ವರ್ಣ, ಭೇದಗಳಲ್ಲದೆ ಕರ್ತವ್ಯವನ್ನು ಮರೆತು, ಕಾಂಚನದ ಹಂಬಲದಲ್ಲಿರುವುದು.

ಬಿ. — ಕಾಂಚನವನ್ನು ಕೆಂಡಕ್ಕಿಂತ ಬಿಸಿಯಾಗಿಸಿದರಾಯಿತು.

ಬೇ. — (೮). ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿರುವ ಪಂಡರಕರಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ವರ್ಗದ್ವಾರದ ಕೀಲಿಯು ಸಿಕ್ಕಿದೆ. ಉಳಿದವರಿಗೆ ಪ್ರವೇಶಕೊಡುವುದೂ ಬಿಡುವುದೂ ಅವರ ಇಷ್ಟ.

ಬಿ. — ಅವರನ್ನು ಬೇಗ ಮೊದಲು ಸೂಚಿಸಿದ ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಕರೆಯಿಸಿಕೊಂಡರಾಯಿತು.

ಆರೋಗ್ಯವಿಭಾಗ.

ಬೇ. — (೧). ಬದುಕುವುದು ತಿನ್ನುವುದಕ್ಕಾಗಿ.

ಬಿ. — ಯಾವತ್ತು ವಸ್ತುಗಳಿಗೂ ಒಂದೇ ರುಚಿಯನ್ನು ಕೊಡಬೇಕು. ಇಲ್ಲವೆ ನಾಲಿಗೆಗೆ ರುಚಿ ನೋಡುವ ಶಕ್ತಿಯಿಲ್ಲದಂತೆ ಮಾಡಬೇಕು.

ಬೇ. — (೨). (೮) ಈಶ್ವರದತ್ತ ೧೦೦ ವರುಷ ಆಯಸ್ಸು ಹೆಚ್ಚಾಯಿತೆಂದು ಅದರಲ್ಲಿ ತ್ಯಾಗಕ್ಕೆ ತೊಡಗಿರುವರು.

(ಅ) ಭೂಮಿಗೆ ಭಾರವಾಗಲು ಅವಂಗಿಷ್ಟವಿಲ್ಲ.

(ಇ) ಮಾತಾಪಿತೃತ್ವಗಳ ಕರ್ತವ್ಯವನ್ನು ಆದಷ್ಟು ತೀವ್ರ ಮುಗಿಸಬೇಕು.

(ಈ) ಪುರುಷದಾಂಪತ್ಯದ ಲವಲವಿಕೆಗಳು ವಿಶೇಷ ಬೆಳೆದಿವೆ. ಮೊದಲಾದ ಅನೈಸರ್ಗಿಕ.

ಟಿ.—(೨). (ಅ) ಉತ್ತರ (ಇ)ಯಲ್ಲಿ ಸಮಾವೇಷ .ಗೊಂಡಿದೆ.

(ಅ) ಇನ್ನುಮುಂದೆ ನರರನ್ನು ವಾಯುಪದಾರ್ಥಗಳಿಂದ ರಚಿಸಬೇಕು.

(ಇ) ಹಂದಿಯ ಆಯುಷ್ಯವನ್ನೂ, ಸಂತತಿ ಶಕ್ತಿಯನ್ನೂ ಕೊಟ್ಟರಾಯಿತು.

(ಈ) ಪುರುಷರಿಗೂ ಒಂದೊಂದು ಗರ್ಭಕೋಶ ವನ್ನಿರಿಸಿದರಾಯಿತು.

ಬೇ.—(೩) ಮದ್ಯಪಾನವು ಆರೋಗ್ಯಹಿತವೆಂಬುದರಿಂದ ನೀರಿನ ಬದಲು ಅದನ್ನೇ ಕುಡಿಯುವ ಯೋಚನೆ — ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಹೆಂಡದ ಮಳೆಯೇ ಆಗಬೇಕು. ಆದರೆ ಮತ್ತಿತಯುಂಟಾಗಬಾರದೆಂದು, ಮಾನವರಿಗೆ ಮಿದುಳಿಲ್ಲದಂತೆ ಮಾಡಬೇಕು.

ಬೇ.—(೪). (ಅ). ಉಪಪಾಠಗಳ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಬೇಕು. ಬೇನೆಬರಬಾರದು.

(ಆ.) ಸಾವು ಇರಬಾರದು.

(ಇ.) ಹಸಿವು ಆಗಬಾರದು.

ಟಿ.—(೫)—ಕಲ್ಲಿನ ಶರೀರವಿತ್ತರಾಯಿತು.

(ಅ) — ಜೀವವಿಲ್ಲದೆ ಹುಟ್ಟಿಸಿದರಾಯಿತು.

(ಇ.) — ಉತ್ತರ(ಅ)ದಲ್ಲಿ ಸೇರಿಕೊಂಡಿದೆ.

ಆರ್ಥಿಕ ಮಂಡಲ.

ಬೇ. — ೧ (ಅ) ಸುಧಾಮರಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಯಶಕ್ತಿಯಿಲ್ಲ.

(ಆ) ಲಕ್ಷ್ಮೀಪುತ್ರರಿಗೆ ಧನದಿಂದ ತೃಪ್ತಿಯಿಲ್ಲ.

ಚಿ. — (ಅ) ಅವರ ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಮಿದುಳನ್ನಿರಿಸಬೇಕು.

(ಆ) ಮಿದುಳಿನ ಬದಲು ಚೆನ್ನದ ಗಟ್ಟಿಯನ್ನಿರಿಸಬೇಕು.

ಬೇ. — (೨). (ಅ) ಹಿಂದೀ ಆರಸರಿಗೆ ಇಲ್ಲಿನ ಹನೆಯು ಉಷ್ಣವಾಗುವುದು.

(ಆ) ಅವರಿಗೆ ಇಲ್ಲಿನ ಕನ್ನಿಕೆಯರು ಒಗ್ಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಚಿ. — (೩). (ಅ) ಉತ್ತರಧ್ರುವಕ್ಕಾಗಲಿ, ದಕ್ಷಿಣ ಧ್ರುವಕ್ಕಾಗಲಿ ಇವರನ್ನು ಸಾಗಿಸಬೇಕು.

(ಆ) ಅವರ ಜನ್ಮವನ್ನು ಶ್ವೇತ ಮಾತಾಸಿತ್ಯಗಳಿಂದ ಮಾಡಿಸಿದರಾಯಿತು.

ವಿದ್ಯಾಮಂಡಲ. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ತಲೆಯೊಂದಲ್ಲದೆ ಉಳಿದ ಅವಯವಗಳ ಉಪಯೋಗವಿಲ್ಲದಂತಾಗಿದೆ.

ಚಿ. — (೧) ಬರೇ ತಲೆಬುರುಡೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಹುಟ್ಟಿಸಬೇಕು. ಒಳಕ್ಕೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನಿರಿಸಲು ಅನುಕೂಲವಾಗುವಂತೆ ಖಾಲಿ ಸ್ಥಳವಿರಬೇಕು.

ಬೇ. — (೨) ಉತ್ತಮ ಗ್ರಂಥವು ಹೊರಡಲು—ರತಿ ಮದನರೇ ಬೇಕು.

(ಆ) (೨) ಗೀರ್ವಾಣದಲ್ಲಿ ಬರೆದುದೆಲ್ಲವೂ ಶಾಸ್ತ್ರ. ಅವನ್ನು ತಮಗಾಚರಿಸಲಾಗದಿದ್ದರೂ — ಉಳಿದವರು ಆಚರಿಸಲೇಬೇಕು.

(೩) ಅಂಥ ಗ್ರಂಥವನ್ನು ಓದುವವರ ಮೇಲೆ ಈ ಕೆಳಗಿನ ವರಗಳ ಅನುಗ್ರಹವಾಗಬೇಕು.

ಬಿ. — (೩) ರತಿಯಾಸಂಗಾಗಿ ಓದುವ ನರರು ನಾರಿ ಯರಾಗಿಯೂ ಮದನನಾಸೆಯಿಂದ ಓದುವ ನಾರಿಯರು ಸರರಾಗಿಯೂ, ಇವರಿರ್ವರ ಆಸೆಯಿಂದ ಓದುವವರು ಬ್ರಹ್ಮನ್ನಳೆಯರಾಗಿಯೂ—ಓದು ಮುಗಿಯುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಪರಿವರ್ತನೆಗೊಳ್ಳಬೇಕು. ಅಂದರೆ ಅವರ ವರ ಅಭಿಷ್ಠ ಅವರಲ್ಲೇ ನೆರವೇರಿದಂತಾಯಿತು.

(ಆ) ಅದಕ್ಕೇನು, ಅವರ ಪಾಲಿಗೆ ಗೀರ್ವಾಣವೇ ಇಲ್ಲದಂತೆ ಮಾಡಿದರೆ?

ಬೇ. — (೩) ಏನಾಯಕ ವಾಸ್ತುಶಿಲ್ಪದ ಮೇಲೆ ಜನರಿಗಭಿರುಚಿ ಹೆಚ್ಚು.

ಬಿ. — ಅವರಲ್ಲೂ ಅಷ್ಟೇ ಸುಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ವಿಧ ವಿಧ ಪ್ರಾಣಿಗಳ ಅಂಗಾಂಗಗಳಮೇಳವನ್ನುಂಟುಮಾಡಿದ ರಾಯಿತು

ಬೇ. — (೪) ಶಿಲ್ಪಚಿತ್ರಗಳಲ್ಲೆಲ್ಲ. ಕಲೆಯನ್ನಗ್ನ ತೆಯು ಕಾಣಿಸಬೇಕು. ಯಥಾವತ್ ನಗ್ನತೆಯಿಲ್ಲದೆ ಅನಂದವಿಲ್ಲ.

ಚಿ. — ಅಂಧವಂಗೆ ಉತ್ತಮತರದ ತಿಲಾನಯನ
ಗಳನ್ನು ಪಾಲಿಸಬೇಕು, ಇಲ್ಲವೆ—ಅವರೂ (ಚಿ) ೨
(ಅ) ವರಗಳಿಗೆ ಭಾಗಿಯಾಗಬೇಕು.

ಬೇ. — (೫) ಸಂಗೀತವೆಂದರೆ ಒಂದು ಸ್ವರತಾಳ
ಗಳ ಸರ್ವಸು. ಶೃಂಗಾರರಸ ಸೇರಿಸಿದಲ್ಲಿ ಅದಕ್ಕೆ
ಚೇತನಪ್ರಾಪ್ತಿ.

ಚಿ. — ಸಪ್ತಸ್ವರಗಳು ಇನ್ನುಮುಂದೆ ಹೊರಡಂ
ತಾಗಲಿ.

ಬೇ. — (೬) ನರಲೋಕದ ನರನಾರಿಯರಿಗೆ ಸಕೆ
ಯ ಕಾಟದಿಂದ ಬಟ್ಟೆಯ ಧರಿಸುವಿಕೆಯು ಸಹಿಸದು.

ಚಿ. — ಅಂಧವರನ್ನು ನಿಸರ್ಗದಲ್ಲಿ ಅವರ ಇಚ್ಛೆ
ಯಂತಿರುವ ಚತುಷ್ಪಾದ ನರರ ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಸೇರಿಸುವುದು.
ಇಲ್ಲವೆ ಇಳೆಯ ಉಷ್ಣತೆಯನ್ನು—೪೦. ೮ಗೆ ಇಳಿಸು
ವುದು.

ಬೇ. — (೭) ಚುಂಬನವು ನಾಟಕಸಿನೆಮಗಳ
ಸರ್ವಸ್ವ. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಅವರು ಬಹಳ ಕಷ್ಟಪಡಬೇ
ಕಾಗುವುದು.

ಚಿ. — ಮಾನವೀ ಅಧರಗಳ ಬದಲು, ಆನೆಯ
ಸೊಂಡಿಲುಬಾಯಿಗಳನ್ನು ಕೊಡಿಸಿದಲ್ಲಿ, ಪರಾಶ್ರಯಕ್ಕೆ
ಪ್ರಯಾಸಪಡುವ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿಲ್ಲ.

* * * *

ಪಾಪದ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ಇಷ್ಟೊಂದನ್ನು ಬರೆದು ಕೆಲ
ವು ಹಣ್ಣುಹಂಪಲುಗಳನ್ನು ತಿಂದು (ಕಾರಣ—ಚನ್ನ

ಪ್ಪನವರು ಕೊಟ್ಟ ಹಣದಲ್ಲಿ ಎನೂ ಉಳಿದಿರಲಿಲ್ಲ.)
ಆಲ್ಲೇ ಮಲಗಿಕೊಂಡರು. ಎದ್ದು ನೋಡುತ್ತಾರೆ—
ವರದಿಗಳೂ ಇಲ್ಲ; ವರದಿಗಳಮೇಲಿನ ಟೀಕೆಯೂ
ಇಲ್ಲ! ಬೆರಗಾದರು. ಅತ್ತಿತ್ತ ನೋಡಿದರು. ದೂರದಲ್ಲಿ
ಒಬ್ಬನು ನಗುತ್ತ ನಿಂತಿದ್ದನು. ಕದ್ದವನು ಅವನೇ ಎಂಬ
ತಿಳಿವಿಸಿಂದ—ದೂರ್ವಾಸನು ಕಣ್ಣು ಕಿಡಿಕಿಡಿಯಾಡಿ
“ಮೂರ್ಖಾ, ಶಾಪವನ್ನು ಕೊಡುವೆ. ಎಲ್ಲಿದೆ ನಮ್ಮ
ಬರಹ” ಎಂದನು.

“ನಿಮ್ಮ ಬರಹ ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಬ್ರಹ್ಮನಲ್ಲಿರಬೇ-
ಕು” — ಎಂದುತ್ತರಬಂದಿತು. ಕೂಡಲೆ ಸಿಕ್ಕಾಯಿತು.
ನೂರುಮಂದಿ ಸಿಪಾಯಿಗಳು ಬಂದೂಕುಗಳನ್ನು
ಹಿಡಿದು ಮುಂದೆ ಬಂದರು. ನಮ್ಮ ಪೃಥ್ವಿಯ ವೀ-
ರನು ಮುಂದೆ ಬಂದು — “ಎರಡು ವರುಷಗಳಿಂದ ನಿಮ್ಮ
ನೆರಳಿನಂತೆ ಹಿಂಬಾಲಿಸುತ್ತಿದ್ದೆವು. ನಾವೇನು ಸುಮ್ಮನೆ
C. I. D. ಗಳಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮನ್ನೀಗ ದೇಶದ್ರೋಹ, ರಾಜ-
ದ್ರೋಹಗಳ ಆರೋಪದಿಂದ ಕೈದುಮಾಡಿರುವೆವು.
ನಿಮ್ಮ ವರದಿಯು ಈಗಾಗಲೇ ನಮ್ಮ ವರಿಷ್ಠ ಅಧಿಕಾರಿ-
ಗಳ ಕರವನ್ನು ಸೇರಿದೆ” — ಎಂದು ಮುಂದೆ ಬಂದು
ದೇವಲೋಕದ ಆಸಾಮಿಗಳಿಗೆಲ್ಲಾ ಬಳೆತೊಡಿಸಿದರು.
“ಮಾರ್ಚ್” ಎಂದು ಹುಕುಮಾಯಿತು. ನೋಡುವು-
ದೇನು? ಬರೇ ಬಳೆಗಳು ಮುಂದೆ ಸಾಗುತ್ತಲಿದ್ದವು.
ಅದನ್ನು ಧರಿಸಿದವರು ಅದೃಶ್ಯರಾಗಿ ಪರಾರಿಯಾದರು.
ಕೂಡಲೆ ಕಾದಿದ್ದ ಎರಡು ವಿಮಾನಗಳು ಸುಮ್ಮನೆ

ಗುಂಡನ್ನು ಹಾರಿಸುತ್ತ, ಎಂಟು ದಿನಗಳ ತನಕ ನಭೋಮಂಡಲವನ್ನು ಸುತ್ತಿ ಮರಳಿಬಂದುವು.

ವರದಿಯ ಬರವಣಿಗೆಯಿಂದ ಅವರು ಜೀವ ಲೋಕದವರೆಂದು ತಿಳಿದು— ಈಗ ಅಲ್ಲಿಗೊಂದು ಬಲ ವಾದ ವೈಮಾನಿಕ ದಂಡಯಾತ್ರೆಯನ್ನು ಸಾಗಿಸುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಾಗುತ್ತಿದೆ ಯಶಸ್ವಿಯಾದರೆ ಅವರಾಧಿಗಳ ಗತಿ ತೀರ ಕಠಿಣವೆದೆಯೆಂದು ಹೇಳಬೇಕಾಗಿಲ್ಲವಷ್ಟೆ.

ಸುದೈವದಿಂದ ನಮಗೆ ಅವರ ವರದಿಯನ್ನು ಇಣ ಕಿನೋಡುವ ಪ್ರಸಂಗ ಸಿಕ್ಕಿದ ನಿಮಿತ್ತ ಅದರ ಈ ಸಾರ ಸಂಗ್ರಹವನ್ನು ನಿಮ್ಮ ಸಲುವಾಗಿ ಬರೆಯುವಂಥವರಾ ಗುವಂಥವರಾಗಿದ್ದೇವೆ. ಅವರ ವೈಮಾನಿಕ ಪ್ರವಾಸವು ಯಶಸ್ವಿಯಾದರೆ— ನಾವಾದರೂ ಅಲ್ಲಿಗೇ ಹೋಗಿ ಇನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿನ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ತಿಳಿಯಲು ಸಾಧ್ಯ ವಿದೆ. ವಾಚಕರು— ಆತುರರಾಗುವುದು ಬೇಡ, ಆ ಕಾಲ ನಮನಿವುಗೆಲ್ಲಿ ಬಾರದಿರಬೆಂದು ಆಶಿಸುವ.

ಇಲ್ಲಿಗೆ ತತ್ಕಾಲಕ್ಕೆ ಮುಗಿದುದಂತೆ!

